POLIROM

Emma McLAUGHLIN
Nicola KRAUS

Jurnalul unei dădace CHIC

Romanul stă la baza ecranizării cu același nume (2007), cu Scarlett Johansson și Chris Evans în rolurile principale

Colecția

CHIC

Un bestseller internațional transformat într-un film de succes, cu Scarlett Johansson în rolul principal.

„Eroina din ***Jurnalul unei dădace*** este o Mary Poppins cu ironia lui Dorothy Parker."

Time

„***Jurnalul unei dădace*** provoacă dependență de lectură. Iar ceea ce îl face irezistibil este suspansul creat de pretențiile neverosimile ale unor oameni care au totul și cred că li se cuvine totul."

Vogue

„O lectură obligatorie pentru părinți și personalul plătit să le țină locul, un divertisment savuros pentru restul lumii."

Pur

.32 .05 9

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0855-3

9 789734 608553

www.polirom.ro

de Radu Răileanu

Pr

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Emma McLaughlin, Nicola Kraus, *The Nanny Diaries*

Copyright © 2002 by Emma McLaughlin & Nicola Kraus.
All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MCLAUGHLIN, EMMA

Jurnalul unei dădace/ Emma McLaughlin, Nicola Kraus; trad. de Alina Popeecu. – Iaşi: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0855-3

I. Kraus, Nicola
II. Popescu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Emma McLAUGHLIN
Nicola KRAUS

Jurnalul unei dădace

Traducere din limba engleză și note
de Alina Popescu

POLIROM
2007

Părinților noștri, în semn de recunoștință pentru că întotdeauna ne-au citit (cu voce tare) măcar o poveste înainte de culcare, oricît de frînți de oboseală ar fi fost.

Și tuturor puștilor extraordinari care ne-au cîștigat inimile cu dansurile, chicotelile și sughițurile lor.
Vă iubim în continuare pe toți.

Notă către cititori

Într-un moment sau altul al vieţii lor, autoarele au lucrat pentru mai mult de treizeci de familii newyorkeze, această poveste fiind inspirată din observaţiile şi experienţele lor. Cu toate acestea, *Jurnalul unei dădace* este o operă de ficţiune şi nici una dintre familiile menţionate mai sus nu este descrisă în paginile sale. Numele şi personajele sînt exclusiv produsul imaginaţiei autoarelor. Orice asemănare cu evenimente sau persoane reale, în viaţă sau decedate, este pur întîmplătoare. Deşi sînt menţionate cîteva instituţii newyorkeze care există în realitate – şcoli, magazine, galerii de artă şi altele –, toate denumirile sînt folosite într-un context fictiv.

„S-o auzi pe mama vorbind despre guvernante. Mary şi cu mine am avut cel puţin o duzină, jumătate din ele erau caraghioase, celelalte rele, şi toate nesuferite, nu-i aşa, mamă?
„Odorul meu, te rog să nu-mi mai povesteşti de guvernante; cum aud cuvîntul ăsta îmi şi vine rău. Am suferit ca o mucenică din pricina nepriceperii şi a capriciilor lor. Mulţumesc lui Dumnezeu că am isprăvit cu ele!"

JANE EYRE[1]

1. *Jane Eyre* – Charlotte Brontë, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1972, traducere de Paul B. Marian şi D. Mazilu.

fblondi

Prolog
Interviul

Fiecare nou episod din cariera mea de dădacă debuta cu o rundă de interviuri atît de halucinant de asemănătoare, încît mă întrebam adesea dacă nu cumva mamelor în cauză li se dăduse pe ascuns manualul secret al Ligii Părinţilor, ca să le îndrume în astfel de împrejurări. Această primă întrevedere devenea la fel de repetitivă ca un ritual religios, încît mă simţeam tentată să îngenunchez prea-plecat sau să spun „Să începem!" în clipa în care uşa de la intrare se dădea în lături.

Nici un alt moment nu întruchipa mai fidel natura meseriei şi întotdeauna începea şi se încheia într-un lift mai elegant decît casele multor newyorkezi.

*

Cabina liftului, lambrisată cu lemn de nuc, mă ridica încetişor, ca pe o găleată dintr-o fîntînă, către perspectiva de a-mi putea plăti datoriile. În timp ce mă apropii de etajul la care trebuie să ajung, inspir adînc; uşile se deschid, dînd la iveală un mic vestibul din care se poate intra în cel mult două apartamente. Apăs pe butonul soneriei. Dosarul

Dădacei: ea va aştepta întotdeauna ca eu să sun, deşi a fost anunţată prin interfon de paznicul de la intrare în legătură cu sosirea mea iminentă şi probabil că e deja plantată dincolo de uşă. Nu m-ar mira să stea acolo chiar de acum trei zile, cînd am vorbit la telefon.

În vestibulul întunecos, acoperit cu un tapet mohorît, cu motive florale, luat de la *Colefax and Fowler*, se găsesc invariabil un stativ din alamă pentru umbrele, un tablou înfăţişînd un cal şi o oglindă, în care îmi fac o ultimă inspecţie rapidă a ţinutei. Se pare că m-am pricopsit cu nişte pete pe fustă în drumul cu metroul de la şcoală pînă aici, dar altfel, sînt prezentabilă – pulover şi jachetă asortate, fustă înflorată şi o pereche de sandale imitaţie-Gucci, pe care le-am cumpărat din Village.

Ea e întotdeauna micuţă de statură, iar părul e fără greş drept şi subţire. Inspiră, dar nu pare să expire vreodată. Poartă invariabil o pereche de pantaloni kaki scumpi, balerini Chanel, un tricou franţuzesc cu dungi şi o jachetă albă. Poate şi un şirag discret de perle. După 7 ani şi *n*-şpe mii de interviuri, modelul *sînt-mămica-obişnuită-cu-pantaloni-kaki-dar-intimidantă-în-pantofii-mei-de-400 $* a devenit unul clasic şi îţi e de-a dreptul peste puteri să ţi-o imaginezi în acea situaţie jenantă, dar absolut necesară pentru a rămîne însărcinată.

Ochii îi zboară direct la pata de pe fustă. Roşesc. Nici n-am apucat să deschid gura şi sînt deja în dezavantaj.

Mă conduce în holul de la intrare, un spaţiu imens, cu o podea de marmură străluci-

toare și pereți gri-pal. În mijloc tronează o masă rotundă, decorată cu o vază în care florile par a trage să moară, dar nu cutează.

Asta e prima impresie pe care mi-o lasă Apartamentul: arată ca o cameră de hotel – fără pată, dar și fără personalitate. Pînă și pictura făcută cu degetul, pe care aveam să o găsesc mai tîrziu lipită pe frigider, arată de parcă ar fi fost comandată dintr-un catalog. (Elegantele frigidere Sub-Zero, cu panouri exterioare vopsite în culori personalizate, nu sînt magnetizate).

Ea se oferă să-mi ia jacheta, se uită insistent și condescendent la părul lăsat pe ea de pisica mea, pe post de talisman norocos, și mă întreabă dacă doresc ceva de băut.

Eu trebuie să răspund „Puțină apă ar fi minunată", dar tare aș vrea uneori să-i cer un whisky, doar ca să văd cum reacționează. Apoi, sînt invitată în sufrageria care e decorată în stiluri ce variază de la splendoarea nobiliară la interșanjabilul Ethan Allen, în funcție de ce „vîrstă" are averea. Îmi face semn să iau loc pe canapeaua în pernele căreia mă scunfund instantaneu, transformată într-o copiliță de cinci ani, care se zbate printre munți de creton. Silueta ei se înalță amenințător deasupra mea: e dreaptă de parcă ar fi înghițit o coadă de mătură și stă picior peste picior pe un scaun care e întruchiparea disconfortului absolut. Pe chip are întipărit un zîmbet reținut.

Acum începe, de fapt, Interviul. Cu grijă și evidentă stîngăcie așez paharul cu apă aburit pe un suport ce pare să aibă el însuși nevoie de un suport. Se vede de la o poștă că manierele mele vădit europene o fac să jubileze de plăcere.

— Deci, începe ea triumfător, cum aţi ajuns la Liga Părinţilor?

Acesta este singurul episod din tot Interviul care chiar are un aer profesional. De aici înainte, vom evita cu eleganţă termeni ca „dădacă" şi „îngrijirea minorilor", deoarece ei ar fi fără îndoială de prost gust, şi nu vom recunoaşte *sub nici o formă* că vorbim de fapt despre angajarea mea în serviciul familiei. Asta face parte din Sfîntul Legămînt al relaţiei Mamă-Dădacă: la mijloc este o activitate plăcută, *nu* o slujbă vulgară. Acesta nu e un interviu, ci o întrevedere menită să ne înlesnească „o mai bună cunoaştere reciprocă", la fel cum îmi imaginez că procedează un Gigi oarecare şi o damă de companie care bat palma, dar se străduiesc în acelaşi timp să nu strice atmosfera.

Posibilitatea că aş face de fapt asta pentru bani este luată în discuţie doar cînd abordăm subiectul experienţei mele în domeniul îngrijirii copiilor, pe care eu o zugrăvesc ca pe un hobby căruia mă dedic cu pasiune, ceva în genul creşterii cîinilor pentru nevăzători. Pe măsură ce înaintăm în conversaţie, mă transform într-un expert în dezvoltarea copilului şi reuşesc să mă conving pe mine însămi şi s-o conving şi pe ea că dorinţa mea arzătoare este să-mi găsesc desăvîrşirea spirituală crescînd un copil şi implicîndu-mă în toate etapele acestui proces; astfel, o simplă plimbare prin parc sau o vizită la muzeu devin adevărate pelerinaje ale inimii. Citez întîmplări amuzante din slujbele anterioare, avînd grijă să-i spun copilului pe nume – „Nu încetează să mă uimească dezvoltarea cognitivă a lui Constance, ce creştea cu fiecare clipă petrecută împreună

la groapa cu nisip din parc." Simt cum îmi sclipesc ochii şi mă văd învîrtind umbrela cu un gest *à la* Mary Poppins. Pentru o clipă şedem amîndouă în tăcere, avînd dinaintea ochilor o viziune a garsonierei mele, tapetată cu desenele înrămate făcute de degetele micuţilor şi cu diplomele doctorale de la Stanford.

Ea rămîne în expectativă, privindu-mă stăruitor, pregătită să audă ceea ce, logic, urmează să spun.

— *Ador copiii*! Ador mînuţele şi pantofiorii şi sendvişurile cu unt de arahide şi untul de arahide pe care mi-l pun în păr. Şi micul Elmo – vai, *îl ador* pur şi simplu – şi nisipul din poşetă şi dansurile – nu mă mai satur de ele! – şi laptele de soia şi păturicile şi tirul neîntrerupt de întrebări la care nimeni nu ştie răspunsul. Chiar aşa, *de ce* e cerul albastru? Cît despre Disney, vai, e a doua mea natură!

Amîndouă auzim melodia *A Whole New World* crescînd în intensitate pe fundal, în timp ce îi dau de înţeles că m-aş considera mai mult decît privilegiată dacă aş avea posibilitatea să am grijă de copilul ei – ar fi o adevărată aventură.

Se îmbujorează toată, dar e încă precaută. Acum ar dori să ştie *motivul* pentru care, date fiind calităţile mele ieşite din comun, aş fi dispusă să am grijă de copilul ei. Adică, dacă ea, care i-a dat viaţă, nu vrea să facă asta, eu ce motive aş avea? Încerc cumva să mă răscumpăr pentru un avort? Subvenţionez vreo mişcare de stînga? Cum de a dat norocul ăsta tocmai peste ea? Se interesează ce studiez, ce intenţionez să fac mai departe, ce părere am despre şcolile particulare din Manhattan şi

ce meserie au părinţii. Răspund cu cît mai multe înfloriturі de stil şi cît mai nonşalant posibil, străduindu-mă să ţin capul uşor ridicat, precum Albă ca Zăpada în timp ce ascultă animalele. Ea, la rîndul ei, încearcă să adopte o postură mai aproape de genul Diane Sawyer[1], nerăbdătoare să primească răspunsuri care să-i confirme că nu am venit să-i fur soţul, bijuteriile, prietenii sau copilul. În această ordine.

Dosarul Dădacei: la nici unul din interviuri nu-mi sînt verificate recomandările. Sînt albă, vorbesc franţuzeşte, părinţii sînt licenţiaţi, nu am vreun *piercing* la vedere şi am fost la Centrul Lincoln în ultimele două luni, deci sînt angajată.

Ea se ridică de pe scaun cu un entuziasm reînnoit.

— Haideţi să vă arăt casa...

Deşi îi fusesem deja prezentată, e momentul ca domnia sa, Apartamentul, să îşi intre complet în rol. În timp ce trecem în revistă diversele camere, dumnealui se înfoaie în pene şi se străduieşte din răsputeri să mai adauge puţină strălucire suprafeţelor deja orbitoare. Lasă impresia că s-a născut pentru a fi o atracţie turistică. Fiecare dintre imensele încăperi duce mereu către alta, la care ajungi printr-un labirint de holişoare proiectate să

1. Lila Diane Sawyer – jurnalistă de televiziune, care lucrează pentru reţeaua americană ABC News. Alături de Robin Roberts, ea a prezentat emisiunea *Good Morning America*, iar în 2001, a fost votată una dintre cele mai puternice femei din America de către *Ladies Home Journal*.

cuprindă doar un original înrămat de-al lui Cutare sau Cutărică.

Pe întregul parcurs al acestui Mare Tur nu zăreşti nici ţipenie de copil, indiferent de vîrsta pe care ar avea-o progenitura – ţînc sau adolescent. De fapt, nu se văd nici un fel de urme că apartamentul ar fi locuit – nu dai nici măcar de o singură poză de familie. Aveam să aflu mai tîrziu că ele fuseseră strecurate discret în rame super-elegante de la Tiffany şi aranjate cu gust într-un colţ al cuibuşorului.

Din cauza lipsei desăvîrşite a vreunei perechi de pantofi purtaţi sau a vreunui plic deschis mi se pare oarecum greu de crezut că spaţiul pe care îl parcurg în compania gazdei e unul tridimensional. Parcă ar fi unul dintre satele de mucava ale lui Potemkin. Prin urmare, nu mă simt în largul meu şi îmi vine greu să afişez cum se cuvine intensitatea sentimentelor de admiraţie care se presupune că mă încearcă, fără să mă trezesc spunînd „Vai, da' totu'-i aşa de suuuper, pe cuvînt", rostit cu un accent de periferie cît mai evident şi o mică plecăciune.

Am noroc că ea nu stă locului o clipă, aşa că n-am ocazia să rostesc cuvintele astea. Pluteşte ca o silfidă la cîţiva paşi înaintea mea şi mă uimeşte cît de fragilă pare pe fundalul mobilelor greoaie. Mă holbez la spatele ei în timp ce trece dintr-o cameră într-alta. Nu se opreşte decît atît cît să-şi fluture mînuşiţa prin aer, menţionînd locul în care ne aflăm, iar eu dau din cap a încuviinţare: aceasta este într-adevăr sufrageria.

Menirea acestui Tur este aceea de a mă face să înţeleg două lucruri: (1) Toate astea nu sînt de nasul meu, (2) O să fac de gardă 24 de ore din 24 pentru a mă asigura că plodul, care nu-şi are nici el locul pe-aici, nu va zgîria, sfîşia, vărsa ceva şi nu va murdări vreunul dintre obiectele din apartament. Mesajul cifrat al acestui aranjament sună cam aşa: ea se întoarce către mine pentru a „preciza" că de fapt nu este vorba despre a face propriu-zis menajul şi că Hutchison „preferă" în general să se joace în camera lui. Dacă ar exista dreptate pe lume, ăsta ar fi cel mai nimerit moment să li se dea dădacelor baricade stradale şi arme paralizante. Aceste încăperi sînt menite să fie crucea pe care trebuie să o port. De aici înainte, această casă va deveni, aproape în întregime, doar un decor înceţoşat al scenelor de urmărire, pentru momirea sau chiar implorarea progeniturii *să lase jos statueta Lăptăresei din Delft*!! Sînt de asemenea pe cale să aflu pe propria piele că există mai multe tipuri de lichide de curăţat decît felurile de murdărie pe care şi le poate imagina o minte normală. Abia după ce explorez debaraua – cocoţată undeva deasupra maşinii de spălat şi uscat vasele – îmi e dat să descopăr că, în realitate, oamenii importă dezinfectantul pentru toaletă din Europa.

Ajungem în bucătărie. E uriaşă. După o compartimentare atentă, ar putea sluji cu uşurinţă drept casă unei familii cu doi copii. Se opreşte pentru a-şi odihni una din mîinile ei cu o manichiură extrem de îngrijită pe blatul mesei, luînd postura unui căpitan de

vas care, aflat la cîrmă, se pregăteşte să se adreseze echipajului. Cu toate astea, sînt sigură că dacă aş întreba-o unde ţine făina, ar urma o jumătate de oră de răscolit în van printre ustensile de bucătărie nicicînd atinse.

Dosarul Dădacei: poate că vine aici să-şi toarne zilnic o tonă de apă minerală Perrier, dar de mîncat, nu mănîncă niciodată în bucătărie. Ca să fiu sinceră, cît timp sînt în slujba ei, nu o văd niciodată *mîncînd* ceva. Şi, cu toate că nu e în stare să-mi spună unde găsesc făina, bag mîna-n foc că poate să dea de laxativele din dulăpiorul ei cu medicamente chiar şi legată la ochi.

Frigiderul dă invariabil pe dinafară de o tonă de fructe proaspete, tăiate meticulos feliuţe şi distribuite în castroane Tupperware, pe lîngă care se mai află măcar două pachete de tortellini cu brînză la fel de proaspete, pe care copilul le preferă fără sos. (Asta înseamnă că nici eu nu o să am parte de el.) Mai e şi omniprezentul lapte degrest, o sticlă goală de vin Lillet, un borcan de gem Sarabeth şi munţi de *ginkgo biloba* congelat („pentru memoria lui Tati"). Congelatorul e ticsit cu micile secrete vinovate ale lui Mami: bucăţele de carne de pui şi îngheţată pe băţ. În timp ce arunc o privire atentă în interior, îmi dau seama că mîncarea e pentru copil, iar condimentele pentru adulţi. Poţi deja să-ţi imaginezi o masă în familie la care părinţii înfig discret nişte amărîte de scobitori în conţinutul unui borcan cu roşii în conservă de la Grace, în timp ce progenitura se înfruptă dintr-un festin cu fructe proaspete şi meniuri semi-preparate.

— Mesele lui Brandford sînt foarte simple, îmi spune ea, arătînd către felurile de mîncare congelată şi închizînd apoi uşa frigiderului. În traducere liberă: o să le dea mîna să-l îndoape cu toate mizeriile astea în weekend, pentru că eu îmi voi petrece nopţile de peste săptămînă gătindu-i mese cu patru feluri, din preparate naturale. Va veni însă şi ziua în care mă voi holba cu invidie neruşinată la pachetele colorate din congelator, în timp ce voi munci pe brînci la orezul sălbatic de Costa Rica pe care trebuie să-l mai fierb o dată în abur, ca să nu dea de furcă sistemului digestiv al unui ţînc de patru ani.

Ea deschide cu un gest larg uşa cămării (care e destul de spaţioasă pentru a servi drept casă de vacanţă familiei care ar putea domicilia în bucătărie) dînd la iveală provizii făcute parcă de frica Sfîrşitului Lumii sau ca şi cînd oraşul ar trăi mereu cu spaima-n sîn să nu fie călcat de o bandă de puşti de cinci ani ce rătăcesc, obsedaţi, în căutare de mîncare sănătoasă. Dă pe dinafară de atîtea feluri de cutii cu suc, lapte de soia şi orez, covrigei şi batoane de cereale din ingrediente ecologice şi stafide naturale, pe care doar un nutriţionist experimentat le-ar putea ţine minte. Singurele produse care conţin aditivi sînt sortimentele de snackuri Goldfish, printre care şi unele fără sare sau unele după care nu se prea înnebuneşte nimeni – cu ceapă, etalate pe un raft întreg.

Prin bucătărie nu găseşti mîncare nici cît să saturi o vrabie. În ciuda celebrei replici „Serviţi după pofta inimii," vor trece cîteva seri de foame potolită doar cu stafide pînă să descopăr magica ETAJERĂ DE DEASUPRA,

un adevărat teren minat şi acoperit de praful uitării, adăpostind însă mult rîvnitele bunătăţi primite cadou, pe care femeile ce privesc ciocolata ca pe o urgie ieşită din cutia Pandorei le-au abandonat de mult. Mă îndop cu vinul de stafide Barneys, trufele de la Saks şi prăjiturile Martha's Vineyard pe furiş, în baie, de parcă aş priza cocaină, ca să nu risc să fiu înregistrată de vreo cameră video. Parcă văd imaginile difuzate pe *Hard Copy*, cu titlul „Dădacă – îmbătată de iluzia că ar beneficia de privilegii – prinsă în flagrant delict în timp ce sfîşie ambalajul de celofan al unor bomboane Godiva din '92, ediţia de Paşte."

În momentul ăsta, ea începe să înşire pomelnicul Regulilor. Acesta e un episod extrem de plăcut pentru mame deoarece le oferă şansa de a demonstra cîtă grijă şi efort au investit în creşterea copilului pînă la această vîrstă. Tonul folosit de ea e o combinaţie rarisimă de însufleţire, încredere şi convingere de nezdruncinat – ceea ce spune e un adevăr de necontestat. La rîndul meu, adopt cea mai convingătoare expresie de entuziasm amestecat cu compasiune pe care o pot reproduce, ca pentru a-i spune „Vă rog chiar să-mi povestiţi mai multe. E fascinant!" şi „Ce tragedie trebuie să fie pentru dumneavoastră să aveţi un copil alergic la aer." Şi astfel începe Lista:

Alergic la produse lactate.
Alergic la alune.
Alergic la căpşune.
Alergic la şerlac pe bază de propan.
Un anumit tip de fulgi.
Nu vrea să mănînce afine.

Vrea doar afine tăiate felii.

Sendvişurile trebuie să fie tăiate orizontal, iar pîinea să aibă coajă.

Sendvişurile trebuie să fie tăiate în sferturi, iar pîinea să NU aibă coajă.

Sendvişurile trebuie să fie preparate cu faţa spre răsărit.

Micuţei îi place la nebunie laptele de orez!

Micuţul nu vrea să mănînce nici un aliment care începe cu M.

Porţiile trebuie cîntărite în prealabil – NU este permisă depăşirea gramajului.

Sucurile trebuie să fie scăzute şi băute dintr-un pahar deasupra chiuvetei din bucătărie sau în cada de baie (de preferinţă pînă ce copilul va împlini optsprezece ani).

Alimentele trebuie servite pe un suport din plastic, cu un şerveţel pus dedesubtul castronului, iar copilul va purta tot timpul baveţică.

De fapt, „dacă nu te-ar deranja să o dezbraci pe Lucien înainte de masă şi să o speli zdravăn după aceea, ar fi minunat."

FĂRĂ mîncare sau sucuri cu două ore înainte de culcare.

FĂRĂ aditivi.

FĂRĂ conservaţi.

FĂRĂ seminţe de dovleac.

FĂRĂ pieliţe de nici un fel.

FĂRĂ cruditãţi.

FĂRĂ mîncare gătită.

FĂRĂ mîncare americană.

şi... (aici vocea coboară pînă la frecvenţe detectabile doar de balene)

NU SE MĂNÎNCĂ DECÎT ÎN BUCĂTĂRIE!

Încuviinţez cu gravitate. Mi se pare foarte logic.

— Vai, dar se înţelege, mă trezesc spunînd.

Acesta este Primul Pas către includerea mea în grupul lor, către crearea iluziei unui pact secret ce ne uneşte.

— Sîntem amîndouă implicate, iar mica Elspeth este proiectul nostru comun! O vom hrăni doar cu fasole Mung!

Mă simt de parcă aş fi însărcinată în luna a noua şi aş afla brusc că soţul meu are de gînd să educe copilul în spiritul unei secte. Sînt totuşi flatată că am fost aleasă să particip la acest proiect. Finalizarea Pasului Doi: mă las ademenită de tentaţia perfecţiunii.

Turul continuă către cea mai îndepărtată cameră. Distanţa la care se află camera copilului de cea a părinţilor variază între „departe" şi „foarte, foarte departe". De fapt, dacă ar mai exista un etaj, camera copilului s-ar afla cu siguranţă acolo. Îmi vine în minte imaginea unui biet copilaş de trei ani, abia trezit dintr-un coşmar, care trebuie să se echipeze cu o caschetă de explorator şi o lanternă pentru a porni în căutarea părinţilor, înarmat doar cu o busolă şi cu hotărîrea sa de neclintit.

Celălalt indiciu grăitor care vesteşte apropierea de Perimetrul Copilului este trecerea de la tonul neutru al decorului, ce imită stilul asiatic, la o combinaţie de culori primare *à la* Mondrian ori pastelate precum cele ale lui Bonpoint sau Kennedy. În ambele cazuri, se vede că Martha a trecut pe aici – la propriu. Dar efectul obţinut este ciudat de neliniştitor: ilustrează atît de bine părerea unui adult

despre cum trebuie să arate camera unui copil, încît faptul că ediţia princeps, cu autograf, a cărţii cu Babar[1] este atîrnată la cel puţin un metru deasupra capului micuţului nu mai miră pe nimeni.

După ce mi s-au împărtăşit Regulile, îmi fac curaj să dau ochii cu băieţelul în mediul lui natural. Mă aştept să găsesc o unitate de terapie intensivă în toată regula, dotată cu un sistem de legătură Louis Vuitton IV. Vă puteţi da seama ce surprinsă sînt la vederea mingii pline de energie care se năpusteşte către noi din celălalt capăt al încăperii. Dacă e băiat, atunci mişcările lui îmi amintesc de Taz, Diavolul Tasmanian, o fetiţă ar tinde mai degrabă spre o secvenţă violentă din duelurile muschetarilor, la care s-ar adăuga două piruete şi un *grand jeté*. Precum cîinele lui Pavlov, copilul îşi începe numărul, stimulat pesemne de parfumul mamei care se apropie. Întrevederea se desfăşoară după cum urmează: (1) Copilul (spălat şi aranjat pînă aproape de anihilare) se repede glonţ către piciorul mamei. (2) Exact în momentul în care braţele sale sînt gata să se încolăcească în jurul coapsei ei, mama îl apucă de încheieturi. (3) Simultan, face un pas într-o parte, evitînd îmbrăţişarea, îi împreunează mîinile în faţă de parcă s-ar fi pregătit să bată din palme şi se apleacă pentru a saluta şi a-i întoarce privirile

1. Elefantul Babar este un personaj foarte îndrăgit din literatura franceză pentru copii. Acesta a apărut pentru prima dată în *L'Histoire de Babar* de Jean de Brunhoff, în 1931, bucurîndu-se de un succes imediat.

către mine. *Voilà*. Și astfel asist la prima reprezentație dintr-un lung șir pe care îmi place să-l numesc „Reflexul de Giruetă". E atîta coordonare și grație în acest spectacol încît îmi vine să aplaud. Dar mă mulțumesc să răspund și eu pavlovian la stimulul reprezentat de fețele lor în așteptare, căzînd în genunchi.

— De ce nu faceți puțin cunoștință, voi doi...

Asta e replica ce lansează episodul Joacă-te-cu-Copilul din cadrul audiției pe care o dau. Chiar dacă știm cu toții că nu contează ce crede micuțul/micuța sînt totuși cuprinsă de o însuflețire frenetică. Mă joc de parcă ar fi Crăciunul sau și mai și, pînă ce micuțul/micuța e adus/adusă într-o stare de efervescență la care contribuie și prezența rară a mamei, pe post de spectator. Copilul a fost educat prin metoda de joacă Montessori – jucăriile sînt scoase doar una cîte una dintr-o ladă din lemn de nuc. Compensez din plin lipsa haosului ce caracterizează copilăria dînd glas unui adevărat cor de voci diferite, executînd pași de dans și dovedind o cunoaștere profundă a lumii Pokémonilor. Nu trec nici cîteva minute și copilul mă roagă să mergem la grădina zoologică, să rămîn peste noapte și chiar să mă mut de tot la ei. Acesta e indiciul care îi spune mamei că a sosit momentul să intervină de pe marginea pătuțului unde se așezase, cu un carnet de notițe mental și statisticile recordurilor olimpice la îndemînă, și să anunțe că:

— E timpul să-i spui pa, pa lui tanti! Nu-i așa că ar fi drăguț să te mai joci cu ea și mai tîrziu?

Menajera, care în tot acest timp stătuse ghemuită într-un balansoar de copil dintr-un

colţ al camerei, îi întinde o carte de poveşti făcută ferfeniţă în încercarea – sortită eşecului – de a-mi egala spectacolul şi de a-i întîrzia izbucnirea. Nici nu apucă bine să termine gestul, că se produce o reluare a unei versiuni mai sofisticate a Reflexului de Giruetă, de data asta avîndu-ne ca protagoniste pe mine şi pe mamă care facem manevre de retragere în direcţia uşii, pe care o şi trîntim în urma noastră, totul dintr-o singură mişcare. Ea îşi trece mîinile prin păr şi mă conduce înapoi în liniştea apartamentului, cu un „Ei bine..." rostit după ce respiră adînc.

Îmi întinde poşeta şi mai petrec cel puţin o jumătate de oră cu ea în vestibul, aşteptînd să mi se permită să plec.

— După cum spuneam, ai un prieten? Ăsta e semnalul de început al episodului Joacă-te-cu-Mama. Nu trebuie să iasă nicăieri în seara asta şi nu pomeneşte de vreo sosire iminentă a soţului sau de vreun plan pentru cină. Aflu povestea sarcinii ei, a lui Lotte Berk, a ultimei şedinţe de la Liga Părinţilor, a menajerei – o adevărată pacoste – (abandonată în Perimetrul Copilului), a şmecherului de decorator, cît şi amănunte despre şirul catastrofal de dădace de dinaintea mea sau despre *coşmarul* acela de grădiniţă. Finalizarea Pasului Trei: sînt de-a dreptul încîntată, căci nu numai că voi avea un tovarăş de joacă minunat, dar voi cîştiga şi o bună prietenă!

Ca să nu rămîn de căruţă, mă aud vorbind şi încercînd să las impresia unei femei de lume: pomenesc nume de persoane, mărci şi locuri. Apoi mă iau puţin în rîs ca să nu o

intimidez. Îmi dau seama că deja vorbesc mult prea mult. Bălmăjesc ceva despre motivele pentru care am plecat de la Brown, despre cele pentru care mi-am părăsit fostul prieten – nu că aș fi genul care dă bir cu fugiții, nici pomeneală! Dacă mă lipesc de ceva, rar mă mai dezlipesc! Da, dom'le! V-am pomenit cumva de teza mea? Îi împărtășesc informații pe care le voi mai scoate de la naftalină de nenumărate ori în lunile ce vor urma, cu ocazia încercărilor mele stîngace de a face conversație. Peste puțin timp nu mai sînt în stare decît să dau din cap și, repetînd în neștire „Oookay!", să bîjbîi după clanță. *În cele din urmă* îmi mulțumește că am venit, deschide ușa și îmi îngăduie să o pornesc către lift.

Ușa liftului dă să se închidă și să-mi taie în două propoziția despre mariajul părinților mei, pe care o salvez de la o soartă nedemnă de profunzimea ei, vîrîndu-mi în ultima clipă geanta în fața senzorului electronic. Zîmbim și încuviințăm amîndouă din cap ca niște roboți pînă ce dă Dumnezeu și se închide ușa. Mă sprijin de ea epuizată și inspir pentru prima dată de o oră încoace.

Cîteva minute mai tîrziu, metroul gonește cu toată viteza spre Lexington, purtîndu-mă înapoi către școală și către rutina vieții de zi cu zi. Mă trîntesc pe scaunul de plastic în timp ce crîmpeie de imagini cu apartamentul acela imaculat mi se perindă prin minte. Șirul acesta de diapozitive e întrerupt curînd de un bărbat sau o femeie – uneori, amîndoi – care se trambalează prin vagon cerînd de pomană și ținînd strîns sacoșa jerpelită în care își transportă toată averea pămîntească. În timp

ce-mi aşez mai bine rucsacul pe genunchi, încep să-mi încolţească în minte întrebări ce pînă atunci fuseseră înăbuşite de adrenalina generată de „spectacolul" pe care-l susţinusem.

Prin ce minune se transformă o femeie adultă, inteligentă, într-o regină domnind peste un regat steril constînd dintr-o serie de sertare cu lenjerie aranjată alfabetic şi înlocuitori de lactate importaţi din Franţa? Unde e copilul din această casă? Unde e femeia din această mamă?

Şi cum anume voi reuşi să-mi găsesc eu locul aici?

În cele din urmă, în fiecare dintre aceste slujbe se ivea un moment hotărîtor cînd mi se părea că eu şi copilul eram singurele persoane reale, alergînd încoace şi-ncolo pe marmura tablei de şah în alb şi negru a podelelor din respectivele apartamente. Devenea astfel inevitabil ca cineva să fie trîntit la pămînt.

Retrospectiv, totul e un aranjament chiar de la început. Ei te vor, iar tu ai nevoie de o slujbă.

Dar, dacă-ţi faci treaba bine, poţi fi sigură că ajungi şomeră.

Să începem.

Partea întîi

Toamna

[Mary Poppins continua să-i privească scrutător pe cei patru copii], apoi, cu o pufnitură care părea a arăta că s-a decis, zise:
— Primesc postul.
— Pe onoarea mea, povestea doamna Banks mai tîrziu soţului ei, parcă ne-ar fi făcut cine ştie ce onoare.

MARY POPPINS[1]

Capitolul unu

Dădacă de vînzare

— Bună, sînt Alexis de la Liga Părinţilor. Voiam doar să mă interesez de tiparele pentru uniforme pe care le-am trimis...

Blonda care lucrează ca voluntar la recepţie îmi face semn să aştept cu un deget plin de inele şi îşi continuă convorbirea.

— Da, ştii, anul ăsta am vrea să vedem modelele în fuste ceva mai lungi, măcar de cincizeci de centimetri. Şi acum mai primim plîngeri de la mamele elevilor de la şcoala de băieţi de alături... Grozav. Mă bucur să aud asta. Pa.

1. *Mary Poppins* – P.L. Travers, Ed. RAO, Bucureşti, 1995, traducere de Ana Canarache.

Cu un gest măreţ, şterge cuvîntul „Spence" de pe lista de priorităţi.

Îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Anul şcolar e pe cale să înceapă şi e o nebunie pe-aici.

Încercuieşte următorul cuvînt de pe listă: „prosoape de hîrtie".

— Vă pot fi de folos?

— Am venit să las un anunţ pentru postul de dădacă, dar se pare că avizierul a dispărut, zic uşor nedumerită, pentru că lipeam anunţuri aici de cînd aveam treisprezece ani.

— A trebuit să-l dăm jos cît timp s-a zugrăvit holul de la intrare şi n-am mai apucat să-l punem la loc. Veniţi să vă arăt unde e.

Mă conduce către încăperea principală, unde mamele stau înghesuite la pupitre Knoll, consultînd chestionare despre Şcolile Private. În faţa ochilor mei se desfăşoară gama completă a tipurilor din Upper East Side. Jumătate din doamne poartă costume Chanel şi pantofi Manolo Blahnik, iar jumătate sînt echipate în jachete rustice, de 600 $, arătînd de parcă ar aştepta să li se ceară să ridice un cort Aqua Scutum din clipă în clipă.

Alexis îmi indică avizierul, care atîrnă în locul unui Mary Cassatt[1], sprijinit acum de un perete.

— E cam haos pe aici deocamdată, spune în timp ce o femeie îşi ridică ochii de pe aranjamentul floral la care lucrează şi ne priveşte.

---

1. Mary Stevenson Cassatt (1844-1926), pictoriţă americană care şi-a petrecut o bună parte din viaţă în Franţa, fiind o apropiată a lui Edgar Degas şi expunînd împreună cu pictorii impresionişti.

— Dar nu-ţi face griji. O grămadă de fete vin aici să-şi caute de lucru, aşa că n-o să ai probleme să găseşti ceva.

Îşi duce mîna la şiragul de perle.

— Nu ai un fiu la Buckley? Îmi pari foarte cunoscută. Eu sînt Alexis.

— Bună, eu sînt Nan, răspund. Nu, de fapt eu aveam grijă de fiicele soţilor Gleason. Cred că locuiau vizavi de tine.

Ea ridică o sprînceană şi mă inspectează încă o dată.

— A, da, aşa e, tu eşti Nanny, spune de parcă ar vrea să se convingă pe sine înainte de a se retrage îndărătul biroului.

Ignor pălăvrăgeala monotonă şi afectată a femeilor din spatele meu şi mă concentrez să citesc afişele lipite de alte dădace, şi ele în căutarea unui post.

Babysitter caut copii
Place mult copiii
Dă cu aspiratorul

Îngrijesc copii
Mulţi ani de experienţă
Sunaţi-mă

Avizierul e atît de înţesat de fluturaşi, încît, cu un oarecare sentiment de vinovăţie, trebuie să îmi lipesc anunţul peste al altcuiva, scris pe hîrtie roz şi tivit cu flori desenate în creion, însă mai stau cîteva minute ca să mă asigur că nu acopăr decît nişte margarete şi nu informaţii preţioase.

Tare aş vrea să le spun femeilor ăstora că secretul nu este decorarea, ci punctuaţia

anunţului: semnul de exclamare face totul. Anunţul meu e scris pe un carton de dimensiuni reduse pe care nu e desenată nici măcar o singură faţă zîmbăreaţă, dar compensez acest aspect minimalist printr-o profuziune de semne de exclamare, adăugînd fiecărei trăsături a caracterului meu promisiunea unui zîmbet strălucitor şi a unei atitudini optimiste debordante.

Dădaca gata de acţiune!
Absolventă a Şcolii Chapin, disponibilă în cursul săptămînii, cu jumătate de normă!
Recomandări excelente!
Specializare în Dezvoltarea Copilului la Universitatea din New York!

Practic, singurul lucru care-mi lipseşte e o umbrelă cu care să zbor.

Mai arunc o privire scurtă să văd dacă nu sînt greşeli, trag fermoarul rucsacului, îmi iau rămas-bun de la Alexis şi o pornesc pe scările de marmură către căldura înăbuşitoare de afară.

Mergînd pe Park Avenue, observ că soarele de august nu a apus încă, îngăduind sarabandei de cărucioare să se dezlănţuie. Trec pe lîngă cîrduri de omuleţi transpiraţi ce par a se fi resemnat să asude fiecare în colţişorul său. Căldura i-a făcut să renunţe pînă şi la tovarăşii lor plimbare obişnuiţi: păturicile şi ursuleţii au fost exilaţi în buznarele din spate ale cărucioarelor. Îmi rîd în barbă la vederea unui puşti care refuză o cutie cu suc, fluturînd mîna şi dînd din cap ca şi cînd ar vrea să zică: „Momentan nu pot fi deranjat cu aşa ceva."

În timp ce aştept la semafor, mă uit la ochii albaştri ai ferestrelor prin care locuitorii de pe Park Avenue privesc lumea. Din punct de vedere al densităţii populaţiei, partea asta din Manhattan poate fi comparată cu zona central-vestică a ţării. Deasupra capului meu se înalţă nenumărate locuinţe – camere peste camere. Şi nu stă nimeni în ele. Sînt încăperi în care te pudrezi, te îmbraci, cînţi la pian sau primeşti oaspeţi şi undeva acolo sus, dar nu spun unde, un iepure pe nume Arthur are cinci sute de metri pătraţi la dispoziţia dumisale.

Traversez pe Strada 72, trec pe sub umbra aruncată de copertinele albastre de la blocul rezidenţial Polo şi intru în Central Park. Mă opresc o clipă în dreptul terenului de joacă, unde cîţiva pici temerari se încăpăţînează să reziste căldurii, şi, în timp ce scotocesc în rucsac după o sticlă cu apă, ceva se izbeşte de picioarele mele. Mă uit să văd ce e şi pun prompt stavilă obiectului ofensator, un cerc de lemn de pe vremuri.

— Hei, ăla e al meu!

Un băieţel cam de patru anişori se chinuie să coboare în viteză colina unde am observat că se oprise împreună cu părinţii pentru o poză de familie. Graba îl face să-şi piardă pălăria de marinar, care îi cade în iarbă.

— Ăla e cercul meu, mă informează.

— Eşti sigur? îl întreb.

Micuţul pare pus serios în încurcătură.

— Poate e doar o roată de căruţă, spun ţinînd cercul lateral. Sau aura unui sfînt! adaug, punîndu-l deasupra căpşorului lui blond. Sau o pizza uriaşă!

Îi întind cercul, făcîndu-i semn că poate să-l ia înapoi. Pe chip i-a înflorit un zîmbet larg, îndreptat, ca și brațele lui, către mine.

— Hei, prostuțule!

Tîrăște cercul în sus, pe colină, în timp ce mama trece pe lîngă el, căutînd să-i recupereze pălăria.

— Vă cer scuze, spune și se apropie scuturînd praful de pe borurile vărgate. Sper că nu v-a deranjat.

Ține mîna ridicată pentru a-și feri ochii de un albastru spălăcit de lumina soarelui.

— Nu, deloc.

— Vai, fusta dumneavoastră...

Aruncă o privire în jos.

— Nu-i cine știe ce, rîd, ștergînd urma lăsată de cerc. Lucrez cu copiii, așa că sînt obișnuită s-o încasez.

— Nu mai spuneți!? Se întoarce în așa fel încît să se așeze cu spatele la soțul ei și la o femeie blondă care stă lîngă fotograf și ține în mînă o cutie de suc pentru băiețel. Cred că e dădaca micuțului.

— Lucrați prin apropiere?

— Da, de fapt familia s-a mutat la Londra pe timpul verii, așa că...

— Noi sîntem gata! strigă nerăbdător tatăl.

— Vin! răspunde ea cu un zîmbet. Se răsucește către mine, ferindu-și chipul cu trăsături delicate de privirile lui.

— Ei bine, noi chiar căutam pe cineva care ar vrea să ne ajute cîteva ore pe zi în perioada asta, îmi spune cu o voce scăzută.

— Serios? Jumătate de normă ar fi super, pentru că am o groază de cursuri semestrul ăsta...

— Cum pot da de dumneavoastră mai uşor?

Scotocesc prin rucsac după un creion şi un petic de hîrtie pe care să notez datele mele.

— Poftim.

Îi întind biletul, iar ea îl strecoară discret în buzunarul rochiei, după care îşi aranjează bentiţa din părul lung şi negru.

— Minunat. Zîmbeşte graţios. Ei bine, a fost o plăcere să vă cunosc. Păstrăm legătura.

Face cîţiva paşi la deal, dar se întoarce.

— Vai, ce zăpăcită sînt. Eu sînt doamna X.

Îi întorc zîmbetul, apoi ea merge să-şi reia locul în tabloul acela fals. Lumina soarelui se cerne printre frunze şi aruncă pete de umbră pe feţele celor trei. Soţul, îmbrăcat într-un costum alb, din bumbac subţire, s-a postat cu hotărîre chiar în mijloc, cu mîna pe capul băiatului. Se strecoară şi ea în cadru.

Tînăra blondă înaintează ţinînd un pieptene, iar micuţul îmi face cu mîna. Asta o determină să se întoarcă şi să se uite în aceeaşi direcţie. În timp ce duce mîna la ochi pentru a vedea mai bine, fac stînga-mprejur şi îmi văd de drum.

*

Bunica mă întîmpină în holişorul de la intare. Poartă un costum *à la* Mao Zedong şi un şirag de perle.

— Scumpo! Intră, te rog. Tocmai îmi terminam exerciţiile de *tai chi*.

Mă sărută pe ambii obraji şi mă îmbrăţişează cu căldură.

— Draga mea, eşti foarte transpirată. Vrei să faci un duş?

Nimic nu se compară cu răsfăţurile pe care mi le oferă Buni.

— Poate doar un prosop umezit în apă rece, ca să mă şterg?

— Ştiu eu de ce ai nevoie.

Îmi ia mîna, împletindu-şi degetele cu alte mele, şi mă duce în camera de toaletă rezervată oaspeţilor. Dintotdeauna mi-a plăcut la nebunie felul în care luminiţele vechiului candelabru se reflectă în apele cretonului de culoarea piersicii coapte. Dar preferatele mele sînt păpuşile franţuzeşti din hîrtie, înrămate. Cînd eram copil, obişnuiam să-mi fac un salon sub chiuveta din bucătărie, pentru care Buni îmi furniza ceai adevărat şi subiecte de discuţie cu încîntătorii mei invitaţi din Franţa.

Îmi pune mîinile sub robinet şi dă drumul la apă rece pe încheieturile mele.

— Astea sînt punctele de presiune care distribuie focul, mă lămureşte, aşezîndu-se picior peste picior pe colacul toaletei.

Are dreptate, fiindcă încep imediat să mă răcoresc.

— Ai mîncat ceva? mă întreabă.

— Am mîncat de dimineaţă.

— Şi la prînz?

— Nu-i decît unsprezece ceasul, Buni.

— Serios? Sînt în picioare de la patru. Slavă Domnului că există Europa, altfel nu aş avea cu cine să vorbesc pînă la opt.

Zîmbesc.

— Cum te-ai mai simţit în ultima vreme?

— De vreo două luni mă simt de şaptezeci şi doi de ani, dacă vrei să ştii.

Îşi arcuieşte vîrful degetelor de la picioare ca o balerină şi îşi ridică puţin tivul pantalonilor.

— Se numeşte Sappho. Mi le-am făcut la salonul Arden azi-dimineaţă. Ce zici? E prea de tot? Îşi mişcă repede degetele, ale căror unghii sînt acum roz închis.

— Fantastic, e foarte sexi. OK, oricît mi-aş dori să stau toată ziua aici, tot trebuie să mă tîrîi pînă în centru ca să aduc ofrande pe altarul Zeilor Taxelor Şcolare.

Opresc apa şi-mi scutur teatral mîinile deasupra chiuvetei.

Bunica îmi întinde un prosop.

— Ştii, pe vremea cînd eram la Vassar, nu-mi amintesc să fi avut nici măcar o singură conversaţie de genul celor pe care le descrii tu.

Se referă la romanul-fluviu al întîlnirilor mele *tête-à-tête* cu membrii comitetului administrativ de la Universitate.

Mă ţin după ea pînă în bucătărie.

— Astăzi sînt pregătită. Mi-am luat carnetul de asigurări sociale, permisul de conducere, o copie Xerox după certificatul de naştere, toată corespondenţa pe care am primit-o vreodată de la Universitatea din New York, plus scrisoarea de acceptare. De data asta *nu* mai accept să mi se spună că nu studiez acolo, că n-am terminat semestrul trecut, că nu mi-am plătit taxa de şcolarizare de anul trecut sau taxele de la bibliotecă sau că numărul din cartea de identitate sau din carnetul de asigurări e greşit, că îmi lipsesc formularele corecte, că nu pot dovedi că locuiesc unde am declarat sau chiar că exist pur şi simplu.

— Doamne, Doamne!

Deschide frigiderul.

— Whisky?

— Niște suc de portocale ar fi grozav.

— Copiii ăștia! Dă ochii peste cap și îmi arată vechiul aparat de aer condiționat care zace pe podea. Scumpo, lasă-mă să chem portarul să te ajute să-l duci.

— Nu-i nevoie, Buni, mă descurc, spun, încercînd eroic să ridic mașinăria. O scap imediat înapoi pe gresie.

— Bine, în regulă, cred că va trebui să mă întorc mai tîrziu cu Josh ca să luam chestia asta.

— Joshua? întreabă ridicînd o sprînceană. Micuțul tău prieten cu părul albastru? Nici după ce a mîncat nu atîrnă mai mult de cîteva kile.

— Mă rog, dacă nu vrem ca tata să-și forțeze iarăși spatele, va trebui să mă mulțumesc cu singura alegere pe care o pot face la capitolul „bărbați".

— Spun o mantra pentru tine în fiecare dimineață, scumpo, zice ea, întinzîndu-se după pahar. Hai, fii copil bun și lasă-mă să-ți fac niște ouă Benedict.

Arunc o privire către vechiul ceas de perete Nelson.

— Aș vrea să am timp pentru așa ceva, dar trebuie să ajung în centru înainte ca șirul de oameni din fața secretariatului să treacă de colț.

Mă sărută pe ambii obraji.

— Păi atunci, adu-l pe Joshua ăsta pînă-n șapte și o să vă gătesc o masă ca lumea, că te topești văzînd cu ochii.

*

Josh geme şi se rostogoleşte încet pe spate din locul unde aproape că a leşinat după ce a dat drumul aparatului de aer condiţionat în faţa uşii mele.

— M-ai minţit, şuieră el. Ai zis că stai la trei.

— Zău? exclam, scuturîndu-mi braţele şi sprijinindu-mă de ultima treaptă.

El ridică puţin capul de pe podea.

— Nan, am numărat şase rînduri de trepte. Cîte două de etaj, ceea ce înseamnă că, tehnic vorbind, sîntem la etajul şase.

— Dar m-ai ajutat să mă mut de la cămin...

— Da, dar de ce crezi că am făcut-o? Desigur, pentru că exista l-i-f-t.

— Vestea bună e că nu intenţionez să mă mai mut de aici. Gata, asta a fost. Poţi să vii în vizită la mine şi cînd o să ai părul alb.

Îmi şterg transpiraţia de pe frunte.

— Las-o moartă. O să-ţi apar în prag cu cîteva smocuri de păr albastru.

Îşi lasă capul să cadă la loc.

— Haide, ne aşteptă berea la rece.

Mă ridic ţinîndu-mă de balustradă. Descui toate cele trei yale şi deschid uşa. Atmosfera din apartament aminteşte de cea dintr-o maşină parcată în soare, aşa că sîntem nevoiţi să ne tragem cîţiva paşi înapoi pentru a lăsa aerul încins să se risipească pe palier.

— Probabil că Charlene a închis ferestrele înainte să plece azi-dimineaţă, spun.

— Şi a dat drumul la cuptor, adaugă Josh, păşind, prin spatele meu, în minusculul hol de la intrare, care mai serveşte şi drept bucătărie.

— Bine ai venit în cămara mea super utilată. Să-ţi încălzesc un corn?

Pun cheile lîngă aragazul cu două ochiuri.

— Cît plăteşti pentru locul ăsta? întreabă.

— N-ai vrea să ştii, răspund în timp ce împingem, în reprize, aparatul de aer condiţionat în cealaltă parte a camerei.

— Ei bine, unde e colega aia de cameră trăsnet? întreabă.

— Nu toate stewardesele arată trăsnet, Josh. Unele sînt genul distins şi matur.

— E trăsnet? spune şi se opreşte.

— Nu te opri.

Ne apucăm iarăşi să împingem.

— Da, e trăsnet, dar îmi displace faptul că presupui din start că ar fi. Azi-dimineaţă a plecat în cursă către Franţa sau Spania, ceva de genul ăsta.

Răsuflu greu cînd dăm colţul către partea din garsoniera în formă de L care-mi aparţine.

— George, băiete! strigă Josh la vederea motanului meu, care, disperat, s-a lăţit pe duşumeaua fierbinte. Ridică puţin capul cenuşiu şi pufos şi miorlăie jalnic. Josh se îndreaptă de spate şi-şi şterge fruntea cu poalele tricoului cu Mr. Bubble.

— Unde vrei să punem dihania asta?

Arăt cu degetul spre locul de deasupra ferestrei.

— *Poftim*? Nebună mai eşti, cucoană.

— E o şmecherie pe care am învăţat-o pe Avenue: „ca să nu strice priveliştea". Cei care nu au aer condiţionat central se dau peste cap să ascundă aparatul, dragă, îi explic în timp ce-mi arunc sandalele cît colo.

— Despre ce privelişte vorbeşti?

— Dacă-ţi lipeşti faţa de fereastră şi te uiţi la stînga, o să vezi rîul.

— Hei, aşa e, spune el şi se retrage de la fereastră. Ascultă, Nan, planul cu Josh-care-face-echilibristică-cu-o-maşinărie-grea-pe-un-geam-subţire nu ţine neam. Mă duc să-mi iau o bere. Haide, George.

Se întoarce în „bucătărie", iar George se întinde puţin, după care îl urmează. Profit de ocazie ca să-mi scot maioul transpirat şi să înşfac în grabă unul curat dintr-o cutie desfăcută. Mă ghemuiesc în spatele celorlalte cutii ca să mă schimb, surprinzînd cu coada ochiului luminiţa roşie a robotului telefonic de pe podea, care clipeşte cu disperare. Cuvîntul „plin" străluceşte enervant.

— Iarăşi numărul cu 900?

Josh se întinde peste cutie ca să-mi dea o Corona.

— Mda. Am pus astăzi un anunţ pentru o slujbă nouă şi se pare că mămicile au început deja să se agite.

Iau o duşcă de bere şi mă fofilez printre stivele de cutii ca să apăs pe „play".

Vocea unei femei se revarsă în încăpere:

„Bună, sînt Mimi Van Owen. V-am văzut anunţul la ligă. Caut pe cineva care să mă ajute să am grijă de fiul meu. Doar cu jumătate de normă, înţelegeţi? Poate două, trei, patru zile pe săptămînă, timp de cîteva ore sau mai mult. Şi în cîteva nopţi sau în weekenduri. Sau ambele! Oricînd vă convine. Dar vreau să vă atrag atenţia că sînt o persoană foarte serioasă."

— Vai, nici că puteai fi mai explicită, dragă Mimi, spune Josh, strecurîndu-se şi el lîngă mine ca să asculte.

„BunăsîntAnnSmithcautpecinevacaresă aibăgrijădefiulmeudecincianinudăbătăidecap iarcasanoastrăesteunafoarteliniştită..."

— Aoleu!

Josh se apără de avalanşa de cuvinte cu mîna făcută scut, iar eu trec la următorul mesaj.

„Bună. Mă numesc Betty Potter. V-am văzut anunţul la Liga Părinţilor. Am o fetiţă de cinci ani, Stanton, un fiu de trei ani, Tinford, şi un beleluş de zece luni pe nume Jace şi caut pe cineva care să mă ajute, pentru că sînt din nou însărcinată. Nu aţi menţionat tariful în anunţ, dar eu ofer şase."

— Şase dolari americani? întreb aparatul, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Betty dragă, ştiu eu o curvă drogată din parcul Washington Square, care s-ar mulţumi şi cu 25 de cenţi.

Josh dă berea pe gît.

„Bună, aici doamna X. Ne-am întîlnit în parc azi-dimineaţă. Dă-mi un telefon cînd ai timp. Aş vrea să discutăm mai multe despre genul de slujbă care te-ar interesa. Avem deja pe cineva – o cheamă Caitlin –, dar ea intenţionează să-şi reducă programul, iar dumneata i-ai plăcut foarte mult fiului nostru, Grayer. Sper să vorbim curînd. Cu bine."

— Asta pare normală. Sun-o.

— Crezi? îl întreb, exact în clipa în care ţîrîie telefonul. Sărim amîndoi ca arşi. Ridic receptorul.

— Alo, răspund pe un ton de dădacă, încercînd să transmit maximum de respectabilitate cu doar o silabă.

— Alo, îmi răspunde mama pe acelaşi ton profund şi afectat. Cum s-a încheiat misiunea „aer-condiţionat"?

— Ah, bine... răspund, degajată acum.

— Stai puţin.

Se aude aude un zgomot ca de luptă.

— Trebuie să o mut tot timpul pe Sophie. Pare hotărîtă să nu stea altundeva decît lipită de aparatul de aer condiţionat.

Zîmbesc imaginîndu-mi scena: Springer Spaniel-ul nostru de paisprezece ani, cu urechile fîlfîind şi semănînd leit cu Baronul Roşu[1].

— Du-te de-aici, Soph! Acum s-a aşezat pe documentaţia pentru împrumut.

Iau o gură de bere.

— Cum mai merge treaba?

— Of, e cumplit de deprimant. Spune-mi ceva haios.

De cînd cu guvernarea republicană, Coaliţia pentru Construcţia de Adăposturi pentru Femei, prezidată de mama, primeşte chiar mai puţini bani decît înainte.

— Am primit nişte mesaje caraghioase de la mămici-la-ananghie, îmi prezint eu oferta.

— Credeam că am vorbit deja despre asta.

I-a revenit vocea de avocat.

— Nan, mereu îţi iei cîte o slujbă dintr-asta şi, nici nu începi bine, că ajungi să te trezeşti la trei dimineaţa de grijă că mica prinţesă are

---

1. Manfred Albrecht Freiherr von Richthofen (1892-1918) – pilot de vînătoare german, cunoscut sub porecla „Baronul Roşu". A fost cel mai mare as al aerului din Primul Război Mondial, creditat cu 80 de victorii în bătăliile aeriene.

oră de dans sau o sesiune de improvizaţii cu Dalai Lama...

— Mami. Maaami! Nici nu m-am dus încă la interviu. De altfel, nici nu o să mai muncesc atît de mult anul ăsta, pentru că trebuie să lucrez la teză.

— Exact! Tocmai asta e! Ai o teză de terminat, iar anul trecut aveai practică, iar acum doi ani trebuia să faci muncă de teren. Nu-mi pot închipui de ce nu iei în consideraţie un post academic. Ai putea să-ţi întrebi coordonatorul ştiinţific dacă e disponibil postul de asistent. Sau ai putea să lucrezi la bibliotecă!

— Am mai discutat asta de un milion de ori, spun, dînd ochii peste cap către Josh. E mare bătaie pe slujbele astea. Profesorul Clarkson are un asistent care e licenţiat şi angajat al universităţii. De altfel, salariul e doar de şase dolari pe oră. Brut. Mami, nici o slujbă pentru care să nu trebuiască să mă dezbrac nu o să-mi aducă mai mulţi bani pînă reuşesc să-mi iau diploma.

Josh se face că dansează şi că-şi scoate un sutien imaginar.

Mama a avut noroc cu un post de asistent de cercetare pe care l-a ocupat de-a lungul celor patru ani cît a fost studentă. Cu toate astea, pe vremea aceea cazarea lîngă Universitatea Columbia costa cam cît plătesc eu acum pentru întreţinere.

— Chiar e nevoie să-ţi ţin iarăşi Discursul despre Imobiliare, mami?

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, angajează-te la departamentul de cosmetice de la Bloomingdale's. Nu trebuie decît să pontezi, să arăţi bine, să zîmbeşti şi să încasezi salariul.

Nu e în stare să conceapă că cineva s-ar putea trezi vreodată la trei dimineaţa scăldat în sudori reci şi întrebîndu-se cu sufletul la gură dacă transportul de tonifiant ecologic şi-a amintit să-şi pună scutecele de noapte.

— *Mami*, îmi place să lucrez cu copiii. Uite ce e, e prea cald ca să ne certăm.

— Promite-mi numai că de data asta o să te gîndeşti serios înainte să accepţi vreo ofertă. Nu vreau să ajungi dependentă de Valium după ce îţi iei diploma, pentru că nu ştiu care femeie putred de bogată şi-a lăsat copilul cu tine ca să o şteargă la Cannes.

Şi chiar mă gîndesc intens la asta, în timp ce, împreună cu Josh, mai ascult o dată toate mesajele, încercînd să o găsesc pe acea mamă care se potriveşte cel mai puţin portretului de mai sus.

*

Lunea următoare, în drum spre doamna X, mă opresc o clipă la librăria mea preferată ca să-mi reîmprospătez stocul de post-it. Astăzi, în agenda mea nu sînt decît două bileţele: unul roz, care mă imploră „CUMPĂRĂ POST-IT" şi unul verde, care îmi aminteşte că trebuie să merg la „Cafea, cu doamna X, 11.15". Îl smulg pe cel roz şi-l arunc la coş, în timp ce îmi continui drumul către sudul oraşului. Locul de întîlnire stabilit este La Pâtisserie Goût du Mois. Cînd o iau pe scurtătură către Park, încep să treacă pe lîngă mine femei îmbrăcate în haine de toamnă chic, purtînd în mîinile pline de bijuterii plicuri şi coli de hîrtie cu monogramă. Fiecare din ele

e însoţită de încă o femeie, mai scundă şi cu tenul mai negricios, care dă mereu din cap în semn de aprobare.

— Baaa-leeet! În-ţe-legi? zbiară cea de lîngă mine către tovarăşa ei care nu conteneşte să dea din cap, în timp ce aşteptăm toate trei la semafor.

— Lunea Josephina are ore de Baaa-leeet!

Îi zîmbesc cu simpatie femeii în uniformă, în semn de solidaritate. Să recunoaştem cinstit, perioada de instruire e naşpa. Şi poate deveni şi mai naşpa în funcţie de persoana pentru care lucrezi.

În principiu, există trei feluri de slujbe de dădacă. Tipul A: asigură puţin „timp-în-doi", cîteva seri pe săptămînă, oamenilor care muncesc în timpul zilei şi sînt părinţi mai mult noaptea. Tipul B: oferă cîteva după-amiezi pe săptămînă, acordă o „pauză-de-sănătate-mintală" femeilor care sînt mame cu normă întreagă. Tipul C: face parte dintr-un colectiv care se îngrijeşte ca o femeie care nici nu munceşte, nici nu se ocupă de copil să aibă „timp-pentru-sine" 24 de ore din 24. Iar felul în care aceasta îşi petrece zilele rămîne pe veci un mister.

— Cei de la agenţie au zis că ştii să găteşti? Ei bine, ştii? Să găteşti, adică.

Aşa sună interogatoriul unei mame înţolite din cap pînă-n picioare în haine Pucci, la următorul colţ.

Pentru că e ea însăşi o femeie care munceşte ca să trăiască, o mamă de Tipul A va avea cu mine o relaţie profesională şi mă va trata cu respect. Ştie că am venit acolo ca să-mi fac treaba şi, după un tur complet, îmi va înmîna

o listă ticsită cu numere de telefon pentru cazuri de urgenţă şi se va căra. Ăsta e episodul de tranziţie ideal. Copilul plînge cam cincisprezece minute şi, înainte să ne dezmeticim bine, sîntem cei mai buni tovarăşi de joacă.

O mamă de Tipul B poate că nu lucrează într-un birou, dar stă destul de mult timp cu propriul copil ca să-şi dea seama că asta chiar e o slujbă. După ce petrec o după-amiază cu copiii ei în apartament, sînt sigură că i-am cîştigat.

— Acum, numărul de la curăţătorie e aici. Uite-le şi pe cele de la florărie şi de la firma de catering.

— Şi cel al pediatrului? întreabă încet o mexicancă de lîngă mine.

— Lasă, pe acela ţi-l dau săptămîna viitoare.

E sufient să precizez că ciudăţeniile cresc exponenţial, pe măsură ce parcurgem gama de la Tipul A la Tipul C. Singurul lucru de care poţi fi sigură în legătură cu perioada de instruire cu mama de Tip C este acela că lipsa ei molipsitoare de siguranţă forţează pe toată lumea să adopte calea cea mai lungă către o bună sincronizare.

Împing uşa grea, de sticlă, a patiseriei şi o zăresc pe doamna X gata instalată, inspectîndu-şi lista. Se ridică să mă întîmpine şi dă la iveală o fustă pînă la genunchi, de culoarea lavandei, care se asortează perfect cu jacheta legată în jurul umerilor. Acum că nu mai poartă rochia aceea dreaptă, cu aspect tinerese, pare mult mai matură decît mi-a lăsat impresia în parc. În ciuda părului prins în coadă de cal, cum poartă şcolăriţele, îmi dau seama că trebuie să fie trecută de patruzeci de ani.

— Bună, Nanny! Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne vedem mai devreme. Ai dori puţină cafea?

— Ar fi minunat, răspund aşezîndu-mă cu spatele la peretele lambrisat şi netezind în poală şervetul de damasc.

— Chelner, încă o *café au lait* şi adu-ne, te rog, şi un coş pentru micul dejun.

— Vai, dar nu e nevoie să faceţi asta, spun eu.

— Dar aşa e cel mai bine, crede-mă. În felul ăsta poţi să-ţi iei ce vrei.

Chelnerul apare cu un coş Pierre Deux, plin ochi cu tot soiul de chifle şi cornuri şi cu borcănele cu gem. Iau o brioşă.

— Aici găseşti cele mai bune produse de patiserie, îmi spune ea, alegînd un *croissant*. Apropo, aş prefera ca Grayer să nu mănînce făină albă.

— Desigur, mormăi eu, mestecînd de zor.

— Ai avut un weekend plăcut?

Înghit la repezeală.

— Sarah, prietena mea cea mai bună de la Chapin, a dat o mică petrecere de rămas-bun aseară, înainte ca lumea să se întoarcă la şcoală. Doar eu şi cei care stau în California avem liber pînă în octombrie! Spuneţi-i lui Grayer să meargă la Stanford, glumesc.

Zîmbeşte.

— De ce ziceai că te-ai transferat de la Brown? mă întreabă, scoţînd cleştişorul de pîine din *croissant*.

— La Universitatea din New York aveau un curs de Dezvoltarea Copilului mult mai serios, răspund, atentă să nu fac vreo gafă în prezenţa unei posibile mîndre absolvente a

universității Brown. Nu suflu o vorbă despre excrementele umane din holul de lîngă dormitorul meu sau despre nenumăratele anecdote fermecătoare pe care le am în tolbă.

— Mi-am dorit foarte mult să merg la Brown, mi se confesează ea.

— Chiar?

— Dar am cîștigat o bursă la Universitatea din Connecticut.

Abandonează *croissant*-ul și începe să se joace cu inima de diamant care atîrnă de lănțișorul de la gît.

— E minunat, spun, făcînd un efort de imaginație ca să mi-o închipui în perioada cînd avea nevoie de o bursă ca să se descurce.

— Ei bine, sînt din Connecticut, așa că...

— Vai, dar Connecticut e superb! exclam.

Privește insistent farfuria de pe masă.

— De fapt, m-am născut în New London... Mă rog, după absolvire m-am mutat aici ca să administrez galeria de artă Gagosian.

Zîmbește din nou.

— Sună de-a dreptul fantastic!

— A fost foarte plăcut, îmi confirmă dînd din cap. Dar nu poți să te mai ocupi de carieră cînd ai un copil. Ai o viață plină, cu petreceri, excursii, foarte multă pălăvrăgeală, nopți în care te culci tîrziu...

O femeie cu ochelari de soare Jackie O se lovește din greșeală de masă în timp ce trece pe lîngă noi. Din cauza impactului, farfurioarele de porțelan zdrăngănesc îngrijorător pe suprafața de marmură.

— Binky? se miră doamna X, atingînd mîna femeii care încearcă să stabilizeze cestile.

— Vai de mine! Bună, nu te văzusem, răspunde Binky, lăsîndu-şi ochelarii fumurii mai jos pe nas. Ochii îi sînt umflaţi de plîns şi încă umezi de lacrimi.

— Regret că n-am putut veni la petrecerea de ziua lui Grayer. Mi-a spus Consuela că a fost superb.

— Am tot vrut să te sun, spune doamna X. Te pot ajuta cu ceva?

— Cu numărul unui ucigaş profesionist, eventual.

Scoate o batistă din geanta Tod's şi-şi suflă nasul.

— Avocata aceea, pe care mi-a recomandat-o Gina Zuckerman, nu m-a putut ajuta deloc. Se pare că toate bunurile noastre sînt pe numele firmei lui Mark. El o să ia apartamentul, iahtul, casa din East Hampton. Eu nu pup decît patru sute de mii. Asta-i tot.

Doamna X îşi înghite îmbucătura, iar Binky îşi continuă povestea cu ochii în lacrimi.

— Colac peste pupăză, trebuie să mai şi prezint facturi detaliate pentru fiecare bănuţ pe care-l cheltuiesc din alocaţia copilului. Adică, zău aşa! Ar trebui cumva să-mi fac tratamentele cosmetice la magazinele pentru copii?

— E înfiorător.

— Iar judecătorul a avut tupeul să-mi spună să mă întorc la serviciu! Habar n-are ce înseamnă să fii mamă.

— Nici unul nu are, spune doamna X, bătînd uşor cu degetele în listă ca să-şi sublinieze răspunsul, în timp ce eu mă holbez la brioşă.

— Dacă aş fi bănuit că are de gînd să împingă lucrurile atît de departe, m-aş fi făcut că nu...

Vocea lui Binky se frînge, iar ea strînge din buzele date cu *gloss* ca să-şi dreagă glasul.

— Ei bine, trebuie să fug. Consuela are iarăşi „programare" pentru operaţia de şold, spune plină de venin. Jur că e a treia oară luna asta şi am început să-mi pierd răbdarea. Oricum, mă bucur că ne-am văzut.

Îşi pune ochelarii înapoi pe nas şi, trimiţîndu-ne o bezea, se topeşte în mulţimea care aşteaptă să se elibereze o masă.

— Mda...

Doamna X se uită lung în urma ei, cu o grimasă ciudată întipărită pe chip, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia către mine.

— Mda, păi să aruncăm un ochi pe activităţile din săptămînă. Ţi-am redactat lista asta ca să poţi să te mai uiţi peste ea mai tîrziu. Vom merge amîndouă la şcoală, astfel Grayer o să ne vadă împreună şi o să-şi dea seama că am încredere să-l las în grija ta. Asta o să-l liniştească. Are o întîlnire de joacă la 13.30, ceea ce îţi va da prilejul să iei prînzul în parc şi totuşi să nu-l sufoci. Apoi, mîine, tu şi Caitlin puteţi să vă petreceţi amîndouă după-amiaza cu el. Tu o să poţi să iei contact cu programul lui zilnic, iar el va vedea că autoritatea se împarte între voi. Aş prefera să nu discuţi cu ea subiectul înlocuirii.

— Nici o grijă, o asigur, făcînd eforturi să asimilez totul: brioşele, instructajul şi episodul cu Binky. Mulţumesc pentru micul dejun.

— Cu multă plăcere.

Se ridică și scoate din geanta Hermès un dosar albastru pe care scrie „Nanny"[1] și mi-l întinde.

— Mă bucur foarte mult că marțea și joia sînt libere în orarul cursurilor tale. Cred că o să fie nemaipomenit pentru Grayer să aibă o persoană tînără și amuzantă cu care să se joace. Sînt convinsă că se satură cîteodată de mămica lui bătrînă și plicticoasă!

— Grayer pare un copil grozav, spun, amintindu-mi de chicotelile din parc.

— Ei, cred că are și el drăgălășeniile lui, ca orice copil.

Îmi iau geanta și, pentru prima oară, îi observ pantofii cu toc de culoarea lavandei.

— Doamne, arată super! Sînt de la Prada? întreb, căci recunosc catarama de argint.

— Vai, mulțumesc. Da, de acolo sînt. Chiar îți plac? răspunde, răsucindu-și glezna ca să-i văd mai bine.

Dau aprobator din cap.

— Nu ți se pare că sînt cam... țipători?

— Nici pomeneală.

— Prietena mea cea mai bună tocmai a născut și i s-au mărit picioarele cu un număr. M-a lăsat să-mi aleg ce-mi place dintre toți pantofii ei, dar... știu și eu?

Se uită în jos ușor consternată, în timp ce așteptăm la semafor.

— Cred că e din cauză că abia mă obișnuisem să port balerini.

— Nu spuneți asta, sînt superbi. Trebuie să-i păstrați neapărat.

---

1. *Dădacă* în limba engleză, dar și numele personajului.

Surîde încîntată şi-şi pune ochelarii de soare la ochi.

*

Doamna Butters, educatoarea lui Grayer, zîmbeşte şi îmi strînge mîna.

— E o plăcere să vă cunosc, spune, privind în jos cu dragoste nemăsurată. O să-l adoraţi pe Grayer, e un băieţel foarte deosebit.

Îşi netezeşte sarafanul din material reiat, care cade lejer peste bluza cu mîneci bufante. Cu obrajii ăştia rotunjori şi bucălaţi şi cu mîinile astea dolofane, arată ea însăşi de parcă ar avea patru ani.

— Bună, Grayer! îl salut, trimiţînd un zîmbet către creştetul căpşorului blond. Poartă un tricou alb cu guler, încheiat regulamentar la toţi nasturii, dar care îi iese din pantaloni într-o parte, purtînd semnele unei dimineţi de activitate intensă: urme de culori, de ceva care pare a fi lipici şi o macaroană solitară.

— Cum a fost astăzi la şcoală?

— Grayer, ţi-o mai aminteşti pe Nanny? O să luaţi amîndoi prînzul pe terenul de joacă! îl îmboldeşte maică-sa.

Micuţul se agaţă de picioarele ei şi se uită la mine încruntat.

— Pleacă.

— Scumpule, am putea să păpăm ceva amîndoi, dar mami are o întîlnire importantă. Voi doi o să vă distraţi de minune! Acum, hopa-sus în cărucior şi Nanny o să te ducă să mănînci ceva.

Pe măsură ce ne apropiem de locul de joacă, şi eu şi Grayer ascultăm cu urechile

ciulite lista cu Lucrurile Care-i Plac şi Lucrurile Care Nu-i Plac.

— Îi place la tobogan, dar spalierele îl plictisesc. Nu-l lăsa să ia nimic de pe jos. Îi cam place să facă asta. Şi te rog să-l ţii departe de ţîşnitoarea de lîngă ceas.

— Mmm, şi ce fac dacă trebuie să meargă la toaletă? Unde să-l duc? întreb în timp ce trecem pe sub arcadele din lemn prăfuit ale terenului de joacă de pe Strada 66.

— Ah, nu contează, oriunde.

Dau să-i cer lămuriri suplimentare în legătură cu chestiunea pipiului, dar îi sună mobilul.

— Gata, mami trebuie să plece, spune ea, închizînd telefonul Startac.

Plecarea ei seamănă cu exerciţiile sinucigaşe de la ora de sport: cum se îndepărtează cîtuşi de puţin, Grayer plînge, iar ea aleargă înapoi, mustrîndu-l:

— Haide, fii băiat mare şi cuminte.

Doar cînd Grayer izbuncneşte într-o criză de plîns isteric se uită la ceas şi dispare cu un ultim:

— Acum chiar că mami o să întîrzie.

Ne aşezăm pe singura bancă liberă la umbră şi, în timp ce el se mai smiorcăie încă, ne mîncăm sendvişurile unse cu un fel de pastă vegetală şi cu *unbologna*. Ridică mîneca să se şteargă la năsuc şi atunci observ pentru prima dată că, de sub marginile tricoului, îi atîrnă ceva ce pare a fi o carte de vizită, prinsă de cheotoarea curelei.

— Grayer, ce-i cu... dau să întreb, întinzîndu-mă către el.

— Hei, ia mîna! Asta e cartea mea de vizită!

E murdară și îndoită și pare să fi făcut două războaie mondiale, dar tot mai pot desluși numele aproape șters al doamnei X.

— A cui e cartea de vizită, Grayer?

— Știi tu.

Se plesnește peste frunte, exasperat de neștiința mea.

— E a mea. Fraate! Vreau să mă dai în leagăn!

Pînă să terminăm de mîncat și să-l dau de cîteva ori în leagăn, se face deja timpul să o pornim către întîlnirea de joacă. Îi fac cu mîna în timp ce dispare în apartament.

— Bine, atunci pa, pa, Grayer! Ne vedem mîine!

Frînează brusc, se întoarce și scoate limba la mine, apoi o ia iarăși la fugă.

— Bine, distracție plăcută!

Îi zîmbesc celeilalte dădace, ca pentru a-i spune: „O, ăsta e jocul nostru de-a scosul limbii!"

De îndată ce mă urc în metroul care mă duce la școală, scot din geantă dosarul albastru, în care găsesc și plicul cu onorariul meu, prins cu o agrafă de birou.

DOAMNA X
PARK AVENUE 721, AP. 9B
NEW YORK, N.Y., 10021

Dragă Nanny.

Bine ai venit! Îți atașez o copie a programului cu activitățile pe care Grayer le are după școală. Caitlin o să-ți arate despre ce e vorba, dar sînt sigură că ai mai fost prin toate locurile menționate! Dacă ai întrebări, te rog anunță-mă.
Mulțumesc, doamna X

P.S. Am inclus o listă cu variante de activități distractive.
P.P.S. Aș prefera ca Grayer să nu doarmă după-masă.

Arunc o privire peste orar şi, într-adevăr, pot spune că sînt o veterană a tuturor activităţilor de pe listă.

LUNI

14.00-14.45: Ora de muzică, Diller Quaile, Strada 95, între Park Avenue şi Madison Avenue *(Părinţii plătesc sume astronomice pentru lecţii la această prestigioasă şcoală de muzică, unde ţîncii de patru ani stau pe scaune, într-o tăcere de mausoleu, în timp ce educatorii aşezaţi în cerc cîntă cîntece pentru copii.)*

17.00-17.45: Mami & Eu, Strada 92 Y colţ cu Lexington Avenue
(După cum sugerează şi numele, se presupune că mămicile trebuie să fie de faţă. Cu toate acestea, jumătate din adulţi sînt dădace.)

MARŢI

16.00-17.00: Lecţia de înot la Asphalt Green, Strada 90 colţ cu East End Avenue
(O femeie cumplit de slabă, într-un costum de baie Chanel, şi cinci dădace îmbrăcate în rochii hawaiiene înflorate se roagă cu cerul şi cu pămîntul de ţînci „Haide, intră în apă!")

MIERCURI

14.00-15.00: Educaţie fizică la CATS, Park Avenue colţ cu Strada 64
(În măruntaiele unei biserici întunecoase şi umede, care miroase a picioare, se oferă programe cu o coregrafie impecabilă pentru sportivii cu jumătate-de-buletin.)

17.00-17.45: Karate, Strada 92 Y colţ cu Lexington

(Puşti care tremură de frică trebuie să facă cincizeci de flotări sprijiniţi în pumni, pe post de încălzire. O activitate la care tăticii sînt doar spectatori.)

JOI
14.00-14.45: Lecţia de pian cu domnişoara Schrade, acasă
(Muzică de tortură.)

17.00-18.00: Oră de franceză la Alianţa Franceză, Strada 60, între Madison şi Park
(Activităţi extraşcolare standard, dar în altă limbă.)

VINERI
13.00-13.40: Patinaj, The Ice Studio, pe Lexington, între Străzile 73 şi 74
(Frig ca dracu' şi umed. Luptă crîncenă în jumătatea de oră cît ţine „Schimbul Groazei", cu lamele de metal ascuţit ale patinelor zburînd în toate părţile, pentru ca micuţii să se poată da pe gheaţă timp de patruzeci de minute, urmate de o a doua repriză de schimb în hainele de stradă.)

Îţi voi anunţa orele cînd e programat să meargă la:
Oftalmolog
Ortodont
Probele pentru aparat dentar
Terapie fizică
Terapie ayurvedică

În cazul în care o lecţie este anulată, sînt permise următoarele ieşiri „neprogramate" la:

Muzeul Frick
Muzeul Metropolitan
Muzeul Guggenheim
Biblioteca Morgan
Institutul Culinar Francez
Consulatul Suediei
Sala Orhideelor de la Grădina Botanică
Bursa din New York, secţiunea unde se desfăşoară tranzacţiile
Centrul de Film Angelika *(De preferat la serialul despre Expresioniştii germani, dar poate fi orice film care are subtitrare.)*

Dau din umeri şi deschid plicul. Spre încîntarea mea fără margini, deşi am muncit doar două ore, m-a plătit pentru toată ziua. Primirea Plicului e unul dintre cele mai fericite momente din viaţa unei dădace. Conform tradiţiei, nu sîntem incluse în registrele contabile şi sîntem plătite cu bani gheaţă, ceea ce îmi dă mereu speranţa că ea va mai strecura o hîrtie de douăzeci în plus. O fată pe care o cunoşteam locuia cu o familie unde soţul îi strecura pe sub uşă cîteva sute de dolari ori de cîte ori soţia se îmbăta şi „făcea o scenă". E ca meseria de chelner: nu ştii niciodată cînd se va lăsa clientul copleşit de gratitudine.

*

— Caitlin? Bună, eu sînt Nanny.

Doamna X mi-a spus că cealaltă dădacă e blondă şi australiancă, naturaleţea ei făcînd-o uşor de recunoscut în marea de feţe retuşate sau care se ocupă de retuşări. O ţin minte de la şedinţa foto a familiei X.

Ridică privirea către mine. Stă pe scările şcolii, îmbrăcată, potrivit cu împrejurarea, într-o cămaşă Izod şi blugi, cu un pulover legat în jurul mijlocului. În mînă ţine cutia cu sucul de mere al lui Grayer, în care e înfipt deja un pai. Impresionant.

În timp ce se ridică pentru a-mi răspunde la salut, „obiectul muncii" şi tovarăşii săi de clasă sînt lăsaţi liberi de profesor, iar curtea se însufleţeşte instantaneu. Grayer se grăbeşte prin mulţime către Caitlin, dar frînează brusc atunci cînd mă vede. Entuziasmul i se scurge văzînd cu ochii în pantofii de sport Keds.

— Grayer, Nanny o să vină cu noi în parc în după-masa asta. Nu-i aşa că o să ne distrăm?

Judecînd după tonul cu care anunţă asta, nici ea nu-i prea convinsă că o să ne prăpădim de rîs.

— E întotdeauna puţin morocănos cînd iese de la şcoală, dar îşi revine după ce îşi mănîncă gustarea.

— Sînt convinsă.

În jurul nostru se dezlănţuie haosul provocat de copiii care sînt hrăniţi cu gustări şi de vocile care planifică întîlniri pentru joacă. Sînt impresionată de fineţea cu care Caitlin îl poartă pe Grayer de la mîncare la cărucior şi la saluturile de despărţire. Băieţelul îşi continuă nestingherit conversaţia zbierată pe care o duce cu trei colegi de clasă, în timp ce i se trage pe cap un pulover, i se deschide punga cu mîncarea, tema îi e desfăcută de pe gulerul tricoului şi este ţintuit în cărucior. Caitlin pare un maestru păpuşar care nu lasă spectacolul să lîncezească. Încep să mă gîndesc dacă n-ar trebui să iau notiţe: „mîna dreaptă pe mînerul

căruciorului, mîna stîngă îmbracă puloverul, doi paşi la stînga şi mă ghemuiesc."

Ne îndreptăm către parc, în timp ce pălăvrăgeala continuă. Ea împinge căruciorul înainte cu uşurinţă, deşi copilul nu poate fi o povară neînsemnată, căci e înarmat cu jucăriile pentru nisip, lucrurile pentru grădiniţă şi provizii de mîncare.

— Grayer, cine e prietenul tău cel mai bun la grădiniţă? îl întreb.

— Gura, toanto, răspunde şi-mi trage un şut în picior.

Parcurg restul drumului în afara cîmpului vizual al ocupantului căruciorului.

După prînz, Caitlin mă duce să le cunosc pe celelalte dădace de pe terenul de joacă. Majoritatea sînt irlandeze, jamaicane sau filipineze. Fiecare dintre ele îmi face o evaluare scurtă şi rece, care îmi dă sentimentul că n-o să leg prea multe prietenii pe-aici.

— Cu ce te ocupi în timpul săptămînii? mă întreabă ea cu suspiciune.

— Sînt în ultimul an la Universitatea din New York, răspund.

— Nu mă puteam lămuri cum de-a găsit pe cineva care vrea să lucreze doar în weekend.

Ce? Ce să fac în weekend?

După ce-şi leagă părul în coadă, îşi continuă ideea.

— Aş face şi eu asta, dar sînt chelneriţă în weekend şi, sinceră să fiu, de vineri îţi cam trebuie o pauză. Credeam că au pe cineva la ţară care vrea să lucreze în weekend, dar se pare că n-a mers treaba. Te gîndeşti să mergi cu ei, cu maşina, în Connecticut vinerea sau vrei să iei trenul?

Se uită țintă la mine, iar eu mă holbez la ea năucită.

Dintr-odată, ne e clar amîndurora motivul pentru care nu trebuie să discutăm „tranziția". Nu sînt aici ca să ajut la nevoie, sînt înlocuitoarea. O undă de tristețe îi străbate chipul.

Încerc să schimb subiectul.

— Și zi-i, ce-i cu cartea de vizită?

— Ah, chestia aia veche și prăpădită, spune dregîndu-și glasul. O poartă cu el peste tot. O să vrea să îi fie prinsă de pantaloni și de pijamale. Doamna X e exasperată, dar Grayer refuză și să-și pună chiloții dacă nu are cartea de vizită.

Clipește de cîteva ori, apoi se întoarce în altă direcție.

Revenim la groapa cu nisip, unde se joacă o altă familie care, dacă e să mă iau după costumele din două piese asortate și dragostea nebună de viață, par a fi turiști.

— E așa de drăgălaș. E singurul dumneavoastră copil? mă întreabă mama, cu un accent de Midwest.

Eu am douăzeci și unu de ani, iar Grayer patru.

— Nu, eu nu sînt decît...

— Ți-am spus să pleci de aici, reao!

Grayer împinge violent căruciorul în direcția mea, zbierînd ca din gură de șarpe.

Mă înroșesc toată și mă chinui să răspund pe un ton fals încrezător:

— Prostuțule!

Clanul turiștilor se concentrează intens asupra construcției unui castel de nisip.

Mă bate gîndul să fac un sondaj pe terenul de joacă pentru a afla dacă ar trebui să „plec de aici" sau nu şi dacă decizia de a nu pleca m-ar face să fiu într-adevăr o „rea".

Caitlin aranjează din nou căruciorul, ca şi cum gestul lui de a-l arunca spre mine ar fi fost parte dintr-un joc minunat în care sîntem cu toţii implicaţi.

— Hei, se pare că cineva are puţin cam multă energie şi vrea să-l prind!

Îl fugăreşte peste tot, rîzînd. Grayer îşi dă drumul pe tobogan şi ea îl prinde, apoi se ascunde după spaliere şi ea îl prinde iarăşi. În ansamblu, prinsul pare a fi componenta de bază a jocului. Pornesc în urmărirea ei în timp ce-l fugăreşte, dar mă opresc cînd micuţul se uită rugător în ochii mei şi scînceşte „STOoop." Mă îndrept către bancă. Trebuie să-mi scot pălăria în faţa ei. A perfecţionat pînă în cele mai mici detalii activitatea magică de a îngriji un copil, creînd iluzia unei relaţii fireşti: ai zice că e chiar mama lui.

În cele din urmă, Caitlin, cu un *Frisbee* în mînă, îl tîrăşte pînă în locul unde m-am aşezat.

— Aşa, Grayer, acum ce-ai zice să o înveţi şi pe Nanny să se joace cu *Frisbee*-ul?

Formăm toţi trei un triunghi, iar ea îmi aruncă discul de *Frisbee*. Îl prind şi i-l arunc lui Grayer, care îl întîmpină cu graţie, scoţînd limba şi întorcîndu-se cu spatele la noi. Ridic discul de unde a aterizat, la picioarele lui, şi i-l arunc înapoi lui Caitlin. Ea i-l aruncă lui Grayer, el îl prinde şi i-l aruncă tot ei. Circuitul acesta, care se încheie ori de cîte ori eu şi el trebuie să interacţionăm, pare a dura ore întregi. Pentru el, pur şi simplu nu exist, iar

atunci cînd încerc să-l conving de contrariu, îmi tratează eforturile cu o limbă scoasă. Continuăm să ne jucăm, pentru că ea ţine neapărat să îndrepte lucrurile şi se gîndeşte că poate va reuşi să-i înfrîngă încăpăţînarea măcar cît să-l convingă să-mi arunce discul, dacă nu mai mult. Mi se pare că ne-am fixat ţinta un pic cam prea sus.

*

Trei zile mai tîrziu, tocmai cînd mă aplec să iau de pe jos micul pantof de sport jegos, pe care Grayer îl zvîrlise în pragul apartamentului familiei, uşa de la intrare se trînteşte cu zgomot în urma mea. Sar ca arsă, ţinînd pantoful în mînă.

— La naiba!

— Te-am auzit! Ai zis „naiba"! Ai zis „naiba"!

Sunetele înăbuşite ale dansului triumfal al lui Grayer se aud de dincolo de uşa masivă.

Îmi stăpînesc tremurul vocii şi adopt un ton grav, plin de autoritate.

— Grayer, deschide uşa.

— Nu vreau! Pot să-ţi arăt degetul şi tu nu mă vezi. Mi-am ssscosss sssi limba la tine.

Îi văd limba iţindu-se.

Bine, să vedem ce opţiuni avem. Opţiunea Numărul Unu: să bat la uşa damei-ţîfnoase-de-alături. Aşa, şi după aia ce-o să fac? O să-l sun pe Grayer? O să-l invit la ceai? Îi văd degeţelele lunecînd pe sub uşă.

— Nanny, încearcă să-mi prinzi degetele! Haide! Haide! Prinde-le!

Îmi controlez fiecare muşchi ca să rezist tentaţiei de a călca pe ele.

Opţiunea Numărul Doi: să cobor la portarul clădirii şi să cer cheile de rezervă. Bun. Pînă ar termina el să-i descrie situaţia doamnei X, nici Joan Crawford nu m-ar mai angaja.

— Nici măcar nu vrei să te joci! Mă duc să fac o baie. Să nu te mai întorci niciodată, OK? Mami a zis că nu e nevoie să mai vii pe aici.

Vocea i se stinge pe măsură ce se îndepărtează de uşă.

— Mă bag în cadă.

— GRAYER! ţip eu înainte să am timp să-mi trag sufletul. Nu pleca de lîngă uşă. Ăăă, am o surpriză pentru tine.

Opţiunea Numărul Trei: să aştept pînă se întoarce doamna X şi să-i spun adevărul. Nici nu apuc bine să mă hotărăsc că asta e cea mai bună alegere, că uşa liftului se deschide şi din el coboară doamna X, însoţită de vecină şi de portar.

— Nanny? Naaanny, nu vreau să văd nici o surpriză, aşa că pleacă! Pleacă, pleacă, du-te de-aici, cară-te!

Acum, că toată lumea a luat cunoştinţă de ce se petrece, vecina se strecoară în apartamentul ei, dregîndu-şi stînjenită vocea, iar portarul lasă pachetul pe care-l cărase şi se face nevăzut înapoi în lift.

Îi arăt pantoful lui Grayer.

Ca şi cînd ar filma într-un studio cu public, doamna X îşi scoate cheile dintr-o mişcare şi purcede să rezolve criza.

— Bun. Hai să deschidem odată uşa asta!

Rîde şi descuie uşa. O împinge însă prea repede şi îi prinde fiului ei un deget.

— Auuu. Nanny mi-a rupt mîna! AAAAUuuu! E ruptă. Cară-te de AAAiiici! Caaarăăă-te!

Se trîntește pe jos plîngînd de durere.

Doamna X se apleacă, vrînd parcă să-l ia în brațe, dar se ridică imediat.

— Mda, se pare că l-ai epuizat serios cît ați fost în parc! Poți să pleci. Pun pariu că ai o grămadă de teme de făcut. Atunci, pe luni, da?

Cu multe precauții, îmi strecor mîna dincolo de prag și dau la schimb pantoful lui pe rucsacul meu. Apoi îmi dreg vocea și spun:

— Își aruncase pantoful, așa că...

La auzul vocii mele, Grayer se pune din nou pe urlat.

— PLEAAACĂĂĂ! Auuu.

Ea se uită fix la el, în timp ce băiețelul se zvîrcolește pe podea, zîmbește larg și-mi indică prin gesturi că ar trebui să o iau spre lift.

— Ah, să nu uit, Nanny. C-a-i-t-l-i-n nu se mai întoarce, dar sînt sigură că te-ai prins deja cum stau lucrurile.

Închid ușa și iată-mă iarăși singură în vestibulul care mi-a devenit între timp familiar. Aștept liftul și îl ascult pe Grayer urlînd. Mă simt de parcă întregul univers scoate limba la mine.

*

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, don'șoară detectiv Nanny, îmi spune tata, sorbind ultimele picături din ciorba de perișoare. Nu se știe niciodată, poate fata asta, Caitlin, avea vreo slujbă în așteptare.

— Nu mi-a lăsat impresia asta...

— Îți place puștiul?

— Dacă nu punem la socoteală faptul că m-a încuiat pe dinafară, da, e în regulă.

— Păi, doar nu trebuie să te măriţi cu oamenii ăştia. Lucrezi pentru ei vreo – cît? – cincisprezece ore pe săptămînă?

Chelnerul pune o farfurie cu prăjiturele cu răvaş între noi, apoi ne aduce nota de plată.

— Douăsprezece, îl corectez întinzîndu-mă după o prăjitură.

— Corect. Atunci n-are rost să te agiţi degeaba.

— Dar ce să mă fac cu Grayer?

— La început, toţi se lasă mai greu, îmi răspunde el, bazîndu-se pe experienţa de optsprezece ani ca profesor de engleză. Înşfacă o prăjiturică şi îmi ia mîna într-a lui.

— Hai să ne plimbăm puţin şi să vorbim. Sophie n-o să se mai poată ţine mult timp.

Ieşim din restaurant şi o pornim către West End Avenue. Îl iau de braţ, iar el îşi strecoară mîinile în buzunarele jachetei.

— Foloseşte metoda Glinda-Vrăjitoarea cea Bună, spune, mestecînd gînditor.

— N-ai putea să mă lămureşti ce vrei să spui cu asta?

Îmi aruncă o privire scurtă şi tăioasă.

— Tocmai îmi terminam înghiţitura. Eşti atentă la ce vorbesc?

— Da.

— Pentru că e vorba de o idee excelentă.

Stau cu braţele încrucişate şi aştept lămuriri.

— Pe scurt, tu joci rolul Glindei. Eşti întruchiparea luminii, limpezimii şi rîsului. El e un obiect neînsufleţit, un prăjitor de pîine, care se întîmplă să fie dăruit cu o limbă veşnic scoasă. Dacă mai forţează nota – mă refer la numărul în care te lasă pe dinafară, la violenţă

fizică sau la orice îl pune în pericol – BUMMM! Apare Vrăjitoarea cea Rea din Vest! În două virgulă patru secunde. Te apleci și-i șuieri în față să nu mai facă niciodată așa ceva – *cît o trăi*. Pentru că *nu e bine*. Apoi, înainte să apuce măcar să clipească, te transformi la loc în Glinda. Îi arăți că poate să aibă sensibilități, dar că există limite și-i spui că o să-i atragi atenția cînd le-a depășit. Crede-mă, o să fie o ușurare pentru el. Acum așteaptă-mă puțin pînă o iau pe Sophie.

Dispare în holul blocului nostru, iar eu privesc în sus, la cerul portocaliu de deasupra. După cîteva secunde, Sophie dă năvală pe ușa principală, întinzînd la maximum lesa ținută de tata, și se apropie clătinîndu-se pe picioare și zîmbindu-mi ca de obicei. Mă las pe vine, îmi încolăcesc brațele în jurul gîtului cățelușei și-mi îngrop fața în blana ei maro cu alb.

— O plimb eu, tati.

Îl îmbrățișez și iau lesa.

— O să fie o plăcere să fiu în preajma cuiva mai scund de un metru, dar care nu răspunde obraznic.

— Și care scoate limba doar din necesități biologice! strigă în urma mea.

*

Luni, aștept pe trotuar, în fața școlii lui Grayer. Conform instrucțiunilor stricte ale doamnei X, am ajuns cu zece minute mai devreme, așa că îmi răsfoiesc agenda și fac planul pentru datele limită la care trebuie să predau următoarele două lucrări. Un taxi se

opreşte brusc în colţul străzii, iar eu ridic privirea spre infernul de maşini care încep să claxoneze de jur împrejur. Dincolo de linia care desparte benzile, o femeie blondă stă încremenită la umbra unei copertine. Vehiculele se pun din nou în mişcare, dar ea a dispărut deja.

Întind gîtul încercînd să o regăsesc, ca să mă asigur că nu era Caitlin. Dar pe celălalt trotuar al bulevardului nu mai e nimeni, cu excepţia omului de serviciu care lustruieşte un hidrant de alamă.

— Iarăşi tu!

Grayer îşi tîrşîie picioarele traversînd curtea şi dînd impresia că se îndreaptă spre plutonul de execuţie.

— Bună, Grayer. Cum a fost la şcoală?

— Naşpa.

— Naşpa? Ce-a fost aşa naşpa? întreb. Desfac tema prinsă de rever cu o agrafă şi îi întind sucul.

— Nimic.

— Nimic n-a fost naşpa?

Îl pun în cărucior şi scot perele din pungă.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Îngenunchez în faţa căruciorului şi îl privesc drept în ochi.

— Uite ce e, Grayer, ştiu că nu prea-ţi place de mine.

— TE URĂSC!

Sînt lumină. Sînt limpezime. Port o rochie lungă, roz şi înfoiată.

— Şi asta e de înţeles, pentru că nu mă cunoşti de prea mult timp. Dar mie îmi place de tine.

Începe să dea din picior în direcţia mea.

— Știu că ți-e dor de Caitlin.

Cînd îi aude numele, se oprește brusc, iar eu îl prind de picior cu un gest ferm.

— E în regulă dacă ți-e dor de ea. Asta înseamnă că o iubești. Dar dacă ești rău cu mine, mă faci să sufăr și sînt sigură că ea n-ar vrea ca tu să rănești pe cineva. Așa că hai să ne distrăm puțin cît timp sîntem împreună.

Se uită la mine cu ochii cît cepele.

În timp ce ne îndreptăm către ieșirea din curte, ploaia care a tot amenințat să ne ude toată dimineața se pornește în sfîrșit. Sînt nevoită să-l duc pe Grayer cît mai repede înapoi acasă, împingîndu-l de parcă am participa la proba olimpică de cărucior-viteză.

— Uraaaaaa! strigă el, iar eu fac ca o mașină de curse și cîrmesc periculos printre bălțoace. Cînd ajungem în sfîrșit în holul clădirii, amîndoi sîntem uzi leoarcă. Mă rog de toți sfinții ca doamna X să nu fie acasă ca să vadă cum îi expun fiul la o pneumonie.

— Sînt murată ca un șoarece. Te-ai udat și tu, Grayer?

— Murat, murat, m-am murat.

Zîmbește, dar dinții au început deja să-i clănțăne de frig.

— O să ne ducem direct acasă și o să facem o baie fierbinte. Ai luat vreodată prînzul în baie, Grayer? întreb eu, împingînd căruciorul în lift.

— Hei, așteaptă! strigă o voce de bărbat de după colț.

Mă lovesc la gleznă încercînd să trag căruciorul din ușă.

— Ooo, la nai... Ooo!

— Mersi, spune el.

Îmi iau ochii de la gleznă şi-l privesc. Ploaia i-a lipit de cap părul castaniu, lung pînă la bărbie, iar tricoul albastru şi zdrenţuit e şi el mulat pe corpul de un metru optzeci. O, Doamne!

Uşile liftului încep să se închidă, moment în care el se lasă pe vine ca să vorbească direct cu ocupantul căruciorului.

— Sal'tare, Grayer! Care-i treaba?

— Ea e murată, răspunde Grayer, arătînd cu degetul în spate.

— Bună, fată murată. Eşti iubita lui Grayer? mă întreabă el, dîndu-şi părul ud pe după ureche.

— Nu e încă sigur că vrea să se implice într-o relaţie, răspund.

— Păi, amice, n-o lăsa să plece.

Dacă ai încerca să mă prinzi, promit că aş fugi *foarte încet*.

Ajungem la etajul nouă mult prea repede.

— Distracţie plăcută în după-masa asta, prieteni, spune el ieşind din lift.

— La fel şi ţie! strig în urma lui în timp ce uşa se închide.

Cine eşti?

— Grayer, cine e?

Desfac centura căruciorului şi-i scot cămaşa udă.

— Stă deasupra. Merge la şcoala pentru băieţii mari.

Urmează pantofii şi pantalonii. Înşfac punga cu mîncare.

— Serios? Care din ele?

Mă ţin după poponeţul gol pînă în baie şi dau drumul la apă. El stă pe gînduri o clipă, apoi îmi răspunde:

— Unde se duc vapoarele. E un far acolo. OK, e din două silabe şi sună ca...

— E pe vreo *hartă*? îl iscodesc.

— Ah, da, se duce la *Harbard*.

Hei, pot să fac naveta pînă la Boston lejer, mai ales cu autocarul. O dată merg eu la el în weekend, o dată vine el la mine... Doamne! *PĂMÎNTUL CĂTRE NANNY, RECEPŢIE, NANNY*!

— Bine, Grayer, hopa-sus în cadă.

Îl ridic cu greu peste margine şi, pe moment, îl dau uitării pe Frumuşelul meu de la Harvard.

— Grayer, tu ai vreo poreclă?

— Ce-i aia poreclă?

— Un nume pe care ţi-l dau oamenii atunci cînd nu te strigă Grayer.

— Pe mine mă cheamă Grayer X. Ăsta e numele meu.

— Păi, atunci hai să ne gîndim la o poreclă.

Îl bag în cadă şi-i întind sendvişul cu unt de arahide organic şi jeleu de gutui. Se joacă cu degetele prin apă, muşcînd din sendviş şi îmi dau seama că toată chestia asta i se pare teribil de nonconformistă. Îmi arunc ochii prin baie şi zăresc o periuţă de dinţi albastră, cu personaje din *Sesame Street*[1].

— Ce zici de Grover? îl întreb.

Cugetă adînc, cu capul înclinat într-o parte şi cu masca de Gîndire-Profundă pe chip, apoi dă din cap:

— Da, încercăm.

---

1. *Sesame Street* – serial de televiziune american pentru preşcolari, care, în premieră, îmbină divertismentul cu educaţia şi este celebru pentru păpuşile Muppets.

Vai, cum mă doare capul! Capul meu!
Zvîcnește, parcă stă să mi se spargă!
Aci mă ține-un junghi! Spinarea mea!
Cum te înduri să mă tot porți pe drumuri!
Din asta poate mi s-a trage moartea...

DĂDACA, ROMEO ȘI JULIETA[1]

Capitolul doi

Multitasking

Dragă Nanny,
Cînd ajungi la întîlnirea de joacă a lui Grayer cu Alex, te rog să o întrebi pe mama lui Alex ce firmă de catering a angajat pentru cina la care am fost ultima dată. Spune-i că feluriile orientale cu influențe din bucătăria franceză din Louisiana mi s-au părut geniale.

Cu titlu de informație, te anunț că părinții sînt DIVORȚAȚI. Foarte trist. Ai grijă, te rog, ca Grayer să nu spună ceva nelalocul lui. O să trec pe la Alex în jur de 16.30, ca să-l duc pe Grayer la ortodont.
Ne vedem atunci.

— Nanny? Nanny!? mă strigă vocea fantomatică a doamnei X în timp ce alerg către curtea școlii.

---

1. ***Romeo și Julieta*** – W. Shakespeare în *Opere 1*, Ed. de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955, traducere de Șt. O. Iosif, revăzută de Al. Philippide (p. 338).

— Da? răspund, răsucindu-mă pe călcîie.

— Aici sînt.

Portiera unui Lincoln de lux se deschide brusc şi mîna atent îngrijită a doamnei X îmi face semn să mă apropii.

— Mă bucur foarte mult că sînteţi aici, pentru că trebuie să vă rog să... spun, aplecîndu-mă către locul întunecat şi îmbrăcat în pluş în care e aşezată, printre pungile de cumpărături.

— Nanny, nu vreau decît să-ţi repet că ţin foarte mult să ajungi cu zece minute mai devreme.

— Desigur.

— Ei bine, e 11.55.

— Îmi cer mii de scuze, dar încercam să găsesc lista cu cei din clasa lui Grayer. Nu sînt sigură de care Alex e vorba...

Dar ea e deja ocupată să scotocească prin geanta uriaşă, din care scoate un blocnotes legat în piele.

— Aş vrea să discutăm puţin despre o petrecere pe care o dau la sfîrşitul lunii, pentru filiala din Chicago a companiei domnului X.

După ce îşi schimbă poziţia, se aşază din nou picior peste picior, ceea ce face ca pantofii Prada de culoarea lavandei să descrie un arc de cerc strălucitor pe fundalul întunecat al interiorului maşinii.

— Sînt invitaţi toţi directorii executivi. E o seară deosebit de importantă şi aş vrea, de dragul soţului meu, ca totul să fie perfect.

— Sună minunat, încuviinţez eu, necunoscînd prea bine motivul pentru care sînt informată cu privire la sus-menţionatul banchet.

Îşi lasă ochelarii de soare mai jos pe nas şi mă priveşte ca să se asigure că am reţinut tot. Ar trebui oare să-mi duc rochia de gală la curăţătorie?

— Aşa că s-ar putea să am nevoie de tine pentru cîteva drumuri luna asta. Motivul este că sînt pur şi simplu copleşită de toate pregătirile, iar Connie nu mă ajută deloc. Deci, dacă o să-mi trebuiască ceva, o să-ţi las un bilet. N-o să fie cine ştie ce mare scofală, oricum.

Auzim amîndouă scîrţîitul greoi cu care se deschide uşa dublă din spatele meu, urmat de revărsarea fluviului de rîsete de copii.

— Ar fi mai bine să plec. Dacă mă vede, o să se întristeze. Dă-i drumul, Ricardo! îi ordonă şoferului, iar acesta demarează chiar înainte ca portiera să fi fost măcar închisă.

— Staţi puţin, doamnă X, trebuie să vă întreb ceva... strig după farurile maşinii care se îndepărtează.

În clasa lui Grayer sînt nu mai puţin de patru Alexander şi trei Alexandra. Ştiu, am verificat. Iar acum, că doamna X m-a lăsat baltă, tot n-am habar care din ei trebuie să ne fie tovarăş de joacă în după-masa asta.

Cu toate astea, Grayer pare a şti cu precizie despre cine e vorba.

— Ea e. Cu ea am întîlnire de joacă, îmi spune şi arată cu degetul către cealaltă parte a curţii, unde o fetiţă s-a aşezat pe vine pentru a observa mai îndeaproape ceva ce-o intriga. Îl apuc pe Grayer de mînă şi ne croim drum într-acolo.

— Bună, Alex. Avem o întîlnire de joacă în după-masa asta! o informez pe un ton plin de entuziasm.

— Pe mine mă cheamă Cristabelle. Alex poartă cămaşă, îmi spune micuţa, arătînd cu degetul în direcţia unei mulţimi de treizeci de copii care poartă toţi cămaşă. Grayer se uită la mine fără nici o expresie.

— Grayer, mami a spus că ai întîlnire cu Alex, zic eu.

El ridică din umeri.

— Ce zici de Cristabelle? Cristabelle, vrei să te joci cu noi?

Se vede treaba că n-are prea mare importanţă cine ţi-e tovarăş de joacă.

— Grover, scumpule, nu cu ea trebuie să ne jucăm. Putem să stabilim o întîlnire cu ea pentru altă dată. Ţi-ar plăcea?

Fetiţa pufneşte. Are doar patru ani, dar pare a şti deja că o întîlnire care se amînă e o întîlnire care probabil că nu va avea niciodată loc.

— În regulă, Grayer, acum *gîndeşte-te bine*. Mami nu ţi-a spus nimic azi-dimineaţă?

— Mi-a zis că trebuie să pun mai multă pastă de dinţi.

— Alex Brandi îţi sună cunoscut? îl întreb, sperînd că dacă aude numele pe care mi le amintesc de listă, o să am mai mult noroc.

— Ăsta se scobeşte în nas.

— Dar Alex Kushman?

— Ea scuipă suc Kool-Aid, spune şi se prăpădeşte de rîs.

Oftez adînc şi privesc la curtea plină de lume. Undeva în mulţimea asta se găsesc două persoane care au acelaşi program ca şi noi. Pentru o clipă, îmi trece prin faţa ochilor imaginea noastră – eu cu o caschetă de şofer,

Grayer aşezat pe umărul meu şi ţinînd un carton pe care scrie mare „ALEX" – aşteptînd persoane necunoscute la sosirea pe aeroport.

O doamnă în vîrstă, îmbrăcată în uniformă, se înfiinţează dinaintea noastră.

— Bună, eu sînt Murnel, iar el e Alex. Scuze, dar am avut ceva probleme să ne desprindem de plastelina albastră.

Observ, de altfel, că bucăţi din aceasta încă mai atîrnă de haina ei de nailon.

— Alex, spune-i bună lui Grayer, îl îndeamnă ea pe băieţel, iar în vocea ei se simte un puternic accent caraibian.

După ce facem prezentările în mod corespunzător, o pornim către Fifth Avenue. Cei doi se relaxează în cărucioare, privesc lumea dimprejur şi mai schimbă cîte o vorbă, exact ca nişte bătrînei la plimbare.

— *Power Ranger*-ul meu are o mitralieră subatomică şi poate să-i taie capul *Power Ranger*-ului tău.

Murnel şi cu mine nu prea vorbim. În ciuda faptului că avem aceeaşi slujbă, în ochii ei eu am mai multe în comun cu Grayer decît cu ea, căci ne despart cel puţin cincisprezece ani şi un lung drum cu metroul din Bronx pînă aici.

— De cît timp ai grijă de el? mă întreabă, privind în jos către căruciorul lui Grayer.

— De o lună. Dar dumneata?

— O, se fac deja trei ani. Fiică-mea are grijă de Benson, care e rudă cu Alex şi stă pe Strada 72. Ai auzit de Benson? se interesează ea.

— Nu prea cred. E şi el în clasă cu Grayer?

— Benson e fetiţă.

Izbucnim amîndouă în rîs.

— Iar şcoala ei e în partea cealaltă a parcului. Cîţi ani ai?

— Tocmai am făcut douăzeci şi unu în august, spun şi zîmbesc.

— Ah, dar eşti de-o vîrstă cu fiul meu. Ar trebui să vă fac cunoştinţă. E tare deştept, tocmai şi-a deschis un restaurant lîngă LaGuardia. Ai prieten?

— Nu, n-am prea cunoscut pe nimeni în ultima vreme care să merite să-mi bat capul cu el, răspund eu, iar ea mă aprobă. Probabil că nu e lucru uşor – vreau să zic, să deschizi un restaurant.

— Păi, e foarte muncitor. A moştenit-o pe maică-sa, zice cu mîndrie, aplecîndu-se să ridice sticla de suc goală, pe care Alex a azvîrlit-o pe jos. Şi nepotul meu munceşte foarte mult şi nu are decît şapte ani. Se descurcă de minune la şcoală.

— Asta-i foarte bine.

— Vecina mea îl laudă mereu că-şi face bine temele. Stă cu el după-masa, pînă vine fiica mea de la Benson. Cam pe la nouă, în mod normal.

— Nanny! Mai vreau suc!

— Poftim, spun şi mă aplec să caut în buzunarul căruciorului.

— Poftim, mormăie Grayer în timp ce-i întind a doua cutie cu suc.

— Mulţumesc, îl corectez, iar eu şi Murnel schimbăm un zîmbet înţelegător.

Sînt ultima din grupul nostru care trece pragul casei lui Alex. Am văzut cam tot ce se

putea vedea în cartierul ăsta, dar mă trezesc luată total prin surprindere de fîşia lată de bandă adezivă care împarte holul în două.

În conformitate cu legile statului New York, dacă unul dintre soţi se mută, celălalt poate să invoce abandonarea domiciliului şi e foarte probabil că va primi întreg apartamentul. Unele dintre aceste locuinţe se vînd şi cu cincisprezece pînă la douăzeci de milioane, după ani de coabitare plină de amărăciune, în decursul cărora fiecare dintre cei doi încearcă să-l facă pe celălalt să-şi piardă răbdarea. O metodă este, de exemplu, aducerea în casă a instructorului de sport/amantului pe jumătate gol.

— Foarte bine. Acum voi, băieţi, vă puteţi juca oriunde partea asta, le spune ea, arătînd către jumătatea din stînga a apartamentului.

— Nanny, de ce e o bandă...

Îi arunc lui Grayer o Privire Ucigătoare în timp ce-i desfac centura căruciorului, aşteptînd apoi pînă ce Alex trece în spatele meu ca să-i fac semn să tacă.

— Mămica şi tăticul lui Alex joacă un joc, îi şoptesc, indicînd către bandă. O să-ţi povestesc acasă.

— Tati nu vrea să împartă cu nimeni, ne anunţă Alex.

— Cine vrea sendvişuri calde cu brînză? Alex, du-te şi arată-i lui Grayer noua ta armă cu fotoni, îi îndeamnă Murnel pe băieţii care au luat-o deja la fugă. Se îndreaptă apoi spre bucătărie.

— Simte-te ca acasă, îmi spune, privind exasperată banda.

Mă plimb puţin prin camera de zi. E o imitaţie de stil Louis XIV amestecat cu Jackie Collins, totul asezonat cu o fişie lată de bandă izolantă, menită să dea locului un oarecare *je ne sais quoi*. Mă aşez pe acea porţiune a canapelei care sper că se află în Zona Neutră şi recunosc imediat lucrătura lui Antonio. E asistentul unui decorator foarte la modă şi, pentru o mică atenţie, e dispus să vină destul de des ca să-ţi „înfoaie" pernele. În esenţă, e specialist în înfoierea pernelor.

Încerc să iau în braţe volumul de cel puţin o tonă din *Case toscane*, care este ultima carte în vogă pentru decorarea măsuţelor de cafea, evitînd în acelaşi timp să mă umplu de vînătăi. Răsfoiesc o vreme imaginile înfăţişînd vile, dar observ prezenţa unui năsuc sprijinit pe braţul canapelei.

— Bună, salut eu discret năsucul.

— Bună, îmi răspunde, ocolind canapeaua pentru a se trînti pe ea cu faţa în jos şi cu braţele întinse.

— Care-i treaba? îl întreb, privind către spatele ce pare foarte mic pe fundalul materialului cu dungi late din catifea neagră.

— Trebuia să-mi aduc jucăriile.

— Mda.

Se caţără la mine în poală, ghemuindu-se confortabil sub *Casele toscane*, şi mă ajută să dau paginile. Părul lui moale îmi gîdilă bărbia, iar eu îi strîng uşurel glezna. Nu mă simt cîtuşi de puţin motivată să reînnod firul întîlnirii de joacă.

— La masă! auzim o voce din spatele nostru. Ce tot faceţi cu toţii acolo? Alex! strigă Murnel în direcţia camerei lui.

Ne ridicăm amîndoi de pe canapea.

— Am uitat să-mi aduc jucăriile, oferă Grayer o explicaţie. Murnel îşi pune mîinile în şolduri.

— Of, băiatul asta. Haide, Grayer, să punem lucrurile la punct.

Eu şi Grayer o urmăm. Trecem pe lîngă bucătărie, unde ceva bîzîie insistent.

— Staţi puţin, staţi puţin, oftează ea şi se duce direct la interfon, o cutiuţă agăţată deasupra tăvii cu sendvişuri calde şi felii de fructe.

Apasă pe buton şi spune:

— Da, doamnă?

— A sunat jigodia? croncăne vocea unei femei, ieşind parcă din zid.

— Nu, doamnă.

— La naiba! De cînd mi-a îngheţat nenorocitele alea de cărţi de credit trebuie să primesc un cec. Cît de greu poate să fie? Adică, eu ce naiba să-i dau de mîncare lui Alex? Jigodia. Mi-ai luat cremă La Mer?

— Da, doamnă.

Murnel ridică tava, iar noi ne ţinem în tăcere după ea. Eu sînt ultima care intră în camera lui Alex. Jumătate din încăpere e complet goală, iar un şir de maşinuţe serveşte drept bandă adezivă ad-hoc. Alex, fără cămaşă şi desculţ, patrulează pe lîngă averile sale pămînteşti, strînse grămadă. Se opreşte şi ne aruncă o privire.

— I-am spus jigodiei să-şi aducă jucăriile de acasă.

*

Nanny,

Te rog să suni la firma de catering și să mai verifici o dată ce fel de ustensile de bucătărie și fețe de masă vor aduce pentru petrecerea domnului X. Ai grijă să aducă toate fețele de masă din timp, ca să poată fi spălate încă o dată de Connie.

Astăzi, Grayer are interviul la St. David's[1], după care o să fug la o întîlnire cu florarul. Așa că domnul X va veni cu mașina și-l va aduce pe Grayer la tine exact la 13.45, în colțul de nord-vest al intersecției dintre Strada 95 și Park.

Te rog să ai grijă să stai cît mai aproape de marginea trotuarului, pentru ca șoferul să te poată vedea. Te rog, de asemenea, să fii acolo la 13.30, în caz că ajung mai devreme. Sînt convinsă că nu e nevoie să mai precizez asta, însă domnul X nu trebuie făcut să coboare din mașină.

Între timp, voi avea nevoie de tine ca să începi să împachetezi următoarele în pungile de cadouri. Cu excepția șampaniei, nu vei avea probleme să le găsești pe majoritatea la Gracious Home:

Săpun Annick Goutal

Șampanie Piper Heidsieck[2], sticlă mică

Rame pentru pozele de călătorie, din marochin roșu sau verde

Stilou Mont Blanc, mic

APĂ DE LAVANDĂ

Ne vedem la 18.00!

Recitesc biletul și mă întreb dacă n-ar trebui cumva să-mi scot inelul magic de citit gînduri, ca să-mi dau seama cîte bucăți din fiecare obiect vrea să cumpăr.

---

1. **Saint David's – prestigioasă școală de băieți situată în East End. A fost fondată în 1951 și, în ciuda tradiției catolice, este în prezent o instituție laică și independentă.**
2. **Marcă de șampanie, provenind din Reims, Franța.**

Ea nu răspunde la mobil, aşa că mă decid să sun la biroul domnului X, după ce am făcut rost de număr de pe lista de telefoane prinsă de uşa cămării.

— Ce e? răspunde el, după numai un apel.

— Ăăă, domnule X, aici e Nanny...

— Cine? De unde ai numărul ăsta?

— Nanny. Dădaca lui Grayer...

— Cine?

Neştiind cum să clarific situaţia fără să devin impertinentă, îi dau înainte cu viteză.

— Soţia dumneavoastră vrea să cumpăr obiectele pe care le va pune în coşuleţele de cadouri la petrecere...

— Ce petrecere? Despre ce mama dracului vorbeşti? Cine e la telefon?

— Petrecerea de pe 28? Pentru cei din Chicago?

— Nevastă-mea ţi-a zis să mă suni?

Pare furios.

— Nu, doar că voiam să ştiu cîţi invitaţi vor fi şi nu puteam să...

— Of, Doamne...

Tonul de apel începe să-mi ţiuie în ureche.

Normal.

*

Mă îndrept spre Third Avenue, încercînd să îmi dau seama cam cîte bucăţi ar trebui să cumpăr, de parcă aş juca un joc de perspicacitate. E o cină cu tot dichisul, deci nu poate fi o armată de invitaţi, dar ar trebui să fie mai mulţi de, să zicem, opt sau cam aşa ceva, avînd în vedere că a angajat o firmă de catering şi a închiriat mese. Cred că e vorba

de trei mese, iar oaspeţii vor fi distribuiţi cam şase sau opt la o masă, deci rezultă optsprezece sau douăzeci şi patru de persoane... Am două variante: fie apar cu mîna goală diseară, fie aleg un număr.

Doisprezece.

Mă opresc în faţa magazinului de băuturi alcoolice. Doisprezece. Mi se pare corect.

Mă car cu cele douăsprezece sticle de Piper Heidsieck pînă la Gracious Home, un magazin de obiecte casnice, ale cărui două sedii iniţiale sînt, în mod foarte ciudat, chiar vizavi unul de altul, pe Third Avenue. Înăuntru găseşti orice, de la articole de lux pînă la cele mai banale obiecte de gospodărie, dar la preţuri de lux. Astfel, o femeie poate să intre, să cumpere o sticlă de lichid de curăţat de zece dolari şi să iasă ducînd o sacoşică de cadouri drăguţă foc şi cu sentimentul că s-ar fi distrat.

Încep să scot din raft rame de fotografii şi să le devalizez rezerva de săpun, dar n-am nici cea mai vagă idee ce e şi de unde se ia apa de lavandă. Arunc o privire pe listă.

APĂ DE LAVANDĂ. Ca şi în cazul femeilor pentru care am lucrat înainte, sînt convinsă că a folosit numai litere mari fără intenţie şi că subliniat doar aşa, ca o completare ulterioară, dar mie mi se pare că urlă la mine. E ca şi cum, din senin, viaţa i-ar depinde de APA DE LAVANDĂ sau de LAPTE sau de BOABE DE SOIA. Îmi vine să-mi pun mîinile la urechi cînd le văd capetele iţindu-se de pe listă, de parcă ar fi vreo creatură din *Terminator 2*, strigînd: „CLOROX!!!!!!"

Mă apuc să cercetez rafturile ca să găsesc apa de lavandă şi descopăr că firma

Caswell-Massey nu fabrică decît apă de frezii, dar doamna X a precizat clar că vrea lavandă. Crabtree & Evelyn produc odorizante pentru sertare cu parfum de lavandă, dar cu siguranţă nu e vorba despre aşa ceva. Roger & Gallet fac săpun de lavandă, iar Rigaud, mi se spune, „nu se ocupă de lavandă". Într-un sfîrşit, chiar pe ultimul raft de pe un alt perete, cînd nu mai sînt decît cinci minute pînă ce Grayer e programat să sosească descinzînd din automobilul de lux, zăresc The Thymes Limited Lavender Home Fragrance Mist, Parfum d'Ambiance. Asta trebuie să fie; e singurul produs din lavandă în stare lichidă de pe aici. Îl cumpăr. Daţi-mi douăsprezece.

Nanny,

Nu-mi aduc aminte exact împrejurarea în care ţi-aş fi dat de înţeles că se cade să-l deranjezi pe soţul meu.

O să-ţi facem rost de un telefon mobil, aşa că data viitoare cînd mai ai nelămuriri, ţi-am fi recunoscători dacă m-ai suna direct pe mine.

Justine, de la biroul domnului X, îţi va da numărul exact de invitaţi. Dar vor fi cu siguranţă în jur de treizeci, nu doisprezece.

De asemenea, te-aş ruga să schimbi ce ai cumpărat ieri cu Apă de Rufe cu parfum de Lavandă, pe care o găseşti la L'Occitane. (Nu avem nevoie decît de o sticlă, pentru că e un produs de curăţat, nu un cadou de petrecere.)

— Bună. Mami?

— Da?

— Te sun de pe un mobil. Ştii de ce?

— Pentru că ai intrat în lumea lor?

— Nu. Pentru că sînt încă atît de departe de lumea lor, încît nu se poate avea încredere

în mine nici cît să fac niște lucruri simple, de genul să cumpăr apă de lavandă.

— *Ce* de lavandă?

— Torni apa asta în fierul de călcat și-ți face fețele de masă închiriate să miroasă a Coasta de Azur.

— Sună folositor.

— Și acum sînt făcută să mă simt ca o incompetentă și jumătate din cauza...

— Scumpete?

— Da?

— Să n-aud scîncete de la domnișoara-cu-telefon-mobil-personal.

— Biiine.

— Te pup. Pa.

Domnișoara cu telefon mobil personal o sună apoi pe cea mai bună prietenă a ei, Sarah, la Universitatea Wesleyan. „Bună, ați sunat la Sarah. Aștept să mă impresionați. Bip..."

— Bună, eu sînt. În momentul ăsta merg pe stradă și vorbesc cu tine. Și aș putea să fac asta și dacă aș fi în tren, pe un vapor sau chiar la saloanele de machiaj de la Barneys, pentru că... Am telefon mobil. Ea mi-a dat un telefon mobil! Vezi, așa fericire nu dă peste tine cînd ești asistent universitar. Pa!

Apoi sun la Buni. „Scuze, nu sînt pe-aici să stăm la o tacla, dar vă invit oricum să-mi spuneți o vorbă de duh. Bip..."

— Salut, Buni, *c'est moi*. Sînt pe stradă și vorbesc cu tine de pe telefonul meu celular nou-nouț. Nu-mi mai lipsește decît o pereche de bikini Donna Karan și am putea s-o luăm către plaja din Hamptons. Iuhuuu! Vorbim mai tîrziu! Pa!

Sun și la garsonieră ca să-mi verific mesajele.

— Alo? răspunde vocea colegei mele de cameră.

— Charlene? întreb eu.

— Da?

— Am sunat doar ca să-mi verific mesajele.

— N-ai nici un mesaj.

— Ah, bine, mersi. Ia ghici! Te sun de pe noul meu mobil! Ea mi l-a dat!

— Ţi-a spus cumva şi ce plan tarifar ai? mă întreabă Charlene direct.

— Nu, de ce? spun eu, scotocind după bileţelele doamnei X.

— Pentru că apelurile în afara ofertei se taxează cu şaptezeci şi cinci de cenţi minutul, iar facturile sînt detaliate, aşa că ea va şti exact cine te-a sunat şi pe cine ai sunat tu şi cît o va costa...

— Bine, tre' să-nchid, pa.

Şi astfel, aripile scurtului meu amor cu telefonul mobil sînt tăiate brusc.

Doamna X începe să sune tot mai des, cu noi cereri pentru dineu. Cascada erorilor mele cuprinde alegerea unor pungi de cadou de altă culoare, a unei panglici pentru legarea lor, care, de asemenea, nu se potriveşte, şi culminează cu şervetele de hîrtie de pus în pungi, care, evident, nu au nuanţa de lila cerută. Apoi, cînd, teoretic, nu o puteam face mai de oaie, plusez şi cumpăr nişte cartonaşe pentru numele invitaţilor de mărime necorespunzătoare.

De obicei, atunci cînd sună, refuză să vorbească cu Grayer, în ciuda rugăminţilor disperate ce vin dinspre cărucior, pentru că „asta l-ar deruta." Iar el plînge. Se întîmplă să dea telefon doar ca să vorbească cu Grayer. Atunci

îl plimb în cărucior, în timp ce el e numai urechi la ce i se spune la telefon, ca şi cînd ar asculta buletinul informativ de la bursă.

Miercuri după-masă:

Ţîîîr. „...impactul asupra cerebelului..." Ţîîîr. „... poate fi evidenţiat aici în..." Ţîîîr.

— Alo? şoptesc eu, ghemuită cu capul sub pupitru.

— Nanny?

— Da?

— Sînt doamna X.

— Mmm, da, sînt la curs.

— Vai, da! Păi, problema e, Nanny, că prosoapele de hîrtie pe care le-ai luat pentru toaleta de oaspeţi nu sînt de nuanţa potrivită pentru...

Nanny,

O să vin cu maşina la ora 15.00 ca să-l duc pe Grayer să pozeze pentru portret. Te rog să-i faci baie, să-l speli pe dinţi şi să-l îmbraci în costumul pe care l-am lăsat pe pat, dar ai grijă să nu-l şifonezeze. Nu te grăbi cînd îl pregăteşti, dar nici nu târăgăna lucrurile prea mult, ca să nu aibă timp să se murdărească. Poate ar trebui să începi pe la 13.30.

Iată nişte notiţe de la întîlnirea de aseară a Ligii Părinţilor: „Mami, eşti atentă? Comunicarea cu preşcolarul tău." Am subliniat pasajele relevante. Să le discutăm!

După ce terminăm cu portretul, vom da pe la Tiffany ca să-i luăm un cadou tatălui lui Grayer.

S-ar putea crede că serviciul pentru clienţi al magazinului Tiffany, situat la mezanin, ar trebui să aibă destule scaune pentru toţi admiratorii săi înfocaţi. Cu toate astea, lumina diafană şi florile proaspete reuşesc cu

prea puţin succes să compenseze faptul că încăperea e mai aglomerată decît aeroportul JFK în ajun de Crăciun.

— G, laşi urme pe pereţi cu bascheţii. Încetează, îi spun.

Am tot aşteptat ca numele doamnei X să fie strigat, ca să poată intra în posesia ceasului de aur inscripţionat, pe care-l va dărui domnului X la petrecere. Dar a trecut mai bine de o jumătate de oră, iar Grayer începe deja să se foiască.

Ea a pus stăpînire pe un scaun de cum am intrat, dar mi-a sugerat „să fiu cu ochii pe Grayer," care, a insistat ea, „trebuie să stea într-un loc în care să nu fie deranjat", adică în cărucior. Am încercat să mă reazem de perete o vreme, dar, de îndată ce blonda cu poşetă Fendi s-a trîntit lîngă mine pe podea ca să-şi studieze numărul din *Town and Country*, m-am tîrît mai încolo.

Doamna X pare să fie definitiv lipită de mobil, aşa că sînt cu mai sus-pomeniţii ochi, dar şi cu mîinile, pe Grayer. Acelaşi Grayer care are o nouă ocupaţie: îşi foloseşte pantofii ca să se împingă, sprijinindu-se de tapetul alb, din material textil decorat, şi să constate cît de departe poate să ajungă căruciorul înainte să lovească pe cineva.

— Nanny, dă-mi drumuuu'!

— Grover, te-am rugat de trei ori să încetezi. Hei, hai să jucăm „Văd". Văd ceva verde...

Văd implanturi în obraji.

Se luptă să ajungă pînă în locul în care mîna mea acţionează ca o frînă pentru roata din dreapta a căruciorului. Feţişoara i se înroşeşte

tot mai tare şi-mi dau seama că e pe punctul de a exploda. Doamna X l-a dus să pozeze pentru portrete după ce s-a terminat şcoala şi, de-atunci, tot alergăm după cumpărături pentru petrecere. Nu poate nimeni să i-o ia în nume de rău că nu mai are răbdare, avînd în vedere că toată dimineaţa a fost la şcoală, după-masa a zîmbit la comandă, iar apoi a fost literalmente legat fedeleş de cărucior.

— Hai, că e chiar grea ghicitoarea. Văd ceva verde. Pariu că nu găseşti.

Apuc mai zdravăn de roată, fiindcă se azvîrle peste bara din faţă a căruciorului, dar e proiectat înapoi în scaun de centură, ceea ce nu pare să-l facă decît şi mai hotărît să se elibereze. Oamenii din jurul nostru se trag în lături atît cît le permite înghesuiala. Continui să zîmbesc în timp ce degetele îmi sînt strivite de covor. Încep să mă simt un pic ca James Bond ţinînd în mînă bomba care ticăie, aşa că evaluez din priviri posibilele căi de scăpare către un loc mai retras unde să-şi poată dezlănţui istericalele ce plutesc ameninţător în aer. Cinci... patru... trei... doi...

— VREAU. SĂ. MĂ. DEZLEGI!

Fiecare cuvînt e subliniat de o nouă zbatere.

— X? Doamnă X, vă rugăm să poftiţi la biroul numărul opt.

O tînără de vîrsta mea (cu care aş schimba locul cît ai clipi din ochi) îi face semn doamnei X să o urmeze către un lung şir de birouri din mahon, aflate după colţ.

— DĂ-MI DRUMUL. Vreau să mă dezlegi! Nu vreau să mă joc! Nu vreau în cărucior!

Pe cînd dă colţul, doamna X se opreşte o clipă ca să acopere cu mîna difuzorul telefonului. Se întoarce către mine radiind de fericire şi-mi şopteşte, arătînd spre Grayer:

— *Îşi exprimă sentimentele prin gesturi.* Face asta ca să ne comunice *limitele* sale!

— Aşa e, o aprob fără convingere şi mă aplec să slăbesc centura ca să nu se rănească. Ea dispare în lungul coridorului albastru-închis, iar eu îl împing pe al nostru Grayer Care Îşi Exprimă Sentimentele către casa scărilor, unde va putea să-şi comunice în voie limitele în timp ce noul ceas al tăticului lui va primi atenţia cuvenită.

Nanny,

Oamenii de la firma de catering vor pune mesele astăzi după prînz, aşa că ai grijă ca Grayer să nu-i deranjeze. Directorul filialei din Chicago va veni să se ocupe de aranjarea locurilor în care vor sta invitaţii.

Mă întreb dacă n-ai putea să încropeşti ceva pentru cina lui Grayer, avînd în vedere că nu o să ajung acasă decît la opt. Îi plac la nebunie Coquilles St. Jacques. Şi cred că mai avem nişte sfeclă în frigider. N-ar trebui să fie foarte complicat. Ne vedem la opt.

De asemenea, nu uita să-i faci cartonaşele cu imagini pentru şcoală!

Mersi mult!

Coquilles şi mai cum?! Dar nişte macaroane cu brînză şi garnitură de broccoli nu-s bune?

Căutînd cu disperare o carte de bucate, deschid uşile din lemn de tek ale dulapului de bucătărie, încercînd să nu las urme pe zidurile ce dau iluzia de perspectivă. Degeaba, nu există nici un fel de carte de bucate. Nu

găsesc nici măcar simbolicele *Joy of Cooking* sau *Silver Palate*.

Bazîndu-mă pe experienţa Crăciunului în care am lucrat la Williams-Sonoma, estimez că doamna X deţine aparatură casnică în valoare de peste 40 000 $, dar, în ciuda acestui lucru, absolut totul se încăpăţînează să arate ca scos din cutie. Fiecare obiect e de cea mai bună calitate, de la aragazul La Cornue Le Château vopsit în culoare personalizată, avînd cuptoare electrice sau cu gaz, care costă de la 15 000 $ în sus, pînă la setul complet de ustensile de bucătărie Bourgeat, din aramă, care costă 1 912 $. Singurul aparat care pare să fi fost folosit e cafetiera de espresso Capresso C3000, care, la bucată, se vinde cu 2 400 de $. Şi nu, de banii ăştia nu-ţi găseşte şi-un bărbat. Am întrebat cu gura mea.

Deschid toate uşile bufetului şi toate sertarele, încercînd să mă familiarizez cu echipamentul, ca şi cînd, dacă iau în mînă fiecare cuţit Wüsthof, pot spera să aflu secretul Sfîntului Nu-Ştiu-Cum pe care trebuie să-l gătesc.

Expediţia mea în căutarea reţetei mă conduce afară din bucătărie, către biroul ei, unde nu dau decît peste un catalog de cosmetice Neiman Marcus şi peste Connie, menajera soţilor X, care freacă de zor clanţa cu o periuţă de dinţi.

— Bună, ştii cumva pe unde-şi ţine doamna X cărţile de bucate? o întreb.

— Doamna X nici nu mîncă, nici nu găteşte.

După ce mai înmoaie o dată periuța în borcanul cu produsul de lustruit, adaugă:

— Te-a pus să gătești pentru petrecere?

— Nu, doar să-i fac cina lui Grayer...

— Nu văd ce-i așa de nemaipomenit la petrecerea asta. Nu-i place să vină lume p-aci. Nu cred că am avut trei dineuri de cînd e aici, spune Connie, dînd din cap și lustruind cu îndemînare pe lîngă gaura cheii. E o grămadă de cărți în a doua cameră de oaspeți, încearcă-ți norocul acolo.

— Mersi.

Îmi continui periplul prin încăperile cavernoase, pînă ajung la camera de oaspeți. Trec rapid în revistă titlurile din biblioteca ale cărei rafturi se întind pe tot peretele:

De ce ar trebui să faci un copil? Stresul și mitul fertilității

Sînt totuși sînii tăi. Noul ghid al alăptării

Mai devreme sau mai tîrziu, toți dormim singuri: Cum să-ți ajuți bebelușul să treacă de prima noapte

Cum să-i iasă dinții fără dureri

Filosofia Zen pentru mersul pe jos – Fiecare călătorie începe cu primul pas

Ghidul începătorului în folosirea oliței

Avantajele metodei Suzuki pentru dezvoltarea emisferei stîngi a creierului copilului

Dieta unui corp sănătos pentru micuțul tău

Atingerea potențialului maxim al copilului de patru ani

Cum să vă prezentați copilul în public: Interviul pentru preșcolari

Cum să aveți succes la admiterea în învățămîntul preșcolar

Și orice alt titlu imaginabil din gama asta, toate umplînd patru rafturi, dintre care mai citez:

Stau acolo, stană de piatră şi cu gura căscată, uitînd pentru o clipă de scoici şi de sfeclă. Poftim?...

*

— Sînt foarte îngrijorată că n-o să mai ţii pasul la şcoală şi o să ajungi să le găteşti altora cina pentru tot restul vieţii! Ăsta-i un semnal de alarmă, Nan. Dacă nu mă înşală memoria, tu ai fost de acord să ai grijă de copilul femeii ăsteia. Doar atît şi nimic mai mult, corect? Îţi dă cumva mai mulţi bani pentru munca în plus?

— Nu. Mami, ăsta nu-i cel mai bun moment să ne...

— Vreau să spun că ar trebui să-ţi petreci o zi aici, la cantina adăpostului. E timpul să reflectezi la lucruri mai profunde.

— OK, chiar nu e momentul să ne...

— Aici măcar ai ajuta oameni care chiar au nevoie de ajutor. Poate ar trebui să te opreşti o clipă, să priveşti în sufletul tău şi să vezi...

— MAMI!

Ţin strîns receptorul cu bărbia ca să nu-mi alunece de la ureche, în timp ce apuc cu ambele mîini o cratiţă în care clocoteşte sfecla.

---

1. Set de teste standard pentru admiterea în colegiile americane.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să privesc în sufletul meu chiar acum pentru că nu am sunat *decît* ca să te întreb cum se face *Coquilles* Nu-ştiu-cum!

— Te ajut eu, se oferă Grayer şi întinde o mînuţă către masă, bîjbîind după cuţitul de cojit pe care tocmai îl pusesem acolo.

— Tre' s-o şterg.

Plonjez în direcţia cuţitului şi vărs pe jos douăzeci de scoici care zboară în toate direcţiile.

— Grozav! E ca la plajă, Nan! Nu le-aduna, lasă-le unde sînt. Mă duc să-mi aduc găletuşa.

Iese din bucătărie ţopăind cînd pe un picior, cînd pe altul, iar eu dau drumul cuţitului în chiuvetă şi mă las pe vine ca să strîng moluştele. Culeg una, apoi pe a doua, dar nici nu o apuc bine pe a treia, că prima îmi scapă dintre degete, alunecă pe podea şi se opreşte direct în tocul cui al unui pantof din piele de şarpe. Sar ca arsă în picioare şi văd că aparţine unei femei roşcate, îmbrăcată într-un costum cenuşiu, care s-a postat hotărîtă în uşă.

Grayer se iveşte săltînd de după colţ, cu găletuşa în mînă, dar încremeneşte în spatele ei cînd zăreşte expresia de pe faţa mea.

— Mă scuzaţi, vă pot ajuta cu ceva? o întreb, ridicîndu-mă şi făcîndu-i semn lui Grayer să vină lîngă mine.

— Da, am venit să mă ocup de aranjarea invitaţilor la masă, îmi răspunde şi păşeşte agale pe lîngă mine.

Intră în bucătărie, îşi scoate eşarfa Hermès şi o leagă de mînerul diplomatului Gucci grigranit. Se apleacă apoi după o scoică şi se întoarce ca să i-o dea lui Grayer.

— Ai pierdut-o cumva? îl întreabă.

Grayer se uită în sus, la mine.

— E-n regulă, Grove, îl asigur, întinzîndu-mă să iau scoica din mîna ei. Bună, eu sînt Nanny.

— Lisa Chenowith, director general al filialei din Chicago. Iar tu trebuie să fii Grayer, spune femeia şi pune jos diplomatul.

— Eu o ajut, declară micuţul, folosindu-şi găletuşa ca să ridice de pe podea ultimele rămăşiţe de fructe de mare.

— Aş avea şi eu nevoie de un ajutor. Cauţi cumva o slujbă nouă? întreabă ea zîmbind.

— Sigur, mormăie Grayer cu capul în găleată.

Pun scoicile în sită şi sting aragazul.

— Dacă aţi vrea să aşteptaţi doar un minut, o să vă conduc imediat în sufragerie.

— Găteşti pentru petrecere? mă întreabă arătînd către chiuveta care dă pe dinafară de vase.

— Nu, doar cina, răspund eu, rîcîind urmele de sfeclă arsă de pe fundul oalei.

— Untul de arahide şi jeleul nu mai sînt la modă? rîde şi pune servieta pe masă.

— Nanny, vreau unt de arahide şi jeleu.

— Scuze, n-am vrut să stîrnesc o revoluţie. Grayer, sînt sigură că orice ţi-ar găti Nanny o să fie delicios, îi spune ea.

— De fapt, unt de arahide & jeleu sună perfect, răspund eu, scoţînd untul din frigider.

Odată Grayer instalat în scaunul înalt, îl las să se bucure de festin şi o conduc pe femeie în sufragerie, unde, în locul mesei lungi din lemn de nuc, au fost aduse trei mai mici şi rotunde.

— Măi să fie, murmură ea, strecurîndu-se în încăpere prin spatele meu. Le-a instalat cu o zi mai devreme. Trebuie s-o fi costat cîteva mii bune.

Privim amîndouă mesele parfumate cu lavandă şi ticsite cu argintărie strălucitoare, cristale sclipitoare şi farfurii întinse, aurite pe margine.

— Ce păcat că n-o să fiu şi eu aici.

— Nu?

— Domnul X vrea să mă întorc la Chicago.

Îmi zîmbeşte, apoi îşi îndreaptă atenţia spre restul încăperii, admirînd Picasso-ul de deasupra şemineului şi Rothko[1]-ul de deasupra servantei.

O urmez în camera de zi şi în bibliotecă. Face turul fiecărei încăperi decorate în tonuri de pietre preţioase, de parcă ar evalua-o pentru vreo licitaţie.

— Foarte frumos, dar un pic cam exagerat, nu crezi? mă întreabă, jucîndu-se cu draperiile de borangic.

Cum nu sînt obişnuită să mi se ceară părerea în casa asta, caut să dau replica cea mai potrivită.

— Hmm... Doamna X are gusturi foarte precise. De fapt, de vreme ce sînteţi aici, n-aţi vrea să-mi spuneţi dacă asta arată bine? întreb şi mă aplec după biroul doamnei X ca să-i arăt o pungă de cadouri.

— Ce-i asta? întreabă ea, dîndu-şi părul după ureche şi privind cu atenţie în interior.

---

1. Mark Rothko, născut Marcus Rothkowitz (1903-1970), pictor american de origine letonă, aparţinînd curentului expresionist abstract.

— E o pungă cu cadouri pentru invitaţi. Le-am împachetat azi-dimineaţă, dar nu sînt sigură că am procedat cum trebuie pentru că nu am găsit şerveţele potrivite, iar la magazin nu mai aveau panglică din care a cerut doamna X...

— Nanny, mă întrerupe ea, e cineva în pericol de moarte?

— Poftim? răspund surprinsă.

— Nu sînt *decît* nişte pungi cu cadouri pentru o adunătură de boşorogi ciudaţi, rîde ea. Sînt sigură că sînt perfecte, nu-ţi face griji.

— Mulţumesc. Par a fi teribil de importante.

Peste umărul meu, aruncă o privire la etajera cu poze de familie.

— O să anunţ la birou că am ajuns şi pe urmă o să mă ocup şi de cartonaşele pentru locuri. Doamna X se întoarce curînd?

— Pînă la opt, nu.

Ia telefonul şi se apleacă peste biroul de mahon ca să se uite mai atent la poza înrămată a domnului X ţinîndu-l pe Grayer pe umeri, la poalele unei piste de schi.

— NANNY, AM TERMINAAAT!

— Păi, bine atunci, daţi-mi de ştire dacă aveţi nevoie de ceva, îi spun din pragul uşii, în timp ce ea îşi scoate cercelul cu perlă neagră şi formează numărul.

— Mulţumesc! spune, mişcînd doar buzele, fără a scoate un sunet, şi ridică degetul mare dîndu-mi de înţeles că totul e perfect.

Nanny,

De regulă nu-mi place ca Grayer să ia o cină cu prea mulţi carbohidraţi. În seara asta, am lăsat tot ce trebuie să mănînce, gata cîntărit, în bucătărie. Ar fi minunat dacă ai putea doar să fierbi specia, varza creaţă şi gulliile în

aburi timp de douăsprezece minute, dar ai grijă să nu-i deranjezi pe cei de la firma de catering.

Poate ar trebui ca Grayer să mănînce la el în cameră. De fapt, cred că voi fi nevoie să-mi duc invitaţii şi pe acolo cînd le prezint casa, aşa că cel mai bine ar fi ca voi doi să mergeţi cu farfuriile în baia lui, în caz că se varsă ceva.

P.S. Contez pe tine să rămîi pînă adoarme Grayer şi să ai grijă să nu deranjeze cina.

P.P.S. Mîine am nevoie de tine să ridici costumul lui Grayer pentru Halloween.

— Martini sec, fără măslină.

După ce i-am fiert cina lui Grayer pînă n-a mai rămas din ea decît o pastă neidentificabilă, arzîndu-mă la mînă cu ocazia asta şi aproape certîndu-l pe Grayer de cîteva ori, după ce apoi am mîncat cina pe capacul toaletei, acum mă simt întru totul pregătită să „mă destind". Mă foiesc pe scaunul de la bar, întrebîndu-mă dacă n-aş putea lucra pentru roşcata din Chicago: m-aş muta în Illinois, aş face o încercare în domeniul investiţiilor bancare şi mi-aş petrece restul zilelor pregătindu-i unt de arahide & jeleu.

Bag mîna în geantă după plicul cu bani şi pescuiesc o hîrtie de douăzeci pentru barman. E ceva mai gros săptămîna asta şi cînd număr, constat că-s mai bine de 300 $ înăuntru, bani gheaţă. Îmi dau seama că, în ciuda faptului că sînt epuizată şi că probabil mă îndrept către o dependenţă de vreo substanţă interzisă, partea bună a situaţiei în care muncesc de trei ori mai mult decît fusese vorba este că mi se dau de trei ori mai mulţi bani. N-au trecut decît două săptămîni din lună şi am strîns deja banii de chirie. Şi-ar mai fi şi pantalonii ăia din piele neagră pe care-am pus ochii de ceva vreme...

Îmi trebuie doar o jumătate de oră de liniște înainte să o pornesc spre casă, unde o să dau de Charlene și de pilot, prietenul ei păros. Nu vreau să discut, nu vreau să ascult și nici în ruptul capului nu vreau să gătesc. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, cum să-ți petreci noaptea cu părosul ăla cînd împarți o garsonieră cu altcineva? Nu-i a bună, nu-i a bună deloc. Aștept cu sufletul la gură să fie aleasă pentru ruta spre Asia.

— Yo, yo, fii atent aici!

Băiețașul de cartier cu părul blond și țoale de la Brooks Brothers se îndreaptă către „gașca" lui, așezată la masa din colț, ca să se dea mare cu PDA-ul Palm Pilot. O scenă clasică.

De obicei, mă țin departe de Dorrian's și de mulțimea de puști care-și face veacul pe-acolo, ca de o boală sîcîitoare. Dar îmi e în drum cînd merg spre casă și, în plus, barmanul face un martini de zile mari. Ca să nu mai spun că aveam neapărată nevoie să „mă descarc", iar în extra sezon e de regulă destul de liniște, mai ales după ce se întorc toți la școală.

Sînt vreo cinci șepci de baseball strînse ciorchine în jurul noii jucării a tovarășului lor. Deși nu sînt decît studenți, toți sînt dotați cu diverse accesorii portabile pentru mobile, care le atîrnă la centurile special făcute pentru asta și purtate de obicei de oameni mai ocupați. Anii au trecut, hainele de catifea reiată ale anilor '70 au lăsat locul gulerelor ridicate din anii '80, apoi hainelor din material impermeabil care îi permit pielii să respire, preferate de oamenii noului mileniu, dar mentalitatea celor care le îmbracă pare la fel de puțin atinsă de trecerea timpului ca moda fețelor de masă în carouri alb-roșii.

Sînt aşa de prinsă încît, atunci cînd îşi îndreaptă privirea spre uşă, mă uit şi eu fără să vreau. În nota generală a zilei de azi, cine apare dacă nu Frumuşelul meu de la Harvard, sans *chapeau blanc*. Şi pare să-i cunoască. Cîh. Trag o duşcă zdravănă, în timp ce imaginea în care îl vedeam tămăduind copiii în Tibet se transformă şi mi-l înfăţişează îmbrăcat la patru ace, în clădirea Bursei de Mărfuri din New York.

— E bun? Îţi place?

O, Doamne, un exemplar stă chiar lîngă mine. Ţineţi-o tot aşa, băieţi, ţineţi-o tot aşa.

— Poftim? întreb, observînd că poartă o şapcă de baseball mîndru împodobită cu inscripţia COCKS, scrisă cu litere stacojii îngroşate.

— Maaar-tiii-niii. Cam tare, nu crezi? spune, rostind cuvintele cam prea aproape de faţa mea, apoi urlă peste capul meu:

— Hei! Mişcaţi-vă fundurile şi ajutaţi-mă cu băuturile astea, obosiţilor ce sînteţi!

F. H. se înfiinţează ca să dea o mînă de ajutor la transportul berii.

— Hei, tu eşti prietena lui Grayer, nu-i aşa? spune el şi-mi zîmbeşte larg.

Şi-a amintit! Nu, nu eşti fată cuminte, Nanny. Bursa de mărfuri, bursa de mărfuri. Cu toate că mă străduiesc să nu uit imaginea anterioară, nu pot să nu remarc că blugii lui Levi's sînt parcă ceva mai puţin înzorzonaţi cu dispozitive ultimul răcnet.

— Sînt fericită să raportez că a picat ca un sac după ce i-am citit doar o poveste din *Noapte bună, doamnă Lună*.

Îi întorc zîmbetul, deşi încerc să mă abţin.

— Sper că Jones, aici de față, nu-ți dă bătăi de cap.

Jones se strică de rîs cînd sesizează dublul înțeles accidental al expresiei.

— Uneori, cam sare peste cal, îmi spune, aruncîndu-i sus-numitului o privire furioasă peste umărul meu. Hei, poate ar trebui să vii să stai cu noi.

— Mmm, sînt cam obosită.

— Te rog, doar ca să bei ceva.

Măsor grupul cu priviri sceptice, dar mă las convinsă de șuvița care-i cade pe ochi atunci cînd ridică paharele.

Îl urmez la masă și mi se face loc să mă așez. Urmează o rundă gălăgioasă de prezentări, pe durata căreia sînt silită să strîng mîinile umede, reci și lipicioase ale tuturor celor prezenți.

— Cum de-l cunoști pe omu' nostru? mă întreabă posesorul uneia dintre șepci.

— Că noi ne știm de o *grămadă* de timp...

— De pe vremuri.

Toți dau din cap ca niște pui de găină și repetă „de pe vremuri" de cel puțin o mie de ori.

— Ei chiar cred că au existat niște vremuri, spune F.H. încetișor și se întoarce apoi către mine. Deci, cum merge serviciul?

— Serviciul! ciulește urechile una dintre șepci. Ce serviciu ai?

— Ești analist-programator?

— Nu...

— Ești fotomodel?

— Nu, sînt dădacă.

Încep să se agite vizibil.

— Moșule! zice unul, dîndu-i un pumn în umăr lui F.H.

— Moşule, nu ne-ai spus că ştii o dădaaacă!

Din rînjetele lor zaharoase, îmi dau seama că mă distribuie deja în toate filmele porno cu dădace pe care le-au văzut pe furiş în subsolurile caselor frăţiilor din campus.

— Aşa, deci, începe cel mai beat dintre ei, tăticu' e mişto?

— S-a dat la tine?

— Hmm, nu. Încă nu l-am întîlnit.

— Mămica e mişto? mă întrebă altul.

— Păi, nu prea cred...

— Da' puştiul? El e mişto? Ţi-a făcut avansuri?

Acum vorbesc toţi odată.

— Păi, n-are decît patru ani, aşa că...

În vocile lor se simte o duritate care risipeşte orice iluzie că nu fac decît să se distreze şi ei puţin. Mă întorc către domnul care m-a adus la masa asta, dar el pare să fi îngheţat şi îşi ţine ochii căprui în pămînt, roşu pînă-n vîrful urechilor.

— E vreunul dintre tătici mişto?

— Mda, pe mine vă rog să mă scuzaţi... spun şi mă ridic să plec, dar privirea intensă a lui Jones mă obligă să mă aşez la loc.

— Ei haide, haide, doar nu vrei să zici că nu te-ai culcat niciodată cu vreunul din ei?

Aici mi se termină şi ultimul dram de răbdare.

— Cîtă originalitate! Vrei să ştii cine sînt taţii? Sînt nişte tipi ca tine, dar cu vreo doi ani mai bătrîni. Şi ăştia nu se tăvălesc prin aşternuturi cu dădaca. Nici cu nevestele lor, cu nimeni. Pentru că se îngraşă, chelesc, îşi pierd pofta de orice şi beau de sting, pentru

că nu au încotro, nu pentru că aşa vor ei. În concluzie, distracţie plăcută, băieţi, pen'că „pe vremuri" o să înceapă să sune din ce în ce mai bine. Nu, vă rog, nu vă ridicaţi.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul în timp ce-mi trag puloverul pe mine, înşfac geanta şi mă îndrept către uşă.

— Aşteaptă!

F.H. mă prinde din urmă pe cînd traversez în goană strada. Mă întorc către el, aşteptînd să-mi spună că sînt toţi bolnavi de cancer şi că ultima lor dorinţă a fost să fie lăsaţi să terorizeze lumea.

— Ştii, n-au vorbit serios.

Nici el.

— Aha, îl aprob, dînd din cap. Deci aşa vorbesc ei cu toate fetele? Sau doar cu cele care muncesc în clădirile în care locuiesc ei?

Îşi încrucişează braţele goale şi se chircşte de frig.

— Uite ce e, nu-s decît nişte amici din liceu. Vreau să zic că nu prea mă văd cu ei...

Vrăjitoarea cea Rea soseşte pe o coadă de mătură.

— Să-ţi fie ruşine.

— Sînt doar foarte beţi... se bîlbîie.

— Nu, sînt doar foarte nesimţiţi.

Ne uităm ţintă unul la celălalt, iar eu aştept să spună ceva, dar el stă ca paralizat. Într-un sfîrşit, spun:

— Bine, se pare că a fost o zi foarte lungă.

Mă simt dintr-odată de-a dreptul stoarsă de putere şi percep acut durerea care-mi pulsează în mîna arsă.

Trec pe lîngă el şi mă străduiesc să nu mă uit înapoi.

Nanny,

Petrecerea a avut mare succes. Mulțumesc din inimă pentru ajutor.

Pantofii ăștia sînt prea exagerați pentru stilul meu, iar domnul X nu-i prea entuziasmat de culoare. Dacă sînt măsura ta, ești binevenită să-i iei. Dacă nu, du-i te rog la magazinul second-hand Encore de la intersecția Străzii 84 cu Madison. Am un cont acolo.

Apropo, ai văzut cumva rama foto Lalique care era pe biroul domnului X? Cea cu poza domnului X împreună cu Grayer la Aspen? Se pare că a dispărut. Poți să suni la firma de catering și să verifici dacă nu cumva au luat-o ei din greșeală?

O să mă relaxez la Bliss, așa că telefonul meu mobil o să fie închis toată după-amiaza.

Pantofii de la PRADA! P-R-A-D-A. Adică, de unde se îmbracă Madonna. Despre care scrie în *Vogue*. Care s-ar traduce prin: priviți-mă cum îmi fac ieșirea triumfală, ticăloșilor aroganți îmbrăcați în kaki, cu pager, care jucați golf și cărați sub braț un număr din *Wall Street Journal*, care ascultați Gangsta hip-hop, îl veniați pe Howard Stern[1] și purtați șepci albe cu cozorocul la spate!

1. **Howard Allan Stern (n. 1954), personalitate din domeniul radioului și al televiziunii din SUA.**

Şi mai era un motiv ca să nu se simtă în apele lui faţă de Nana. Avea uneori sentimentul că ea nu îl admiră.

PETER PAN[1]

Capitolul trei

Noaptea morţilor bancheri

După ce, în drum spre casă, am ales cîţiva dovleci mai mici pentru decoraţiuni, Grayer şi cu mine ne întoarcem în apartament, la ţanc ca să semnez o factură de mai bine de 4 000 $. Ne uităm amîndoi cu gurile căscate cum un om de la livrări împinge două lăzi înalte de 1,80 m prin bucătărie şi le depozitează în holul de la intrare. După ce mîncăm de prînz, ne jucăm de-a Ghici Ce-i în Ladă. Grayer zice că un cîine, o gorilă, un camion de mare tonaj şi un frăţior. Eu zic că sînt antichităţi, accesorii noi pentru baie şi o cuşcă mică pentru Grayer (deşi nu-i divulg varianta asta.)

La patru şi un sfert, îl las pe Grayer pe mîinile pricepute ale profesorului de pian şi,

1. *Peter Pan* – J.M. Barrie, Ed. RAO, Bucureşti, 1996; Traducerea Daniela Sorea.

aşa cum am primit instrucţiuni, mă întorc la cinci. M-am îmbrăcat ca un adult pentru petrecerea de Halloween de la biroul domnului X, în pantalonii de piele nou-nouţi şi pantofii Prada second-hand. Descui singură şi intru, doar ca să dau cu ochii de o doamnă X super agitată, care se chinuie să dezmembreze o ladă cu un cuţit de carne şi un piston de la toaletă, ca să arunce o privire înăuntru.

— Vreţi să chem administratorul? El s-ar putea să aibă o rangă, întreb eu, strecurîndu-mă prudent pe lîngă ea.

— Vai, ai fi aşa de drăguţă? gîfîie din locul în care se ghemuise, pe podea.

Mă duc în bucătărie şi îl sun la interfon pe administrator care promite că ni-l va trimite sus pe instalator.

— Vine imediat. Ăăă, ce-i înăuntru?

Doamna X respiră greu, meşterind la cutie.

— Am... ah... comandat copii ale costumelor lui Mufasa şi Sarabi... of, fi-r-ar să fie!... de la spectacolele de pe Broadway cu *Regele Leu*... of... pentru idioţenia asta de petrecere... ah.

E roşie la faţă.

— Vai, asta-i nemaipomenit. Unde-i Grayer? o întreb ezitînd.

— Aşteaptă să vă puteţi îmbrăca amîndoi în costume! Trebuie să ne grăbim, e musai să ne schimbăm şi să fim toţi gata înainte de şase.

Toţi?

În timp ce soneria de serviciu ţîrîie, mă întorc pe călcîie şi merg încet de-a lungul coridorului cel lung, către camera lui Grayer, unde micuţul a avut inspiraţia să se ascundă de maică-sa cît timp aceasta e înarmată cu

pistonul. Temîndu-mă de ce e mai rău, deschid uşa şi zăresc imediat nu unul, ci *două* costume de Teletubby[1] zăcînd pe patul lui Grayer. Seamănă cu două baloane pe jumătate dezumflate, rămase de la parada de Ziua Recunoştinţei, de la Macy's[2].

O, Doamne, sper că e o glumă.

— Nanny, o să fim asortaţi!

Dacă aş fi fost dispusă să mă îmbrac în costume bizare, aş fi cîştigat *mult* mai mulţi bani decît acum.

Oftez adînc şi mă lupt să-l introduc pe Grayer în costumul galben, încercînd să-l conving că e ca şi cum s-ar îmbrăca în pijamale lungi, doar că astea-s ceva mai rotunjite la capete. O aud pe doamna X alergînd prin apartament.

— Avem cumva un patent? Nanny, ai văzut pe undeva patentul? Costumele sînt prinse cu sîrmă de lăzi!

— Nu, îmi pare rău! strig în direcţia vocii ei, care pare a se plimba de colo-colo, ca o sirenă în mişcare.

Buf.

Peste cîteva minute, dă buzna în cameră arătînd ca o colibă de chirpici, cu partea de sus a costumului căzută pe-o parte.

---

1. *Teletubbies* – serial de televiziune produs de canalul BBC între 1997 şi 2001, care se adresează mai ales copiilor mici.
2. Macy's – lanţ de magazine universale din SUA, al cărui principal magazin se găseşte în Herald Square, New York. Acesta a fost declarat „cel mai mare magazin din lume" după ce s-au încheiat lucrările la aripa din Seventh Avenue, în 1924.

— Trebuie să port machiaj la chestia asta? Trebuie să port machiaj la chestia asta?!

— Hmm, probabil doar niște tonuri neutre? Poate rujul acela drăguț pe care l-ați purtat deunăzi la cină?

— Nu, vreau să zic, știi tu... ceva *tribal*?

Grayer se uită la maică-sa complet interzis, cu ochii cît cepele.

— Mami, ăsta e costumul tău?

— Mami nu s-a terminat încă de aranjat, scumpule. Las-o pe Nanny să-ți facă machiajul, ca să mă poată ajuta și pe mine după aceea, spune ea și o șterge.

Doamna X ne-a cumpărat vopsele de piele Cray-Pas, ca să ne putem transforma în Inky Blinky și Tiggy Wiggy sau cum naiba i-o mai chema. Dar de îndată ce mă apuc să-i pictez fața lui Grayer, îl apucă mîncărimile rău de tot.

— Laa-Laa, Nanny, eu sînt Laa-Laa, spune, ducîndu-și mîinile vîrîte în costum la năsuc. Tu ești Tinky Winky...

— Grov, te rog să nu-ți atingi fața. Încerc să te fac să arăți ca un Teletubby.

Coliba de chirpici se năpustește iarăși în cameră.

— Doamne, arată înfiorător! Ce-i faci?

— Își tot întinde vopseaua pe față, încerc să-i explic.

Doamna X se uită la Grayer, iar paiele de pe costum încep să tremure.

— GRAYER ADDISON X, NU-ȚI MAI ATINGE FAȚA!

Și dispare din nou.

Bărbia începe să-i tremure și am impresia că s-ar putea să nu-și mai atingă fețișoara cîte zile o avea.

— Arăţi beton, Grove, îi spun eu cu duioşie. Hai să isprăvim cu machiajul, bine?

El dă din cap şi-şi întinde obrazul către mine, ca să pot termina.

— Se zice *naguma matoto*? strigă ea din hol.

— *Hakuna matata*! o corectăm strigînd la rîndul nostru.

— Aşa, mulţumesc! răspunde doamna X. *Hakuna matata, hakuna matata.*

Sună telefonul şi o aud vorbind la aparatul din hol, încercînd din răsputeri să pară calmă.

— Alo? Bună, iubitule. Sîntem aproape gata... Dar, eu... Exact, dar am luat costumele pe care le voiai... Nu, eu... Da, înţeleg, doar că eu... Sigur, nu, coborîm imediat.

Paşi rari răsună pe marmura podelei dinspre camera lui Grayer, apoi masca se iveşte din nou de după marginea uşii.

— Tati e puţin în întîrziere, aşa că o să treacă în zece minute ca să ne ia de jos, bine? Vreau ca toată lumea să fie în holul de la intrare în nouă minute.

Nouă minute mai tîrziu (după ce m-am vîrît în costumul ăsta împuţit şi greoi de albastros şi mi-am uns pielea cu untură albă) ne strîngem, un pic cam stingheri, în jurul lăzilor din hol. Aştia sîntem: un Laa-Laa mic şi galben, o cretină mare şi purpurie şi doamna X, purtînd un costum cu pantaloni Jil Sander, foarte sobru.

— E oare prea cald ca să-mi iau nurca? mă întreabă, potrivindu-mi gluga astfel încît triunghiul purpuriu, de mărimea unei cutii de pantofi, să stea „drept".

E nevoie de ajutorul ambilor portari, ale căror mîini se proptesc pe fundul meu ca să mă îndese în limuzina soților X, undeva la picioarele lor. Mă cațăr cu greutate pe banchetă, în timp ce șoferul demarează.

— Unde mi-e cartea de vizită? întreabă Grayer, exact în momentul în care ne îndepărtăm de trotuar.

Nu-mi dau seama dacă e din cauza stratului de neopren care-mi acoperă urechile sau dacă sînt pur și simplu în stare de șoc, dar mi se pare că vocea lui Grayer vine de foarte departe.

— Cartea mea. Unde e? Uuundeee?

Începe să se bălăngăne înainte și-napoi pe bancheta pe care o împărțim, vizavi de cea a părinților, de parcă-ar fi un Hopa-Mitică.

Tonul vocii doamnei X mă trezește la realitate:

— Nanny! Grayer, spune-i lui Nanny ce simți.

Mă răsucesc cu tot corpul pe scaunul de piele, în direcția lui Grayer, căci mingea purpurie care-mi acoperă capul împiedică vederea periferică. Ăăă, da? Pe sub stratul de machiaj, fețișoara îi e roșie ca sfecla și nu mai poate să respire. Își mijește ochii și zbiară:

— NANNY! NU AM CARTEA DE VIZITĂ!

O, Doamne.

— Nanny, trebuie să aibă întotdeauna cartea de vizită prinsă de haine...

— Îmi cer scuze. Grayer, îmi pare rău, spun eu, întorcîndu-mă către el.

— Caaarteeeaaa meaaa! urlă Grayer.

— Hei, ordonă un glas fantomatic, pe un ton grav. Ajunge cu gălăgia asta.

Dooomnuleee Iiixxx, în sfîrşit, ne întîlnim.

Toţi ocupanţii limuzinei au încetat să mai respire. Acest om misterios, care ne-a tot ocolit, pe mine şi, îndrăznesc să afirm, pe tovarăşii mei de drum, în ultimele două luni, merită din plin un stop-cadru după toate regulile artei. Stă cu faţa la mine, îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi încălţat cu pantofi foarte scumpi. De fapt, stă cu faţa la *Wall Street Journal*, care-i ascunde restul trăsăturilor pînă la nivelul frunţii înalte şi lucioase, luminată de spotul pentru citit, care se află la cîteva degete distanţă de capul lui. Ţine strîns sub ureche un telefon mobil, la care pare doar a asculta. „Hei" e primul cuvînt pe care l-a scos de cînd ne-am urcat. Sau, în cazul unora, de cînd am fost îndesaţi.

Aşa cum stă acolo, ascuns în spatele ziarului, este fără îndoială Directorul General al acestei familii.

— Ce carte de vizită? îşi întreabă el ziarul.

Doamna X se uită ţintă la mine şi e evident că starea deplorabilă a lui Grayer intră în sfera atribuţiilor mele, care variază între management mediu şi servicii de curăţenie.

Aşa că, facem la stînga pe Madison şi ne întoarcem la numărul 721, unde portarii sînt în culmea fericirii că li se dă ocazia să mă extragă din limuzină, trăgîndu-mă de braţe şi de picioare.

— Aşteptaţi aici, oameni buni, le zic eu, de îndată ce mă îndrept de mijloc. Mă întorc numaidecît.

Ajung la etaj, îmi petrec zece minute asudînd şi scotocind prin camera lui Grayer, ceea ce mă obligă să-mi refac machiajul cu Cray-Pas,

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ

găsesc Cartea de Vizită în coşul cu rufe murdare şi iată-mă gata de Marele Dans. (De Marea Rostogolire, mai degrabă.)

Uşa liftului se deschide şi, evident, înăuntru se află F.H., Frumuşelul meu de la Harvard, căruia îi cade faţa. Împuşcaţi-mă.

— Ce? N-ai mai văzut costume de Halloween pînă acum? mă zburlesc eu, înaintînd cu greu, dar cu fruntea sus.

— Nu! Ăăă, vezi tu, e 23 octombrie, dar...

— Şi??!!

— Da, ăăă, am mai văzut, am... se bîlbîie el.

— Heiii, ţi se întîmplă vreodată să fii şi coerent?

Încerc să-mi mişc umerii şi coapsele ca să mă întorc cu faţa la perete. Dar, evident că, în cutia asta un metru-jumate pe doi, trebuie să fac manevrele astea la cîţiva centimetri de el.

După un moment de tăcere, spune:

— Uite ce e, îmi cer iertare pentru seara trecută. Uneori, tipii ăia sînt nişte nesimţiţi de prima clasă cînd se îmbată. Ştiu că n-am nici o scuză, da' vreau să zic că nu-s decît nişte prieteni vechi, din liceu...

— Aşa, şi? zic eu, către perete.

— Şi...

Pare a fi în mare încurcătură.

— Şi n-ar trebui să mă judeci doar pe baza unei nopţi de beţie la Dorrian's.

Mă răsucesc în sens invers, ca să ajung cu faţa la el.

— Ah sigur, a fost doar o noapte de beţie, în care amicii tăi „de pe vremuri" m-au făcut curvă. Ascultă, uneori mai ies şi eu cu prieteni cu ale căror opinii nu sînt de acord, dar totul are o limită. Dacă, să zicem, *violul în grup* ar

fi pe lista de distracţii a serii, m-aş opune în gura mare!

— Păi!

— Păi, ce?

— Păi, pentru o persoană căreia nu i-a plăcut să fie judecată superficial, e foarte ipocrit din partea ta să-ţi faci o părere atît de pripită despre mine, bazîndu-te pe comportamentul lor.

— Corect.

Trag adînc aer în piept şi încerc să-mi revin la statura normală.

— Să lămurim puţin lucrurile, te judec pe baza faptului că nu ai intervenit ca să le închizi gurile.

El se uită la mine.

— OK, ar fi trebuit să spun ceva. Regret ca s-a ajuns atît de departe.

Îşi dă părul pe după ureche şi continuă.

— Uite, hai să ieşim împreună diseară şi dă-mi voie să mă revanşez. O să fiu cu nişte colegi de facultate. Sînt cu totul altfel de oameni, promit.

Uşa se deschide şi un cuplu, format dintr-o femeie cu un şal de caşmir şi pudelul ei standard, ne aruncă o privire furioasă, pentru că nu mai încap şi ei pe lîngă costumul meu. Uşa se închide la loc şi-mi dau seama că mai am de răbdat doar preţ de două etaje.

— Sînt, desigur, aşteptată să particip la o chestie foarte decadentă, spun şi, cu mîna cu trei degete, arăt spre corpul meu purpuriu. Dar aş putea încerca să ajung în oraş în jur de zece.

— Minunat! Nu sînt prea sigur unde o să mergem. Ne gîndeam la Chaos sau la The Next

Thing, dar cu siguranță vom fi în Nightingale pînă la unsprezece.

— Bine, încerc să ajung, zic, deși nu sînt complet lămurită la care dintre destinațiile de pe lista lui ar trebui să-mi propun să ajung. Coborîm în holul de la intrare, iar eu încerc să mă îndrept spre mașină cu un mers de rață cît mai sexi și să nu uit că trebuie să-mi mișc mai întîi șoldurile.

Aștept pînă ce F.H. dă colțul și, după o ultimă opintire a portarilor, fundul meu intră în limuzină și-o pornim la drum. Îmi face oarecum plăcere s-o văd pe doamna X aplecîndu-se, în persoană, ca să-i prindă lui Grayer cartea cu o agrafă, fiindcă, spre deosebire de mine, ea își poate folosi toate cele zece degete.

— Iubitule, am aflat în sfîrșit la cine și-au rezervat soții Brightman safariul... începe ea, dar domnul X îi face semn că vorbește la telefon și clatină din cap.

Ca să nu rămînă de căruță, scoate și ea Startac-ul din poșeta Judith Leiber, în formă de dovleac, și formează un număr. Cei doi călători pufoși, înveșmîntați în culori primare, șed în tăcere.

— nu cred că decoratorul ei a făcut o treabă prea bună... mai uită-te o dată cu atenție la cifrele alea... și mov?... la rata aia anuală? E nebun?... bambus în bucătărie!... în următorii trei ani, le recumperi cu zece miliarde...

Mă uit la Grayer și-i împung burtica galbenă cu un deget purpuriu. Întoarce privirea spre la mine și mă împunge și el. Îl ciupesc de pliurile de pîslă ale costumului, apoi mă ciupește și el.

Domnul X închide telefonul cu zgomot şi îşi îndreptă atenţia către mine.

— Deci, se sărbătoreşte Halloween-ul şi-n Australia?

— Ăăă, păi, ăăă, cred că au o sărbătoare care se cheamă Ziua Tuturor Sufletelor, dar, ăăă, nu cred că oamenii se costumează sau, ăăă, merg de obicei la colindat, răspund.

— Dragule, intervine doamna X, ea e *Nanny*. Cea care a venit în locul lui C-a-i-t-l-i-n.

— Ah, da, corect, corect. Eşti la facultatea de Drept?

— Vreau să stau lîngă mami! izbucneşte Grayer dintr-odată.

— Grove, stai lîngă mine şi ţine-mi tovărăşie, îi spun, privind în jos, la el.

— Nu! Vreau să stau lîngă mami acum.

Doamna X se uită la domnul X, care s-a retras iarăşi în dosul paginilor de ziar.

— Nu vrem să lipim machiajul ăla haios pe haina lui mami, aşa că stai lîngă Nanny, scumpete.

După încă vreo cîteva runde, se linişteşte, epuizat, şi şedem toţi patru în linişte, în timp ce maşina ne poartă lin către măruntaiele oraşului, unde străduţele înguste şi dese din Lower Manhattan lasă locul turnurilor copleşitoare din Cartierul Comercial. Pare pustiu însă, cu excepţia procesiunii funebre a maşinilor de lux care se îndreaptă spre compania domnului X.

Domnul şi doamna X se strecoară graţios din limuzină şi păşesc solemn în interiorul clădirii, lăsîndu-ne pe mine şi pe Grayer fără sprijin în manevrele de extragere a trupurilor noastre sferice din maşină şi de depunere a lor pe trotuar.

— Nanny, zi „trei" şi eu împing! Zi „trei", Nanny! ZI!

Avînd în vedere că faţa mea aproape atinge asfaltul şi că picioruşele lui sînt proptite în spinarea mea, nu-i de mirare că nu mă aude zbierînd „Trei!".

Întorc cu greutate faţa spre stînga, ca să pot să mă uit la Grayer, care şi-a strecurat buzele prin fereasta întredeschisă.

— Ai sssis, Nanny? Ai sssis?

Simt o oarecare activitate intensă desfăşurîndu-se în dosul picioarelor mele imense, însoţită de cuvintele antologice ale micului geniu în exerciţiul funcţiunii:

— OK, acu' eu sînt Iepurele... şi tu... tu eşti Pooh... şi... *numeri*?... şi... după ce te-ai ghiftuit cu miere... ai rămas înţepenit în copac... LA TREI, NANNY, LA TREI!

Ar putea foarte bine să construiască şi o catapultă din şerveţele de cocktail, din cîte îmi dau seama, din poziţia în care stau.

POC!

— Am reuşit, Nanny, am reuşit!

Mă îndrept de spate, caut să-i apuc mînuţa cu mîna mea cu trei degete şi o pornim legănîndu-ne ca raţele, dar plini de mîndrie, către intrare. Domnul şi doamna X ne ţin amabili liftul şi urcăm cu toţii pînă la etajul patruzeci şi cinci, împreună cu un alt cuplu ai căror copii n-au putut participa.

— Au teme de făcut.

Pătrundem într-un salon de primire de-a dreptul cavernos, care a fost transformat într-o scenă din filmele lui Tim Burton: pereţii din marmură sînt tapetaţi cu lilieci decupaţi şi pînze de păianjen false, în timp ce de fiecare

centimetru de tavan atîrnă ghirlande de hîrtie, păianjeni și schelete. Observ numeroase mese de bar plasate strategic, la intervale regulate, prin toată încăperea și luminate de un dovleac decorativ, lucrat manual.

Se pare că toți actorii șomeri de prin împrejurimile New York-ului au fost chemați să distreze trupele. La biroul secretarei de la recepție, un Frankenstein se preface că răspunde la telefon, o Betty Boop trece pe lîngă noi, ducînd o tavă cu băuturi, iar undeva în colț, o Marilyn cîntă *Happy Birthday, Mr. President* în fața unui ciorchine de colegi de-ai domnului X. Grayer aruncă în jur niște priviri puțin agitate și speriate, pînă ce un Garfield se apropie de noi, cu o tavă de sendvișuri cu unt de arahide și jeleu.

— Hai, Grayer, curaj. Poți să iei unul, îi spun.

Mănușile îi dau ceva bătaie de cap, dar izbutește să pună mîna pe un sendviș. Mestecă încet, lipit de piciorul meu.

Peretele opus e impresionant, înfățișîndu-ne priveliștea Statuii Libertății din tavan pînă-n podea. Se pare că sînt singura care apreciază imaginea, dar e tot atît de adevărat că sînt una dintre puținele dădace care au fața descoperită. Se vede treaba că doamna X nu a fost singura căreia i-a venit ideea asta; toate dădacele sînt îmbrăcate în costume închiriate, care au cel puțin un metru circumferință; copilul e o mică Albă ca Zăpada, iar dădaca, un Pitic uriaș sau copilul e un mic Pied Piper, iar dădaca e un șobolan gigantic. Cu toate astea, premiul cel mare e, fără discuție, luat de personajele din *Teletubbies*. Schimb chiar

cîteva zîmbete palide cu două Tinky Winky jamaicane, aflate în celălalt colţ al încăperii.

De noi se apropie un cuplu însoţit de un Woodstock mic şi un Snoopy uriaş, în remorcă.

— Dragă, arăţi fantastic! îi spune soţia doamnei X sau poate lui Grayer.

— Un Halloween fericit, Jacqueline, răspunde doamna X, pupînd-o de la distanţă.

Sus-numita, îmbrăcată într-un costum Armani negru, asortat cu o pălăriuţă roz *à la* Jackie Kennedy, se năpusteşte către domnul X.

— Vai, tu nu eşti costumat în nimic, băiat rău ce eşti!

Logodnicul ei poartă o caschetă de căpitan la costumul în dungi.

— M-am costumat în avocat, îi dă replica domnul X. Dar, să fim serioşi, lucrez la o bancă de investiţii!

— Încetează! spune Jacqueline, chicotind. Eşti aşa de pedant!

Aruncă o privire în jos, către Laa-Laa şi Woodstock.

— Voi, drăgălaşilor, ar trebui să daţi o raită pe la locul de joacă. E extraordinar!

Mă uit în direcţia lui Snoopy, care se înclină ca o corabie în furtună sub greutatea unui cap gigantic.

— Am angajat o companie mult mai bună, anul ăsta. S-au ocupat şi de petrecerea de 4 iulie cu *bungee jumping* şi cocktailuri a soţilor Blackstone.

— Am auzit că a fost superb. Mitzi Newmann a ajuns dependentă. Şi-a instalat un pod pentru *bungee jumping* în Connecticut. Du-te, Grayer, îl încurajează doamna X.

Acesta se uită fix la haosul macabru din jur şi nu pare prea convins că ar vrea să se despartă de părinţi chiar în clipa asta.

— Hai, amice, du-te. Şi dacă eşti cuminte, te iau cu mine să vezi sala de dineuri a directorilor, promite domnul X, ceea ce-l face pe Grayer să privească în sus, către mine.

— Unde mănîncă tati de prînz, îl lămuresc.

Îl iau de mînă şi ne ţinem după gaşca de Peanuts pînă la zona destinată copiilor, care e delimitată printr-un gărduleţ. Mă uit la Barbie în timp ce ne deschide poarta.

— Bună idee, zic, să-i ţinem pe cei mari la depărtare.

Toată zona aceea de 6 m^2 e înţesată cu mese de joacă şi jocuri în care pare a fi vorba mai ales de aruncat diverse lucruri. (Cineva a cam dat-o în bară cu asta, îmi trece prin cap în clipa în care văd un Big Bird prăbuşindu-se.) Observ curînd că tăvile cu băuturi pentru adulţi nu se prea „rătăcesc" pe aici, aşa că mă aplec puţin peste gard ca să înşfac un bine-meritat întăritor. Ocazional, părinţii mai dau o tură pe-aici, ca nişte maeştri de ceremonii, ca să-şi întrebe ţîncul dacă se distrează şi să exclame, „O fantomă de bezea! Vaaai, ce frică îmi e!", pentru ca apoi să se întoarcă înspre alţi adulţi ca să adauge, „Nici prin cap nu vă trece cît ne costă renovările, te ia ameţeala. Dar Bill a ţinut neapărat să aibă o cameră de proiecţii." La care, toţi ridică din umeri, dau ochii peste cap şi pufnesc.

Doamna X tocmai a intrat, însoţită de Sally Kirkpatrick, pe care o recunosc de la orele de înot ale lui Grayer, ca aceasta să-l poată urmări pe Batman-ul ei de-o şchioapă

străduindu-se să-şi anihileze duşmanii într-un joc de-a aruncatul cercurilor. Mă strecor în spatele lor, ca să întreb cînd e ora de culcare.

— Noua voastră dădacă se pricepe foarte bine să-l convingă pe Grayer să intre în piscină, spune doamna Kirkpatrick.

— Mersi, aş fi vrut să vin chiar eu cu el, dar marţea trebuie să merg la Liga Părinţilor. Cum vinerea e zi de patinaj, joia merge la orele de franceză, iar miercurea la CATS, am şi eu nevoie de o zi în care să mă ocup doar de mine.

— Ştiu, şi eu sînt atît de ocupată. Sînt membră a patru comitete anul ăsta. Apropo, pot să te trec pe listă cu un loc la Breast Ball[1]?

— Desigur.

— Deci, ce s-a întîmplat cu Caitlin? Noua dădacă nu părea să ştie.

— Sally dragă, a fost un coşmar. Am avut noroc că am dat de Nanny la timp! Munca depusă de Caitlin nu mi s-a părut cîtuşi de puţin ireproşabilă, dar am răbdat pentru că, ei bine, aşa se face. Mă rog, a avut tupeul să ceară liber în ultima săptămînă din august, după ce-i dădusem deja un concediu în primele două săptămîni din ianuarie, cînd am fost plecaţi la Aspen.

— Glumeşti.

— Pe scurt, am simţit că încearcă să profite de mine...

— Ryan, joacă-te frumos, acela era cercul lui Iolanthe, strigă Sally către Batman-ul ei.

---

1. Bal de caritate, organizat în scopul strîngerii de fonduri pentru tratarea cancerului la sîn.

— Dar, cu mîna pe inimă, nu ştiam cum să procedez, continuă doamna X, sorbindu-şi apa minerală Perrier.

— Aşa că ai concediat-o? întreabă Sally nerăbdătoare.

— Mai întîi am discutat cu un consultant specializat în asemenea probleme...

— O, la cine ai apelat?

— Brian Swift.

— Am auzit că e extraordinar.

— A fost fantastic, m-a ajutat să privesc situaţia în ansamblu. M-a făcut să-mi dau seama că îmi fusese subminată autoritatea în casă şi că trebuia să aduc un înlocuitor ca să îndrept lucrurile.

— Genial. Adu-mi aminte să-ţi cer numărul lui. Am mari probleme cu Rosarita. Deunăzi am rugat-o să dea o fugă la Midtown, să ia cîteva lucruri cît Ryan era la ora de hochei, dar mi-a spus că nu vrea pentru nu crede că are destul timp să se întoarcă. Adică, ea ce părere are? Că nu ştiu cît îţi ia să faci drumurile astea?

— Ştiu, e oribil. La urma urmei atunci cînd copiii sînt la oră, nu fac decît să stea acolo, pe banii noştri. E prea de tot, zău aşa.

— Ei, aţi terminat cu interviurile? o întreabă Sally.

— Păi, marţi mergem la Collegiate[1], dar nu sînt prea sigură că vreau ca Grayer să

1. Collegiate este cea mai veche şcoală particulară din Statele Unite. A fost fondată în 1628 de către Biserica Protestantă Reformată Olandeză pentru educaţia copiilor coloniştilor olandezi. La început, sediul şcolii a fost în Manhattan (numit la acea vreme New Amsterdam), dar în 1892, acesta s-a mutat în Upper West Side.

meargă în West Side, răspunde doamna X, clătinînd din cap.

— Dar e o şcoală foarte bună. Am fi în al nouălea cer dacă Ryan ar fi admis acolo. Sperăm că va fi avantajat de faptul că ştie să cînte la vioară.

— O, Grayer cîntă la pian, dar habar n-aveam că asta are vreo importanţă, spune doamna X.

— Păi, depinde şi la ce nivel e. Ryan participă deja la concursuri regionale...

— Înţeleg. E fantastic.

Temîndu-mă de ce aş fi în stare să-i spun doamnei X după ce am am băut două pahare de vodkă cu apă tonică, mă strecor în vîrful picioarelor şi-l zăresc pe Grayer, încă ocupat să arunce cu mingi umplute cu grăunţe ca un adevărat profesionist, ceea ce-mi dă posibilitatea să mai iau un pahar şi să studiez secţiunea adulţilor. Toată lumea e îmbrăcată în negru, bărbaţii sînt înalţi, femeile sînt zvelte, îşi ţin, fără excepţie, braţul stîng îndoit peste abdomen, în timp ce mîna stîngă susţine cotul drept, astfel încît să poată flutura un pahar cu băutură cît stau de vorbă. Pe măsură ce se topesc, lumînările în formă de dovleci încep să arunce umbre lungi peste bancheri şi nevestele lor, care îmi par dintr-odată desprinşi din serialul *Familia Addams*.

Îmi dau seama că băutura şi căldura încep să mă ameţească, dar fundul meu purpuriu nu încape în nici unul din scăunelele de plastic. Mă aşez pe podea, la cîţiva metri distanţă de o masă cu prăjituri, unde Grayer se oprise să-şi odihnească braţul cu care arunca. E atîta agitaţie în jurul nostru, din cauza trupei

de angajaţi Busby Berkeley[1], încît trebuie să-mi fixez în mod conştient privirea asupra lui Grayer, care-şi decorează a patra prăjitură. Îmi sprijin capul de perete şi mă uit cu mîndrie la felul îndrăzneţ în care ia din bombonelele argintii şi din topping-uri, în timp ce alţi copii aşteaptă ca dădacele, chircite lîngă ei, să le înmîneze tuburile cu glazură, de parcă micuţii ar fi nişte chirurgi pregătindu-se pentru o operaţie.

În cele din urmă, pofta dezlănţuită de glazură i se potoleşte şi rămîne să se uite cu ochi strălucitori la decoraţia de carton negru şi portocaliu din centrul mesei, în timp ce îşi ţine mînuţele lipicioase nemişcate. Pe faţă îi apar mici broboane de sudoare, ceea ce mă face să cred ca e pe cale să dea în clocot în costumul ăla. Mă tîrăsc pînă la el şi-i şoptesc la ureche:

— Amice, n-ai vrea să iei o pauză de la pregătit prăjituri şi să vii să stai un pic cu mine?

Capul lui Grayer cade pe masă, ratînd cu puţin capodopera din bomboane în formă de boabe de porumb.

— Haide, haide, Grove, îi spun, luîndu-l în braţe şi tîrîndu-mă în genunchi pînă la locul de unde am venit.

Îi desfac fermoarul şi, cu un şerveţel, îi şterg machiajul scurs de pe frunte şi urmele de glazură de pe mîini.

— Tre' să încerc să prind un măr cu dinţii, mormăie el, în timp ce îl aşez, cu capul sprijinit de pătratul alb din poala costumului meu.

---

1. Busby Berkeley (1895-1976), născut William Berkeley Enos, a fost un regizor extrem de influent de la Hollywood şi coregraf muzical.

— Sigur, dar mai întîi încearcă să stai puţin cu ochii închişi.

Iau o duşcă bună din paharul cu băutură şi mai destind puţin atmosfera făcîndu-mi vînt cu o broşură uitată sub o servantă din apropiere. Trupul lui Grayer devine tot mai greu pe măsură ce adoarme. Închizînd ochii, încerc să mă imaginez la vreo întîlnire de afaceri care s-ar desfăşura în camera asta, dar nu reuşesc să invoc altă scenă decît cea în care prezidez o şedinţă a consiliului director, în chip de Tinky Winky.

Trebuie să dormitez în continuare, căci încep s-o visez pe doamna X, îmbrăcată într-un costum de Laa-Laa din nurcă, încercînd să mă convingă să o las neapărat să vorbească cu gaşca lui F.H. despre chestiunea „curvei", căci „specialitatea ei" e să „traseze limite." Apoi, domnul X intră în scenă dansînd pe melodia de la *Monster Mash* şi scoţîndu-şi capul fals, ca să descopăr că, în realitate, e Frumuşelul de la Harvard, care-mi cere imperios să-l duc la baie. Mă trezesc cu o tresărire.

— Nanny, tre' să fac pipi.

Acordurile lui *Monster Mash* ne urlă în timpane. Reuşesc să dau de ceasul ascuns printre pînzele de păianjen. Arată nouă şi o blestemată de jumătate. OK, deci ar fi – cît? Douăzeci de minute pe Bulevardul FDR, zece ca să ies din drăcia asta şi alte douăzeci ca să ajung în centru, la Nightingale? El o să fie acolo, corect?

— OK, hai să-i dăm bătaie. Să găsim o toaletă şi-apoi s-o luăm din loc.

— Nanny, mai încet.

Îl iau pe Grayer în braţe, deşi se lasă greu, şi-l azvîrl pe coapsa purpurie a costumului, în timp ce mă năpustesc printre cei căzuţi în luptă, răniţi sau în convalescenţă după supradoza de zahăr.

— Faceţi loc, faceţi loc. Aţi văzut cumva toaleta? mă interesez la o indiancă de un metru cincizeci, îmbrăcată în costum de Barney care încearcă să împace un Barney de un metru, profund rănit în amorul propriu şi zbierînd ca din gură de şarpe fiindcă nu poate să dea jos o gogoaşă de pe o sfoară, cu dinţii. Arată cu degetul undeva, peste umăr, către o coadă ce şerpuieşte la nesfîrşit pe după colţ. Caut din priviri nişte ghivece cu arbuşti, aşezate mai la dos, şi-mi pregătesc un text despre cum chestia asta e ca „la terenul de joacă".

Grayer arată spre un loc din spatele meu.

— Toaleta e într-acolo, în biroul lui tăticu'.

Îi dau drumul jos şi-i spun să mă conducă spre toaletă „de parcă ne-ar fugări cineva". Se lansează pe pista coridorului părăsit, cu mîinile între picioare. Aici e mai întuneric şi mai linişte decît în camera din care tocmai am evadat. Depăşesc viteza legală de mers ca să nu-l scap pe Grayer din ochi. Cînd ajungem la jumătatea coridorului, împinge o uşă, iar eu, în încercarea de a nu rămîne de căruţă, mă rostogolesc practic peste el, căci rămăsese stană de piatră în prag.

— Hei, bună, Grayer.

Vocea femeii ne sperie. Domnul X aprinde lampa, iar ea apare de după birou, îmbrăcată cu ciorapi-plasă, un body şi cu un melon pe cap. O recunosc imediat.

— Bună, Nanny, mă salută ea, strecurîndu-şi părul roşcat sub pălărie.

Eu şi Grayer am rămas fără replică.

Domnul X iese şi el de după birou, aranjîndu-şi ţinuta şi ştergîndu-şi pe furiş urmele de ruj de pe gură.

— Grayer, zi-i bună.

— Îmi place la nebunie costumul tău, spune ea înainte ca Grayer să apuce să vorbească. Vezi, eu sînt îmbrăcată ca în filmul *Chicago* pentru că acolo avem cea mai mare vînzare!

— Tanti nu poartă pantaloni, îmi spune el încetişor, arătînd înspre picioarele ei învelite în plasă şi uitîndu-se la mine.

Domnul X îl ia pe Grayer în braţe cît ai clipi şi, fără a se uita măcar la vreuna din noi sau la fiul lui, se întoarce la petrecere, spunînd:

— E vremea să încheiem pe ziua de azi, amice. Hai s-o găsim pe maică-ta.

— Ăăă, noi trebuia să găsim toaleta. Grayer are nevoie urgent, strig în urma lor, dar domnul X nu îmi dă atenţie.

Mă întorc către domnişoara Chicago, dar ea a trecut deja de mine, ţăcănindu-şi acum tocurile pe coridor, în direcţia opusă.

La naiba!

Mă aşez pe canapeaua de piele şi-mi cuprind faţa în mîini.

Nu vreau să ştiu de toate astea, nu vreau să ştiu de toate astea, nu vreau să ştiu de toate astea.

Înşfac un pahar de pe tava cu shot-uri de vodkă cu gheaţă, abandonată pe măsuţa de cafea, şi-l dau pe gît.

Slavă Domnului că, peste zece minute, familia X şi cu mine zburăm pe Bulevardul

FDR, iar Grayer, epuizat, a căzut ca un sac de grăunţe cu capul la mine în poală. Bănuiesc că, după ce vom coborî, s-ar putea să rămînă o pată pe locul în care am stat, dar, hei, oameni buni, am fost cu toţii preveniţi regulamentar.

Domnul X lasă capul pe spate, îl sprijină de tapiţeria de piele şi-nchide ochii. Eu deschid puţin fereastra ca să las să pătrundă un fir de aer proaspăt dinspre East River. M-am îmbătat puţin. Mda, m-am îmbătat puţin mai mult.

Undeva, pe fundal, aud vorbăria oarecum ezitantă a doamnei X:

— Am vorbit cu mama lui Ryan şi mi-a spus că Collegiate e una dintre cele mai prestigioase şcoli din ţară. O să sun mîine ca să programez un interviu pentru Grayer. Ah, şi mi-a mai zis că ea şi cu Ben îşi iau o casă în Nantucket, în vara asta. Se pare că Wallington şi Susan îşi petrec verile acolo de patru ani, iar ea susţine că îţi oferă o variaţie plăcută la veşnicele Southampton şi East Hampton. Spune că e aşa de bine să ieşi pur şi simplu din Maidstone o dată, de două ori, ca să mai vadă şi copiii locuri şi lucruri noi. Şi Caroline Horner are o casă acolo. Sally zice că fratele lui Ben pleacă la Paris în vara asta, aşa că poţi să foloseşti legitimaţia lui de membru la clubul de tenis. Şi-ar putea să vină şi Nanny cu noi! Nanny, n-ai vrea să ne însoţeşti cîteva săptămîni pe malul oceanului, la vară? Va fi foarte relaxant.

Ciulesc urechile la auzul numelui meu şi mă trezesc că-i răspund cu un entuziasm nereţinut:

— *Cu siguranţă*. Relaxant şi amuzant în acelaşi timp. D-I-S-T-R-A-C-Ţ-I-E. Daţi încoa'! zic, încercînd să fac semn cu degetele purpurii că sună beton. Îmi imaginez deja un tablou cu mine, oceanul şi Frumuşelul de la Harvard.

— Naaantucket: înot, nisip şi surfing. Adică, e ceva ce nu te atrage? *Treceţi-mă... pe... listă*.

Pe sub pleoapele pe jumătate închise, o văd uitîndu-se la mine cu gura căscată, apoi se întoarce către domnul X, care sforăie deja.

— Păi, bine, atunci aşa rămîne. Mîine îl sun pe agentul imobiliar, îşi comunică ea decizia oraşului care trece în goană pe lîngă ferestrele maşinii şi-şi strînge haina de nurcă mai tare în jurul trupului.

O jumătate de oră mai tîrziu, taxiul meu trece în trombă pe acelaşi bulevard, dar în direcţia opusă, către Strada Houston, iar eu mă uit după eventuale pete de machiaj în oglinda trusei de farduri. Mă aplec în faţă ca să arunc un ochi la ceasul taximetristului şi văd că literele verzi indică 10.24. Dă-i bătaie, dă-i bătaie.

Inima începe să-mi bată din ce în ce mai repede, iar adrenalina îmi ascute simţurile considerabil: simt fiecare groapă pe care o luăm şi mirosul fumului de la ţigara ultimului client. Combinaţia dintre suita ireală de evenimente din seara asta, numeroasele pahare pe care le-am dat pe gît, pantalonii de piele în care m-am îmbrăcat şi promisiunea unei eventuale lipeli cu Frumuşelul de la Harvard, toate la un loc mă fac să resimt o presiune imensă. Sînt, fără echivoc, în misiune. Bruma de rezerve pe care o aveam, de natură politică,

morală sau de orice alt gen, s-a topit undeva, în lenjeria de dantelă şi s-a pierdut definitiv în pantofii Prada.

Taxiul se opreşte pe Strada 13, într-o prelungire sărăcăcioasă a lui Second Avenue, iar eu, după ce-i arunc şoferului doisprezece dolari, alerg repede înăuntru. Clubul Nightingale e unul dintre acele locuri în care mi-am jurat să nu mai calc după ce am terminat liceul. Berea se serveşte în pahare de plastic şi bărbaţi beţi, înarmaţi cu săgeţi de *darts* transformă o călătorie la toaletă într-o aventură. Dacă reuşeşti să ajungi totuşi la destinaţie, constaţi că uşa nu se închide. Ce mai, e o speluncă nenorocită.

Nu-mi ia mai mult de două secunde ca să arunc o privire în jur şi să constat că nu-i nici urmă de Frumuşel pe-acolo. Gîndeşte, gîndeşte. Aveau intenţia să meargă mai întîi la Chaos.

— Taxi!

Sar din maşină la colţul lui West Broadway şi-mi ocup locul la coadă, în spatele unei mase compacte de indivizi care sînt acolo chiar din proprie iniţiativă. Mi se face semn cu mîna să trec în spatele funiei, alături de un stol de fete îmbrăcate sumar, în timp ce un grup de băieţi frustraţi încearcă să se ia de una dintre namilele de la intrare.

— Arătaţi-mi un act de identate.

Deschid poşeta şi-i înmînez matahalei de bodyguard o cutie de suc, o maşinuţă Hot Wheels şi nişte şervete Handi Wipes şi, abia apoi reuşesc să-mi găsesc portofelul.

— Face douăzeci de dolari.

Bine. Bine! Îi azvîrl costul a două ore petrecute în chip de Teletubby şi îmi croiesc

drum pe niște scări întunecoase. Pereții de-o parte și de alta sînt decorați, cît se poate de nepotrivit, cu fotografiile alb-negru ale unor femei despuiate, ținînd în mîini niște crini. Auzul îmi e siluit de sunetul basului de la muzica *house* și, pe măsură ce sînt propulsată de bubuituri, îmi vin în minte desenele alea vechi, în care muzica lui Tom îl făcea pe Jerry să salte în patul din cutia de chibrituri.

Mă îndrept către înghesuială, căutînd – ce? Un păr castaniu, un tricou cu Harvard? Mulțimea e un amestec derutant de turiști, studenți de la NYU din Utah, homosexuali – din cei cu un început de chelie și însurați, din Long Island – și toți au fost la cumpărături pe Strada 8. Mulțimea n-are nici sare, nici piper. Orga de lumini îmi dă senzația că imaginile trec în viteză pe dinaintea mea, de parcă aș avea un spectacol de diapozitive doar pentru mine – un urît, alt urît și încă un urît.

Mă străduiesc să ajung pe ringul de dans, lucru pentru care plătesc și-un preț. Nu numai că-s prezenți doar nesărați, dar par și împiedicați pe deasupra. Compensează însă prin entuziasm. Împiedicați și plini de energie: iată o combinație letală.

Fac tot felul de manevre printre membre care se zbîntuie în direcția barului din celălalt capăt al încăperii și încerc să nu mă opresc: devii vulnerabilă la „avansuri inoportune" doar dacă stai pe loc sau dacă, Doamne ferește, dansezi, caz în care e garantat c-o să te trezești cu pelvisul cuiva strîns lipit de fundul tău în mai puțin de cîteva secunde.

— Martini sec, fără măslină.

Am nevoie de un întăritor, ca să-mi revină cheful.

— Martini? Cam tare, nu crezi?

Doamne sfinte, e prietenul meu, domnișorul COCKS. Credeam că F.H. urma să iasă cu niște colegi de facultate în seara asta.

— E bun? Îți place?

— CE? NU TE AUD! zic uitîndu-mă peste șapca lui, ca să dau de F.H. în mulțime.

— MARTINI! E TARE!!

Așa e.

— SCUZE! NU AUD NIMIC!

Nu-l văd pe nicăieri, ceea ce înseamnă că va trebui să-i reamintesc lui Martini Sec, aici de față, de seara de la Dorrian's.

— TARE!!!

Sigur, bărbate, cum zici tu.

— ASCULTĂ, NE-AM CUNOSCUT LA DORRIAN'S. ÎL CAUT PE PRIETENUL TĂU!

— CORECT, DĂDAAACAAA.

Io-s aia.

— EL E AICI? zbier eu.

— DĂDAAACAAA.

— DA, ÎL CAUT PE PRIETENUL VOSTRU! EL... E... AICI?

— DA, SIGUR, A FOST PE-AICI CU NIȘTE *AMICI DE LA FACULTATE*, NIȘTE PĂMPĂLĂI AMATORI DE FILME DE ARTĂ; S-AU DUS LA UN JEG DE GALERIE SĂ ASCULTE POEZII...

— LA THE NEXT THING? îi urlu în ureche, sperînd să-l asurzesc pe viață.

— DA, ASTA E. O ADUNĂTURĂ DE FĂTĂLĂI ÎN PULOVERE PE GÎT, CARE BEAU CAFEA IMPORTATĂ...

— MULŢAM!

Şi pe-aci mi-e drumul.

Ies în aerul rece şi arunc o privire uşurată bodyguardului, în timp ce desface funiile. Îmi scot portofelul şi fac inventarul. OK, pot să parcurg distanţa în zece minute şi să scutesc banii, dar pantofii ăştia sînt...

— Hei!

Mă uit în direcţia vocii şi... mă văd pe mine, în pijamale de flanel, întinsă pe canapeaua joasă a lui Charlene, urmărind documentare împreună cu George.

— Hei, putem să vorbim şi noi puţin? Te-ai trezit la cinci jumate, azi-dimineaţă. Ai apucat să mănînci măcar o masă ca lumea toată ziua? Cînd ai băut un pahar cu apă ultima dată? Şi te dor picioarele de *mori*.

— Şi? îmi întreb eu imaginea, în timp ce gîfîi pe Spring Street.

— Şiii, eşti obosită, eşti beată şi, dacă nu te superi, nici nu arăţi prea grozav. Du-te acasă. Chiar dacă-l găseşti...

— Uite ce e, tu, fraiero îmbrăcată în flanel, care încălzeşti locul pe canapea şi *mănînci lo mein*[1], tu stai acasă *singură*. Ştiu din proprie experienţă, OK? Îmi sîngerează picioarele, dar n-am nimic împotrivă; nu pot să respir prea bine din cauza pantalonilor de piele, iar pe fundul meu vor rămîne pe vecie urme de dantelă – dar merit întîlnirea asta! Ea o să aibă loc pentru că încă mi-a mai rămas machiaj după urechi. Mi-am *cîştigat* dreptul ăsta!

1. Lo mein – mîncare chinezească bazată pe tăiţei prăjiţi în tigaie. Mai poate conţine legume, carne sau fructe de mare.

Ce-o să se întîmple dacă n-o să-l mai găsesc... *niciodată*? Dacă nu mă mai găseşte el pe mine? Sigur, tare aş vrea să fiu acasă, pe canapea, dar tre' să-mi fac lipeala mai întîi! O să am timp să mă uit la televizor pînă mor!

— Mda, nu eşti prea convingătoare...

— Păi, sigur că nu! Cine-ar mai putea să fie, la ora asta? Nu-i vorba de asta! Trebuie să cîştig. E musai să mă vadă în pantalonii de piele – nu se poate, pur şi simplu *nu se poate* să meargă la culcare diseară, cu ultima imagine pe care o are despre mine, înţolită într-un ditamai costumul purpuriu de Teletubby! Nici nu se pune problema. Noapte bună.

Îmi fac curaj şi o cotesc pe Mercer, ducîndu-mă direct la bodyguard – auzi, o galerie de artă cu bodyguard. Nu mă provocaţi.

— Mă scuzaţi, doamnă, dar e închis pentru un eveniment privat.

— Dar... dar... dar...

Sînt consternată.

— Îmi pare rău, doamnă.

Şi cu asta, basta.

— Taxi.

Mă milogesc de-o ţigară la şofer şi respir profund, în timp ce oraşul trece pe lîngă mine şi rămîne în urmă. Cred sincer că, peste ani, drumurile cu taxiul vor fi amintirea definitorie a vremurilor cînd aveam douăzeci de ani.

Adică, zău, dacă ai vrut să mă vezi, hotărăşte-te asupra unui loc!

Scrumez pe fereastră. E vorba de Sindromul Bufetului: pentru băieţii din New York, Manhattan-ul e un fel de bufet suedez. De ce să rămîi fidel unui loc mişto, cînd, cine ştie, *s-ar putea* să existe un alt loc şi mai mişto

chiar după colţ? De ce să-i rămîi credincios unui fotomodel, cînd o fată mai arătoasă/mai înaltă/mai suplă *ar putea* intra chiar acum pe uşă?

În concluzie, ca să nu fie siliţi să aleagă, *să se hotărască*, băieţii ăştia ridică haosul la rang de religie. Vieţile lor ajung să fie guvernate de nevoia asta ciudată de a-şi găsi mereu „jucării" noi. Totul respiră un aer de „Hai să vedem ce se mai întîmplă." Iar în Manhattan, propoziţia asta *s-ar putea* traduce printr-o plimbare cu Kate Moss la patru dimineaţa.

Deci, dacă „se întîmplă" să dau peste el constant timp de trei săptămîni consecutiv, atunci există *posibilitatea* să devin prietena lui. În cazul ăsta, problema e că devoţiunea lor profundă faţă anarhie ne obligă pe noi, cei care avem norocul de „a nimeri" într-o relaţie cu ei, să facem planurile – căci altfel nu s-ar întîmpla *nimic*. Ne transformăm în mamele lor, în coordonatorii de croazieră – în dădacele lor. Şi gama personajelor de genul ăsta îl include şi pe F.H., care nu se poate hotărî la ce club să-şi petreacă o seară, şi pe domnul X, care fie întîrzie, fie ajunge prea devreme, fie nu mai ajunge deloc.

Trag din ţigara Parliament împrumutată şi mintea îmi zboară la costumele din *Regele Leu*, la ciorapi-plasă şi pantaloni de piele, la timpul petrecut cu planurile pentru noaptea asta. Taxiul opreşte pe Strada 93, iar eu mă scotocesc după ultima hîrtie de douăzeci, mototolită. În timp ce maşina se pune în mişcare, oraşul pare a fi cufundat dintr-odată în tăcere. Rămîn o clipă locului, pe trotuar: aerul e rece şi tăios, dar te face să te simţi mai bine.

Mă aşez pe treptele clădirii şi privesc luminile palide din Queens, care-mi fac cu ochiul de pe malul celălalt din East River. Tare-aş vrea să mai am o ţigară.

Ajung în casă şi îmi deschei pantalonii, îmi arunc cît colo pantofii, caut nişte apă, pijamalele şi pe George. Iar la etajul al nouălea, deasupra ariciului electric numit New York, doamna X, complet trează, încă mai stă în fotoliul capitonat din faţa patului bej, urmărind cum aşternuturile se ridică şi se lasă, în ritmul sforăiturilor, în timp ce domnişoara Chicago îşi scoate ciorapii şi merge la culcare singură.

Partea a doua

Iarna

Oooooo, o iubesc atît de mult pe dădacă, foarte mult... Ea e prietena mea cea mai bună.

ELOISE[1]

Capitolul patru

Magia sărbătorilor la 10 $ pe oră

Răsucesc cheia în broască şi, aşa cum m-am obişnuit, mă las pe uşa grea de la intrarea în apartamentul familiei X, dar aceasta se deschide doar vreo 30 de centimentri, apoi se blochează.

— Ce? zic.

— Ce? mă imită vocea lui Grayer, aflat în spatele meu.

— Ceva blochează uşa, îi explic, în timp ce strecor o mînă înăuntru şi încep să bîjbîi ca să identific obiectul cu pricina.

Fără să mai piardă vremea, Grayer îşi pune în aplicare metoda proprie:

---

1. *Eloise* (1956) – carte de copii publicată de scriitoarea, compozitoarea, actriţa şi cîntăreaţa americană Kay Thomson (1908-1998)

— MAAAAAMIIII! NU SE DECHID UȘA!!!

Aud tîrșîitul picioarelor, numai în ciorap ale doamnei X.

— Da, Grayer, vine mami imediat. Pur simplu nu am putut să-mi duc toate cumpărăturile înăuntru dintr-o singură încercare.

Deschide cu o smucitură și ni se arată îngropată pînă la genunchi în grămezi de pungi de cumpărături, împrăștiate pe podeaua holului de la intrare: Gucci, Ferragamo, Chanel, Hermès, alături de o puzderie de cutii argintii cu panglică purpurie, semnul caracteristic al ambalajelor festive de la Bergdorf. Ține sub braț ceea ce bănuiesc că este obiectul în culpă, un pachet albastru de la Tiffany, ne salută.

— Îți vine să crezi că oamenii se logodesc tocmai în perioada asta a anului? De parcă nu aș fi și așa destul de ocupată, a trebuit să *mai* bat și *tot* drumul pînă la Tiffany ca să iau o tavă de argint. Ar fi putut măcar să aibă bunul simț să aștepte pînă în ianuarie. N-ar fi fost vorba decît de încă o lună. Îmi pare tare rău că n-am putut să vin la serbarea Grayer. Sînt sigură că te-ai distrat de minune cu Nanny!

Îmi las rucsacul în dulapul pentru haine, mă extrag din ghete înainte să mă las pe vine ca să-l ajut pe Grayer să-și scoată jachetă. Protejează cu grijă ornamentul pe care, în ultimele trei ore, ne-am chinuit să-l construim împreună cu colegii lui (și cu dădacele acestora) la serbarea de Crăciun pentru toată familia. Se trîntește pe jos ca să pot să-i scot cizmele ude.

— Grayer a făcut o capodoperă în toată regula, zic eu. Face minuni cu polistirenul şi sclipiciul!

Mă uit în sus, la ea, în timp ce aranjez cizmuliţele pe preşul de la intrare.

— E un om de zăpadă. Îl cheamă Al. E răcit, aşa că trebuie să ia foarte multă vitamina C, spune Grayer, descriindu-l pe Al Polistiren de parcă l-ar anunţa pe următorul invitat la emisiunea lui Letterman.

— Aha, spune ea, dînd din cap şi mutînd pachetul pe şold.

— De ce nu mergi să-i găseşti lui Al un loc unde să stea?

Îl ajut să se ridice, iar el se îndreaptă, tîrîndu-şi picioarele către camera de zi, ţinînd opera de artă în faţă de parcă ar fi un ou Fabergé.

Mă ridic, îmi scutur hainele şi mă întorc spre doamna X, pregătită să-i dau raportul.

— Mi-aş dori să-l fi văzut la lucru azi-dimineaţă. Era în elementul lui! I-a plăcut nemaipomenit de mult sclipiciul. Şi chiar a avut răbdare să-l facă. O cunoaşteţi pe Giselle Rutherford?

— Fiica lui Jacqueline Rutherford? Sigur că da. O, maică-sa e culmea. Cînd a fost rîndul ei să pregătească gustări, a adus un bucătar şi a instalat un stand cu omlete în colţul de muzică. Adică, zău aşa. Regula prevede că trebuie să vii cu gustările *pregătite*. Spune, spune.

— Păi, domnişoara Giselle a insistat ca Grayer să îşi construiască omul de zăpadă după schema ei de culori, adică să-l facă portocaliu, pentru că ea îşi petrece Crăciunul ăsta în South Beach.

— Vai, ce proastă creştere, spune ea, cu ochii larg deschişi.

— L-a smuls pe Al din mîinile lui Grayer, iar acesta a aterizat direct în sclipiciul ei portocaliu. Am crezut că Grayer o să se înfurie, dar s-a uitat doar la mine şi a declarat că petele portocalii ale lui Al nu sînt decît urme de la tona de vitamina C pe care a trebuit să o ia împotriva răcelii!

— Cred că pur şi simplu are un simţ al culorii înnăscut. Deci, cum merg examenele finale? mă întreabă ea, apucîndu-se să îşi organizeze pungile.

— Sînt pe ultima sută de metri şi abia aştept să se termine.

Doamna X se ridică şi-şi arcuieşte puţin spatele, care trozneşte îngrozitor.

— Ştiu, sînt de-a dreptul frîntă! Lista pare că se lungeşte pe an ce trece. Domnul X are o familie foarte numeroasă şi o grămadă de colegi. Şi sîntem deja pe data de şase. Abia aştept să mergem la Lyford Cay. Abia aştept. Sînt epuizată.

Îşi strînge pungile şi mă întreabă:

— Pînă cînd ai liber?

— Pînă pe 26 ianuarie, îi răspund.

Mai sînt doar două săptămîni şi, timp de o lună întreagă, nu o să mai văd nici şcoala, nici pe tine.

— Ar trebui să mergi în Europa, în ianuarie. Fă chestia asta cît mai eşti studentă şi nu trebuie să-ţi baţi capul cu Viaţa Adevărată.

Ah, deci bonusul meu de Crăciun, pe care încă-l mai aştept, va acoperi costul unui bilet de avion către Europa? Cele şase ore în costum de Teletubby îmi dau dreptul la asta.

Doamna X continuă:

— Ar trebui să vezi Parisul cînd ninge. Nu există nimic mai fermecător.

— Cu excepţia lui Grayer, firește!

Rîdem împreună, în timp ce încerc să-i fac reclamă copilului ei. Ţîrîitul telefonului ne întrerupe.

Doamna X mai apucă vreo cîteva pungi cu fiecare mînă, strînge sub braţ pachetul de la Tiffany şi o ia către biroul ei.

— Ah, Nanny, bradul a fost instalat deja. De ce nu mergi împreună cu Grayer la subsol să aduceţi amîndoi podoabele?

— Sigur! strig în urma ei, îndreptîndu-mă spre camera de zi.

Pomul de Crăciun e un magnific pin Douglas, care arată de parcă ar creşte direct din podea. Închid ochii o clipă şi inspir adînc înainte să mă adresez lui Grayer, care e prins într-o discuţie înflăcărată cu Al, în timp ce singura podoabă din brad se clatină precar la capătul unei crengi de la poalele acestuia.

— Hei, se pare că amicul tău Al se pregăteşte să sară, observ eu, în vreme ce mă întind după agrafa de hîrtie care-i serveşte drept ancoră omului de zăpadă.

— NU! Nu vrea să-l atingi. Doar eu am voie, mă dăscăleşte el.

Ne petrecem următorul sfert de oră chinuitor transportîndu-l pe Al în alt loc, în aşa fel încît *doar* mîinile lui Grayer să fie cele care fac toată munca. Mă uit cu atenţie în sus, la nenumăraţii metri de crengi goale care se înalţă deasupra capetelor noastre şi mă întreb dacă anul ăsta va observa cineva eventuala lipsă a restului de podoabe. Dacă o ţinem tot

aşa, s-ar prea putea ca Grayer fie deja trecut de douăzeci de ani pînă terminăm.

Îl privesc în timp ce-i şopteşte ceva lui Al la ureche.

— Bine, amice, îi spun, haidem la subsol să aducem şi restul de globuri. Or să-i ţină de urît lui Al şi o să-l convingă să vină înapoi dacă se apropie iarăşi de margine.

— La subsol?

— Exact. Să mergem.

— Mă duc să-mi aduc lucrurile. Tre' să-mi iau casca şi centura. Tu mergi la uşă, Nanny, vin şi io... tre' să-mi iau lanterna...

O ia la fugă spre camera lui, iar eu chem liftul.

Grayer se strecoară înapoi în vestibul exact cînd uşa liftului se deschide.

— Doamne, Grove! Tot echipamentul ăsta doar ca să mergi la subsol?

Pune jos un picior încălţat în şosetă, ca să oprească skateboardul în faţa liftului. Casca de protecţie de la bicicletă îi stă puţin strîmb, iar la centură şi-a îndesat o ditamai lanterna, împreună cu un *yo-yo* şi ceea ce pare a fi o cîrpă de spălat, cu monogramă, luată din baia personală.

— Bine, să mergem, spune pe un ton autoritar.

— Cred că ar trebui să ne punem măcar pantofii pentru aventura asta.

— Neah, n-avem nevoie de ei.

Se dă cu skateboardul pînă în interior, iar uşa se închide în urma noastră înainte să apuc s-o opresc.

— E aşa de mişto acolo jos, Nanny. Frăţioare, frăţioare!

Dă din capul protejat de cască, încîntat de ce va urma. De la o vreme, Grayer a început să-şi condimenteze observaţiile cu cîte un „frăţioare" şi asta mulţumită lui Christianson, un pici de patru ani, extrem de charismatic şi cu un cap şi ceva mai înalt decît restul colegilor. De fapt, în momentul în care Al a luat contact cu sinistrul sclipici portocaliu, prima exclamaţie scoasă la unison de Giselle şi Grayer a fost: „O, frăţioare!".

Liftul se opreşte în holul clădirii şi Grayer o porneşte pe roţi înaintea mea, împingîndu-se cu un picior şi ţinîndu-şi cu amîndouă mîinile centura, de teamă ca pantalonii supraîncărcaţi să nu cedeze atracţiei gravitaţionale. Pînă îl prind eu din urmă, dumnealui l-a pus deja pe Ramon să ne conducă la liftul de serviciu.

— Aaah, domnul Grayer. Trebe' că aveţi treburi importante acolo, jos, nu?

Grayer e ocupat să-şi regleze instrumentele, aşa că nu răspunde decît printr-un „Mda" distrat.

Ramon îi zîmbeşte şi apoi face conspirativ cu ochiul în direcţia mea.

— E tare serios domnişorul Grayer al nostru. Ai deja o prietenă, domnule Grayer?

Cînd ajungem la subsol, liftul se opreşte cu o smucitură. Ramon împinge uşa într-o parte, iar noi păşim pe coridorul rece şi puternic luminat, învăluit în mirosul de cearceafuri puse la uscat.

— Boxa 132, în jos, pe dreapta. Aveţi grijă să nu vă rătăciţi, că altfel va trebui să vin după voi...

Face iarăşi cu ochiul şi, încruntînd sugestiv din sprîncene, trage de uşă, iar eu rămîn singură, sub un bec care se bălăngăne.

— Grayer? strig în lungul coridorului.

— Nanny! Te aştept. Haideee!

Mă ghidez după vocea lui ca să-mi găsesc drumul prin labirintul de boxe înalte pînă la tavan, care se înşiră de-a lungul pereţilor. Unele sînt mai ticsite decît altele, dar fiecare adăposteşte bagajul de rigoare, echipamentul de schi şi felurite piese de mobilier împachetate în folie protectoare. Dau colţul şi-l văd pe Grayer întins pe burtă, pe skateboardul aflat sub o plăcuţă pe care scrie 132, şi făcîndu-şi vînt cu mîinile de-a lungul peretelui împînzit de cabluri.

— Frăţioare, o să ne distrăm aşa de bine cînd o să vină tati acasă şi o să facă bradul. Caitlin începe să pună globurile, tati le agaţă pe cele din vîrf şi bem cu toţii ciocolată caldă *în camera de zi*.

— Sună grozav. Uite, am cheia, îi spun, arătîndu-i-o.

Ţopăie în sus şi-n jos în timp ce descui boxa, apoi îşi croieşte drum cu dexteritate printre cutii. Îl las pe el să mă conducă, pentru că e clar că a mai umblat pe-aici, iar eu n-aş şti să deosebesc un container de un cuptor Easy-Bake.

Mă aşez pe cimentul rece şi mă sprijin de uşa boxei aflată vizavi de cea a familiei X. Părinţii mei obişnuiau să viseze cu ochii deschişi la un spaţiu de depozitare, în timp ce-şi ţineau ambele picioare ridicate pe cufărul care stătea să plesnească din cauza vechilor haine de vară îndesate în el şi care ne servise drept măsuţă de cafea. Ocazional, ne îngăduiam

să purtăm o conversaţie despre ce am face dacă am mai avea încă o debara, ceva în genul unei familii din Wyoming care fantazează despre un cîştig la loterie.

— Ştii ce cauţi, Grove? strig eu înspre grămezile de cutii, căci nu am mai auzit nici un sunet în ultimele cîteva minute. Nişte zăngănituri puternice sfîşie liniştea.

— Grayer! Ce se întîmplă acolo?

Dau să mă ridic, în vreme ce lanterna lui se rostogoleşte din întuneric şi se opreşte la picioarele mele.

— Îmi scot doar lucrurile, Nanny! Pune lumina pe mine, o să iau cutia albastră!

Apăs pe butonul pentru cel mai puternic fascicul, îndrept lanterna către boxă, aşa cum mi s-a ordonat, şi luminez două şosete murdare şi un funduleţ kaki forînd un tunel chiar în mijlocul maldărului.

— Eşti sigur că nu-i nici un pericol, Grayer? Cred că ar trebui să...

Să ce? Să mă tîrăsc în spatele lui?

— Am reuşit. O, frăţioare, îs o grămadă de lucruri aci. Schiurile mele! Astea sînt schiurile mele, Nanny, pentru cînd mergem la Aspirină.

— La Aspen?

— Da, Aspen. Am găsit! O să ţi le pasez ţie. Pregăteşte-te. Fii gata, Nanny, că sosesc.

E departe, printre cutii. Îl aud scormonind cu stîngăcie şi apoi văd un glob de sticlă zburînd din întuneric în direcţia mea. Dau drumul lanternei şi-l prind. E făcut manual, poartă marca Steuben şi un cîrlig roşu. Înainte să-mi pot ridica ochii, un al doilea zboară din grămadă.

— GRAYER! OPREȘTE-TE!

Pe cînd lanterna se rostogolește în jurul meu pe podea aruncînd o lumină bizară asupra cutiilor lui Grayer, îmi dau seama că îl lăsasem pe Mickey Mouse să conducă operațiunea.

— Treci înapoi, stimabile, treci imediat înapoi. E rîndul tău să ții lanterna.

— Nuuuuuu.

— Gray-er!

E vocea Vrăjitoarei celei Rele.

— BINE!

Își face loc și iese, iar eu îi dau lanterna.

— Acum, hai să o luăm din nou de la capăt, doar că de data asta tu vei fi eu, iar eu voi fi tu.

Cînd ajungem sus, în apartament, Grayer o pornește în pas de marș ca să pună la punct un plan de atac, în timp ce eu așez grijulie cutiile cu globuri în holul de la intrare.

— Nanny? aud o vocișoară chemîndu-mă.

— Da, G?

Îl urmez pînă în camera de zi, unde un Johnny Cash extravagant stă cocoțat pe o scară, împodobind bradul lui Grayer.

— Dă-mi cutia aia cu porumbițe, zice el, fără măcar să ne privească.

Aflați în siguranță lîngă ușă, Grayer și cu mine aruncăm o privire atentă asupra podelei pe care stau răspîndite porumbițe, frunze aurii, șiraguri de perle și îngerași victorieni.

— Dă-te jos. Tăticul meu le pune pe cele din vîrf.

— Stai niței, Grayer, spun eu, dîndu-i păsările omului în negru. Vin imediat.

— Ai face bine să cobori sau tati meu o să se supere pe tine, îl aud pe Grayer lansîndu-şi atacul, în timp ce bat la uşa doamnei X.

— Intră.

— Bună, doamnă X? Mă scuzaţi că vă deranjez...

Încăperea, care în mod normal e curată ca lacrima, a fost invadată de „cumpărăturile" ei şi de stive întregi de felicitări de Crăciun.

— Nu, nu, intră. Ce s-a întîmplat?

Deschid gura să răspund, dar...

— Ai făcut cunoştiinţă cu Julio? Nu-i aşa că e un geniu? Am avut mare noroc că am pus mîna pe el – este expertul *absolut* în materie de brazi. Ar trebui să vezi ce a făcut pentru familia Eggleston. Ţi se tăia respiraţia, pur şi simplu.

— Eu...

— Dacă tot te am aici, pot să te întreb? Ţi se pare că o fustă din tafta ecosez ar fi prea convenţională pentru o petrecere de Crăciun scoţiană? Nu mă pot hotărî...

— Eu...

— Ah! Ar trebui să vezi – azi am cumpărat *cele mai* drăguţe pulovere şi jachete asortate pentru nepoatele domnului X. Sper că am nimerit culoarea. Tu ai purta ceva gros, din caşmir în culori pastel?

Scoate o pungă de cumpărături de la TSE.

— Aş putea eventual să le schimb...

— Tocmai mă întrebam, o întrerup. Grayer era extrem de nerăbdător să împodobească bradul, mi-a spus că făcea asta cu Caitlin, anul trecut, şi mă întrebam dacă nu cumva am putea să-i luăm un brăduţ pentru camera

lui, în care să poată atîrna cîteva ornamente, ştiţi, doar de distracţie...

— Nu sînt deloc convinsă că ar fi o idee prea bună să împrăştie ace de brad peste tot prin colţul acela al casei. Dacă vrea o activitate legată de brad, de ce nu-l duci la Centrul Rockefeller? propune ea o soluţie.

— Păi... Mda, nu, mda, asta-i o idee minunată, spun deschizînd uşa.

— Mulţumesc. Sînt aşa de copleşită de toate astea!

Cînd revin în camera de zi, Grayer ţine în mînă o linguriţă de copii din argint, legată de o sfoară şi bate în scara lui Julio.

— Hei! Ce zici de asta? Asta unde se pune? întreabă.

Julio se uită cu dezgust la lingură.

— Asta nu se potriveşte deloc cu viziunea mea artistică...

Ochii lui Grayer încep să se umple de lacrimi.

— Mă rog, dacă insişti. În spate, la poale.

— G, am un plan. Ia-l pe Al, haina ţi-o aduc eu.

*

— Bunico, el e Grayer. Grayer, ea e Bunica.

Bunică-mea se lasă pe vine, în pantalonii de pijama din satin negru şi-i întinde mîna, în timp ce perlele îi zdrăngăne la gît.

— Încîntată de cunoştiinţă, Grayer. Iar tu, drăguţule, trebuie să fii Al.

Grayer se înroşeşte ca o sfeclă.

— Păi, ne pregătim de Crăciun sau ce facem? Să intre cine vrea ruladă.

— Mulţumesc din inimă, Buni. Aveam nevoie disperată de o suprafaţă pe care să o decorăm.

Pe cînd mă apuc să-i scot haina lui Grayer, în spatele nostru se aude soneria.

— O suprafaţă! Nu vorbi prostii.

Se întinde pe deasupra capului lui ca să deschidă uşa, în cadrul căreia se iveşte un brad imens, cu două braţe omeneşti încolăcite în jurul lui.

— Pe aici! spune ea. Aşa, Grayer, îi şopteşte, acum acoperă-i ochii lui Al. Surpriza e totul.

Scăpăm de cizme şi ne ţinem scai de ei pînă în casă. Trebuie să recunosc, ce-i al ei e-al ei – îl pune pe omul de la livrări să aşeze copacul fix în mijlocul camerei de zi. Îl conduce la uşă, apoi se întoarce la noi.

— Bunico, nu trebuia, zău, să iei un...

— Dacă ai de gînd să faci un lucru, draga mea, fă-l cum se cuvine, pînă la capăt. Aşa, Grayer, acum dă-mi voie să pun în funcţiune efectele speciale şi o să declarăm serata deschisă.

Grayer acoperă cu grijă ochii lui Al cu mîinile, iar bunica pune Frank Sinatra – *Can't Find Bing*, spune ea în tăcere – şi stinge luminile. A aprins lumînări prin toată camera, ceea ce dă o strălucire minunată pozelor noastre de familie, iar în vreme ce Frank ne cîntă cu foc *The Lady Is a Tramp*, totul devine copleşitor.

Bunica se apleacă înspre Grayer:

— Ei bine, domnule, de îndată ce sînteţi şi dumneavoatră pregătit, cred că ar trebui să-l prezentăm pe Al bradului său.

Imităm amîndouă zgomot de tobe răpăind, iar Grayer ia mîinile de pe ochii lui Al şi îl întreabă unde, mai exact, ar pofti să atîrne mai întîi.

După o oră, stăm amîndouă tolănite pe perne, sub crengile verzi şi bem ciocolată caldă, în timp ce Grayer îl tot mută pe Al după toane.

— Deci, cum mai merge telenovela cu F. H.?

— Nu-mi dau seama ce-i cu el. Vreau să fie altfel decît băieţii ăia, dar nu există nici un motiv serios pentru care ar fi. Desigur, dacă nu-l mai văd niciodată, aspectul ăsta devine irelevant.

— Mai dă-te cu liftul, dragă, o să apară el. Şi examenele finale cum merg? mă întreabă ea.

— Mai am unul şi-am scăpat. A fost ca la balamuc – familia X a fost plecată la petreceri de Crăciun în fiecare seară. Învăţ doar după ce Grayer adoarme, ceea ce, în ultimă instanţă, e probabil mai bine decît să încerc să mă concentrez ca să acopăr sunetele scoase de Charlene şi de prietenul ei păros... Nu mă face să încep, îi zic cînd se uită la mine.

— Mă rog, ai grijă să nu te epuizezi. Nu merită.

— Ştiu, dar bonusul promite să fie unul consistent anul ăsta – doamna X a pomenit ceva de Paris.

— *O là là, très bien.*

— Nanny, Al vrea să ştie de ce tati nu pune el globurile din vîrf, întreabă Grayer încetişor, din spatele bradului.

Mă uit la bunica, neştiind prea bine ce să-i răspund. Ea îmi zîmbeşte liniştitor şi-i spune:

— Grayer, ţi-a spus Nan despre colindat?

— Ce ai zis? întreabă el, ieşind de după brad. Vine lîngă ea şi pune mînuţa pe genunchiul ei.

— Colindat, drăguţule. Cînd mergi la colindat, *tu* faci Crăciunul! Tu, micuţule, eşti cel mai frumos cadou pe care-l poţi face. Nu trebuie decît să baţi la uşa cuiva – a unui om cu care îţi doreşti să împărtăşeşti bucuria Crăciunului –, iar cînd se deschide uşa, să cînţi cu toată gura şi din toată inima. Trebuie neapărat să mergi la colindat!

Grayer se întinde lîngă mine şi, cu capetele pe aceeaşi pernă, ne uităm amîndoi în sus, printre crengi.

— Bunico, arată-mi şi mie cum e. Cîntă ceva, o roagă el.

Mă întorc şi-i zîmbesc bunicii. De unde stăm noi, pare că străluceşte toată în vreme ce se lasă pe spate în şezlongul înconjurat de lumînări. Începe să cînte odată cu Frank, pe melodia *The Way You Look Tonight*. Grayer închide ochii, iar eu mai adaug un dram iubirii pe care i-o port lui Buni.

*

O săptămînă mai tîrziu, aflaţi într-o înfrigurată urmărire a domnului X, doamna X şi cu Grayer mărşăluiesc plini de entuziasm în faţa mea, pe acelaşi coridor pe care alergasem la petrecerea de Halloween. Locul pînzelor de păianjen decorative a fost luat acum de crengi de conifere şi luminiţe colorate care clipesc.

Doamna X împinge uşa grea a biroului domnului X.

— Scumpa mea, intră.

Se ridică în picioare, aureolat de soarele care apune şi se revarsă în încăpere prin ferestrele înalte pînă în tavan, aflate în spatele biroului. Sînt imediat frapată de capacitatea lui de a emana simultan un aer de forţă şi de relaxare în camera asta, cu sau fără lumini aprinse. Se uită prin mine, undeva, în direcţia lui Grayer:

— Salut, amice.

Grayer încearcă să-i înmîneze punga în care am adus cadourile de Crăciun pentru societatea de caritate sprijinită de compania tatălui lui, dar acesta a ridicat deja receptorul telefonului care semnalizează un apel.

Iau cadourile din mîna lui şi mă aplec să-i desfac nasturii de la palton.

— Justine a zis ceva de nişte biscuiţi în sala de conferinţe. De ce nu-l duci pe Grayer acolo? Trebuie să răspund la telefon, apoi vin şi eu imediat, mă instruieşte domnul X, ţinînd o mînă pe receptor.

Doamna X îşi aruncă haina de nurcă pe canapea, iar noi ne retragem încolonaţi, către acordurile colindelor care se aud din spatele uşilor duble de la capătul holului.

Mama lui Grayer pare o zînă din poveşti, îmbrăcată cum e, într-un costum Moschino verde cu nasturi de vîsc, tivit cu crenguţe de crăciuniţă. Ca să pună capac la toate, tocurile pantofilor reprezintă globuri de zăpadă în miniatură, cu un mic ren într-unul şi cu Moşul în celălalt. Eu zic mersi că nu sînt deghizată în vreun costum de Frosty Omul de Zăpadă, purtîndu-mi cu mîndrie broşa cu bradul de Crăciun.

Cu un surîs magnific, împinge uşile sălii de conferinţe, la capătul căreia stă un mic stol de femei, pe care le bănuiesc a fi secretare. Tocmai desfac o cutie cu biscuiţi şi ascultă *Alvin and the Chipmunks* la un casetofon.

— Oo, mă scuzaţi. Căutam petrecerea de Crăciun, spune doamna X, oprindu-se brusc, chiar în capul mesei.

— Doriţi un biscuit? I-am făcut chiar eu, îi răspunde o femeie solidă, cu un aer vesel, care poartă în urechi cercei în formă de lumînări pentru pomul de Crăciun.

— Oh. Doamna X pare surprinsă.

Uşile se deschid iarăşi, ratîndu-ne cu puţin pe mine şi pe Grayer. Inspir, căci domnişoara Chicago păşeşte înăuntru ca să ni se alăture. Ne ocoleşte pentru a ajunge la doamna X, iar costumul strîmt de flanel pe care îl poartă acum necesită din partea privitorului un efort de imaginaţie chiar mai mic decît în cazul celui purtat de Halloween.

— Am auzit că ar fi biscuiţi pe-aici, spune ea, în timp ce o brunetă cu o mină hotărîtă dă năvală în urma ei, obligîndu-ne să ne îngrămădim către masă.

— Doamnă X, zice bruneta, gîfîind uşor.

— Crăciun fericit, Justine, o salută doamna X.

— Bună, Crăciun fericit. N-aţi vrea să veniţi cu mine în bucătărie, să aducem nişte cafea?

— Nu te prosti, Justine, îi zîmbeşte domnişoara Chicago. E cafea chiar aici.

Se duce la cafetiera din crom şi scoate o ceaşcă de plastic.

— Ai vrea, te rog, să te duci să vezi de ce zăbovesc atîta cu cifrele alea?

— Sînteţi sigură că nu doriţi să veniţi cu mine, doamnă X?

— Justine, spune domnişoara Chicago, ridicînd dintr-o sprînceană, iar Justine iese încet pe uşile duble.

— Am ajuns noi prea devreme? se interesează doamna X.

— Prea devreme pentru ce? întreabă domnişoara Chicago, turnînd două cești de cafea.

— Pentru petrecerea de Crăciun a familiei.

— E săptămîna viitoare, mă mir că soţul dumitale nu ţi-a spus. Să-i fie ruşine! rîde ea şi-i întinde cafeaua.

Grayer se strecoară pe lîngă genunchii dezgoliţi ai domnişoarei Chicago şi păşeşte ţanţoş către celălalt capăt al mesei, ca să le smulgă un biscuit secretarelor entuziasmate.

Maică-sa spune bîlbîindu-se:

— Păi, ăăă, probabil că soţul meu a încurcat datele.

— Bărbaţii ăştia, pufneşte cu dispreţ domnişoara Chicago.

Doamna X îşi trece cana în mîna stîngă.

— Mă scuzaţi, ne cunoaştem?

— Mă numesc Lisa. Lisa Chenowith, se recomandă ea, cu un surîs. Sînt directoarea filialei din Chicago.

— Ah, încîntată de cunoştinţă, răspunde doamna X.

— Îmi pare rău că nu am putut veni la dineul dumneavoastră, am auzit că a fost încîntător. Din păcate, exploatatorul acela de soţ al dumitale a insistat să-mi iau picioarele la spinare către Illinois.

Înclină puţin capul şi afişează un zîmbet de milioane, ca o pisică ce tocmai a înghiţit canarul.

— Pungile de cadouri erau adorabile – toţi se dau în vînt după stilouri.

— Ah, ce bine.

Doamna X îşi acoperă protector clavicula cu mîna.

— Lucraţi cu soţul meu?

La replica asta, mă decid să-mi fac o misiune din a-l ajuta pe Grayer să aleagă cel mai frumos biscuit cu ren.

— Conduc echipa care lucrează la fuziunea cu Midwest Mutual. E oribil, nu-i aşa? Mă rog, sînt sigură că ştiţi.

— Adevărat, spune doamna X, dar ridică vocea, trădîndu-şi nesiguranţa.

— A fost o splendidă lovitură de maestru să-i facem să scadă la opt procente. Probabil că aţi făcut cîteva nopţi albe din cauza afacerii ăsteia, zice ea, scuturîndu-şi părul roşu tiţian, plină de înţelegere. Dar i-am spus soţului dumitale că, dacă fixăm mai tîrziu data vînzării şi îi scutim de costurile de lichidare, s-ar putea să cedeze. Şi aşa a fost. Au cedat imediat.

Doamna X stă ţeapănă, cu mîna încleştată pe ceaşca de plastic.

— Da, a muncit foarte mult în ultima vreme.

Domnişoara Chicago se apropie în pas de paradă de capătul mesei unde ne aflăm noi, pantofii ei din piele de şopîrlă afundîndu-se fără zgomot în mocheta de pluş.

— Iar tu eşti Grayer. Mă mai ţii minte? întreabă ea, aplecîndu-se.

— Tu nu porţi pantaloni, o identifică pe loc Grayer.

Of, Doamne sfinte.

În aceeaşi clipă, uşa se deschide şi intră cu paşi mari domnul X, silueta lui masivă dominîndu-ne din prag.

— Ed Strauss e la telefon şi zice că vrea să vadă contractul, îi spune el, peste masă, domnişoarei Chicago.

— Bine, zice ea zîmbind şi traversează încet încăperea, trecînd pe lîngă doamna X. Crăciun fericit tuturor. A fost o încîntare să-ţi cunosc în sfîrşit familia, adaugă cînd ajunge în dreptul domnului X.

Cu maxilarul încleştat, sus-numitul închide cu repeziciune uşa în urma lor.

— Tati, stai!

Grayer încearcă să-l urmeze afară din cameră, dar cana Dixie, plină cu suc de struguri, îi alunecă din mînă, lăsînd pete de un purpuriu închis atît pe cămaşa lui, cît şi pe mocheta bej. Ne îndreptăm, slavă Domnului, cu toatele atenţia către incident şi căutăm şervete de hîrtie şi sifon. Grayer a rămas în picioare şi se smiorcăie, în timp ce nenumărate mîini atent îngrijite tamponează covorul din faţa lui.

— Nanny, ţi-aş foarte recunoscătoare dacă l-ai supraveghea mai îndeaproape. Curăţă-l, eu vă aştept în maşină, îmi dă indicaţii doamna X, punînd cana de cafea neatinsă, pe masă, ca Albă ca Zăpada care lasă jos mărul otrăvit. Cînd ridică din nou privirea, văd că, de ochii secretarelor, a abordat un zîmbet radios.

— Ne vedem cu toţii săptămîna viitoare!

*

În după-amiaza zilei următoare, isprăvind prînzul şi coborînd din scaunul lui înalt, Grayer mă informează cu privire la planurile pe care le-a făcut.

— Mergem la colindat.

— Poftim?

— Vreau să mergem la colindat. O să-mi fac singur Crăciunul. Bat la uşă, tu deschizi, iar eu cînt cu toată gura şi din toată inima.

Mă mir că a reţinut expresia asta de la vizita pe care am făcut-o acum o săptămînă, dar e adevărat că bunica are un dar de a se cuibări în amintirea oamenilor.

— OK, în spatele cărei uşi ai vrea să stai? îl întreb.

— Cea de la baia mea, îmi răspunde peste umăr, îndreptîndu-se hotărît către aripa în care locuieşte el.

Îl urmez şi mă instalez în baie, aşa cum am primit indicaţii. După cîteva clipe, aud o ciocănitură de copil.

— Da, zic, cine-i acolo?

— NANNY, trebuie doar să deschizi uşa! Nu vorbi, doar deschide!

— Bine. Sînt gata cînd eşti şi tu.

Mă aşez confortabil pe capacul toaletei şi încep să-mi inspectez părul, căutînd vîrfuri despicate, căci am senzaţia că o să mai dureze pînă se va încinge jocul.

Ciocănitura se aude din nou. Mă aplec şi aproape că-l lovesc cînd împing uşa.

— NANNY, nu e frumos! Vrei să-mi dai brînci! Nu-mi place. De la capăt.

Mai bate de vreo unsprezece ori pînă îmi reuşeşte figura şi sînt răsplătită pentru asta

cu o variantă țipată a lui *La Mulți Ani*, care ar trezi și morții.

— Grover, de ce nu încerci să și dansezi puțin în timp ce colinzi? îl întreb eu cînd a isprăvit. Ca să-i dai gata de tot?

Sper că o să se mai potolească dacă trebuie să-și cheltuiască o parte din energie mișcîndu-se.

— Cînd colinzi nu dansezi, cînți cu toată gura și din toată inima, protestează el cu mîinile în șold. Închide ușa și eu o să bat, îmi zice, de parcă asta ar fi prima dată.

Ne jucăm de-a colindatul vreo jumătate de oră, pînă ce îmi aduc aminte că menajera, Connie, e și ea aici, așa că îl expediez pe Grayer pe capul ei. Îl aud din partea cealaltă a apartamentului, urlînd *La Mulți Ani* ca să acopere vacarmul aspiratorului, iar după vreo cinci runde, mă întorc să iau ce-mi aparține de drept.

— Vrei să jucăm cărți?

— Nu, vreau să colind. Hai să ne întoarcem în baie.

— Numai dacă ești de acord să dansezi.

— Frățioare, frățioare, NU se dansează cînd mergi cu colindul!

— Haidem, stimabile, să sunăm la bunica.

După o scurtă convorbire telefonică, Grayer nu numai că dănțuiește, dar chiar și cîntă ce trebuie, adică *Iată, venim la colindat printre crengi de brad*, ceea ce se dovedește mai puțin chinuitor, iar asta mă face să mă gîndesc la un plan delicios.

În timp ce fac ultimele retușuri ținutei de colindat a lui Grayer (pulover pe gît, cu dungi roșii și verzi, coarne de ren din pîslă și bretele de acadea), ca să fie „super-colindător",

doamna X intră cu mare vînzoleală, urmată de Ramon, care e încărcat cu diverse cutii.

Are obrajii îmbujorați, iar ochii îi sclipesc.

— Of, e ca la grădina zoologică în oraș, zău, ca la zoo! Aproape că m-am luat la bătaie cu o damă la Hammacher Schlemmer... pune-le acolo, Ramon... pentru ultimul tirbușon ScrewPull, dar i l-am lăsat, pentru că m-am gîndit că nu e cazul să mă cobor la nivelul ei. Bănuiesc că era din provincie. Vai, am găsit niște portofele super drăgălașe la Gucci. Oare oamenii din Cleveland înțeleg stilul Gucci? Am îndoieli în privința asta... mulțumesc, Ramon. Of, sper să le placă... Grayer, tu ce-ai mai pus la cale pe-aici?

— Nimic, răspunde el, repetîndu-și dansul lîngă stativul pentru umbrele.

— Înainte de prînz, am pregătit biscuiți fără zahăr și i-am decorat. Apoi am recapitulat colindele și i-am citit *Noaptea de Ajun* în franceză, zic eu, în speranța că o să-i împrospătez memoria.

— Vai, minunat. Aș vrea să-mi citească și mie cineva.

Își scoate haina de blană și mai că i-o dă lui Ramon, din greșeală.

— O, asta a fost tot, Ramon, mulțumesc.

Bate din palme și ne întreabă:

— Așa, și acum ce mai puneți la cale?

— Aveam de gînd să-l las pe Grayer să-și perfecționeze cîntecele de Crăciun...

— COLINDATUL!

—... dînd reprezentații în fața unora dintre persoanele mai în vîrstă din clădire, care ar putea fi bucuroase de puțină atmoferă de sărbători!

Doamna X radiază.

— O, excelent! Ce băiat bun eşti tu şi asta o să-l ţină o-c-u-p-a-t. Am *atîtea treburi pe cap*! Distracţie plăcută!

Îi dau voie lui Grayer să apese pe butonul liftului.

— La ce etaj mergem, Nanny?

— Hai să începem cu amicul tău de la 11.

Trebuie să sunăm de trei ori pînă să auzim un „Imediat!" venind din apartament. De cum se deschide uşa, se vede clar că „antrenamentul" anterior, de o oră şi jumătate, n-a fost în van. F.H. se sprijină de toc, îmbrăcat în boxeri cu brazi de Crăciun decoloraţi şi cu un tricou Andover tocit, frecîndu-se la ochi ca să alunge somnul.

— IATĂ, AM VENIT LA COLINDAT PRINTRE CRENGI DE BRAD!!!

Grayer e roşu la faţă şi se leagănă înainte şi-napoi, fluturîndu-şi cu stîngăcie palmele ridicate şi dînd din coarnele de ren. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap că poate chiar cîntă cu toată gura şi din toată inima.

— DRAGOSTEA ŞI BUCURIA SĂ VĂ INTRE ÎN CASĂ!

Vocea îi răsună în vestibul, ricoşînd de pe fiecare suprafaţă întîlnită în cale, dîndu-ţi impresia că ar fi un cor întreg de colindători. O răscoală a colindătorilor. Cînd pare să-şi fi încheiat numărul, F.H. se apleacă spre el şi deschide gura.

— ŞI DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÎNTEZE!!!

Mişcarea asta îl plasase chiar în epicentrul exploziei de salivă şi transpiraţie produsă de

efortul lui Grayer, după care urmase şi un final, chiar mai zgomotos, al recitalului.

— Mda, bună dimineaţa şi ţie, Grayer!

Grayer se prăbuşeşte pe podeaua vestibulului, chinuindu-se să tragă aer în piept. Eu îi servesc lui F.H. un zîmbet ademenitor. Să recunoaştem cinstit, sînt o tipă în misiune. Am venit să obţin o Întîlnire. O Întîlnire Pe Bune, cu un plan şi un loc şi tot tacîmul.

— Am plecat să cîntăm colinde... încep.

— La colindat, mă întrerupe sunetul unei vocişoare exasperate, dinspre podea.

— La colindat prin clădire.

— Acum îmi puteţi da un biscuit? întreabă Grayer, ridicîndu-se în capul oaselor, gata să-şi primească răsplata pentru efortul depus.

F.H. se întoarce în casă şi spune:

— Desigur. Hai, intră. Nu te uita că-s în pijamale.

O, dacă insişti. Ne ţinem după silueta lui îmbrăcată în boxeri şi ajungem în ceea ce este practic apartamentul soţilor X, doar că două etaje mai sus, şi nu şi-ar da seama nimeni că sîntem, de fapt, în aceeaşi clădire. Pereţii din hol sînt zugrăviţi în cărămiziu închis şi sînt decoraţi cu fotografii alb-negru, gen *National Geographic*, agăţate printre tapiserii orientale. Pe podea sînt aliniaţi pantofi de sport, iar pe covor e păr de cîine. Ajungem în bucătărie, unde ne împiedicăm literalmente de un labrador uriaş, cu blana încărunţită, care zace întins pe jos.

— Grayer, îl ştii pe Max, nu?

Grayer se lasă pe vine şi, cu o blîndeţe pe care nu i-am mai văzut-o, mîngîie urechile lui Max. Drept răspuns, coada cîinelui loveşte

plină de entuziasm dalele de gresie. Inspectez puțin împrejurimile și constat că, în locul mesei uriașe pe care doamna X a plasat-o în mijlocul încăperii, aici se găsește o masă lungă și veche, cu picioare groase. La unul din capete văd un teanc înalt de numere din *Times*.

— Biscuiți? E cineva amator? întrebă F.H., agitînd o cutie cu biscuiți David's de Crăciun, pe care a extras-o dintr-o grămadă de bunătăți coapte, de sărbători, aflată într-un echilibru precar pe bufet. Grayer se repede să se servească, iar eu mă străduiesc să rămîn pe fază.

— Doar unul, Grover.

— Frățioare.

— Vrei și lapte?

Se duce la frigider și se întoarce cu un pahar cu lapte.

— Mulțumesc foarte mult, spun. Hei, Grayer, vrei să-i spui ceva gazdei noastre?

— Mulțumesc! mormăie el, cu gura plină de biscuiți.

— Nu, prietene, eu îți mulțumesc! Atîta pot să fac și eu în schimbul unei reprezentații de-o asemenea intensitate. Nici nu-mi mai aduc aminte cînd mi-a cîntat cineva ultima oară, fără să fie ziua mea, spune el, zîmbindu-mi.

— O știu pe asta! Știu *La Mulți Ani*...

Pune paharul pe jos și se pregătește, ridicîndu-și iarăși palmele în dreptul urechilor.

— Alo! Ne-am luat deja o porție sănătoasă de colindat... zic, întinzînd mîna ca să mă asigur că vom fi scutiți de un nou spectacol.

— Grayer, azi nu e ziua mea. Dar promit să-ți dau de știre cînd va fi.

Muncă în echipă, magnific!

— OK. Haide, Nanny. Tre' să mergem cu colindul. Haide să plecăm.

Îi întinde lui F.H. paharul gol, se șterge la guriță cu mîna înmănușată și o pornește către ușă.

Mă ridic de la masă, deși nu sînt pregătită să plec.

— Îmi pare rău că nu am apucat să ne vedem în seara aia, dar petrecerea lor a durat pînă tîrziu.

— Nu-i nimic, n-ai ratat mare lucru. The Next Thing a organizat o petrecere privată, așa că am sfîrșit prin a mînca niște pizza la Ruby's.

Adică, localul care e la exact cinci sute de metri de intrarea în clădirea mea. Ironia sorții.

— Cît mai stai pe acasă? întreb fără să clipesc.

— NA-NNY. A venit liftul!

— Doar o săptămînă, apoi plecăm în Africa.

Ușa liftului așteaptă deschisă, iar inima îmi bate cu putere.

— Păi, eu o să fiu pe aici, dacă ai chef să ieși în weekend, zic, pășind în lift, lîngă Grayer.

— Da, grozav, spune el, din prag.

— Grozav, dau eu din cap, pe măsură ce se închide ușa.

— GROZAV! cîntă Grayer, pe post de încălzire pentru următoarea reprezentație.

*

La un pas de a-mi scrie numărul pe o bucată de hîrtie și de a i-l strecura pe sub ușă, părăsesc vineri seara clădirea din Park Avenue 721, știind că nu am nici o șansă să-l văd pe F.H. înainte să plece în Africa. Nașpa.

În aceeaşi seară, o oblig pe Sarah, care a venit acasă de sărbători, să mă însoţească la o petrecere de Crăciun organizată în centru de nişte colegi de facultate. Tot apartamentul e aranjat festiv, cu lumini strălucitoare, de culoarea ardeilor *jalapeño*, iar cineva a lipit de poza cu Moşul din camera de zi un penis enorm, decupat. Ne ia mai puţin de cinci minute să ne decidem că nu vrem să bem o Bud Light direct din cada de baie, să mîncăm un pumn de chipsuri de porumb dintr-un castron fragil sau să acceptăm vreuna dintre amabilele propuneri de sex oral, făcute de băieţii din frăţii.

Pe scări, îi tăiem calea lui Josh.

— Nu-i rost de distracţie? ne întreabă el.

— Păi, răspunde Sarah, îmi place şi mie, ca oricărei fete, să mă joc de-a datul cu banul pe dezbrăcate, dar...

— Sarah! strigă Josh, luînd-o în braţe. Condu-mă într-acolo!

Cîteva ore mai tîrziu, într-un separeu de la The Next Thing, reproduc pentru Sarah o versiune stropită din belşug cu martini a poveştii colindatului, în vreme ce, la bar, Josh se dă la o creatoare de ţoale la modă.

— Şi *atunci*... i-a dat un biscuit! Asta trebuie să înseamne *ceva*, corect?

Trecem printr-un ritual complicat pentru fiecare nuanţă subtilă a tuturor celor cinci minute cît a durat dialogul cu el, pînă ce stoarcem întreaga istorie de orice strop de sens pe care ar fi putut să-l aibă.

— *Şi după aia*, el a zis „Grozav" şi am zis şi eu „Grozav".

*

Sîmbătă dimineaţa mă trezesc cu pantofii în picioare, o mahmureală ucigătoare şi cu doar o zi la dispoziţie să cumpăr cadouri pentru toată familia mea, pentru familia X şi pentru nenumăraţii omuleţi de care am avut grijă de-a lungul anilor. Fetele soţilor Gleason mi-au expediat deja două stilouri cu sclipici şi o piatră pe care e pictat numele meu. Tre' să mă adun.

Înfulec nişte sos de roşii cu pîine prăjită, beau un litru de apă, dau pe gît un espresso dublu la colţ şi, hocus-pocus, m-am pătruns de Spiritul Sfintelor Sărbători.

O oră mai tîrziu, ies de la Barnes & Noble Junior, uşurată de $ 150 bunicei, ceea ce mă determină să fac nişte mici socoteli în timp ce merg în jos, pe Park Avenue. Dă-l încolo de Paris, o să-mi trebuiască bonusul ăla ca să achit datoriile de Crăciun.

Cobor pe Madison, către Bergdorf's, ca să cumpăr o lumînare Rigaud pentru doamna X. O fi ea micuţă, dar măcar o să-şi dea seama că n-a fost ieftină. Cît timp stau la coadă pentru împachetarea cadoului în esenţialul ambalaj argintiu, îmi bat capul ce să-i iau unui băieţel de patru ani care nu duce lipsă de nimic. Oare ce l-ar face cu adevărat fericit, mai puţin apariţia lui taică-său care să aranjeze globurile din vîrf? Păi... o veioză, pentru că-i e frică de întuneric. Şi poate o ţiplă din plastic pentru abonamente de autobuz în care ar putea să-şi ţină cartea de vizită, înainte ca aceasta să se dezintegreze complet.

Cum sînt la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Strada 58, logic ar fi să traversez, ca să

ajung la uriaşul raion Sesame Street al celor de la FAO Schwarz şi să-i găsesc o veioză Grover, dar nu pot, nu pot, *nu pot*.

Dezbat care variantă ar fi mai rapidă: să iau metroul pînă în Queens, la *Toys „Я" Us* sau să navighez pe cîteva sute de metri pătraţi de balamuc curat, doar la cîteva străzi distanţă de aici. Deşi judecata îmi dictează altceva, mă tîrăsc pe celălat trotuar al bulevardului şi mă aşez la coadă, în frig, alături de întreaga populaţie a statului Nebraska, cu mai bine de o jumătate de oră înainte să fiu introdusă prin uşile rotative, de către un soldat de jucărie înalt.

— Bine aţi venit în lumea noastră. Bine aţi venit în lumea noastră. Bine aţi venit în lumea noastră de jucării, urlă difuzoarele plasate prin locuri misterioase, ceea ce face ca vocea stranie, ca de copil, care cîntă, să pară a veni din interiorul capului meu. Cu toate astea, nu poate să acopere urletele chinuite care umplu şi ele aerul: „Dar îl vreeeau! Am neeevoieee de el!". Iar ăsta nu e decît etajul cu animale de pluş.

Sus, haosul e total: copiii trag cu arme cu raze laser, aruncă substanţe gelatinoase, echipament sportiv, fraţi şi surori. Mă uit în jur, la părinţii care au întipărită pe chip aceeaşi expresie de „hai să trecem şi prin asta" ca şi mine şi la angajaţii care fac tot posibilul să ajungă la ora prînzului fără să fie grav răniţi. Mă strecor şerpeşte către Colţul Sesame Street, unde o fetiţă de vreo trei anişori s-a trîntit pe podea şi suspină din cauza nedreptăţii din lume.

— Poate o să-ţi aducă Moşul, Sally.

— NuuuUUUuuuUUUuuuUUUuuuUUUuuuUUU! zbiară micuţa.

— Vă pot ajuta? mă întreabă o vînzătoare cu cămaşă roşie şi zîmbet strălucitor.

— Caut o veioză Grover.

— Vai, cred că am epuizat stocul de Grover.

Chinul ultimei jumătăţi de oră de stat la coadă zice că nu-i aşa.

— Haideţi să vedem.

Da, haide.

Mergem la raionul de veioze unde dăm peste un perete întreg pe care sînt înşirate veioze Grover.

— Mda, scuze, acelea s-au vîndut repede, spune ea, dînd din cap în timp ce începe să bată cîmpii.

— Da, iată una, zic, ridicînd veioza.

— O, e tipul albastru?

Da, el în persoană. (Nu mă provocaţi! Nimeni de la Barnes & Noble Junior nu auzise vreodată de *Lyle, Lyle, Crocodile*. Haide, haide, lucrezi într-o librărie pentru copii, doar nu-ţi cer un număr din *Hustler*.)

Îmi ocup locul la coada de la raionul de împachetat cadouri şi profit de ocazie să-mi exersez meditaţia transcendentală în mijlocul unei alte mulţimi de copii distruşi de plîns.

*

Luni dimineaţă, doamna X bagă capul pe uşa bucătăriei în timp ce tai fructele.

— Nanny, am nevoie să faci un drum pentru mine. Am fost la Saks ca să iau cadourile pentru personal şi, ca o prostuţă, am uitat cecurile pentru bonusuri. Aşa că i-am rugat să pună genţile deoparte şi aş vrea să te asiguri că fiecare cec e pus în geanta care

trebuie. Acum, am scris totul pe o foaie, iar numele fiecărei persoane este pe faţa plicului respectiv. Justine primeşte geanta de umăr Gucci, doamna Butters primeşte sacoşa Coach, menajera primeşte LeSportsac-ul, iar cele de la Hervé Chapelier sînt pentru profesoarele de pian şi de franceză. Ai grijă să fie toate împachetate şi apoi, ia un taxi pînă acasă.

— Nici o problemă, zic, făcînd o estimare entuziastă a locului pe care îl ocup eu între Gucci şi LeSportsac.

*

Marţi după-amiază, Grayer o are invitată pe Allison, o scumpete de fetiţă chinezoaică, de la el din clasă, care spune întotdeauna cu mîndrie oricui întreabă, „Eu am doi tătici!".

— Bună, Nanny, mă salută ea mereu, făcînd o reverenţă. Cum merge şcoala? Îmi plac pantofii tăi.

Pur şi simplu mă dă gata.

În vreme ce clătesc cănile din care au băut sirop de roşcove cald, sună telefonul.

— Alo? zic, aranjînd cu grijă şervetul de bucătărie pe uşa cuptorului.

— Nanny? şopteşte ezitant o voce.

— Da? şoptesc la rîndul meu, pentru că aşa se face.

— Sînt Justine, de la biroul domnului X. Ce mă bucur că te-am prins. Poţi să-mi faci un serviciu?

— Sigur, răspund eu tot în şoaptă.

— Domnul X m-a rugat să merg să cumpăr nişte lucruri pentru doamna X, dar nu-i ştiu măsurile sau de la ce designer se îmbracă sau ce culori preferă.

Pare de-a dreptul panicată.

— Nu știu nici eu, spun, surprinsă să constat că nu am încredințat memoriei aceste informații. Stai așa, așteaptă.

Mă duc în dormitorul principal și ridic receptorul aparatului de acolo.

— Justine?

— Da? șoptește ea.

Oare de unde o suna? De sub birou? Din toaleta doamnelor?

— OK, mă uit în dulap.

„Dulapul" e de fapt o garderobă spațioasă, de culoarea ciocolatei, mobilată cu o bancă lungă, din catifea. Gradul de paranoia al doamnei X a atins asemenea cote, încît sînt convinsă că e încredințată nu numai că îmi bag nasul pe aici zilnic, dar și că îi port lenjeria intimă chiar în momentul ăsta. Dimpotrivă, mă trec sudori reci și mă gîndesc dacă să o pun pe Justine să aștepte, în timp ce o sun pe doamna X pe mobil, ca să mă asigur că e undeva, foarte, foarte departe.

Cu toate astea, mă apuc să mă uit curioasă, dar cu grijă, printre piesele de îmbrăcăminte, răspunzînd întrebărilor lui Justine:

— Măsura doi... Herrera, Yves Saint Laurent... Pantofi măsura șapte și jumătate, Ferragamo, Chanel... Poșetele sînt de la Hermès – fără buzunare exterioare și urăște fermoarele... Nu știu, poate niște perle? Îi plac perlele.

Și tot așa.

— Mi-ai salvat viața, explodează vocea, plină de entuziasm. Ah, încă ceva. Grayer face chimie?

— Chimie?

— Mda, domnul X mi-a zis să-i iau o trusă de chimie şi nişte papuci Gucci.

— Chiar aşa. (Rîdem amîndouă.) *Regele Leu*, îi spun eu. Îi place orice are de-a face cu *Regele Leu*, *Aladin*, *Ursuleţul Winnie*. Are patru ani.

— Mulţumesc încă o dată, Nanny. Crăciun fericit!

După ce închid, mai arunc o ultimă privire la mormanul de pulovere de caşmir, fiecare învelit în hîrtie şi depozitat individual, în compartimentul lui; la zidul pe care stau înşiraţi pantofii, fiecare umplut cu un triunghi de satin; la rîndurile de costume de toamnă, iarnă şi primăvară, aranjate de la cele mai deschise la cele mai închise şi de la stînga la dreapta. Trag într-o doară unul dintre sertare. Fiecare pereche de chiloţi, fiecare sutien, fiecare pereche de dresuri, toate sînt ambalate individual într-o pungă etanşă şi etichetate: „Sutien, Hanro, alb", „Dresuri, Fogal, negru."

Ţîrîitul soneriei de la intrare mă face să sar în sus de şapte coţi, dar răsuflu uşurată cînd îl aud pe Grayer poftindu-l înăuntru pe Henry, tatăl lui Allison. Împing sertarul la loc şi ies calmă în hol, unde Henry îi priveşte derutat pe Grayer şi Allison care încearcă să se prindă unul pe celălalt cu fularele.

— OK, Ally, trebuie să pregătesc cina. Hai să facem asta împreună.

Reuşeşte în cele din urmă să pună mîna pe ea, ţinînd-o strîns între genunchi, ca să-i poată lega fularul.

Îi întind paltonaşul gros, de lînă, iar Henry îi aşază mai bine căciula şi o conduce către vestibul.

— Spune-i la revedere lui Allison, Grayer, îl îmboldesc, iar el face cu mîna frenetic.

— La revedere, Gray-er. Mulţumesc pentru o după-amiază minunată! *Au revoir*, Nanny! strigă micuţa, în timp ce se deschide uşa liftului.

— Mulţumesc, Nan, îmi spune Henry, întorcîndu-se şi lovind din greşeală un alt membru al familiei X, cu una dintre cizmuliţele lui Allison.

— Vai! se fereşte doamna X.

— Îmi pare foarte rău, zice Henry, în timp ce fetiţa îşi ascunde faţa lîngă gîtul lui.

— Nu, vă rog, nu am păţit nimic. V-aţi distrat, voi doi?

— Da! strigă Grayer şi Allison.

— Păi, spune Henry, ar fi mai bine să mă întorc acasă şi să pun de cină. Richard o să ajungă în curînd şi trebuie să dau jos ornamentele de brad.

— E ziua liberă a dădacei? întreabă doamna X, cu un zîmbet de cunoscător.

— Ah, nu, nu avem dădacă...

— Tu ai *doi* tătici care să pună globurile din vîrf? îl întrerupe Grayer.

— O, Doamne, spune repede doamna X, dar cum reuşiţi să vă descurcaţi?

— Păi, ştiţi dumneavoastră, numai o dată sînt copii.

— Da, răspunde ea, uşor întristată. Zi la revedere, Grayer!

— Am zis deja, mami. Ai venit tu tîrziu.

Uşa liftului se închide.

*

Foarte tîrziu în seara aceea, cobor şi eu cu liftul, pe jumătate adormită, legănîndu-mă cu gîndul că mă plimb pe malul Senei şi fredonez *La Vie en Rose*. E 22 decembrie, ora 00.20. N-au mai rămas decît 24 de ore pînă voi intra în vacanţă şi voi avea banii în buzunar.

— Noapte bună, James, îi urez portarului, chiar cînd acesta îi deschide uşa lui F.H., roşu în obraji şi cărînd o sacoşă de la Food Emporium.

— Bună. Acu' ai terminat treaba? mă întreabă zîmbind.

— Mda. (Dă, Doamne, să n-am bucăţele de sfeclă fiartă rămase între dinţi.)

— A fost un colindat grozav. Tu l-ai pregătit?

— Eşti impresionat? îl întreb, atentă să-mi ţin dinţii acoperiţi cu buza de sus.

Ajunge cu vorbele goale, zi-mi *cînd e întîlnirea*?

— Ascultă, zice el, desfăcîndu-şi puţin fularul, eşti ocupată chiar acum, pen'că trebe' neapărat să fug sus. Maică-mea e în febra gătitului pentru Crăciun şi se terminase vanilia.

Ah. Acum? OK, îmi convine momentul.

— Da, minunat.

În vreme ce numerele se scurg, de la 1 la 11 şi-napoi, dau o fugă la oglinda înclinată şi mă aranjez de parcă aş fi luat-o razna. Sper că nu sînt plictisitoare. Sper că nu e nici el. Încerc să-mi amintesc dacă m-am epilat azi-dimineaţă. Vai, o să fiu foarte dezamăgită dacă e plictisitor. Şi să încercăm să nu ne culcăm cu el. În noaptea asta. Mă dau cu un puţin luciu de buze, în timp ce liftul se apropie de semnul „P".

— Hei, ai mîncat deja? mă întreabă, în vreme ce James ne ţine uşa.

— Noapte bună, James, strig peste umăr. Depinde ce înţelegi prin a mînca. Dacă un pumn de snacksuri Goldfish şi nişte tortellini uscate se consideră mîncare, atunci m-am ghiftuit.

— De ce ai chef?

— Păi... Mă gîndesc o clipă. Singurele localuri unde bucătăria mai e deschisă sînt cafenelele şi pizzeriile. Alege.

— Pizza sună bine. Ţi se pare OK?

— Orice nu e în clădirea asta e mai mult decît minunat.

*

— Uite, aşază-te pe haina mea, îmi spune el, închizînd cutia de pizza.

Treptele Muzeului Metropolitan sînt foarte reci şi frigul începe să-mi pătrundă prin blugi.

— Mersi.

Îndes puloverul albastru de lînă sub mine şi mă uit în jos pe Fifth Avenue la decoraţiunile luminoase, de sărbători, care clipesc pe faţada Hotelului Stanhope. F.H. scoate cutia de la Ben and Jerry's Phish Food dintr-o pungă de hîrtie maro.

— Deci, cum e să munceşti la etajul nouă?

— Epuizant şi bizar, răspund şi mă uit la el. Apartamentul ăla are tot atîta căldură de sărbători ca un congelator, iar Grayer a rămas cu un om de zăpadă din polistiren, care atîrnă singurel în dulap, pentru că ea nu-i dă voie să-l pună altundeva.

— Mda, întotdeauna mi-a făcut impresia că e cam severă.

— Nici nu poţi să-ţi închipui, iar cu sărbătorile astea, mă simt de parcă aş lucra pentru un sergent de instrucţie care suferă de tulburări de atenţie...

— Haide, nu poate fi chiar aşa de rău, spune, împungîndu-mă cu genunchii.

— Poftim?

— Am avut şi eu grijă de copiii din clădire. Mănînci ceva, te joci puţin...

— Doamne, Dumnezeule, asta nu e *deloc* o descriere a postului meu. Petrec mai mult timp cu băieţelul ăsta decît *oricine altcineva.*

Mă dau cîţiva centimetri mai încolo, pe treaptă.

— Dar în weekend?

— Au pe cineva în Connecticut. Nu sînt singuri cu el decît pe drumul cu maşina pînă acolo şi-napoi – şi călătoresc noaptea, cînd el doarme! Nu stau împreună aproape deloc. Credeam că poate pur şi simplu aşteaptă o vacanţă pentru asta, dar se pare că nu e cazul. Doamna X face Crăciunul de una singură, la Barneys, aşa că ne-a tot trimis să batem în lung şi-n lat oraşul, pe unde – atenţie! – colindă deja întrega populaţie a Americii, numai ca să-i scoatem fiul din casă.

— Dar sînt atîtea lucruri mişto pe care le poţi face cu un puşti pe vremea asta.

— Nu are decît *patru* ani. A dormit buştean la *Spărgătorul de nuci*, spectacolul fetelor de la Rockettes l-a băgat în sperieţi şi a făcut un fel de iritaţie ciudată, din cauza căldurii, cît am aşteptat să-l vadă pe Moş Crăciun la Macy's. Dar, practic, majoritatea timpului ne-o petrecem stînd la coadă la toaletă. *Oriunde* mergem. Nu găseşti nici un taxi, nici...

— Se pare că ţi-ai cîştigat din plin dreptul la nişte îngheţată, zice el, întinzîndu-mi o lingură.

Trebuie să rîd.

— Îmi cer scuze, dar eşti primul adult cu care vorbesc de vreo 48 de ore bunicele şi de care nu atîrnă pungi de cadouri. Sînt puţin „decrăciunizată" pe moment.

— O, nu spune asta. Acum e o perioadă fantastică ca să locuieşti în oraş, sînt lumini peste tot şi multă lume.

Îmi arată decoraţiunile sclipitoare de pe Fifth Avenue.

— Te face să te simţi recunoscător pentru faptul că ai norocul să locuieşti aici tot anul.

Scormonesc prin cutie, căci am dat de un vîrtej de caramel.

— Ai dreptate. Pînă acum două săptămîni aş fi zis că pentru mine ăsta e momentul cel mai fericit din an.

Plimbăm conţinutul cutiei de Phish Food de colo-colo şi ne uităm la coroniţele din crengi de brad agăţate la ferestrele de la Stanhope şi la beculeţele albe care sclipesc pe copertină.

— Pari genul de fată căreia îi plac sărbătorile.

— Mă rog, Ziua Copacilor e momentul în care îmi dau la iveală adevăratul potenţial, spun eu roşind.

El rîde. Of, Doamne, arăţi atît de bine.

— Deci, tot mai crezi că sînt un nesimţit? întreabă, aplecîndu-se spre mine.

— N-am spus niciodată că eşti nesimţit, îi întorc zîmbetul.

— Ei bine...

AAAAAAHHH!!!! MĂ SĂRUTĂ!!!!!

— Bună, îmi spune el tandru, în timp ce obrazul lui aproape că îl mai atinge pe al meu.

— Bună.

— Am putea, te rog, să o luăm de la capăt şi să lăsăm episodul de la Dorrian's undeva departe, departe, în trecut?

— Bună, mă cheamă Nan... spun zîmbind.

*

— Nanny? Nanny!

— Mda. Ce e?

— E rîndul tău, e rîndul tău.

Săracul G. Asta e a treia oară cînd e nevoit să mă aducă înapoi, de pe treptele muzeului, unde creierul meu pare să-şi fi găsit domiciliul permanent.

Îmi mut omul de turtă dulce dintr-un pătrăţel portocaliu într-unul galben.

— Bine, Grove, dar ăsta e ultimul joc, după care trebuie neapărat să probăm hainele alea.

— Frăţioare.

— Haide, o să ne distrăm. Poţi să faci o mică paradă a modei, iar eu o să fiu publicul.

Pe pat se înalţă un maldăr de haine de-ale lui, de astă vară şi trebuie să ne decidem care din ele îl mai încap – dacă o mai fi vreuna –, ca să aibă o garderobă potrivită pentru vacanţă. Ştiu că alegerea unor ţinute pentru staţiune nu e nici pe departe modul în care vrea să-şi petreacă ultima după-amiază cu mine, dar ordinele nu se discută.

Odată jocul strîns, îngenunchez pe podea şi-l ajut să îmbrace şi să dezbrace nenumărate perechi de pantaloni scurţi, cămăşi, chiloţi de baie şi cel mai mic blazer bleumarin din lume.

— Auuu! Prea mic!! Doare!

Braţul lui dolofan a fost comprimat ca o chiflă de hotdog, prinsă la mijloc cu o bandă de cauciuc, de minusculul tricou alb, marca Lacoste.

— OK, OK, ţi-l scot imediat. Ai răbdare.

Îl extrag din tricou şi ridic din grămadă o cămaşă de la Brooks Brothers, tricotată şi ţeapănă.

— Aia nu prea-mi place, zice el, scuturînd din cap. Cred că... e... prea... *mică*, adaugă rar, dar răspicat.

Mă uit la nasturii de la mînecă şi la gulerul scrobit.

— Mda, cred că nu te înşeli. E mult prea mică. Probabil că n-ar trebui s-o mai porţi, spun pe un ton conspirativ, împăturind obiectul în culpă şi adăugîndu-l la teancul de rebuturi.

— Nanny, m-am plictisit. Nu mai vreau să încerc cămăşi, spune, luîndu-mi obrajii în mîini. Hai să ne jucăm de-a Ţara Bomboanelor!

— Haide, haide, G, încă una.

Îl ajut să-şi pună un blazer.

— Acum mergi pînă în celălalt capăt al camerei şi-napoi şi lasă-mă să văd ce splendid arăţi.

Se uită la mine ca la o nebună, dar începe să se îndepărteze, uitîndu-se peste umăr la fiecare cîţiva paşi, ca să se asigure că nu pun ceva la cale.

— Mişcă-te, drăguţule! strig eu cînd ajunge la perete. El se întoarce şi mă măsoară din priviri cu îngrijorare, în vreme ce apăs pe butonul unui aparat imaginar şi mă prefac că-l fotografiez.

— Haide, iubitule! Eşti superb. Arată-mi asta!

La capătul covorului, își reia poziția de cîntăreț de jazz, cu mîinile ridicate în dreptul urechilor.

— Uaaauuu! fluier eu de parcă lui Marcus Schenkenberg[1] tocmai i-ar fi căzut prosopul. Grayer chicotește și intră de-a binelea în joc, în timp ce ne țuguiem buzele unul la altul.

— Ești superb, iubitule, îi spun, aplecîndu-mă să-i scot blazerul și prefăcîndu-mă că îi dau cîte un sărut pe fiecare obraz.

— O să te întorci curînd, nu-i așa, Nanny? Își eliberează brațul din mîneca hainei. Mîine?

— Uite, hai să ne mai uităm o dată în calendar, ca să vezi ce repede o să treacă și o să fii în Bahamas...

— La Litfărrr Cay, mă corectează el.

— Exact. Ne aplecăm ca să aruncăm o privire în Calendarul lui Nanny pe care l-am făcut împreună. Și, pe urmă, o să mergi la Aspen, unde o să fie zăpadă adevărată și o să poți să te dai cu sania, să faci îngerași de zăpadă și un om de zăpadă. O să te distrezi de minune.

— Hei? se aude strigînd vocea doamnei X.

Grayer aleargă în holul de la intrare, iar eu mai zăbovesc o clipă ca să împachetez și ultima cămășuță și abia apoi îl urmez.

— Cum v-ați petrecut după-amiaza? ne întreabă ea voioasă.

---

1. Marcus Lodewijk Schenkenberg van Mierop, mai cunoscut ca Marcus Schenkenberg (n. 1968) – fotomodel, actor, cîntăreț, scriitor și vedetă de televiziune. S-a născut în Suedia, dar este de origine olandeză.

— Grayer a fost un băiat foarte cuminte – am probat toate hainele, răspund, sprijinindu-mă de uşă. În teancul de pe pat sînt cele care-i vin.

— Vai, excelent! Mulţumesc foarte mult.

Grayer sare ca o minge în faţa doamnei X şi o trage de haina de nurcă.

— Vino să-mi vezi spectacolul! Vino la mine în cameră!

— Grayer, ce-am discutat noi? Te-ai spălat pe mîini? îl întreabă ea, ferindu-se de atingerea copilului.

— Nu, răspunde el.

— Păi, atunci, ar trebui să pui mîna pe haina lui mami? Aşa, acum, dacă te aşezi pe bancă, am o surpriză pentru tine de la tati.

Scotoceşte printre pungile de cumpărături, iar Grayer îşi dă drumul să cadă pe perna decorată. Maică-sa scoate un trening albastru strălucitor.

— Ţi-aduci aminte că la anul vei merge la şcoala pentru băieţi mari? Ei bine, lui tati îi place la nebunie Collegiate.

Flutură treningul prin aer, ca să se vadă scrisul portocaliu. Mă apropii ca să-l ajut pe Grayer să-l îmbrace. Ea se trage cîţiva paşi înapoi, în timp ce-i rulez mînecile, ca nişte gogoşele, în jurul încheieturilor.

— Ah, o să-l faci pe tăticul foarte fericit.

Încîntat, Grayer îşi flutură iarăşi mîinile ca un cîntăreţ de jazz şi începe să ia diverse posturi, aşa cum făcuse la parada din dormitor.

— Scumpule, nu-ţi azvîrli mîinile în toate părţile. E foarte ciudat, spune doamna X, uitîndu-se la el consternată.

Grayer își îndreaptă privirile către mine, așteptînd să-i explic. Maică-sa se uită și ea în aceeași direcție.

— Grayer, e timpul să-ți iei la revedere de la Nanny.

— Nu vreau.

Se postează în fața ușii, încrucișîndu-și brațele.

— O să fie doar cîteva săptămîni, G, îi spun, îngenunchind.

— Nuuuuuu! Nu pleca. Ai zis că putem să ne jucăm de-a Țara Bomboanelor, Nanny, ai promis.

Lacrimile încep să-i șiroiască pe obraz.

— Hei, vrei să-ți vezi cadoul acum? îl întreb eu.

Merg la debara, trag adînc aer în piept, îmi compun un zîmbet pînă la urechi și scot punga de cumpărături pe care-am adus-o cu mine.

— Asta e pentru dumneavoastră. Crăciun fericit! zic, și-i întind doamnei X cutia de la Bergdorf's.

— Nu trebuia să te deranjezi, îmi spune, lăsînd-o pe masă. Ah, da, și noi avem ceva pentru tine.

— Vai, nu se poate. Par surprinsă.

— Grayer, mergi și adu cadoul pentru Nanny.

El dispare în fugă, iar eu scot și cealaltă cutie din pungă.

— Iar asta e pentru Grayer.

Soseşte tot în fugă, ținînd o cutie de la Saks, pe care mi-o întinde plin de entuziasm.

— Nanny, uite-ți cadoul, Nanny. Crăciun fericit, Nanny!

— Vai, mulţumesc!

— Al meu unde e?! Al meu unde e?! întreabă el, ţopăind de colo-colo.

— I l-am dat mamei tale şi poţi să-l deschizi după ce plec.

Îmi pun rapid paltonul, în timp ce doamna X îmi ţine deja liftul.

— Crăciun fericit, îmi spune ea cînd păşesc înăuntru.

— Pa, Nanny! mă salută Grayer, dînd din mînă dezordonat şi frenetic, ca o marionetă.

— Pa, Grayer. Crăciun fericit!

Nu mai pot aştepta nici pînă ajung afară. Îmi imaginez deja Parisul şi genţi şi multe excursii la Cambridge. Mai întîi deschid felicitarea:

„Dragă Nanny, nu ştiu cum ne-am putea descurca fără tine! Cu dragoste, Familia X!"

Sfîşii ambalajul, desfac cutia şi încep să scot pumni întregi de ghemotoace de hîrtie.

Nu e nici un plic. Doamne sfinte, Dumnezeule, *nu e nici un plic*! Întorc violent cutia cu fundul în sus. Din ea se revarsă ghemotoace de hîrtie şi apoi, ceva negru şi blănos cade cu o bufnitură pe podeaua liftului. Mă arunc în genunchi, ca un cîine ghemuit asupra osului. Mă aplec şi dau deoparte murdăria pe care am făcut-o, ca să-mi scot la iveală comoara şi... şi... şi... e o pereche de căşti pentru iarnă. Doar căşti.

Numai nişte căşti.

Căşti!

CĂŞTI!!!!!!

Mammy socotea că cei din familia O'Hara îi aparţineau trup şi suflet, că secretele lor erau secretele ei. Cea mai mică bănuială de mister ajungea ca s-o hotărască să pornească la vînătoare cu încăpăţînarea unui copoi.

PE ARIPILE VÎNTULUI[1]

Capitolul cinci

Vacanţă

— Bunica te caută prin toată casa, e timpul să tăiem tortul, zic eu, intrînd în garderoba bunicii, unde tata a găsit un colţişor liniştit în care să-şi tragă sufletul, departe de Revelionul şi Petrecerea de Împlinire a Cincizeci de Ani pe care ea a insistat să le organizeze în acelaşi timp în cinstea „singurului fiu cu care m-a binecuvîntat Dumnezeu".

— Repede, închide uşa! Încă nu sînt gata. E prea multă lume afară.

În ciuda numeroşilor artişti şi scriitori care se amestecă printre invitaţi, majoritatea celor prezenţi în seara asta sînt îmbrăcăminte pe care,

1. *Pe aripile vîntului*, Margaret Mitchell, Bucureşti, Ed. Univers, 1970; Trad. Mary Polihroniade-Lăzărescu; vol. I, pg. 29

așa cum ține să-mi sublinieze cu emfază, tata nu-o poartă. Pentru nimeni și nimic în lume, cîte zile o avea. „Cine dracu' ne credem noi, familia Kennedy?" era eterna replică filosofică dată de el ori de cîte ori bunica încerca să-l implice în organizarea propriei petreceri simandicoase. Pe de altă parte, pe mine nu trebuie să mă roage cineva a doua oară să îmi pun o rochie de gală și aștept cu nerăbdare orice ocazie să-mi atîrn în cui pantalonii de trening și să ies în lume îmbrăcată ca o adevărată doamnă.

— Nu că vreau să te îmbii la băutură, dar am sosit cu daruri, spun și-i întind un pahar de șampanie. Îmi zîmbește și ia o sorbitură zdravănă, punînd paharul jos, lîngă picioarele pe care și le-a cocoțat pe masa de toaletă cu oglindă a bunicii. Lasă deoparte cuvintele încrucișate din *Times*, la care se tot muncise pînă acum, și-mi face semn să șed. Mă las să cad pe covorul de pluș crem, în mijlocul unei grămezi de șifon, și iau o înghițitură din paharul meu, în vreme ce zgomotul înăbușit al rîsetelor și muzicii de orchestră se strecoară prin aer pînă la noi.

— Tată, serios, ar trebui să vii și tu – nu-i chiar așa de rău. Tipul ăla, scriitorul, e și el acolo, ăla din China. Și nici nu poartă cravată – ai putea să stai cu el.

— Prefer să-mi petrec timpul cu fiica mea. Cum mai e viața, zgîtie? Ți-e mai bine? mă întreabă după ce-și scoate ochelarii.

Mă cuprinde un nou val de furie, care întrerupe atmofera de sărbătoare de care mă bucurasem mai toată seara.

— Ah, femeia aia! exclam eu, aplecîndu-mă înainte. Adică, am muncit 80 de ore pe săptămînă în ultima lună şi pentru ce? Să-ţi zic eu pentru ce? Pentru nişte *căşti*!

Oftez exasperată, privind printre şuviţele de păr către locul unde şirul de pantofi negri cu tocuri joase, aliniaţi lîngă perete, se pierde într-o mulţime colorată de papuci chinezeşti.

— Ah, da. A trecut un sfert de oră încheiat de cînd am purtat conversaţia asta.

— Ce conversaţie? întreabă mama, ivindu-se în cadrul uşii cu o tavă de antreuri într-o mînă şi o sticlă de şampanie desfăcută, în cealaltă.

— Îţi dau un indiciu, zice tata pe un ton prefăcut, în timp ce ridică paharul ca să i se mai toarne un rînd. Porţi obiectele astea în loc de căciulă, iarna.

— Doamne! Iarăşi ne întoarcem la afacerea asta? Haide, Nan, e Revelionul! De ce nu faci o pauză?

Se lasă pe spate în şezlong, trăgîndu-şi picioarele desculţe, numai în ciorapi, sub ea şi dîndu-i tatei tava.

Mă ridic în capul oaselor şi mă întind după sticlă.

— *Nu pot*, mami! Nu pot să uit! Ar fi putut tot atît de bine să mă scuipe în ochi şi să-mi pună o fundă pe nas. Toată lumea ştie că primeşti o primă babană de Crăciun; pur şi simplu, aşa se face. Ce alt motiv aş fi avut să muncesc atîta în plus? Prima e pentru munca în plus, e răsplata efortului! Fiecare dintre idioatele care lucrează pentru ei a primit bani *şi* o geantă! Iar eu am primit...

— Căşti, mă întrerup ei, în timp ce-mi mai torn un pahar.

— Ştiţi care e problema mea? M-am dat peste cap să las impresia că e ceva firesc ca eu să-i cresc copilul în timp ce ea e plecată la manichiură. Toate povestioarele pe care le spun şi ocaziile în care-i răspund „Desigur, mi-ar face plăcere" îi dau impresia că eu locuiesc acolo. Şi-apoi uită că sînt doar o angajată la ei – s-a convins pe sine pînă în vîrful unghiilor că ea, de fapt, mă invită pe la ei ca să mă joc! Tu ce crezi, mami? o întreb, luînd un pic de caviar de pe farfuria tatei.

— Cred că ar trebui să stai de vorbă cu femeia asta, faţă în faţă, şi să stabileşti care sînt regulile sau *să renunţi* odată. Zău aşa, ar trebui să te auzi ce spui. Vorbeşti de chestia asta de zile întregi. Îţi strici bunătate de petrecere din cauza ei, şi-apoi, cine din familia asta – adică, altcineva decît bunică-ta – ar trebui să profite că avem orchestră şi să danseze?

Se uită ţintă la tata, care-şi îndeasă în gură ultimul crab în foetaj.

— Dar asta vreau! Vreau să stabilesc clar care sînt regulile, dar nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Ce să începi? Zi-i, pur şi simplu, că nu-ţi convine situaţia actuală şi că, dacă vrea să rămîi dădaca lui Grayer, atunci se vor schimba nişte lucruri.

— Corect, spun eu, pufnind. Cînd o să mă întrebe cum a fost vacanţa, eu o să mă lansez direct într-un discurs violent? Mi-ar trage o palmă.

— Păi, atunci chiar că începe lucrurile serioase, se bagă tata. Pentru că poţi să o dai în judecată pentru vătămare corporală şi-o să mîncăm pîine albă toată viaţa.

Pornită acum de-a binelea, mama continuă.

— Atunci, doar zîmbeşti cu căldură, o iei pe după umeri şi zici: „Doamnă, mă faceţi să-mi fie foarte greu să lucrez pentru d-voastră." Dă-i de înţeles cu binişorul că purtarea ei nu e în regulă.

— Maaamiii! Habar n-ai pentru cine lucrez. Pe femeia asta n-o poţi lua pe după umeri. E Regina Gheţii în persoană.

— Gata, asta e! Aruncă-i nurca, ordonă mama. E Momentul Repetiţiei!

Aceste repetiţii reprezintă episoadele cruciale din educaţia mea şi m-au ajutat să exersez orice, de la interviuri pentru facultate pînă la discursul de adio pentru prietenul meu dintr-a şasea. Tata îmi azvîrle blana atîrnată lîngă el şi se întinde să ne toarne încă un rînd.

— Bine, tu eşti doamna X, iar eu sînt tu. Dă-i bătaie.

Îmi dreg glasul şi zic:

— Bine te-ai întors, Nanny. Te-ar deranja să iei cu tine lenjeria mea murdară, cînd îl duci pe Grayer la ora de înot şi să o speli în bazin cît stai acolo? Mulţumesc din suflet. Clorul face pur şi simplu minuni!

Îmi acopăr umerii cu nurca şi afişez un zîmbet fals.

Vocea mamei sună calm şi raţional:

— Vreau să vă ajut şi pe dumneavoastră şi pe Grayer. Dar am nevoie de cooperarea dumneavoastră ca să pot continua să-mi îndeplinesc atribuţiile cît mai eficient. Iar asta înseamnă că trebuie să ne asigurăm împreună că lucrez numărul de ore convenite iniţial.

— Ah, tu *lucrezi* aici? Credeam că te-am adoptat! exclam eu şi-mi duc degetul mic în colţul gurii, mimînd îngrijorarea.

— Ei bine, deşi ar fi o onoare să mă înrudesc cu dumneavoastră, mă aflu aici ca să muncesc şi dacă voi putea să fac asta în continuare, atunci sînt convinsă că de acum înainte veţi fi mai atentă la respectarea limitelor impuse de mine.

Tata aplaudă zgomotos, iar eu mă prăbuşesc la loc pe podea.

— Scenariul ăsta n-o să funcţioneze niciodată! gem.

— Nan, femeia asta nu e Dumnezeu! E doar o fiinţă omenească. Ai nevoie de o mantra. Trebuie să mergi acolo cu o filosofie ca a lui Lao Zi... Spune nu ca să spui da. Repetă după mine!

— Spun nu ca să spun da. Spun nu ca să spun da, murmur împreună cu ea, uitîndu-mă la tapetul cu motive florale de pe tavan.

Chiar cînd am atins o tonalitate febrilă, uşa zboară în lături şi muzica inundă camera. Întorc capul şi o văd pe bunică-mea cu obrajii îmbujoraţi ce se asortează cu faldurile rochiei de satin roşu în care e îmbrăcată, rezemîndu-se de tocul uşii.

— Dragii mei! Iată încă o petrecere grandioasă, iar fiul meu se ascunde în debara la împlinirea a cincizeci de ani, aşa cum a făcut şi cînd a împlinit cinci. Haide, vino să dansezi cu mine.

Învăluită într-un nor de parfum, bunica pluteşte nonşalant pînă la tata şi-l sărută pe obraz.

— Haide, sărbătoritule, poţi să-ţi laşi cravata şi brîul aici, dar dansează măcar un mambo cu mama ta înainte să bată miezul nopţii!

El dă ochii peste cap în direcţia noastră, dar şampania l-a înmuiat. Îşi scoate cravata şi se ridică în picioare.

— Şi dumneata, domniţă. Ia-ţi nurca şi hai să dansăm, spune ea, privindu-mă cum zac, întinsă ca o plăcintă, la picioarele ei.

— Scuze că am dispărut aşa, Buni, dar e din cauza chestiei ăsteia cu căştile...

— Doamne sfinte! Pe de-o parte, taică-tău şi fracul lui, pe de alta tu cu căştile tale. Nu vreau să mai discut probleme de vestimentaţie cu membrii familiei ăsteia pînă la Crăciunul viitor!

Mama mă ajută să mă ridic şi-mi şopteşte la ureche, în vreme ce ne alăturăm iarăşi petrecerii:

— Vezi, spui nu ca să spui da. Tatăl tău cîntă chiar acum formula asta.

*

După multe reprize de dans şi sticle de şampanie, plutesc înapoi în apartamentul meu, pierdută într-o ceaţă spumoasă. George se fofilează pe lîngă călcîiele mele de îndată ce descui, iar eu îl duc în braţe către colţul meu de cameră.

— La mulţi ani, George, murmur eu, în timp ce el îmi toarce sub bărbie.

Charlene a plecat azi-dimineaţă în cursă, spre Asia, iar eu mă simt ameţită de perspectiva celor trei săptămîni de mici libertăţi pe care mi le prilejuieşte acest eveniment. În vreme ce-mi arunc cît colo pantofii cu toc, observ că beculeţul robotului telefonic clipeşte răspîndind o lumină difuză. Doamna X.

— Ce zici, George, să ne riscăm?

Mă aplec ca să-i dau drumul, apoi apăs butonul „mesaj nou".

Vocea neclară a lui F.H. se revarsă în apartament:

„Bună, Nan? Ăăă, acesta e un mesaj pentru Nan. Cred că am format corect..."

— Vai, Doamne! țip, întorcîndu-mă să-mi verific aspectul în oglindă.

„Bine. Deci, ăăă, da... Sun doar ca să-ți urez «La mulți ani». Ăăă, sînt în Africa. Și – stai – cît e ceasul acolo? Șapte ore, asta înseamnă zece... unsprezece... doisprezece. Așa. Deci sînt cu ai mei și ne pregătim s-o luăm către pădure. Și am băut niște bere cu ghizii. Și ăsta e ultimul avanpost unde există telefon... Dar voiam doar să zic că pun pariu că ai avut o săptămînă grea. Vezi! Știu că muncești din greu și voiam să știi, ăăă... că știu... că muncești... din greu, adică. Ăăă, și voiam și să-ți urez un An Nou fericit. OK, atunci... sper că ăsta e robotul tău. Așa. Deci, asta e tot, voiam doar să știi. Ăăă... pa."

Mă împleticesc pînă în pat, într-o stare de euforie totală.

— Vai, Doamne! murmur eu în întuneric, apoi adorm, cu un zîmbet larg întipărit pe față.

*

Țîr. Țîr. Țîr. Țîr.

„Bună, ați sunat la Charlene și Nan. Vă rugăm să lăsați un mesaj." Bip.

„Bună, Nanny, sper că ești acasă. Sînt sigură că probabil ești. Păi, La Mulți Ani." (Deschid un ochi.) „Sînt doamna X. Sper că ai avut o vacanță plăcută. Te-am sunat pentru că..." (Isuse, e *ora opt* dimineața!) „Mă rog, a intervenit o schimbare de planuri. Se pare că

domnul X trebuie să se întoarcă în Illinois, cu treburi. Iar eu, ei bine, Grayer e – sîntem *cu toţii* dezamăgiţi. Deci, oricum, nu o să mai mergem la Aspen şi voiam să ştiu dacă eşti disponibilă pentru restul lunii."

E 1 ianuarie! Scot capul dintre pături şi încep să bîjbîi ca nebuna după telefon. Deconectez receptorul şi-l arunc pe jos.

Gata.

Şi cad iarăşi ca un bolovan.

Ţîr. Ţîr. Ţîr. Ţîr.

„Bună, aţi sunat la Charlene şi Nan. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj." Bip.

„Bună, Nanny, sînt doamna X. Ţi-am lăsat un mesaj mai devreme." (Deschid un ochi.) „Nu ştiu dacă am menţionat asta, dar dacă mi-ai putea da un răspuns astăzi..."

Isuse, e *ora nouă şi jumătate* dimineaţa! În ziua de Anul Nou! Scot o mînă de sub pături şi încep să bîjbîii ca nebuna după telefon, iar de data asta chiar reuşesc să-l scot din priză de tot.

Aaah, linişte.

„Bună, aţi sunat la Charlene şi Nan. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj." Bip.

„Bună, Nan, aici doamna X."

Isuse! E zece dimineaţa! Ce v-a apucat, oameni buni? Acum îl aud pe Grayer plîngînd pe fundal. Nu e problema mea, nu e problema mea, căşti. Scot o mînă de sub pături şi încep să bîjbîi ca nebuna după robotul telefonic. Găsesc butonul de volum. „Pentru că nu mi-ai spus dacă îţi făcuseşi planuri, aşa că mă gîndeam că..."

Aaah, linişte.

Ţîr. Ţîr. Ţîr. Ţîr.

CE MAMA DRACULUI?

Vai, Doamne, e telefonul meu mobil. Nenorocitul de telefon mobil.

Ţîr. Ţîr. Ţîr. Ţîr.

Aaaahhh! Mă dau jos din pat, dar nu pot să identific sursa blestematului de ţîrîit. Ce durere de cap am.

Ţîr. Ţîr. Ţîr. Ţîr.

E sub pat! E sub pat! Încă în rochia de seară, încerc să mă bag sub pat, unde George a marcat un gol cu mobilul meu. Întind braţul, îl apuc în timp ce tot mai sună şi-l arunc în coşul cu rufe murdare, trîntind peste el tot ce se află pe podea.

Aaah!! Somn.

Ţîr. Ţîr. Ţîr. Ţîr.

Mă dau jos din pat, mă îndrept cu paşi apăsaţi spre coş, recuperez telefonul, mă duc în bucătărie, deschid uşa frigiderului, arunc mobilul înăuntru şi mă întorc la somn.

Mă trezesc cinci ore mai tîrziu şi dau cu ochii de George care, foarte răbdător, mă aşteaptă la capul patului ca să-i pregătesc micul dejun. Înclină capul şi miaună.

— Ai fost la o băută? pare să mă întrebe.

O pornesc fără zgomot către bucătărie, îmbrăcată în rochia de şifon negru, acum boţită peste măsură, ca să-l hrănesc pe George şi să fac nişte cafea. Deschid frigiderul şi zăresc strălucirea verde a telefonului mobil venind din spatele tăvilor de gheaţă.

„Număr de apeluri primite: 12" afişează ecranul. O, Doamne. Fac cafea şi merg să mă aşez pe pat ca să-mi ascult mesajele de pe robot.

„Bună din nou. Sper că nu mă repet. Deci, domnul X a hotărît că nu va putea merge la Aspen, iar eu nu ţin deloc să mă duc acolo de una singură. Grăjdarul şi omul care îngrijeşte gazonul locuiesc foarte departe şi, ei bine, m-aş simţi foarte izolată. Aşa că voi fi în oraş. Oricum, aş aprecia dacă ai putea să vii la lucru cîteva zile pe săptămînă. Îţi convine luni? Dă-mi de ştire. Încă o dată, numărul de aici este..."

Nici măcar nu stau prea mult pe gînduri *şi nici* nu rostesc vreo incantaţie. Reasamblez telefonul şi formez numărul de la Lyford Cay Inn.

— Alo?

— Doamna X? Bună, aici e Nanny. Ce mai faceţi?

— O Doamne, vremea de aici e pur şi simplu oribilă. Domnul X de-abia a reuşit să joace o partidă de golf, iar acum nu o să poată nici să schieze. Grayer a fost silit să stea în casă tot timpul, iar ei ne promiseseră că vom avea pe cineva cu normă întreagă, ca anul trecut, dar se pare că nu se găsesc oameni sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu ce o să mă fac. Aud *Pocahontas* pe fundal. Deci, mi-ai primit mesajul?

— Da, răspund masîndu-mi tîmplele care zvîcnesc cu degetul mare şi cel mic.

— Ştii, cred că e ceva în neregulă cu telefonul tău. Ar trebui negreşit să-l duci la reparat. Am încercat să te sun toată dimineaţa. Mă rog, domnul X pleacă în dimineaţa asta, dar eu rămîn peste weekend şi nu mă întorc decît luni. Avionul nostru aterizează la 11.00, aşa că am putea să ne întîlnim la apartament, la prînz?

— Păi, de fapt... *căşti*... mi-am făcut deja planuri, de vreme ce nu trebuia să revin la lucru decît în ultima zi de luni din ianuarie.

— Ah. Mi-ai putea totuşi acorda o săptămînă sau două?

— Păi, treaba e că...

— Poţi să aştepţi puţin? Se pare că a acoperit receptorul cu palma. Nu mai avem altă casetă video. Domnul X spune ceva, dar nu prea deslușesc ce. Păi, mai pune-i-o o dată, şuieră ea.

— Ăăă, doamnă X?

— Da?

Îmi dau seama că, dacă nu găsesc o minciunică nevinovată, o să stăm la telefon pînă poimîine.

— V-am urmat sugestia în legătură cu Parisul. Aşa că nu o să mă pot întoarce decît, să vedem, de luni în două săptămîni. Adică, pe 18. Spun nu ca să spun da. De asemenea, înainte să plecaţi nu am prea avut timp să discutăm suma pe care o voi primi în plus pe oră, anul acesta.

— Ăăă?

— Păi, în mod obişnuit, cresc preţul cu $ 2 în fiecare ianuarie. Sper că asta nu e o problemă.

— Păi... Nu, nu, desigur. Voi vorbi cu domnul X. Pe lîngă asta, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mîine... ştii, cît te vînturi pe-afară... ai trece şi pe la apartament şi ai umple din nou umidificatoarele.

— Ăăă, să spun drept, o să fiu în West Side atunci, aşa că...

— Minunat! Ne vedem în două săptămîni. Dar te rog să mă anunţi dacă poţi să începi cumva mai devreme.

*

James îmi ţine uşa să intru.

— La mulţi ani, Nanny. Cum de te-ai întors atît de repede? pare el surprins să mă vadă.

— Trebuie să-i umplu din nou umidificatoarele doamnei X, răspund.

— Nu zău? zîmbeşte el larg şi răutăcios.

Primul lucru pe care-l observ cînd deschid uşa apartamentului familiei X e că încălzirea centrală e pornită. Păşesc în tăcerea dinăuntru, simţindu-mă un pic ca o hoaţă. Tocmai cînd îmi dau jos paltonul, din boxele sistemului stereo izbucneşte vocea Ellei Fitzgerald, cîntînd *Miss Otis Regrets*. Îngheţ.

— E cineva? strig. Ţin strîns rucsacul şi o iau pe lîngă perete spre bucătărie, sperînd să pun mîna pe un cuţit. Am auzit zvonuri că portarii din clădirile astea folosesc casele cînd chiriaşii sînt plecaţi. Împing uşa bucătăriei.

Pe tejghea se află o sticlă de Dom Pérignon destupată, iar oalele clocotesc pe aragaz. Ce fel de nebun se strecoară într-un apartament ca să gătească?

— Nu e gata încă. *Ce n'est pas fini*, se aude o voce de bărbat, cu un puternic accent franţuzesc, în timp ce posesorul ei apare din baia de serviciu, ştergîndu-şi mîinile de pantalonii în carouri şi aranjîndu-şi halatul alb de bucătar.

— Cine eşti dumneata? îl întreb ţipînd ca să acopăr muzica şi făcînd cîţiva paşi spre uşă.

— *Qui est vous?* mă întrebă la rîndul lui, punîndu-şi mîinile în şolduri.

— Ăăă, eu lucrez aici? *Cine* eşti *dumneata*?

— *Je m'appelle Pierre.* Stăpîna dumitale m-a angajat ca să *faire le dîner.*

Astea fiind zise, se întoarce să mărunţească feniculul. Bucătăria e o fantasmă de activitate intensă şi arome delicioase. Nu a mai arătat niciodată atît de vesel.

— De ce tu stă acolo ca un peşte? Pleacă, îmi spune, făcîndu-mi semne cu cuţitul.

Ies din bucătărie şi-o pornesc în căutarea doamnei X.

Nu-mi vine să cred că s-a întors. Desigur, de ce să ne obosim s-o sunăm pe Nanny? Oo nu, doar nu am altceva mai bun de făcut decît să-i ţin picturile în ulei la o umiditate adecvată. Ah, *în nici un caz* nu o să lucrez în seara asta, dacă ăsta-i e jocul. Probabil că nu e decît vreo şmecherie de-a ei ca să mă facă să vin la lucru. L-o fi legat pe Grayer fedeleş, într-o plasă, şi l-o fi atîrnat deasupra umidificatorului, cu gîndul să-i dea drumul peste mine în secunda în care torn apa.

— EA A ALERGAT CĂTRE CEL CARE-O FĂCUSE SĂ RĂTĂCEASCĂ DRUMUL DREPT, zbiară combina, urmărindu-mă din cameră în cameră.

Bine, fie. O s-o informez doar că am trecut pe aici, aşa cum am promis şi după aia, o tai.

— Hei?

Aproape că-mi ies din minţi de spaimă. Iat-o, ieşind din dormitor cu paşi mari, într-un chimono legat într-o doară în talie şi cu cerceii de smarald sclipind în lumina de pe hol. Inima mi se urcă în gît.

E domnişoara Chicago.

— Bună, îmi spune ea, pe un ton la fel de prietenos ca acela pe care-l avusese în sala de conferinţe acum trei săptămîni. Pluteşte pe lîngă mine, îndreptîndu-se către sufragerie.

— Bună, răspund, alergînd dezordonat în urma ei şi desfăcîndu-mi fularul.

Dau colţul chiar cînd ea deschide dintr-o mişcare uşile franţuzeşti ale sufrageriei, dînd la iveală o masă pregătită pentru o cină romantică. Un buchet uriaş de bujori, din cei negru-purpuriu, culoarea cernelii de sepie, tronează în mijlocul unui cerc format din lumînările strălucitoare. Se apleacă peste masa de mahon, ca să îndrepte tacîmurile de argint.

— Am venit pentru umidificatoare! strig ca să acopăr muzica.

— Aşteaptă, zice ea şi se duce la panoul de control ascuns, de unde ajustează, cu o finețe de expert, volumul, tonalitatea şi basul. Aşa e mai bine. Ce ziceai? mă întrebă, întorcîndu-se spre mine cu un surîs.

— De umidificatoare? Sînt, ăăă, uscate? Rămîn fără... apă? Iar picturile, păi, ar avea, ăăă, de suferit? Dacă se usucă? Eu nu trebuia decît să pun apă în ele. Doar o dată. Doar astăzi, acum, pen'că le-ar ţine pînă... OK! Atunci, asta o să fac.

— Ei bine, îţi mulţumesc, Nanny. Sînt sigură că domnul X apreciază efortul, ca şi mine.

Îşi recuperează de pe tejghea paharul de şampanie rătăcit, iar eu îngenunchez şi scot umidificatorul din priză.

— Bine, atunci, mormăi, luînd aparatul greu în braţe şi apucînd-o, fără nici un fel de ajutor, spre bucătărie.

Umplu toate cele zece rezervoare, le car cu mare greutate din şi în spălătorie, în vreme ce Ella îi dă înainte cu *It Was Just One of Those Things*, *Why Can't You Behave?* şi *I'm*

Always True to You, Darlin', in My Fashion. Mi-o ia mintea razna. Asta nu e casa ei. Asta nu e familia ei. Iar dormitorul din care a ieşit nu e cu siguranţă al ei.

— Ai terminat? mă întreabă în timp ce îl bag şi pe ultimul în priză. Pentru că mă întrebam dacă ai fi drăguţă să dai o fugă pînă la magazin.

Mă urmează pînă la uşă şi, după ce îmi iau paltonul, îmi dă o hîrtie de 20 $.

— Pierre a uitat să ia smîntînă grasă. Mersi.

Din uşă, mă uit la bani, apoi la umbreluţa cu broscuţă al lui Grayer, din stativ, cea din care ies doi ochi mari de broască atunci cînd o deschide.

Îi întind bancnota.

— Nu pot... Am, ăăă, o programare, ceva la doctor.

Cu coada ochiului, îmi surprind imaginea reflectată în oglinda vinovăţiei.

— De fapt... pur şi simplu nu pot.

Ea zîmbeşte mai larg.

— Păstrează banii, îmi spune pe un ton indiferent.

Uşa liftului se deschide, în timp ce ea, rezemată de toc, se străduieşte să pară relaxată. Las bancnota pe masa de pe culoar. În ochi îi luceşte furia.

— Uite ce e, Nanny – parcă aşa te cheamă, nu? Aleargă repejor acasă şi comunică-i şefei tale că m-ai găsit aici, dar singurul rezultat va fi că mă vei scuti de deranjul de-a lăsa în urmă o pereche de chiloţi.

Se întoarce în apartament, lăsînd uşa să se trîntească în urma ei.

*

— Adică, să-i lase la propriu? mă întreabă Sarah a doua zi, în timp ce probează încă o nuanţă de roz a rujului de buze, în magazinul Stila.

— Nu ştiu! Trebuie să-i caut chiloţii? Mă simt de parcă asta ar trebui să fac.

— Cu cît te plătesc oamenii ăştia? Adică, ai vreo limită? Există vreo limită pe care s-o încalce?

Sarah îşi ţuguie buzele de mama focului.

— Prea roz? mă întreabă.

— Ca un fund de babuin, zic.

— Încercaţi una dintre nuanţele mai închise, o sfătuieşte specialista în machiaj, din spatele tejghelei. Ea se întinde după un şerveţel şi o ia de la capăt.

— Doamna X se întoarce mîine. Simt că pur şi simplu ar trebui să fac *ceva*, zic, sprijinindu-mă disperată de tejghea.

— Ăăă, să demisionezi?

— Nu, nu aici, în lumea reală, în care stau cu chirie.

— DRĂGUŢĂ!!!!!

Îngheţăm amîndouă şi ne uităm în cealaltă parte a sălii principale a magazinului, de unde două grămezi de pungi de cumpărături strigă porecla pe care o avea Sarah în liceu şi care rimează cu „ghetuţă". Grămezile îşi croiesc drum către noi, ocolind balconul, şi se dau într-o parte ca să ni le arate pe Alexandra şi Langly, două foste colege de la Chapin.

Eu şi Sarah ne uităm una la alta. În liceu, se încălţau în papuci cu talpă de plută şi erau fane *Dead*. Acum, stau dinaintea noastră –

Alexandra are 1,80 m, iar Langly, abia 1,50 m – îmbrăcate în haine din lînă de oaie tunsă o singură dată, pulovere pe gît din caşmir şi o tonă de Cartier.

— DRĂGUŢĂ! repetă Alexandra cuprinzînd-o pe Sarah într-o îmbrăţişare călduroasă şi-aproape pocnind-o în cap cu una dintre pungi.

— Cum mai e viaţa, Drăguţă? Ţi-ai găsit bărbat? o întreabă.

Ochii Sarei se deschid larg.

— Nu. Mă rog, vreau să zic că a existat cineva, dar...

Începe să transpire, iar fondul de ten i se scurge de pe frunte.

— Eu mi-am găsit un bărbat suuuperb. E grec şi e mortal. Plecăm pe Riviera săptămîna viitoare, gîngureşte Alexandra. Şi tu, ce mai pui la cale? mă întreabă, de data asta, pe mine.

— Ah, toate vechi şi nouă toate. Încă mai lucrez cu copiii.

— Aha, spune Langly încetişor. Ce-o să faci la anul?

— Păi, sper să lucrez într-un program extra-şcolar. (Cele două mijesc ochii de parcă aş fi dat-o brusc pe limbi străine.) Care se axează pe utilizarea artelor creative? Ca mijloc de auto-exprimare? Şi, ăăă, pe consolidarea spiritului de grup? (Mă privesc complet nedumerite.) În care e foarte implicată Kathie Lee[1]? (Le ofer un ultim punct de sprijin în efortul lor de a... de a ce?)

---

1. Kathie Lee Gifford, născută Kathryn Lee Epstein (1953) – autoare de piese de teatru şi actriţă americană. Este renumită pentru un talk-show de televiziune

— Corect. Şi tu? aproape că-i şopteşte Langly lui Sarah.

— O să lucrez la revista *Allure*.

— Vai, Doamne!! chiăie ele la unison.

— Păi, continuă Sarah, nu o să fac altceva decît să răspund la telefoane, dar...

— Nu, e fenomenal. Pur. Şi. Simplu. Ador. *Allure*, zice Alexandra.

— Voi, fetelor, ce faceţi la anul? le întreb.

— Mă ţin după grecul meu, răspunde Alexandra.

— Fumez „iarbă", spune încet Langly.

— Păi, ar fi mai bine s-o ştergem – ne întîlnim cu mama la Côte Basque, la unu. Vai, Drăguţă!

Sarah e din nou atacată de Alexandra, apoi cele două se îndepărtează, ca să încerce salatele de fructe de mare.

— Eşti chiar nostimă, îi zic lui Sarah. *Allure*?

— Dă-le-n mă-sa. Haide să mergem într-un loc magnific şi să luăm masa.

Ne hotărîm la o tratăţie şic la Fred's, cu vin roşu şi pizza cu brînză robiola.

— Adică, tu chiar ţi-ai lăsa *lenjeria* în *casa* cuiva?

— Nan, îmi spune Sarah, închizîndu-mi gura. Nu pricep de ce-ţi pasă. Doamna X te munceşte ca pe hoţii de cai *şi* ţi-a dat drept primă de Crăciun o chestie de pus pe cap, făcută dintr-un animal mort! Ce-i cu atîta loialitate?

— Sarah, lăsînd la o parte faptul că e ca un proprietar de sclavi, e totuşi mama lui Grayer, iar muierea asta se culcă cu bărbatu-său, în dormitorul conjugal. Şi în casa unde locuieşte Grayer. Mi se rupe inima.

Nimeni nu merită asta. Şi creatura aia! Vrea să fie prinsă asupra faptului! Ce mai e şi asta?

— Păi, dacă amantul meu însurat ar da degeaba din clanţă că vrea să-şi lase nevasta, ar fi posibil să vreau şi eu să fie prins.

— Deci, dacă vorbesc, domnişoara Chicago cîştigă partida, iar doamna X va fi distrusă. Dacă tac, se va crea o situaţie umilitoare pentru doamna X...

— Nan, asta nu e nici pe departe responsabilitatea ta. Nu tu trebuie să-i spui. Crede-mă, chestia asta nu intră în fişa postului.

— Dar, dacă nu spun şi chiloţeii plutesc prin casă, iar ea află în felul ăsta... Cîh! Ce urît! O, Doamne, dar dacă îi găseşte Grayer? E atît de diabolică încît pun pariu că o să-i lase undeva, unde el i-ar găsi.

— Nan, revino-ţi. De unde i-ar putea trece lui prin cap că sînt ai damei?

— Pentru că sînt probabil de dantelă neagră şi tanga şi s-ar putea să nu-şi dea seama acum, dar într-o bună zi, o să facă terapie la psiholog şi chestia asta o să-l *omoaareee*. Ia-ţi paltonul.

*

În holul de la intrare, Sarah îl întîmpină pe Josh cu un pahar de vin.

— Bine aţi venit la Vînătoarea de Chiloţei!, unde jucăm pentru premii fabuloase, printre care se numără o pereche de căşti de iarnă şi o excursie în debaraua de serviciu. Cine este primul concurent?

— Ah, eu, eu! strigă Josh scoţîndu-şi haina.

Eu stau în patru labe în fața garderobei din hol și răscolesc prin buzunarele fiecărei haine și prin fiecare gheată. Nimic.

— Doamne, Nan, locul ăsta e fantastic. Să dea dracu' dacă nu-i ca la Muzeul Metropolitan.

— Mda, și atmosfera-i la fel de intimă, răspunde Sarah, în timp ce eu alerg ca nebuna în camera de zi.

— N-avem timp de trăncăneală! le strig peste umăr. Fiecare-și alege o cameră!

— Deci, primim puncte pentru orice piesă de lenjerie intimă sau numai dacă are pe ea o literă stacojie? se interesează Josh.

— Primim puncte în plus dacă sînt tanga și comestibili, îi explică Sarah regulile jocului pe care eu nu-l găsesc cîtuși de puțin amuzant.

— În regulă! Atenție la mine! zic. Vom lucra metodic. Vom începe cu acele camere care sînt cel mai des folosite și unde chiloțeii ar putea fi descoperiți cel mai repede. Joshua, tu iei în primire dormitorul principal, garderoba doamnei X și biroul ei. Sarah Anne!

— La datorie, să trăiți!

— Bucătăria, camerele servitorilor, biblioteca. Eu iau camera de zi, sufrageria, biroul și spălătoria. OK?

— Și camera lui Grayer? întreabă Josh.

— Corect. Încep de-acolo.

Aprind în trecere toate luminile, chiar și becurile din tavan, atît de rar folosite, dezvăluind chiar și cele mai întunecate unghere ale casei familiei X.

*

— Nan, nu poţi să spui că n-am încercat, spune Josh întinzîndu-mi o ţigară.

Stăm cu toţii lîngă tomberoanele de reciclare, pe casa scărilor din spate.

— Probabil că a jucat la cacealma, sperînd că tu o să-i spui doamnei X, ca să poată să înceapă ea să redecoreze casa.

Sarah îşi mai aprinde o ţigară.

— Şi-apropo, oricine reuşeşte să găsească perechea de chiloţi în casa asta, îşi merită din plin victoria – sînt ascunşi cu mare artă. Eşti sigură că dama asta lucrează pentru domnul X şi nu pentru CIA? se interesează ea, înapoindu-mi bricheta.

Josh încă mai ţine în braţe pechinezul de porţelan pe care l-a agăţat în căutările lui.

— Mai spune-mi o dată.

— Nu ştiu, poate 2-3000 $, zice Sarah.

— Incredibil! De ce? De ce? Îmi scapă ceva?

Se uită la cîine complet năucit.

— Stai, mă duc să iau altceva.

— Ai face bine să-l pui înapoi *exact* de unde l-ai luat, îi spun, prea obosită ca să alerg după el pentru a mă asigura că face într-adevăr asta. Îmi pare rău că v-am făcut să vă irosiţi seara căutînd chiloţi, zic şi strivesc mucul de ţigară de balustrada metalică.

— Hei, spune Sarah, trecîndu-şi mîna pe după umerii mei. O să fie bine. Familia X are o droaie de bijuterii şi o să fie şi ei bine.

— Şi Grayer?

— Păi, el te are pe tine. Iar tu îl ai pe F.H.

— OK, io n-am nimica. Am o bandă de robot telefonic în cutia de bijuterii şi o linguriţă de

plastic drept suvenir, pe care o car peste tot în geantă, iar lucrurile ar putea să se oprească aici.

— Da, da, sigur. Pot să pomenesc de linguriţa de plastic la nuntă?

— Scumpo, dacă ajungem pînă acolo, îţi dau voie *să duci* tu linguriţa la nuntă. Haide, să-l luăm pe Josh şi să ne ştergem amprentele în timp ce ne cărăm de-aici.

Cînd ajung acasă, becul robotului clipeşte.

„Bună, Nanny, sînt doamna X. Nu ştiu dacă ai plecat deja spre Paris. Iarăşi nu am putut da de tine pe mobil. S-ar putea să fie nevoie să-ţi luăm altul, cu o acoperire mai bună. Te sun pentru că domnul X mi-a făcut cadou de Crăciun o săptămînă la Golden Door. Nu-i aşa că-i minunat? Lyford Cay e pur şi simplu oribil şi încă nu mi-am revenit după sărbători. Sînt de-a dreptul epuizată, aşa că m-am hotărît să mă duc săptămîna viitoare. Domnul X va fi prin preajmă, dar mă întrebam dacă ai vrea să te întorci, ca să-i spun că o să fii disponibilă în caz că are nevoie de tine. Doar aşa, să fim siguri că nu sînt probleme în privinţa asta. O să rămîn în cameră în seara asta. Sună-mă."

Primul meu impuls e să-i telefonez şi să-i spun să nu mai iasă niciodată din casă.

— Doamnă X? Bună, sînt Nanny.

— Da?

Trag adînc aer în piept.

— Deci, ţi se pare convenabil?

— Desigur, spun eu, uşurată că nu mă întreabă nimic despre vizita la apartament.

— Minunat. Deci, ne vedem luni după-amiază, de mîine într-o săptămînă. Avionul meu e la nouă, aşa că dacă ai putea să ajungi pînă la şapte, ar fi grozav. De fapt, să zicem chiar pe la şase fără un sfert, ca să nu riscăm.

*

E a opta oară cînd mă întorc de pe o parte pe alta, în ultimul sfert de oră. Sînt aşa de obosită că îmi simt trupul îngreunat, dar, de fiecare dată cînd sînt pe punctul de a aţipi, aud prin tot apartamentul ecoul tusei puternice şi seci a lui Grayer. Mă întind ca să întorc din nou ceasul spre mine, iar cifrele arată 2.36 A.M. Doamne.

Lovesc salteaua cu mîna şi mă rostogolesc pe spate. Cu ochii aţintiţi în tavanul camerei de oaspeţi a soţilor X, mă străduiesc să fac socoteala puţinelor ore de somn pe care am reuşit să le prind de trei nopţi încoace, iar rezultatul mă face să mă simt şi mai îngreunată. Sînt frîntă din cauză că mi-am petrecut aproape tot timpul distrîndu-l pe Grayer pentru că e tot mai deprimat, iar febra i-a crescut.

Cînd am sosit, ea m-a întîmpinat la lift, cu o listă în mînă şi cu bagajele aşteptînd-o deja în limuzina de la scară. Nu voia decît „să precizeze" că pe Grayer „îl durea puţin o ureche" şi că medicamentul era pe marginea chiuvetei, alături de numărul de telefon al pediatrului – „pentru orice eventualitate". Plus bomboana de pe colivă: „Am prefera ca Grayer să nu se uite prea mult la televizor. Distracţie plăcută amîndurora!"

De îndată ce l-am găsit zăcînd pe podea, lîngă trenuleţ şi jucîndu-se fără chef cu vagonul de serviciu, pe care-l rostogoleşte pe unul din braţe, mi-am dat seama că numai de „distracţie" nu va fi vorba.

— Ai idee cînd se întoarce domnul X în seara asta? o întreb pe Connie, care face curat primprejur.

— Sper că ţi-ai adus pijamalele, îmi răspunde, dînd din cap cu dezgust.

De cîteva zile încoace, am ajuns să aştept cu nerăbdare sosirea lui Connie; e o uşurare să mai fie cineva în apartament, chiar dacă nu e vorba decît de un vîrtej zumzăitor care face curat şi dă cu aspiratorul. Cum temperatura a rămas constant la – 13°, sîntem în arest la domiciliu de cînd am venit. Situaţia asta ar fi fost suportabilă, chiar ideală, dacă F.H. n-ar fi trebuit să se întoarcă imediat la şcoală pentru cursuri. A zis că pot să-l duc pe Grayer la el, să se joace cu Max, dar cred că nici unul, nici altul nu sînt în stare de asta. „Uşoara" durere de ureche i-o mai fi trecut, dar tusea e din ce în ce mai rea.

E inutil să mai spun că domnul X e dat dispărut – pur şi simplu nu s-a întors acasă în prima seară. Numeroasele telefoane date lui Justine nu au scos la iveală decît mesageria vocală a unui apartament de la hotelul Four Seasons, din Chicago. Între timp, recepţia centrului de recreere filtrează apelurile către doamna X, de parcă sus-numita ar fi Sharon Stone. L-am dus iarăşi pe Grayer la medic, în după-masa asta, dar singurul sfat a fost să termine de luat caşetele roz de amoxicilină şi să aştepte să treacă.

Încă o rundă de tuse răgușită – sună mai congestionat acum decît în timpul cinei. E așa de întuneric și așa de tîrziu, iar casa asta e pur și simplu atît de mare încît încep să mă simt de parcă am fi naufragiați aici.

Mă ridic, îmi înfășor șalul de cașmir în jurul umerilor, ca pe o capă, și-mi tîrșîi picioarele spre fereastră. Trag draperiile grele din creton, lăsînd lumina felinarelor de pe Park Avenue să se reverse în încăpere, și-mi sprijin fruntea de geamul rece. Un taxi trage în fața clădirii de vizavi și din el coboară cu greutate o fată și-un băiat. Ea poartă cizme cu toc înalt și o haină scurtă și se sprijină de el în timp ce îl ocolește pe portar și intră. Cred că s-a congelat de tot. Fruntea mi se răcorește repede în contact cu sticla. Mă trag înapoi și o ating cu mîna. Perdeaua cade la loc, luînd și lumina cu ea.

— Naaanny? strigă vocișoara răgușită a lui Grayer.

— Da, Grover, vin imediat.

Vocea mea trimite ecouri prin camera imensă. O pornesc cu pași tîrșîiți prin întunericul din apartament, sfîșiat de dîrele stranii de lumină aruncate de farurile mașinilor de afară. Mă întîmpină strălucirea caldă a veiozei Grover și vîjîitul aparatului de filtrat aerul, Supersonic 2 000. În clipa în care intru pe ușă, simt un gol în stomac – nu-i e bine deloc. Respiră cu greutate, iar ochii îi lăcrimează. Mă așez pe colțul patului.

— Sînt aici, puiule.

Îi pun mîna pe frunte și arde. Cînd îl ating cu degetele, începe să scîncească.

— E în regulă, Grover, eşti doar foarte bolnăvior şi ştiu că e nesuferit.

Dar nu mai ştiu nici eu. Şuieratul pe care-l scoate mă îngrijorează.

— O să te ridic acum, Grover.

Îmi trec mîinile pe sub el, iar şalul de caşmir cade pe jos. Începe să plîngă de-a binelea şi să se agite cînd îl trag spre mine. Trec pe pilot automat şi îmi evaluez opţiunile. Medicul pediatru. Camera de urgenţă. Mama.

Îl duc în braţe pînă la telefonul din hol şi mă sprijin de perete în vreme ce formez numărul. Mama îmi răspunde de la primul apel.

— Unde eşti? Ce s-a întîmplat?

— Mami, nu pot să-ţi dau amănunte acum, dar sînt cu Grayer şi are o infecţie la ureche şi tuşeşte de ceva zile. I-au dat antibiotice, dar tusea e tot mai rea şi nu reuşesc să-i las un mesaj doamnei X, pentru că recepţionera zice că a fost în nu-ş' ce piscină izolată toată ziua, iar el nu poate să respire şi nu ştiu dacă ar trebui să-l duc la spital, pentru că febra nu îl lasă şi n-am mai dormit de două nopţi şi...

— Vreau să-l aud cum tuşeşte.

— Ce?

— Pune-i receptorul la gură, ca să poată să tuşească.

Vocea mamei e calmă şi egală. Ţin receptorul aproape de gura lui Grayer şi, într-o secundă, izbucneşte într-o tuse profundă. Îi simt pieptul vibrînd în locul în care acesta e lipit de mine.

— Doamne, mami, nu ştiu ce să...

— Nanny, e anghină diftерică. Bietul copil are anghină diftерică. Iar tu trebuie să respiri

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ "I.N. ROMAN"

adînc. Nu ai voie să îţi pierzi capul în clipa asta. Inspiră odată cu mine...

Mă concentrez asupra vocii ei şi inspir o dată, pentru Grayer şi pentru mine.

— Şi-acum expiră. Ascultă aici, sînteţi în regulă, şi el şi tu. Are doar mult lichid în piept. Unde sînteţi în clipa asta?

— Pe Park Avenue, la 721.

— Nu, unde anume în casă?

— În hol.

— Telefonul e fără fir?

— Nu, ei nu-i plac aparatele fără fir.

În timp ce Grayer scînceşte, simt cum panica începe iarăşi să se acumuleze.

— În regulă, vreau să te duci în baia lui, să dai drumul la duş, la o temperatură potrivit de caldă – nu prea fierbinte, doar caldă, şi-apoi să te aşezi pe marginea căzii, cu el în braţe. Ţine uşa închisă, ca să se facă abur. Rămîi acolo pînă ce încetează să mai respire cu zgomot. Aburul o să ajute, o să vezi. Febra începe să cedeze şi o să scadă pînă dimineaţă. O să fie totul bine. Sună-mă peste o oră, OK? O să aştept.

Mă simt puţin alinată la gîndul că îl pot ajuta cu ceva.

— Bine, mami. Te iubesc.

Pun receptorul jos şi-l car iarăşi prin întuneric, către baie.

— O să aprind lumina, Grayer. Închide ochii.

Îşi ascunde feţişoara transpirată în scobitura gîtului meu. După ce am stat atîta în întuneric, becul mă orbeşte şi trebuie să clipesc de cîteva ori înainte să îmi pot fixa privirea pe argintiul sclipitor al robinetului. Îl ţin strîns în braţe în timp ce mă aplec să

dau drumul la duș, apoi mă așez pe marginea căzii, cu el în poală, încercînd să-mi găsesc echilibrul. Cînd apa ne ajunge la picioare, începe să plîngă de-adevăratelea.

— Știu, scumpule, știu. O să stăm aici pînă ce aburul ăsta minunat o să-ți facă pieptul să se simtă mai bine. Vrei să cînt?

El doar se sprijină de mine și plînge și tușește, în vreme ce aburul umple gresia strălucitoare din jurul nostru.

— Vreau... la... mamiiiiii.

Efortul îl face să se cutremure și nu pare a băga de seamă că sînt aici. Pantalonii de pijama mi se udă leoarcă. Îmi las capul să cadă lîngă al lui și mă legăn încetișor. Lacrimi de epuizare și grijă mi se preling pe față și cad în părul lui.

— O, Grove, știu. Și eu vreau la mami.

*

Razele soarelui se strecoară printre jaluzele, iar noi ronțăim pîine prăjită cu scorțișoară printre animalele de pluș ale lui Grayer.

— Mai zi o dată, Nanny. Spune „pîine prăjită cu *anișoară*".

Eu rîd și-i împung cu blîndețe burtica. Ochii îi sînt limpezi și lucesc, iar ușurarea pe care am simțit-o cînd temperatura i-a ajuns la 37° ne face pe amîndoi să fim puțin euforici.

— Nu, G, *scorțișoară*. Repetă după mine.

— Zi „pîine prăjită cu anișoară". *Tu* să repeți după mine.

Mînuța lui mă mîngîie pe păr cu un gest distrat, în timp ce firimiturile se împrăștie în jurul nostru.

— Pîine prăjită cu fete? Ai luat-o razna. Ce-o să mai urmeze? Ouă cu băieţi?

El chicoteşte de mama focului la gluma mea.

— Da! Ouă cu băieţi! Mi-e aşa de foame, Nanny, că mor. Poţi să-mi faci nişte ouă... cu băieţi?

Mă tîrăsc spre el şi-i iau farfuria în timp ce mă ridic.

— Bună! Bună, mami s-a întors!

Îngheţ. Grayer se uită în sus, la mine şi, ca un căţel plin de entuziasm, se zvîrcoleşte ca să coboare din pat. Aleargă pe lîngă mine şi o întîmpină cînd ajunge la uşă.

— Bună! Ce-i cu toate firimiturile astea pe faţa ta?

Îl mîngîie de parcă l-ar scutura şi se întoarce spre mine. Văd şi eu camera prin ochii ei: perne, pături şi prosoape ude aruncate toate pe jos, acolo unde m-am prăbuşit şi eu cînd Grayer a reuşit să adoarmă, la şase dimineaţa.

— Grayer a fost foarte bolnav. Am stat foarte tîrziu aseară...

— Ei bine, acum arată excelent, mai puţin firimiturile alea. Grayer, mergi la baie şi spală-te pe faţă, ca să-ţi pot arăta cadoul.

El mă priveşte cu ochii mari şi dispare ţopăind către baie. Sînt uimită că poate măcar să mai calce pe acolo.

— Şi-a luat medicamentele?

— Da, păi, mai are pentru două zile. Dar tusea s-a înrăutăţit foarte mult. Am încercat să vă sun.

— Nanny, cred că am discutat deja despre locul în care aş prefera să mănînce Grayer, se zburleşte ea. Poţi pleca acum, mă ocup eu.

— OK, mă duc să mă schimb, spun eu, silindu-mă să zîmbesc.

Cu farfuria în mînă, trec pe lîngă ea şi abia dacă mai recunosc apartamentul scăldat în lumina soarelui. Îmi îndes totul în geantă, trag blugii pe mine şi îmi pun puloverul, lăsînd patul nefăcut, ca un ultim gest de răzvrătire.

— Pa! strig deschizînd uşa.

Aud picioruşele lui Grayer lipăind pe marmură, pe cînd iese în fugă din cameră, doar în pijamale şi cu o pălărie de cowboy care-i e mult prea mare.

— Pa, Nanny! spune, desfăcînd larg braţele ca să mă îmbrăţişeze, iar eu îl ţin strîns, uimită de cît de mult i s-a îmbunătăţit respiraţia în doar cîteva ore.

— Doamnă X? trebuie să mai ia antibioticele încă două zile, aşa că...

Ea se iveşte la celălalt capăt al holului şi-mi răspunde:

— Ei bine, avem planuri mari azi: trebuie să ne tundem şi să mergem la Barneys ca să luăm un cadou pentru tăticul. Haide, Grayer, hai să ne îmbrăcăm. La revedere, Nanny.

Am priceput – tura mea s-a sfîrşit. O urmează în camera lui, iar eu rămîn puţin în picioare, singură, în hol, apoi îmi iau geanta şi-mi înăbuş pornirea de a pune antibioticele lîngă mobilul ei.

— Pa, amice.

Trag fără zgomot uşa în urma mea.

Euriclea se urcă rîzînd de bucurie în odăiţa de sus ca să-i spună stăpînei că îi venise soţul. Genunchii i se mişcau mai repezi, picioarele i se sprinteniseră [...].

ODISEEA[1]

Capitolul şase

Poveste de dragoste în stil Park Avenue

Ţin apăsată tasta de *backspace* şi privesc cum a cincea mea variantă pentru o propoziţie de deschidere se şterge, literă cu literă. Jean Piaget... oare ce să spun?

Mă las pe spate, sprijinindu-mi ceafa de spătarul scaunului şi mă uit fix la norii cenuşii care plutesc încet pe deasupra acoperişurilor clădirilor de peste drum. George dă cu lăbuţa în mîna care-mi atîrnă bălăngănindu-se.

— Piaget, rostesc cu voce tare, aşteptînd să mă lovească inspiraţia, şi întind brusc mîna spre motan, în joacă.

Sună telefonul, dar las robotul să preia apelul. E fie doamna X, care sună să se intereseze

1. *Odiseea* – Homer, Ed. Mondero, Bucureşti, 1998, traducere în proză de E. Lovinescu.

dacă mai am vreun strop de sînge în mine pe care nu l-a supt încă, fie mama, care vrea să verifice cum mai stă treaba.

„Bună, aţi sunat la Charlene şi Nanny. Lăsaţi un mesaj."

„Hei, fată harnică, voiam doar să..."

Vocea mea preferată se revarsă în încăpere, iar eu mă întind peste birou ca să înşfac receptorul.

— Bună şi ţie.

— Bună! Ce cauţi pe-acasă la ora 13.43, într-o marţi?

— Dar tu ce cauţi, de mă suni tocmai de la Haa-vaad, la ora 13.43, într-o marţi? întreb eu, dîndu-mă în spate cu scaunul şi desenînd un cerc larg cu şosetele pe parchetul din lemn de esenţă tare.

— Eu am întrebat primul.

— Păi, se pare că Jean Georges le-a pierdut soţilor X rezervările pentru Ziua Îndrăgostiţilor, aşa că ea m-a trimis repejor acasă, cu o listă scrisă la calculator cu restaurante de patru stele pe care să le hărţuiesc.

Arunc o privire la rucsacul meu, unde documentul cu pricina stă la păstrare, împăturit.

— De ce nu a sunat chiar ea?

— Am încetat să mă mai întreb.

— Şi, unde ai făcut rezervările?

— Nicăieri! Mîine e Ziua Îndrăgostiţilor. Presupun că nu vrea să admită faptul că restaurantele astea nu fac rezervări decît cu 30 de zile înainte şi că m-a făcut să-mi petrec data de 14 ianuarie – într-o duminică, mersi frumos – sunînd prin toate locurile astea. Şi chiar şi aşa, tot ce-am putut să-i găsesc a fost o masă la ora zece seara, iar recepţionerului a trebuit

să-i jur pe capul întîiului meu născut că o să plece din restaurant pînă la unsprezece. Mda, nu prea merge. O să aibă baftă dacă obţin un separeu la Burger King.

Parcă-l văd pe domnul X înmuind distrat cartofii prăjiţi în ketchup, în timp ce citeşte secţiunea de afaceri.

— Ia zi, ai găsit chiloţii?

— Nu. O să fii tare trist cînd n-o să mai fie nevoie să vorbim de chiloţi, nu-i aşa?

Rîde.

— De fapt, continui eu, ieri am avut o alarmă falsă, în timpul căreia, subsemnata s-a aruncat cu capul înainte asupra mantiei de vrăjitor a lui Snoopy, într-o criză de panică oarbă.

— Ştii, s-ar putea să nu fie negri. Ar trebui neapărat să încerci să vezi dincolo de imaginea preconceputâ pe care ţi-ai format-o despre ei – ar putea fi pastel sau cu imprimeuri imitaţie de tigru sau transparenţi...

— Vezi?! Îţi place cam prea mult conversaţia asta, îl dojenesc.

— Şi atunci cu ce-ţi omori timpul, dacă nu faci rezervări si nu vînezi chiloţei?

— Încerc să scriu o lucrare despre Jean Piaget.

— Ah, da, Jean.

— Poftim? N-ai auzit de el? Şi se mai spune că grămada aia de cărămizi e o universitate de elită.

— Nu o universitate de elită, drhagă, e *Universitatea* de elită prin excelenţă, spune, luîndu-şi un ton înţepat *à la* Thurston Howell III.

— Corect. Ei bine, e bunicul psihologiei infantile, ca să zic aşa. Scriu despre teoria

egocentrismului, formulată de el – e vorba despre felul în care copiii văd lumea înconjurătoare numai din perspectiva lor individuală, limitată.

— Parcă-ar vorbi şefa ta.

— Da, iar partea interesantă e că persoana în cauză nici nu se poate spăla singură pe cap. Cred că avem de-a face cu un studiu de caz. Cîh! N-am chef de nimic, de fapt. Dacă mă bucur de luxul unei întregi după-amieze libere, am impresia că am timp s-o lălăi. Mă rog, am vorbit destul despre mine. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestui telefon?

Aparatul scoate un bip ascuţit, întrerupîndu-l.

—... despre un rezidenţiat. Un tip a venit astăzi să vorbească şi a fost de-a dreptul extraordinar. El...

BIP.

—... crime de război în Croaţia. Deci, la Haga există un tribunal care-i judecă pe criminalii de război...

BIP. Acum nu mă mai poate apăra robotul.

— Scuză-mă! Aştepţi o secundă? îl întreb, apăsînd pe butonul de avertizare şi ţinîndu-mi respiraţia.

— Nanny! Mă bucur foarte mult că te-am prins. (Vocea doamnei X mă aduce înapoi la realitate de la întîlnirile mele din miezul zilei.) Mă gîndesc la Petrossian, pentru că ei au în special caviar şi cred că majoritatea oamenilor se aşteaptă la o masă completă într-o ocazie ca asta. Dar nouă ne convine de minune! Ai putea? Să-i suni chiar acum?

— Sigur. Vorbesc cu Le Cirque pe cealaltă linie, aşa că...

— O, minunat! Bine. Mă rog, vezi dacă au o masă chiar şi pe lîngă bucătărie. O acceptăm.

— Grozav. Vă anunţ eu.

— Stai! Nanny! Ei bine, nu menţiona chestia cu bucătăria imediat. Vezi mai întîi dacă n-au ceva mai bun şi apoi, ştii tu, în caz că nu există nimic, abia atunci întreabă de bucătărie.

— Sigur, s-a făcut. Vă anunţ de îndată ce găsesc ceva.

— În regulă. Ştii că poţi să mă suni şi pe mobil.

Simt că e din nou pe punctul să-mi dea numărul ei de telefon.

— Bine, grozav. Am numerele dumneavoastră chiar aici. La revedere. (Schimb linia.) Scuze, unde rămăsesem? Ceva despre criminali?

Mă mut pe pat şi-l aşez pe George pe mine.

— Da, deci, mă gîndeam să depun cerere pentru rezidenţiatul ăsta de la Haga, la vară. După cursul ăsta despre conflictul din Croaţia, ar fi nemaipomenit să mă implic mai îndeaproape, ştii? Ca să pot face şi eu ceva. Vreau să zic, concurenţa e mare, dar cred c-aş putea totuşi să fac o încercare.

Simt că leşin de bucurie.

— O să leşin de bucurie.

— Bun. (Între noi se aşterne o tăcere caldă.) Oricum, de îndată ce-am ieşit de la curs, a trebuit neapărat să te sun şi să-ţi zic.

— Asta-i partea care-mi place.

— E naşpa că trebuie să lucrezi de Ziua Îndrăgostiţilor. Aş vrea tare mult să ieşim.

— Păi, da, nu-s eu aia care merge la Cancún în vacanţa de primăvară.

— Haide, haide, de unde era să ştiu că o să ne întîlnim?

— Nici să nu încerci să te aperi invocînd faptul că nu poţi să citeşti în stele.

În ciuda numeroaselor telefoane, nu am reuşit decît să vorbim, de la episodul din faţa muzeului. Mai întîi, a avut examene, apoi am avut eu de furcă cu gripa lui Grayer – nu sună tocmai sexi. Acum două săptămîni, s-a întors pentru o noapte, dar zborul lui Charlene s-a anulat, aşa că am sfîrşit prin a pregăti o cină romantică pentru patru persoane. M-am gîndit să mă duc eu pînă acolo, dar are trei colegi de cameră şi refuz *categoric* ca prima mea noapte cu el să fie *(a)* marcată de urletele lui Marilyn Manson răzbătînd prin pereţi la trei dimineaţa şi *(b)* urmată de o priveliştе matinală, cu ei făcînd cafea şi folosindu-şi lenjeria drept filtru. M-ar ucide pur şi simplu.

BIP.

— Rahat. Scuze! Mai stai puţin? (Schimb linia.) Alo? zic, pregătindu-mă sufleteşte.

— Deci? E lîngă bucătărie? întreabă ea, părînd a gîfîi uşor.

— Ce? Nu, ăăă, încă mai aştept să vorbesc cu ei.

— Cu Petrossian?

— Nu, cu Le Cirque. Vă sun de îndată ce reuşesc să-i prind.

— În regulă. Dar ţine minte, să nu începi prin a întreba de bucătărie. Şi mă gîndeam că ar trebui să încerci şi la „21", e romantic. Poate or să aibă ei ceva liber. Deci, şi la „21" după, OK? Mă rog, după ar fi Petrossian şi apoi „21". Da, „21" e a treia mea opţiune.

— Grozav! Ar trebui să mă întorc la Le Cirque.

— Da, da. Sună-mă imediat ce afli ceva.

— Pa! (Respir adînc. Schimb linia.) Da, să ieşim împreună. Mi-ar conveni asta.

— E bine de ştiut. Uite, trebuie să fug la curs. Mă întorc cu siguranţă acasă pentru cîteva zile, în aprilie. Vedem noi cum ne descurcăm. Baftă cu Jean.

— Hei! apuc eu să zic înainte să închidă. Chestia cu Haga e minunată, după părerea mea.

— Ei bine, după părerea mea, tu eşti minunată. Te sun mai tîrziu. Pa.

— Pa!

Închid, iar George se ridică din locul unde se ghemuise, lîngă capul meu, şi sare din pat pe podea.

Mai sună o dată telefonul. Mă uit lung la robot.

„... Charlene şi Nan. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj."

„Aici mama. Poate nu mă recunoşti, pentru că nu e ora două dimineaţa, iar tu nu ai în braţe un copil care se sufocă, dar te asigur că sînt una şi aceeaşi persoană. Ascultă, frate, astăzi, mîine, săptămîna viitoare, *cîndva* tot o să discutăm chestia asta. Între timp, te las să te gîndeşti la două cuvinte înţelepte legate de slujba ta: *Nu bun*. Te iubesc. Am încheiat transmisiunea."

Aşa, apropo de slujba asta a mea. Ce să fac cu rezervările?

— Bunica?

— Scumpo!

— Trebuie să fac rost de o masă pentru două persoane, pentru o cină de Ziua Îndrăgostiţilor,

în orice loc în care nu se mănîncă pe şervete de masă din hîrtie. Cu ce mă poţi ajuta?

— Astăzi ţintim direct premiul cel mare, ai? N-am putea să începem cu ceva mai mic, de pildă, o după-amiază în care să porţi bijuteriile coroanei?

— Ştiu, e pentru mama lui Grayer. E o poveste lungă, dar o să se ţină de capul meu pînă îi găsesc un loc, pe undeva.

— Dama cu căştile? Nu merită nici firimiturile de la masa ta.

— Ştiu, dar, te rog, n-ai putea să-ţi foloseşti bagheta magică de dragul meu?

— Hmm, sună-l pe Maurice la Lutèce şi spune-i că o să-i trimit reţeta pentru prăjitura cu brînză, săptămîna viitoare.

— Eşti bestială, Buni.

— Nu, dragă, sînt un înger. Te iubesc.

— Şi eu pe tine.

Încă un telefon şi ne întoarcem la *les petites* egocentrici.

*

Oraşul a intrat în febra sărbătorii de Ziua Îndrăgostiţilor, iar eu mă îndrept către Elizabeth Arden, ca să mă întîlnesc cu bunica. Din momentul în care şi ultima podoabă de Crăciun a fost dată jos, în ianuarie, toate magazinele şi-au aranjat vitrinele după o temă de Ziua Îndrăgostiţilor; chiar şi magazinul de articole de menaj a etalat un capac de toaletă roşu. În anii trecuţi, pe vremea asta, aşteptam la coadă în spatele unor femei şi bărbaţi care cumpărau stridii/şampanie/prezervative, cînd tot ce voiam eu era să îmi

plătesc grepfrutul/berea/şerveţelele Kleenex şi să-mi văd de viaţa mea. Anul ăsta, am o răbdare de mucenic.

E prima dată cînd, de Ziua Îndrăgostiţilor, nu sînt singură. Cu toate astea, în conformitate cu programul de supravieţuire pentru acea-zi-în-care-nu-e-bine-să-fii-singură, Sarah şi cu mine ne-am trimis una alteia, prin poştă, tradiţionalele postere sexi din Tiger Beat, iar eu o însoţesc pe bunica la răsfăţul nostru anual.

— Draga mea, Regula Numărul Unu de Ziua Îndrăgostiţilor, îmi dezvăluie ea, în timp ce ne sorbim apa cu lămîie şi ne admirăm unghiile date cu lac de la picioare. E mai important să-ţi arăţi *ţie însăţi* puţină dragoste, decît să ai un bărbat care să-ţi dea un cadou de mărime şi culoare necorespunzătoare.

— Mersi pentru pedichiură, Buni.

— Oricînd cu plăcere, dragă. Mă întorc la etaj pentru împachetările cu alge. Să sperăm că nu mai uită de mine, ca data trecută. Serios, ar trebui să-ţi pună o sonerie la îndemînă. Imaginează-ţi cum e să fii găsită de un biet om de serviciu, acoperită cu alge şi înfăşurată într-o prelată. Regula Numărul Doi: nu accepta niciodată ultima programare din ziua respectivă.

Îi mulţumesc cu prisosinţă, mă înfofolesc, îmi iau rămas-bun şi o pornesc să-mi iau iubitul de la grădiniţă. La prînz, acesta soseşte alergînd şi ţinînd în mîini o inimă uriaşă din hîrtie, cam strîmbă, care lasă în urmă o dîră de sclipici.

— Ce ai acolo, amice?

— E o felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor. Eu am făcut-o. Poţi să o ţii tu.

Iau inima şi, în timp ce se aşază în cărucior, îi dau cutia cu suc pe care-am ţinut-o în buzunar, ca să fie caldă.

Mă uit la felicitare, presupunînd că e pentru doamna X.

— Doamna Butters m-a ajutat s-o scriu. I-am spus ce să scrie şi ea a făcut literele. Citeşte-o, Nanny, citeşte-o.

Rămîn aproape fără glas: „O IUBESC PE NANNY, DE LA GRAYER ADDISON X."

— Mda. Asta am spus.

— E foarte frumoasă, Grover. Mulţumesc, îi zic şi încep să lăcrimez împingînd căruciorul.

— Poţi să o ţii tu, îmi sugerează el, strîngînd cutia cu suc.

— Ştii ceva? O să o pun la loc sigur în buzunarul căruciorului, ca să nu păţească ceva. Ne aşteaptă o după-amiază deosebită.

În ciuda faptului că e una dintre cele mai reci zile ale anului, am primit instrucţiuni ferme să nu-l aduc acasă decît după lecţia de franceză. Aşa că am luat hotărîrea administrativă de a ignora regulile obişnuite şi de-al duce să ia prînzul la California Pizza Kitchen, iar apoi pe Third Avenue, ca să vadă noul film cu Muppets. Mă temeam că ar putea să-i fie frică de întuneric, dar el cîntă şi bate din palme tot timpul.

— A fost aşa de nostim, Nanny. Aşa de nostim, îmi spune în timp ce-i prind centura de la cărucior, şi, în drum spre lecţia de franceză, fredonăm amîndoi cîntecul din film.

După ce-l las cu *Madame* Maxime să *faire les Valentines*, dau o fugă peste drum, la Barneys, ca să-i iau ceva lui F.H.

— Vă pot ajuta cu ceva? mă întreabă, pe jumătate vorbind, pe jumătate scuipînd, blonda din spatele tejghelei de la Kiehl's, vestită pentru caracterul ei infect. Nu am iertat-o niciodată pentru acuzaţia nedreaptă adusă lui Sarah, aceea de a fi încercat să fure tonerul pe care ea doar îl returna.

— Nu, mulţumesc, arunc doar o privire.

Pun ochii pe alt vînzător, un bărbat euroasiatic, îmbrăcat într-o cămaşă neagră, care pare foarte scumpă.

— Bună, caut un cadou de Ziua Îndrăgostiţilor pentru prietenul meu.

Îmi place la nebunie să spun asta. Prieten, prieten, prieten. Da, am cel mai drăguţ prieten din lume. Prietenului meu nu-i plac şosetele de lînă. Ah, şi prietenul meu lucrează la Haga!

— Bine, păi, ce fel de produse preferă?

În regulă, am revenit.

— Ah, nu ştiu. Ăăă, miroase frumos. Se bărbiereşte. Poate ceva de ras?

Vînzătorul îmi prezintă toate produsele imaginabile, pe care un bărbat care aspiră să fie fotomodel şi-ar putea dori vreodată să le folosească.

— Aaa, serios? Contur de buze? întreb. Pentru că el joacă *lacrosse*...

Bărbatul clatină din cap în faţa obtuzităţii mele şi mai scoate cîteva tipuri de paste şi loţiuni cunoscute numai de iniţiaţi.

— Nu vreau nici pe departe să insinuez că ar fi ceva în neregulă cu el, ştiţi, să-i fac cadou un produs care remediază ceva, orice. Nu are nevoie de îmbunătăţiri.

În cele din urmă, mă decid asupra unui aparat de ras din oţel inoxidabil şi îl privesc

pe vînzător cum îl împachetează în hîrtie roşie şi leagă cutia neagră cu o fundă tot roşie. *Parfait.*

Îl întîmpin pe Grayer la ieşirea din clasă, ţinîndu-i haina.

— *Bonsoir, Monsieur X. Comment ça va?*

— *Ça va très bien, Nanny. Merci beaucoup. Et vous?* mă întreabă el, fluturîndu-şi beţişoarele magice spre mine.

— *Oui, oui, très bien.*

Maxime scoate capul pe uşa sălii de clasă şi priveşte către dulăpioare, unde eu îl înfofolesc pe Grayer.

— Grayer începe să se descurce binişor cu verbele.

Îi zîmbeşte şi lui, de la înălţimea pantofilor de lac Charles Jourdan.

— Dar, dacă aţi putea să vă faceţi timp în fiecare săptămînă, ca să repetaţi cu el lista de substantive, ar fi *fantastique*. Dacă, fie dumneata, fie soţul dumitale...

— Ah, nu sînt mama lui.

— *Ah, mon Dieu! Je m'excuse.*

— *Non, non, pas de* problemă, zic.

— *Alors*, ne vedem săptămîna viitoare, Grayer.

Încerc să împing căruciorul către casă cît mai repede, căci un vînt îngheţat biciuieşte Park Avenue.

— De cum ajungem sus, îi spun eu în lift, ghemuindu-mă ca să-i desfac fularul, o să te dau cu nişte cremă Vaseline pe faţă, bine? A început să ţi se usuce puţin pielea.

— Bine. Ce-o să facem în seara asta, Nanny? Hai să zburăm! Da, cred ca ar trebui să zburăm de îndată ce ajungem sus.

În ultima vreme, mi-am luat obiceiul să-l ţin în echilibru pe picioare la el în cameră şi să-l fac să „zboare".

— După ce faci baie, G, atunci o să şi zburăm. Ce vrei să mănînci la cină? îl întreb, trecînd căruciorul peste prag.

Tocmai atîrn paltoanele în cui, cînd doamna X intră în vestibul, într-o rochie de seară roşie, pînă la pămînt, şi cu părul pe bigudiuri, semn că e deja în focul pregătirilor pentru cina de Ziua Îndrăgostiţilor cu domnul X.

— Bună, copii. Aţi avut o zi frumoasă?

— La mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor, mami! strigă Grayer în loc de salut.

— La fel şi ţie. Vai, ai grijă la rochia lui mami.

Iarăşi îl „scutură" în loc să-l mîngîie.

— Pfiu, arătaţi minunat, îi spun, scoţîndu-mi cizmele.

— Crezi? (Se uită consternată în jos, la talia ei.) Mai am puţin timp, avionul domnului X de la Chicago nu aterizează decît peste o jumătate de oră. Ai putea să-mi dai o mînă de ajutor cîteva clipe?

— Sigur. Aveam de gînd să pun de cină. Cred că lui Grayer îi e o foame de lup.

— Ah. Păi, de ce nu comanzi ceva la domiciliu? Sînt nişte bani în sertar.

Vai, nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

— Grozav! Grayer, de ce nu vii să mă ajuţi să comandăm ceva?

Am o rezervă secretă de meniuri pitite în spălătorie, pentru cazuri de forţă majoră.

— Pizza! Vreau pizza, Nanny! Teee rooog?

Ridic o sprînceană la el, pentru că ştie că nu pot spune „Dar ai mîncat pizza la prînz" în faţa maică-sii.

— Minunat. Nanny, de ce nu suni să comanzi o pizza, pune şi-o casetă v-i-d-e-o şi-apoi vino cu mine, îmi spune ea, părăsind încăperea.

— Hahaha, pizza, Nanny, mîncăm pizza, rîde el şi bate tare din palme, bucuros de norocul care-a dat peste el.

— Doamnă X? zic, împingînd uşa.

— Aici sînt! o aud strigînd din garderobă.

O găsesc în picioare, într-altă rochie de seară roşie, iar în spatele ei mai atîrnă una, tot pînă la pămînt.

— O, Doamne! Pfiu, e foarte frumoasă.

Asta are bretelele mai late, iar partea de jos e decorată de jur-împrejur cu broderii în formă de frunze, din catifea roşie. Culoarea dă un efect uluitor în combinaţie cu părul ei negru şi des.

Se uită în oglindă şi-şi scutură capul.

— Nu, pur şi simplu nu e bine.

O privesc aşa cum e, îmbrăcată în rochie, şi-mi dau seama că e prima oară cînd îi văd braţele şi sternul. Arată ca o balerină, micuţă şi cu muşchii reliefaţi. Dar rochia îi e prea largă în zona bustului, căzînd astfel complet aiurea.

— Cred că ar putea fi din cauza liniei bustului, încerc o explicaţie şovăielnică.

Mă aprobă cu o mişcare a capului.

— Aăptarea, spune în bătaie de joc. Stai să o încerc şi pe a treia. Vrei nişte vin?

Zăresc o sticlă de Sancerre destupată pe masa de toaletă.

— Nu, mulţumesc. N-ar trebui să beau.

— Ei, haide. Du-te şi ia un pahar de la bar.

Mă îndrept către camera de muzică, unde aud acordurile din *I'm Madeline! I'm Madeline!* venind dinspre bibliotecă.

Cînd mă întorc, văd că a ieşit purtînd o frumoasă rochie în stil napoleonian, din borangic, ce o face să arate ca Josephine.

— Ah, e mult mai bine, zic. Rochiile cu talia înaltă vă stau foarte bine.

— Da, dar nu-i prea sexi, nu?

— Păi... nu, e frumoasă, dar depinde de felul în care doriţi să arătaţi.

— Senzaţional, Nanny. Vreau să arăt senzaţional.

Zîmbim amîndouă, iar ea se strecoară în spatele paravanului chinezesc.

— Mai am una.

— Aveţi de gînd să le păstraţi pe toate? întreb, uitîndu-mă fix la zerourile de pe etichetele de preţ.

— Nu, sigur că nu. O să le returnez pe cele pe care nu le port. Ah, mi-am adus aminte. (Îşi iţeşte capul de după paravan.) Ai putea să le duci pe celelalte înapoi la Bergdorf's, mîine?

— Nici o problemă. Pot să mă duc acolo cît timp Grayer e la joacă.

— Minunat! Poţi să-mi închei fermoarul? strigă ea.

Las paharul cu vin şi merg să trag fermoarul unei rochii roşii şi strîmte, incredibil de sexi, în stilul anilor '30.

— Da, încuviinţăm amîndouă, de îndată ce se uită în oglindă.

— E frumoasă, îi spun.

Şi vorbesc serios. E prima care îi pune în valoare proporţiile corpului, făcînd-o să arate ca o silfidă, mai degrabă decît ca un schelet.

La vederea imaginii ei în oglindă, îmi dau seama că prind drag de ea, de ei toţi.

— Deci, ce părere ai? Să-mi pun sau nu cercei? Trebuie să port colierul ăsta pentru că mi l-a dăruit soţul meu. (Ridică un şirag de diamante.) Nu e frumos? Dar nu vreau să mă împopoţonez.

— Aveţi nişte cercei cu şurub mici?

Ea începe să caute prin cutia cu bijuterii, iar eu îmi aduc paharul cu vin şi îl aşez pe bancheta de catifea.

— Ăştia? (Îmi arată o pereche de cercei cu diamant.)... Sau ăştia?... (Rubine.)

— Nu, cu siguranţă cei cu diamante. N-ar trebui să purtaţi prea mult roşu.

— Am fost la Chanel astăzi şi mi-am luat un ruj de-a dreptul perfect. Şi uite!

Îşi arată piciorul. Degetele sînt date cu ojă roşie de la Chanel.

— Perfect, spun eu, luînd o sorbitură de vin.

Îşi pune cerceii şi-şi dă cu puţin ruj de buze.

— Ce crezi? mă întreabă, întorcîndu-se spre mine. Ah, aşteaptă.

Se duce la geanta Manolo Blahnik de pe podea şi scoate o cutie în care se află o splendidă pereche de sandale din mătase neagră.

— E prea mult?

— Nu, nu. Sînt fantastice, o asigur, în timp ce şi le strecoară în picioare şi se întoarce iarăşi să o văd.

— Deci, ce părere ai? Lipseşte ceva?

— Păi, eu aş scoate bigudiurile. (Rîde.) Nu, serios, e perfect. (Îi mai arunc o privire de ansamblu.) Ăăă, doar că...

— Ce-i?

— Aveţi nişte chiloţi tanga?

Se uită rapid peste umăr, în oglindă.

— Vai, Doamne, ai dreptate.

Se apucă să caute cu atenţie printre pungile cu lenjerie din sertar.

— Cred că domnul X mi-a făcut unii cadou în luna de miere.

Vai, genial, Nan! Ge-ni-al! Pune-o să scotocească prin sertarul cu chiloţi.

— Puteţi foarte bine să nu purtaţi nimic pe dedesubt, sugerez la repezeală, de pe bancheta de catifea, unde dau pe gît ultimele picături de vin.

— Am găsit! exclamă şi ridică o pereche delicată şi superbă de La Perla negri, brodaţi cu mătase crem, care mă *rog* la Ceruri să fie ai ei.

Se aude soneria de la intrare.

— NANNYYY! A venit pizza!

— Merci, Grayer! îi răspund strigînd la rîndul meu.

— Ăştia sînt perfecţi. Sînt gata. Mulţumesc foarte mult.

După ce radem jumătate dintr-o pizza medie, scot o cutiuţă de carton din rucsac.

— Şi acum, un desert special de Ziua Îndrăgostiţilor, anunţ eu, dînd la iveală două prăjiturele de ciocolată decorate cu inimioare roşii. Grayer face ochii mari la gîndul evadării din universul fructelor tăiate şi al biscuiţilor de soia. Torn pentru amîndoi cîte un pahar cu lapte şi începem să ne îndopăm.

— Vai, ce-avem noi aici?

Ne oprim ca trăzniţi, cu prăjiturile aproape de gură.

— Nanny o odusss projituri ssspeciole de Siua Îndrogostisilor, explică, mai mult scuzîndu-se, Grayer, cu gura plină de ciocolată.

Doamna X şi-a strîns părul lung într-un coc lejer şi s-a machiat. Arată adorabil.

— Ah, ce drăguţ. I-ai mulţumit lui Nanny?

— Mulţumesc, izbucneşte el.

— Maşina trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Se cocoaţă pe marginea banchetei, aşteptînd cu încordare să bîzîie interfonul. Îmi aminteşte de mine în liceu, gătită toată, pîndind telefonul care mă anunţa ai cui părinţi erau plecaţi din oraş şi, implicit, locul unde urma să ne întîlnim şi unde avea să fie şi *el*.

Ne terminăm cu stîngăcie de mîncat dulciurile în timp ce ea aşteaptă plină de nerăbdare lîngă noi.

— Ei bine...

Doamna X se ridică, pe cînd eu îl curăţ pe Grov înainte de-al elibera din scaunul lui înalt.

— O să aştept la mine în birou. Eşti bună să mă anunţi cînd sună? mă roagă, ieşind şi aruncînd o privire scurtă în direcţia interfonului.

— Desigur, îi răspund, întrebîndu-mă cam cît de mult va îndrăzni domnul X să întîrzie.

— OK, acum hai să zburăm, Nanny. Hai să zburăm. Putem?

Întinde braţele şi se roteşte în jurul meu, în vreme ce strîng farfuriile.

— G, s-ar putea să fi mîncat un pic cam mult. De ce nu mergi să-ţi iei cărţile de colorat şi-o să stăm pe-aici pînă auzim că bîzîie, bine?

Preţ de o oră, eu şi Grayer şedem în tăcere, trecîndu-ne unul altuia creioanele colorate şi, din cînd în cînd, aruncînd ochii către interfon.

La ora opt, doamna X mă cheamă la ea în birou. E așezată pe marginea scaunului, iar pe masă e deschis un vechi număr din *Vogue*. Haina de nurcă zace pe fotoliu, în așteptare.

— Nanny, ești drăguță să o suni pe Justine și să vezi dacă ea știe ceva? Numărul e pe lista cu telefoane de urgență din debara.

— Sigur, nici o problemă.

Nu îmi răspunde nimeni la birou, așa că sun pe mobil.

— Alo?

Aud argintăria zdrăngănind pe fundal și urăsc faptul că trebuie să-i întrup cina de Ziua Îndrăgostiților.

— Alo, Justine? Sînt Nanny. Îmi pare foarte rău că te deranjez, dar domnul X întîrzie și mă întrebam dacă e posibil să știi cu ce avion sosește.

— Am informația tocmai la birou...

— Doamna X începe să fie puțin neliniștită, spun, în încercarea de-a o face să simtă urgența situației.

— Nanny! Nu găsesc creionul roșu! îmi strigă Grayer de pe banchetă.

— Uite, ăăă, sînt sigură că o să ia legătura cu ea. (Face o pauză, în care, din spatele ei, răzbate zgomotul restaurantului unde toată lumea petrece.) Îmi pare rău, Nanny, dar chiar nu te pot ajuta.

Și-n momentul ăsta, devin conștientă de ce se întîmplă, o simt pînă-n măduva oaselor.

— Naaa-nny, m-am blocat. *Îmi trebuie creionul roșu!*

— Bine, mulțumesc.

— Ei? mă întreabă doamna X din spate.

— Justine nu era la birou, așa că nu avea itinerarul dumnealui.

Trec pe lîngă ea și mă apuc să caut prin găletușa cu creioane de pe masă, în timp ce Grayer se apleacă asupra cărții de colorat. Poate că ăsta e momentul. Poate că ar trebui să spun totuși ceva. Dar ce? De fapt, ce știu eu cu siguranță? Ceea ce știu e că domnișoara Chicago a fost aici, acum mai bine de o lună – lucrurile s-ar fi putut schimba de-atunci. De unde știu eu că el nu întîrzie pur și simplu?

— Hei, de ce nu vă uitați pe Canalul de Știri Meteo? îi sugerez, aplecîndu-mă să recuperez creionul roșu care se rostogolise sub banchetă. Poate sînt amînate plecările de pe aeroportul O'Hare?

Întind brațul peste masă și pun creionul lîngă pumnul lui Grayer, apoi mă ridic din nou, în picioare.

— O să sun la compania aeriană. Cu cine zboară?

— Justine trebuie să știe. O, și ai putea să suni și la Lutèce, să te asiguri că nu dau rezervarea noastră altcuiva?

Iese în grabă, luînd-o spre bibliotecă. Grayer alunecă de pe scaun și aleargă prin cameră, după ea.

De trei ori intră mesageria vocală a telefonului lui Justine, dar, pentru că, practic, m-a lăsat în plata Domnului, sun în continuare.

— Alo? (După voce, pare enervată.)

— Justine, scuze. Cu ce companie aeriană zboară?

— Cu American Airlines. Dar, Nanny, eu chiar nu m-aș... (Vocea i se pierde.)

— Ce?

— Sînt sigură că o să sune. Eu nu m-aş obosi să...

— OK. Păi, mulţumesc. Pa.

Cer numărul de la Informaţii, pentru că nu ştiu ce altceva să fac.

— Alo, vă mulţumim că aţi apelat American Airlines. Numele meu e Wendy. Cu ce vă pot ajuta?

— Alo. Da, aş vrea să ştiu dacă sînt întîrzieri la zborurile dinspre Chicago spre New York, din seara asta sau dacă un pasager pe nume X şi-a schimbat rezervarea?

— Regret, dar nu vă pot da informaţii despre un pasager anume.

— Atunci, îmi puteţi spune dacă sînt întîrzieri?

— Rămîneţi pe fir, o să verific. (Sună cineva pe cealaltă linie.)

— Alo, aici reşedinţa familiei X. Pot întreba cine sună, vă rog? zic eu.

— Cine-i la telefon? întreabă o voce de bărbat.

— Bună, aici e Nanny...

— Cine?

— Nanny...

— Nu contează. Ascultă, spune-i doamnei X că avionul meu a rămas înzăpezit aici, în Chicago. O sun eu mîine.

— Sînt sigură că i-ar face plăcere să vorbească cu...

— Nu pot acum. (Legătura se întrerupe.)

Schimb liniile.

— Alo, domnişoară? Mulţumesc că aţi aşteptat. Nu sînt întîrzieri. Toate cursele zboară în conformitate cu orarul.

— Mulţumesc, îi răspund şi închid.

Rahat. Rahat. Rahat.

Traversez încet camera de zi şi mă postez în uşa bibliotecii, unde doamna X şi Grayer stau aşezaţi pe canapeaua bleumarin şi urmăresc buletinul meteo din Midwest.

„Aşa că, rămîneţi alături de noi, căci, după pauză, vom discuta cu Cindy din Little Springs, despre ce efect are asta asupra verandei din spatele casei ei" spune o voce vioaie, din televizor. Mi se face rău.

— Nanny?

Iese de după tocul uşii, aproape ciocnindu-se de mine.

— Tocmai mi-a venit o idee: sun-o pe Justine şi fă rost de numărul lui de la hotel. Vremea e bună, poate s-o fi prelungit întîlnirea...

— Ăăă, de fapt, domnul X a sunat adineaori pe cealaltă linie, în timp ce aşteptam pe fir să vorbesc cu liniile aeriene, şi dumnealui asta a spus. S-a prelungit întîlnirea. Aşa că a zis că vă sună mîine seară şi, ăăă...

Îmi face semn cu palma ridicată să tac.

— De ce nu ai venit să mă chemi?

— Dumnealui, ăăă, a spus că trebuie să închidă...

— Înţeleg. (Strînge din buze.) Şi ce altceva a mai spus?

Simt cum mi se preling mici broboane de transpiraţie de-a lungul trupului.

— A zis, ăăă, că o să petreacă noaptea acolo, spun eu, cu ochii în podea ca să nu-i întîlnesc privirea.

Face un pas către mine.

— Nanny, vreau. Să-mi spui. *Exact*. Ce a spus.

Te rog, nu mă obliga să fac asta.

— Ei bine?

Aşteaptă să-i dau un răspuns.

— A spus că a rămas înzăpezit şi că vă sună mîine, zic cu voce pierită.

Se cutremură.

Ridic privirea şi văd că arată de parcă aş fi pălmuit-o. Fixez iarăşi podeaua. Se întoarce în bibliotecă, ia telecomanda şi stinge televizorul, cufundînd camera în întuneric şi tăcere. Rămîne nemişcată, silueta decupîndu-i-se în luminile de pe Park Avenue. Rochia de mătase roşie sclipeşte în atmosfera sumbră din încăperea albastră, iar mîna încă-i mai e încleştată pe telecomandă.

Din locul în care stă, cu mîinile încrucişate atent în poală, Grayer se uită cu ochi mari la mine, prin întuneric.

— Haide, Grayer. Să ne pregătim de culcare.

Îi întind mîna, iar el coboară răsucindu-se de pe canapea şi mă urmează fără să protesteze.

E neobişnuit de tăcut în timp ce se spală pe dinţi şi îşi pune pijamalele. Îi citesc *Maisy merge la culcare*, o poveste despre o şoricică şi misiunea ei simplă.

— „Maisy s-a spălat pe dinţi." Grayer s-a spălat pe dinţi?

— Da.

— „Maisy s-a spălat pe faţă şi pe lăbuţe." Grayer s-a spălat pe faţă şi pe mînuţe?

— Da.

Şi tot aşa, pînă ce începe să caşte şi nu-şi mai poate ţine ochii deschişi.

Mă ridic ca să-l sărut pe frunte şi-mi dau seama că s-a agăţat cu mîna de puloverul meu. Îi desfac cu blîndeţe degetele spunînd:

— Noapte bună, Grover.

Păşesc nehotărîtă în lumina rece şi cenuşie din vestibulul placat cu marmură.

— Doamnă X? o strig. Am plecat. Bine?

Nici un răspuns.

O iau de-a lungul coridorului lung şi întunecat, prin numeroasele insule de lumină incandescentă care fac vizibile tablourile.

Uşa e deschisă.

— Doamnă X?

Intru în dormitorul ei şi aud zgomotul înăbuşit al unui plînset, venind din interiorul garderobei.

— Ăăă, doamnă X? Grayer a adormit. Aveţi nevoie de ceva? (Linişte.) Eu o să plec, bine?

Ascult la uşă şi o aud plîngînd încetişor de partea cealaltă. Mi-o imaginez ghemuită pe podea, în rochia aceea frumoasă, şi gîndul mă face să-mi duc mîinile la inimă.

— Nanny? strigă o voce care se străduieşte să pară veselă. Tu eşti?

— Da.

Adun paharele de vin goale, de pe noptieră, avînd grijă să nu zdrăngănească.

— Da, du-te. Ne vedem mîine.

— Ăăă, a mai rămas nişte pizza. Vreţi să vi-o încălzesc?

— Nu, e în regulă. Noapte bună.

— Sînteţi sigură? Că nu-i nici un deranj.

— Nu, chiar nu e nevoie. Pe mîine.

— Bine, noapte bună.

Mă întorc pe coridorul lung şi bej pînă în bucătărie, aşez paharele în chiuvetă şi scot o farfurie cu fructe, ca să fie. Hotărăsc să aştept pînă ajung jos, ca să le anulez rezervarea expirată.

Merg în hol, înşfac haina şi ghetele şi scot din buzunarul căruciorului lui Grayer felicitarea în formă de inimă, care presară un strat subţire de sclipici roşu pe gresia în carouri albe şi negre. Îngenunchez şi-mi aşez palma peste urmele de sclipici, strîngîndu-le cu o mişcare rapidă şi măturîndu-le în interiorul rucsacului.

În vreme ce închid uşor uşa în urma mea, suspinele ei lungi se preschimbă într-un vaiet adînc, aproape animalic.

Toţi simţeau că traiul lor laolaltă îşi pierduse rostul şi că sînt mai legaţi între ei oamenii care se întîlnesc întîmplător într-un han decît erau acum membrii familiei Oblonski. Doamna nu mai ieşea din odăile sale. Soţul nu mai dăduse pe acasă de trei zile. Copiii alergau descumpăniţi prin toată casa.

ANA KARENINA[1]

Capitolul şapte

Vă informăm cu regret

Luni la prînz, stau şi aştept în curtea şcolii, după ce am privit-o pe doamna Butters cum i-a bătut uşurel pe creştet pe fiecare dintre elevii ei zdravăn înfofoliţi şi i-a trimis apoi la dădacele aflate în aşteptare, dar tot nici urmă de Grayer.

— Doamnă Butters? spun.

— Da?

— Grayer a fost astăzi la şcoală?

— Nu, îmi răspunde rînjind.

— OK, mulţumesc, spun.

— Cu plăcere.

---

1. *Ana Karenina*, vol. I, Lev Tolstoi, Ed. Univers, Bucureşti, 1980, traducere de M. Sevastos, Ştefana Velisar Teodoreanu şi R. Donici.

— Minunat.

— Păi, în cazul ăsta...

Dă din cap, indicînd că acest schimb fructuos s-a încheiat şi o porneşte cu paşi mărunţi şi nesiguri spre clădire, în timp ce eşarfa din petice de catifea îi flutură în vînt. Rămîn o clipă pe loc, neştiind ce să fac. Tocmai mă întind după telefonul mobil, cînd, dintr-odată, sînt lovită cu putere în picior, din spate.

— Iii-aaa!

Mă întorc şi dau cu ochii de o femeie micuţă care dojeneşte cu blîndeţe un băiat foarte voinic, ghemuit într-o figură de karate ameninţătoare.

— Nu, Darwin, îi spune ea, nu lovi oamenii.

— Unde-i Grayer? Vreau să mă joc cu jucăriile lui.

— Scuză-mă, te pot ajuta cu ceva? îl întreb frecîndu-mi piciorul.

Femeia îi îndepărtează încetişor degetele de pe faţa ei, în timp ce îmi răspunde cu răbdare:

— Eu sînt Sima, iar el e Darwin. Trebuia să ne jucăm cu Grayer astăzi.

— Vreau să-i văd jucăriile. ACUM! zbiară sus-numitul, cu mîinile în altă poziţie de karate.

— Încîntată de cunoştinţă, Sima. Eu sînt Nanny. Cred că Grayer a rămas astăzi acasă, dar nu ştiam că are o întîlnire de joacă. Dă-mi voie să o sun pe mama lui.

Formez numărul, dar răspunde mesageria vocală a mobilului doamnei X, aşa că închid.

— Bun, atunci, haideţi să mergem acasă! spun eu, încercînd să par veselă, dar nefiind prea sigură de ceea ce urmează să găsim acolo.

O ajut pe Sima cu geanta lui Darwin şi ne croim toţi trei drum prin zăpada fleşcăită, către numărul 721. Darwin îmi devine pe loc

nesuferit, căci nu am petrecut decît trei minute încheiate cu el şi sînt deja într-o permanentă stare de alertă. Pe de altă parte, Sima e foarte blîndă, aproape graţioasă, în încercările ei de a para loviturile băieţelului.

Bag cheia în broască şi deschid încet uşa, strigînd:

— Hei? Am venit cu Darwin şi Sima!

— O, Doamne, murmură Sima de lîngă mine, cînd îmi întîlneşte privirea.

Mirosul greu de trandafiri te înăbuşă. Deşi domnul X tot nu a revenit din ceea ce tinde să devină cea mai lungă călătorie de afaceri întreprinsă vreodată, a trimis totuşi, în absenţa sa, cîte două duzini de trandafiri cu coadă lungă, la numărul 721, iar asta în fiecare dimineaţă din ziua de Sfîntul Valentin încoace. Doamna X refuză să-i pună în aripa ei sau a lui Grayer, dar se pare că nici n-o lasă inima să-i arunce. Mai bine de treizeci de vaze umplu camera de zi, sufrageria şi bucătăria. În consecinţă, aerul condiţionat e pornit, dar aceasta nu face decît să vînture parfumul devenit greţos, dintr-o parte a apartamentului în cealaltă.

Din cîte-mi dau eu seama, judecînd după cărţile de vizită de la florărie, domnul X a promis să-şi ducă soţia şi fiul în Connecticut, în weekendul trecut, pentru a petrece puţin „timp în familie," ceea ce a făcut din aceste ultime două zile rupte din rai, primul weekend complet liber pe care l-am avut în luna de după Ziua Îndrăgostiţilor.

— GRAYER! GRAAYYRR! urlă Darwin din toţi rărunchii înainte să se elibereze din palton şi s-o ia la goană în direcţia camerei lui Grayer.

— Te rog, scoate-ţi haina şi ia loc. Mă duc să văd ce face mama lui Grayer şi să-i spun că am sosit.

Aşez geanta lui Darwin lîngă bancheta din hol şi îmi scot ghetele.

— Nu-i nici o problemă, o să rămîn îmbrăcată. Mulţumesc.

Zîmbetul Simei îmi spune că nu e nevoie să explic ce-i cu atmosfera de congelator sau cu florile de cavou. Mă străduiesc să mă insinuez printre vaze către biroul doamnei X, dar îl găsesc gol.

Mă ghidez după chicotelile de hienă ale băieţilor şi ajung în camera lui Grayer, unde patul serveşte drept baricadă în războiul purtat de Darwin împotriva unui Grayer în armură de pijamale.

— Bună, Grover.

E ocupat să-şi bombardeze inamicul cu animale de pluş şi nu mă priveşte decît ca să îmi dau seama că m-a observat.

— Nanny, mi-e foame. Vreau micul dejun acum!

— Vrei să spui prînzul? Unde e maică-ta?

Grayer plonjează pentru a evita coliziunea cu un proiectil în formă de broască de pluş.

— Nu ştiu. Şi vreau să spun *chiar* micul dejun!

Poftim?

O găsesc pe Connie în biroul doamnei X, transformînd din nou fortul lui într-o canapea. Încăperea e cea mai întoarsă cu susul în jos din cîte mi-a fost dat să văd în partea aceasta a casei. Pe podea sînt înşirate farfurioare cu resturi de blat de pizza, iar casetele video cu desene animate Disney au fost scoase din carcasele lor şi împrăştiate peste tot.

— Bună, Connie. Cum a fost weekendul? o întreb.

— Uită-te în jur şi-o să afli. (Face semn cu mîna către balamucul din cameră.) Am fost aci şi sîmbătă şi duminică. Domnul X n-a venit şi ea nu vrea să stea singură cu Grayer. Vineri, m-a făcut să vin taman din Bronx, pe la unsprezece noaptea. A trebuit să-i duc p-ăia mici ai mei la soră-mea. Nici de taxi nu mi-a dat bani, iar copilului nu i-a suflat nici o vorbă două zile. (Ridică o farfurie de pe jos.) Azi-noapte i-am zis că tre' să mă duc şi eu acasă şi nu i-a plăcut neam.

— O, Doamne, Connie, îmi pare aşa de rău. E naşpa. Trebuia să mă sune pe mine, aş fi stat măcar nopţile aici.

— Ce? Şi să le lase p-alde tine să vază că nu-şi poate aduce bărbatu' acasă?

— Ea unde e?

Connie arată cu degetul către dormitorul principal.

— Măria Sa a venit acu o oră şi s-a dus direct în camera ei.

Bat la uşă.

— Doamnă X? întreb ezitînd.

Deschid şi am nevoie de cîteva minute pentru ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul. Ea stă pe covorul ecru, înconjurată de pungi de cumpărături, iar cămaşa de noapte din flanel îi iese de sub haina de blană. Jaluzelele grele din grogren sînt trase.

— Eşti bună să închizi uşa?

Se sprijină cu spatele de birou, respirînd adînc într-un ghemotoc de hîrtie de împachetat de culoarea lavandei, scos dintr-o pungă. Îşi şterge nasul şi se uită în tavan. Temîndu-mă

că orice aş întreba-o acum ar fi nepotrivit, aştept să deschidă ea discuţia.

Se uită fix în întuneric şi mă întreabă pe un ton neutru:

— Cum a fost weekendul, Nanny?

— OK...

— Noi am avut un sfîrşit de săptămînă minunat. A fost... distractiv. Era foarte frumos în Connecticut. Am fost la săniuş. Ar fi trebuit să-l vezi pe Grayer cu taică-său. Adorabil. Un weekend grozav, zău.

OOOK.

— Nanny, e vreo şansă să poţi veni mîine dimineaţă şi să... (Pare epuizată.) Poate să-l ajuţi pe Grayer să meargă la şcoală. El e atît de... A vrut pantalonaşii roz, iar eu n-am avut puterea să...

— TE-AM ÎMPUŞCAT! AR TREBUI SĂ FII MORT!

— NU! TU EŞTI MORT! MORI! MORI!

Vocile băieţilor devin tot mai puternice, la fel şi zgomotul animalelor de pluş catapultate în jos, pe coridor.

— Nanny, du-i afară. Du-i... undeva, la muzeu. Nu pot... Trebuie să...

— MORI ACUM! AM ZIS SĂ MORI!

— Sigur. Putem foarte bine să-i ducem afară. Pot să vă ajut cu...

— Nu. Te rog, pleacă.

Vocea i se împotmoleşte şi mai ia nişte hîrtie din pungile de cumpărături.

În vreme ce închid cu grijă uşa după mine, Grayer se iveşte dintr-odată, la celălalt capăt al holului. Ochii i se opresc mai întîi la uşă, apoi la mine. Îl aruncă pe ursuleţul Winnie the Pooh în capul meu, poate cam prea violent. Respir scurt.

— Bine, periculosule, hai să te îmbraci.

Îl iau de mînă şi-l conduc dimpreună cu Winnie spre camera lui.

— Eşti în pijamale, prostănacule, se oferă Darwin să-i explice plin de amabilitate, în vreme ce-l tîrăsc pe Grayer spre dulap.

Pe lîngă actuala „uniformă" preferată, adică treningul de la Collegiate, pe care-l tot poartă în fiecare zi de la Crăciun încoace, scoate de pe un cîrlig o cravată de-a lui taică-său şi şi-o trece pe după gît.

— Nu, Grove, nu poţi să porţi asta, îi spun eu.

Darwin încearcă să i-o smulgă din mîini.

— Nu, Darwin, e cravata lui Grayer.

— Vezi? Vezi? strigă acesta victorios. Tu ai zis-o, e a mea. Cravata mea. Mami a spus aşa. Ea mi-a dat-o.

Nu am chef să mă întorc în camera ei şi să întreb cum stau de fapt lucrurile, aşa că îi fac un nod la iuţeală, lăsînd cravata să se bălăngăne pe lîngă cartea lui de vizită.

— Bine, băieţi, mişcaţi-vă. Avem atîtea de văzut şi atîtea de făcut! Am plănuit o după-amiază foarte tare, iar cel care îşi va pune primul paltonul, va afla mai multe amănunte!

Băieţii se înghesuie să treacă de mine pentru a se lansa în cursa cu obstacole florale. În drum spre uşă, culeg un braţ de jucării de pluş de pe jos şi le azvîrl pe pat.

În holul de la intrare, Sima încearcă să-l împiedice pe Darwin să-l sufoce pe Grayer, care zace turtit de uşă.

— Trebuie să respire, Darwin.

— Deci, mă gîndeam la Play Space, poate? anunţ eu, dîndu-mi seama că nu-mi scosesem

nici o clipă haina, în vreme ce Darwin îi dă drumul lui Grayer.

— DA!

Sar amîndoi în sus de bucurie, claie peste grămadă.

— OK, încuviinţează din cap Sima. Play Space sună bine.

Îi întind paltonul lui Darwin şi-mi trag ghetele în picioare.

Deşi sînt două Play Space, unul pe East 85, iar celălalt pe Broadway, noi ne îndreptăm spre cel din East Side, pentru că nisipul de acolo e ceva mai curat. Aceste terenuri de joacă acoperite sînt versiunea din Manhattan a unui spaţiu de recreere complet echipat, la subsol. Şi, ca orice altceva din marele oraş, sînt şi ele de închiriat. Astfel, pe modelul tarifelor cu ora de la moteluri, o bancnotă de 20 $ îţi asigură ţie şi copilului două ore zdravene în care să vă epuizaţi reciproc, jucîndu-vă cu echipamentul pe care vi-l pun la dispoziţie.

Sima aşteptă pe trotuar împreună cu băieţii, în vreme ce eu scot cărucioarele din portbagajul taxiului.

— BA NU!

— BA DA!

— Pot să te ajut? mă întreabă ea, scăpînd cu îndemînare de şutul lui Darwin.

— Nu, mormăi eu. E în regulă.

Sînt doar fericită că am ieşit din raza lui de acţiune.

Manevrez cărucioarele către trotuar şi apoi apucăm fiecare cîte o mînuţă. Ca să-i descurajeze, probabil, pe ciudaţii care se zgîiesc în vitrine, Play Space e la al doilea etaj şi nu se poate ajunge acolo decît căţărîndu-te printr-o

casă a scărilor *enormă*, cu trepte pentru copii, acoperite cu covoare albastre, care pare a se întinde pînă acolo sus, unde ajung dădacele după ce mor. Fără a se descuraja, Grayer apucă balustrada, plasată la înălțimea unui copil, și începe să se tragă în sus.

— Darwin, mergi și tu în sus. În sus, îl dăscălește Sima. Nu în jos, în sus.

El nici nu o bagă în seamă și începe să se joace de-a săritura broaștei, ceea ce amenință să-l tragă pe metodicul Grayer înapoi și să-i provoace o cădere mortală. Îi urmez îndeaproape, tîrînd cărucioarele pliate. Călcîiele îmi atîrnă peste marginea fiecărei trepte.

Cînd, în sfîrșit ajungem sus, parchez cărucioarele în Țarcul Cărucioarelor și mă pregătesc de intrare. Din cauza vremii neprietenoase, locul e plin ochi, așa că ne așezăm la o coadă interminabilă de copii îmbrăcați ca pentru Polul Nord, de dădace la capătul răbdării și de una sau două mame care contribuie și ele timp de o oră la distracția progeniturii.

— Elizabeth, putem să facem pișu după ce ne reținem loc. Te rog să te ții!

— Bună și bine ați venit la Play Space! Cine dorește să-și rezerve loc? ne întreabă din spatele tejghelei roșu-aprins un bărbat cam de treizeci și cinci de ani, debordînd de entuziasm.

— El! zic eu, arătînd în jos, spre Grayer. (Omul pare derutat.) Noi, rectific dîndu-i permisul de membru al doamnei X. Bărbatul îi caută numele în fișiere și, de îndată ce-i dau bancnota de 20 $, primim fiecare un ecuson cu numele noastre și unul pentru cărucioare, în caz că acestea doresc să-și facă prieteni.

Pe al lui scrie: „Bună, pe mine mă cheamă **Grayer**. Sînt cu **Nanny**.", iar pe al meu: „Bună, pe mine mă cheamă **Nanny**. Sînt cu **Grayer**."

Sîntem sfătuiţi să le ţinem la vedere, aşa că eu mi-l prind pe-al meu chiar deasupra ventricolului stîng, în timp ce Grayer preferă să-l agaţe de marginea cămăşii, un pic mai sus de cartea de vizită care atîrnă de ea şi lîngă cravata lui taică-său. Odată ce Sima şi Darwin au fost şi ei legaţi în felul ăsta, mergem toţi patru să ne lăsăm hainele, dimpreună cu ghetele, în dulăpioarele ce ne-au fost repartizate. În zona în care se serveşte mîncarea, mai împing o hîrtie de 20 $ pentru masa de prînz, adică două mici sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu şi două cutii cu suc.

— MORI! MORI!

— LOVEŞTE-L ÎN NENOROCITUL ĂLA DE CAP!

— Gata, ajunge! (Pe Vrăjitoarea cea Rea o doare capul.) Dacă nu puteţi să vă mîncaţi prînzul ca doi tineri domni civilizaţi şi paşnici, atunci Darwin şi Sima vor fi nevoiţi să meargă la altă masă.

Cît mai durează prînzul, băieţii reuşesc cumva să-şi continue cearta pe un ton mai potolit, în timp ce eu şi Sima schimbăm zîmbete palide peste masă. Ea se apucă să-şi mănînce sendvişul cu salam, iar eu fac vreo cîteva încercări să înfiripi o conversaţie, dar Darwin alege tocmai aceste momente propice ca să-i arunce snacksuri Goldfish în faţă.

Înainte să-i lăsăm în ţarcul de joacă, mergem să ne spălăm pe mîini. Băile viu colorate au toate chiuvete mici, toalete joase şi zăvoare la

mare înălțime. Grayer face pipi ca un campion, apoi îmi dă voie să-i suflec mînecile, ca să se poată spăla pe mîini.

— NU! NU VREAU! FĂ TU PIPI! se aude vocea lui Darwin din toaleta de alături.

Mă aplec și-l sărut pe Grayer pe creștet.

— OK, G, haidem pe pîrtie, îi spun în timp ce-i dau un prosop de hîrtie ca să se usuce și să șteargă apa împroșcată pe marginea chiuvetei.

— Tati zice așa cînd sîntem la Aspirină.

— Zău? Haide.

Arunc prosopul și îi întind mîna, dar el nu se mișcă.

— Cînd o să mă ducă tati la Aspirină? întreabă.

— Of, Grove... (Mă ghemuiesc lîngă el.) Nu știu, nu sînt sigură că o să mergeți la schi anul ăsta. (Continuă să se uite la mine așteptînd un răspuns.) Ai întrebat-o pe mami?

Își răsucește trupul în direcția opusă și-și încrucișează brațele peste cravată.

— Mami zice să nu vorbim despre el, așa că nu vorbi. Nu vorbi despre el.

— Grayer, haide! strigă Darwin dînd șuturi în partea de jos a ușii.

— Hei, oamenii trebuie să facă pipi!

O femeie începe să bată cu putere deasupra capului lui.

— Grover, dacă vrei să întrebi ceva, e întotdeauna în regulă să... zic eu ridicîndu-mă și descuind ușa.

— Nu vorbi cu mine, îmi răspunde strecurîndu-se în fugă pe lîngă mine ca să i se alăture lui Darwin, în fața porții.

— Ce tupeu ai! îmi zice femeia care așteptase afară, împingîndu-și copilul înăuntru.

Cred că e o nesimțire să lași o fetiță să aștepte atît! (Mă privește îngustîndu-și ochii puternic machiați.) Pentru cine lucrezi dumneata? (Mă uit cu atenție la părul vopsit la greu, la unghiile de două' cinci de centimetri și la bluza Versace.) Vorbesc serios, pentru cine lucrezi?

— Doamne, mormăi eu împingîndu-mă să trec de ea, ca să-i deschid lui Grayer poarta țarcului de joacă.

Sima și cu mine îi ridicăm pe băieți pînă la toboganul albastru strălucitor. O măsor din priviri ca să-mi dau seama dacă nu cumva e una din acele dădace care se simt obligate să stea mereu la jumătate de metru de copil și să se țină după el la fiecare mișcare.

— Cred că ei ar trebui să... începe ea, dar se oprește, căci și ea încearcă evident să mă citească.

Dau din cap și aștept semnalul.

— nu aibă nici o problemă, dacă sînt împreună, nu? Tu ce crezi?

— De acord, răsuflu eu ușurată, avînd în vedere starea lui Grayer și agresivitatea lui Darwin. Pot să-ți fac cinste cu un desert?

De îndată ce ne instalăm confortabil la o masă de unde toboganul se vede foarte bine, îi întind Simei o prăjiturică și un șervețel.

— Mă bucur că nu te deranjează să-i lași pe băieți să se joace. De obicei, îl las pe Grayer de capul lui, apoi vin aici, de unde pot să-l supraveghez și să-mi fac tema. Dar se găsește mereu cîte o îngrijitoare să zică ceva de genul: „Ăăă, Grayer e în... *cutia cu nisip.*" Iar eu, la auzul acestui cuvînt, ar trebui să zbor într-acolo strigînd: „Nu în... CUTIA CU NISIP!"

Mă pufneşte rîsul şi-mi acopăr gura cu palma ca să nu-mi cadă firimituri. Sima chicoteşte şi ea:

— Ieri, la o întîlnire de joacă, mama copilului a vrut să colorez împreună cu Darwin, dar dacă îmi pun creionul pe desenul lui, începe să urle. Ea m-a silit să stau acolo toată după-amiaza şi să ţin creionul aproape de coala de hîrtie.

Îşi desface prăjitura din ambalaj.

— Ai grijă de mult timp de Grayer?

— De şapte luni, din septembrie. Tu? o întreb la rîndul meu.

— Sînt la domnul şi doamna Zuckerman de doi ani.

Dă din cap şi părul negru îi acoperă chipul. Bănuiesc că are un pic peste patruzeci de ani.

— Obişnuiam să ne jucăm cu cealaltă fată, era tare drăguţă. Cum îi zicea? zîmbeşte ea şi ia o înghiţitură din cutia miniaturală de lapte.

— Caitlin. Mda, cred că s-a întors în Australia.

— Avea o soră acolo, care era foarte bolnavă. În spital. Ultima oară cînd am mers la joacă, punea bani de-o parte ca să meargă în vizită la ea.

— E groaznic, eu habar n-aveam. A fost minunată, iar lui Grayer încă îi mai e dor de ea...

Cu coada ochiului, îl zăresc pe Darwin care, plasat pe treapta de plastic galben de deasupra lui Grayer, trage de cravata domnului X, strîngînd-o în jurul gîtului lui G. Pentru o clipă, Grayer se sufocă, iar faţa i se înroşeşte în timp ce-şi duce mîinile în sus.

Apoi, nodul cedează dintr-o smucitură scurtă. Darwin îi smulge lui Grayer cravata de la gîtul înroşit, o ia la fugă rîzînd către cealaltă parte a sălii şi dispare înăuntrul instalaţiei pentru căţărat. Eu şi Sima sărim în sus şi ne repezim spre cele două tabere adverse.

— Grove, e-n regulă, strig eu apropiindu-mă.

El izbucneşte într-un acces de furie împotriva lui Darwin, care face întreaga încăpere să încremenească:

— DĂ-MI-O ÎNAPOI!! E A LUI *TATI*!! DĂ-MI-O *ÎNAPOI*!!!!!! (Se porneşte să suspine şi să tremure.) TATI E AŞA DE SUPĂRAT PE TINE!! TARE SUPĂRAT!!!!

Se prăbuşeşte, zguduit de intensitatea hohotelor de plîns.

— Tati e aşa de supărat, tare supărat.

Îl aşez pe genunchi şi-i şoptesc la ureche în timp ce-l legăn:

— Eşti un băieţel aşa de cuminte. Nu e nimeni supărat pe tine. Tati nu e supărat pe tine şi nici mami. Toţi te iubim foarte mult, Grove.

Îl duc în braţe către zona meselor, unde Sima ne aşteaptă cu cravata în mînă.

— Eu... vreau... la... mami, îşi trage el răsuflarea, respirînd cu sughiţuri.

Îi înnod cravata cu blîndeţe şi-l ajut să se urce lîngă mine, pe una dintre bănci, făcîndu-i o pernă din puloverul meu.

— Si-ma? Dumneata eşti Si-ma? întreabă dama de la toaletă.

— Da?

— Darwin al dumitale e de unul singur pe tobogan, o anunţă ea.

— Mulţumesc, îi zîmbeşte prietenos Sima.

— De u-nul sin-gur, repetă mama, de parcă Sima ar fi surdă.

— Bine, mulţumesc.

Sima dă ochii peste cap în direcţia mea, dar se duce totuşi pînă acolo, ca să se asigure că Darwin n-o să păţească ceva dîndu-se pe toboganul de nici un metru înălţime, iar eu îl frec pe Grayer pe spate în timp ce el adoarme.

O privesc cum întinde o mînă pentru a-l ajuta pe Darwin să-şi treacă picioarele peste margine, ca pregătire în vederea coborîrii. Îi refuză sprijinul, pocnind-o fără menajamente direct în cap, apoi rîde şi se lansează pe tobogan. Ea rămîne cîteva clipe aşa, cu amîndouă mîinile pe cap, după care se întoarce încet către masa noastră şi se aşază.

— Darwin pare a avea o personalitate puternică, îi zic.

De fapt, mi se pare că mai degrabă dă semne că va ajunge criminal în serie, dar trebuie că există un alt motiv pentru care ea nu demisionează, căci 10 $ pe oră nu ajung pentru a te supune la vătămări corporale grave.

— Ah, nu, e doar foarte furios pentru că are un nou frăţior acasă, mă lămureşte ea, frecîndu-şi creştetul.

— Le-ai spus vreodată părinţilor că te loveşte? o întreb ezitînd puţin.

— Nu. Ştii, ei sînt foarte ocupaţi cu bebeluşul. Iar Darwin e uneori foarte cuminte.

Respiră scurt în timp ce rosteşte cuvintele. Nu e nici pe departe prima dată cînd văd aşa ceva; la fiecare loc de joacă există cel puţin o dadacă pe care copilul furios o loveşte de-i sar capacele. E clar că nu vrea să discute despre asta, deci schimb şi eu subiectul.

— Ai un accent foarte frumos, observ eu împăturind ambalajul prăjiturii mele, pînă ajunge să arate ca un mic pătrat.

— Sînt din San Salvador. M-am mutat aici acum doi ani, îmi spune ştergîndu-şi mîinile cu şervețelul.

— Mai ai rude acolo? o întreb.

— Păi, soțul şi fiii mei sînt acolo.

Clipeşte de cîteva ori, apoi priveşte în podea.

— O, spun eu.

— Da, am venit cu toții să căutăm de lucru. Eu eram inginer în San Salvador. Dar pe-acolo nu mai erau slujbe, iar noi am sperat că vom reuşi să facem nişte bani aici. Apoi, soțului i s-a refuzat cartea verde şi a fost obligat să plece înapoi cu băieții, pentru că eu nu puteam şi să muncesc şi să am grijă de ei.

— Cît de des îi vezi? o întreb în timp ce Grayer se răsuceşte în somn, agitat.

— Încerc să ajung acasă două săptămîni, de Crăciun, dar anul acesta, domnul şi doamna Zuckerman au avut nevoie de mine în Franța.

Despătureşte şi împătureşte puloverul lui Darwin.

— Ai poze cu copiii? Pun pariu că sînt tare frumoşi.

Nu ştiu cum să găsesc turnura pozitivă pe care ar trebui să o ia situația asta şi nici încotro să îndrept dialogul. Ştiu doar că, dacă ar fi maică-mea aici, ar fi înfăşurat-o deja pe Sima în covorul fermecat şi-ar fi strecurat-o în cel mai apropiat adăpost pe care l-ar fi găsit.

— Nu, nu țin poze la mine. E prea... greu... spune zîmbind. Într-o zi, cînd Grayer o să vină pe la Darwin să se joace, o să-ți arăt. Dar tu? Ai copii?

— Nu. Eu? Nu, slavă Domnului.

Rîdem amîndouă.

— Atunci, un iubit?

— Sînt pe cale să îmi fac unul, zic şi încep să-i povestesc de F.H.

În mijlocul culorilor strălucitoare şi înconjurate de cacofonia strigătelor, ne împărtăşim una alteia frînturi din poveştile vieţilor noastre, acelea din care lipsesc familiile Zuckerman şi X şi de care ele nu au habar. Prin ferestrele imense văd că a început să ningă şi-mi strecor piciorul desculţ sub mine, în timp ce ea îşi sprijină bărbia de braţul întins. În felul acesta, îmi petrec după-amiaza în compania unei femei care deţine o calificare mai înaltă decît toate cele pe care le voi primi eu vreodată, la o materie la care nu pot lua notă de trecere şi care a fost pe-acasă mai puţin de o lună în ultimii doi ani.

*

De o săptămînă încoace, vin pe la şapte ca să-l îmbrac pe Grayer pentru şcoală, lăsîndu-l apoi în grija doamnei Butters, după care alerg ca nebuna la cursuri. Doamna X nu pune niciodată piciorul afară din camera ei dimineaţa, iar după-masa e mereu plecată, aşa că am fost surprinsă cînd Connie mi-a comunicat că mă aşteaptă în birou.

— Doamnă X? zic bătînd la uşă.

— Intră.

Deschid cu un tremur uşor, dar o găsesc aşezată la birou, îmbrăcată cu o jachetă din caşmir şi pantaloni largi. În ciuda eforturilor făcute de a se machia, pare tot trasă la faţă.

— Cum de ați ajuns acasă atît de devreme? mă întreabă.

— Grayer a avut ceva de împărțit cu vopseaua verde, așa că l-am adus să se schimbe înainte să meargă la patinaj...

Telefonul sună, iar ea îmi face semn cu mîna să rămîn.

— Alo?... Ah, bună, Joyce... Nu, nu au ajuns încă scrisorile... Nu știu, merge mai greu poșta pe-aici, cred... (Vorbește tot fără convingere.) La toate școlile unde a făcut cerere? Serios? Asta e fantastic... Deci, pe care o s-o alegi?... Mă rog, nu știu foarte multe despre școlile de fete... Sînt sigură că vei lua decizia corectă... Excelent. Pa.

Se întoarce către mine:

— Fiica ei a fost admisă la toate școlile la care a făcut cerere. Nu înțeleg de ce, nici măcar nu-i prea drăguță... Despre ce vorbeai?

— De vopsea... Nu vă faceți griji, nu purta bluza de la Collegiate în momentul acela. A desenat un copac foarte frumos...

— Nu are un schimb de haine la școală?

— Mda, îmi cer scuze. Le-a folosit săptămîna trecută cînd Giselle a turnat lipici pe el, iar eu am uitat să le înlocuiesc.

— Ce-ai fi făcut dacă nu avea timp să se schimbe?

— Îmi pare rău. O să duc alt schimb mîine, zic și mă întorc să plec.

— Ah, Nanny? (Bag capul înapoi pe ușă.) De vreme ce tot ești aici, trebuie să discutăm despre cererile pentru școală ale lui Grayer. El unde e?

— Se uită la Connie cum șterge praful. (De pe rama din spate a scaunelor dumitale. Cu periuța de dinți.)

— Bine, ia loc, mă invită făcînd un gest făcut în direcţia unuia dintre fotoliile masive, tapiţate, din faţa biroului ei. Nanny, am ceva groaznic să-ţi spun.

Lasă privirea în jos, către mîinile pe care şi le frămîntă în poală. Mie mi se taie respiraţia şi-mi fac curaj să aflu veşti despre chiloţei.

— Am primit nişte ştiri foarte proaste în dimineaţa asta, începe ea domol, chinuindu-se să vorbească. Grayer nu a fost acceptat la Collegiate.

— Nu se poate, nu-mi vine să cred, zic, ştergîndu-mi iute expresia de uşurare de pe chip.

— Ştiu, e pur şi simplu îngrozitor. *Şi*, colac peste pupăză, a fost pus pe lista de aşteptare la St. David's şi St. Bernard's[1]. Auzi, pe lista de aşteptare, spune ea dînd din cap. Aşa că, acum ţinem pumnii pentru Trinity, dar, dacă din diverse motive, nu avem succes nici aici, o să rămînem doar cu rezervele şi nu sînt deloc entuziasmată de perspectivele pentru colegiu de la şcolile alea.

— Dar e un copil adorabil, e foarte deştept şi vorbeşte bine. E amuzant şi sociabil. Pur şi simplu, nu înţeleg.

Vreau să zic, să recunoaştem cinstit, ce ar putea să nu-ţi placă la puştiul ăsta?

— Am mai examinat totul încă o dată azi-dimineaţă, încercînd să îmi explic situaţia.

---

1. Saint Bernard's a fost fondată în 1904 de către John C. Jenkins, un tînăr englez, absolvent al Universităţii Cambridge. Iniţial, sediul şcolii s-a aflat pe celebra Fifth Avenue, dar în 1910, acesta a fost mutat în East Street.

(Priveşte pe fereastră.) Instructorul nostru în domeniu ne-a asigurat că Grayer era ca şi admis la Collegiate.

— Tata mi-a spus că, anul ăsta, competiţia a fost cea mai strînsă din istorie. Au fost bombardaţi de cereri din partea unor copii foarte buni şi probabil că au fost nevoiţi să facă nişte alegeri extrem de dificile.

Să nu uităm că respectivii copii au doar *patru* ani, aşa că nu prea ai cum să-i întrebi ce părere au despre deficitul federal şi unde cred ei că vor fi peste cinci ani.

— Credeam că tatălui tău i-a plăcut Grayer atunci cînd s-au întîlnit, spune ea fără ocolişuri, referindu-se la după-amiaza ploioasă în care l-am dus la mine să se joace cu Sophie.

— Aşa şi este. Au cîntat împreună *Rainbow Connection*.

— Hmm, e interesant.

— Ce anume?

— Ah, nu, nimic. E doar interesant, atîta tot.

— Tata nu e deloc implicat în procesul de admitere.

— Da. Ei bine, voiam să-ţi vorbesc pentru că sînt îngrijorată de faptul că, îmbrăcîndu-l pe Grayer în treningul de la Collegiate, e posibil ca speranţele lui să se fi îndreptat într-o anume direcţie şi-aş dori să mă asigur că... (O întrerupe telefonul.) Un moment. Alo? răspunde. Ah, bună, Sally... Nu, scrisorile noastre nu au ajuns încă... Ah, la Collegiate. Felicitări, e minunat... Păi, Ryan e un băieţel foarte deosebit... Da, asta *ar fi* minunat. Ştiu că lui Grayer i-ar plăcea foarte mult să meargă la aceeaşi şcoală cu Ryan... Da, cina sună

excelent... O, noi patru? Trebuie să verific programul soţului meu. Hai să discutăm după weekend... Grozav. Pa!

Trage adînc aer în piept şi-şi încleştează maxilarele.

— Unde rămăsesem?

— La speranţele lui Grayer?

— Ah, da. Mă îngrijorează faptul că e posibil ca încurajările pe care le-ai arătat fixaţiei sale pentru Collegiate să-l fi determinat să opereze o schimbare a părerii despre sine, care s-ar putea dovedi dăunătoare.

— Eu...

— Nu, te rog să nu te simţi prost. Îmi dau seama că e vina mea că ţi-am permis să faci asta. Ar fi trebuit să-mi impun părerea cu mai multă convingere. (Oftează şi scutură din cap.) Dar am vorbit cu pediatrul azi-dimineaţă, iar el mi-a sugerat un Consultant în domeniul Dezvoltării pe Termen Lung, specializat în instruirea părinţilor şi îngrijitorilor în această perioadă de tranziţie. Doamna va veni mîine, cît timp Grayer e la lecţia de pian, şi a cerut să vorbească personal cu tine, pentru a determina cu precizie rolul pe care-l ai în dezvoltarea lui.

— Minunat. Pare a fi o idee bună.

Ies pe uşă, dar strecor din nou capul înăuntru.

— Ăăă, să nu-l las s-o poarte azi?

— Ce? mă întreabă întinzîndu-se după cafea.

— Bluza de trening.

— Ah, păi, poate s-o poarte azi, iar mîine, consultanta ne va sfătui cum să procedăm în situaţia asta.

— OK, minunat.

Mă întorc la locul unde Grayer, aşezat pe banchetă, o priveşte pe Connie cum lustruieşte aragazul şi se joacă distrat cu cravata de la gît, şi mă întreb dacă nu cumva ar trebui să ne îndreptăm atenţia către alt obiect vestimentar.

*

Stau pe scaunul de lîngă birou, în aşteptarea consultantei, şi încerc pe furiş să citesc, de-a-ndoaselea, mîzgălelile grăbite de pe blocnotesul doamnei X. Deşi probabil că nu conţin decît vreo mirobolantă listă de cumpărături, faptul că am fost lăsată aici de una singură îmi dă sentimentul că ar trebui să mă ascund. Dacă aş avea un aparat camuflat într-un nasture de la pulover, aş încerca cu disperare să fotografiez tot ce e pe masă. Ideea în sine aproape că mă face să rîd, însă în clipa aceea pe uşă intră o femeie, precedată de servietă.

Întinde mîna ca să o strîngă cu hotărîre pe-a mea.

— Nanny. Eu sînt Jane. Jane Gould. Cum îţi merge azi?

Vorbeşte puţin cam prea tare în timp ce mă cercetează atent pe deasupra ochelarilor şi îşi pune servieta pe birou.

— Bine, mulţumesc. Dumneavoastră?

Devin dintr-odată foarte veselă şi, de asemenea, puţin cam gălăgioasă.

— Foarte bine. Mulţumesc de întrebare.

Îşi încrucişează braţele peste blazerul de culoarea merişorului şi dă ritmic din cap în direcţia mea. Are buze foarte groase şi rujate

în exact aceeaşi nuanţă, care se scurge în liniile din jurul gurii. Dau şi eu din cap înspre ea.

— Deci, Nanny, zice ea privindu-şi ceasul. O să-mi aduc blocnotesul aici şi putem începe.

Continuă prin a menţiona fiecare gest pe măsură ce-l face, pînă ce se aşază pe scaunul doamnei X, cu stiloul pregătit.

— Nanny, obiectivul nostru în următoarele patruzeci şi cinci de minute este să determinăm care sînt percepţiile şi aşteptările lui Grayer. Aş dori să-mi împărtăşeşti modul în care îţi înţelegi, în acest moment, rolul şi responsabilităţile privind parcursul extrem de important pe care Grayer îl urmează către următorul nivel de educaţie.

— OK, zic repetînd în minte fraza ei pentru a-mi da seama unde anume este întrebarea.

— Nanny, cum ţi-ai caracteriza prestaţia în legătură cu activitatea academică a lui Grayer în decursul primei pătrimi a şederii tale la rezidenţa familiei X?

— A fost bună. Adică, îl luam de la şcoală. Dar, sincer vorbind, n-a fost prea multă activitate academică...

— Înţeleg, deci nu te consideri un participant activ şi dinamic la acest proces. Cum ţi-ai descrie activităţile planificate pentru orele de joacă din programul lui?

— Da... Lui Grayer îi place tare mult să se joace cu trenuleţele. Ah, şi să se costumeze. Aşa că, încerc să-l implic în activităţile care-l bucură. Nu ştiam că are o planificare pentru orele de joacă.

— Jucaţi jocuri de perspicacitate?

— Nu-i prea plac astea.

— Dar probleme de matematică rezolvaţi?

— E prea mic...

— Cînd aţi exersat ultima dată cercurile?

— Sînt sigură că ne-am jucat cu creioanele colorate cîndva, săptămîna trecută...

— Ascultaţi casetele Suzuki?

— Doar cînd face baie.

— I-ai citit din *Wall Street Journal*?

— Păi, ştiţi...

— Din *The Economist*?

— Nu prea...

— Din *Financial Times*?

— Ar trebui să fac asta?

Ea oftează adînc, mîzgăleşte nervos pe blocul de coli, după care reia:

— Cîte mese bilingve îi serveşti pe săptămînă?

— Vorbim franţuzeşte marţi seara, dar de obicei servesc burgeri vegetarieni.

— Şi de cîte ori vizitaţi muzeul Guggenheim?

— Mergem la Muzeul de Istorie Naturală pentru că îi plac la nebunie rocile.

— Ce metodologie urmezi cînd îl îmbraci?

— Îşi alege singur hainele sau face doamna X asta. Cîtă vreme se simte bine...

— Deci nu utilizezi un Tabel Vestimentar?

— Nu prea...

— Şi presupun că nici nu înregistrezi împreună cu el alegerile pe care le face, într-o Diagramă a Garderobei?

— Mda, nu.

— După cum nu-l pui nici să traducă în latină ce mărime şi culoare au hainele.

— Poate mai spre sfîrşitul anului.

Ea îmi întoarce privirea şi dă din cap o vreme. Îmi schimb poziţia pe scaun şi zîmbesc. Ea se apleacă peste pupitru şi-şi scoate ochelarii.

— Nanny, mă văd nevoită să trag un semnal de alarmă.

— Bine, zic eu aplecîndu-mă către ea.

— Mă văd nevoită să pun la îndoială faptul că îţi investeşti calităţile pentru a-i îmbunătăţi performanţele lui Grayer.

Acum, că i-a scăpat porumbelul, se lasă pe spate şi-şi aşază mîinile în poală. Am sentimentul că ar trebui să mă consider insultată. „Să-mi investesc calităţile?" Ăăă, mă lămureşte cineva?

— Regret să aud asta, spun cu sinceritate, căci lucrul într-adevăr limpede ca lumina zilei e că ar trebui să-mi pară nespus de rău.

— Nanny, înţeleg că-ţi iei diploma în domeniul ştiinţelor educaţiei, aşa că, sincer vorbind, mă surprinde lipsa de profunzime ce caracterizează baza ta de cunoştinţe.

În regulă, acum chiar sînt jignită.

— Ei bine, Jane. (Se îndreaptă de spate la auzul numelui ei.) Sînt calificată pentru a lucra cu acei copii care au mai puţine resurse decît Grayer.

— Înţeleg. Deci nu percepi această ocazie ca fiind plasată într-o sferă în care tu eşti o valoare adăugată.

Poftim?

— Vreau să-i dau mai multă valoare lui Grayer, dar e foarte stresat zilele astea...

— Stresat? întreabă ea privindu-mă sceptic.

— Da, e stresat. Iar impresia mea – şi nu sînt decît o studentă, Jane, aşa că sînt convinsă că tu vei fi mai sceptică în privinţa ideii mele – este că cel mai bun lucru pe care i-l pot oferi e puţin timp liber, în care imaginaţia

lui să se poată dezvolta fără a fi împinsă pe un făgaş sau altul.

Sîngele mi se ridică în obraji şi sînt conştientă că am mers prea departe, dar faptul că încă o femeie între două vîrste mă face să mă simt ca o idioată în biroul ăsta, mi se pare cam prea greu de înghiţit.

Ea mai mîzgăleşte cîteva notiţe, apoi îmi zîmbeşte neutru.

— Ei bine, Nanny, sfatul meu este să îţi faci timp să reflectezi bine pe măsură ce îţi continui lucrul cu Grayer. Iată aici o serie de Metode Excelente sugerate de alte persoane care se ocupă de îngrijirea copiilor, pe care te sfătuiesc să le treci în revistă şi să le asimilezi. Acestea sînt cunoştinţe practice, Nanny, adunate de oameni cu aceeaşi meserie ca şi tine şi care trebuie să-ţi intre în reflex pentru ca Grayer să-şi poată atinge nivelul optim.

Îmi înmînează o grămadă de hîrtii prinse sus cu o agrafă mare de birou şi se ridică în picioare, punîndu-şi ochelarii la loc, pe nas.

Mă ridic şi eu, simţind nevoia s-o dreg cumva.

— N-am vrut să vă jignesc în nici un fel. Ţin foarte mult la Grayer şi urmez toate instrucţiunile doamnei X. În ultimele cîteva luni, a insistat să se îmbrace în treningul de le Collegiate, aproape în fiecare zi. Iar doamna X i-a mai cumpărat şi altele, ca să aibă mereu unul de schimb cînd celelalte sînt la spălat. Aş dori să mă asigur că ştiţi că eu...

Îmi întinde mîna pentru a ne lua la revedere.

— Desigur. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat în după-amiaza asta, Nanny.

— Da, mulţumesc. O să citesc hîrtiile astea diseară. Sînt sigură că îmi vor fi de mare ajutor, zic eu, strîngîndu-i mîna.

*

— Haide, Grove, termină tot ca să putem merge să ne jucăm.

De vreo cinci minute încoace, Grayer împinge ultima bucată de *tortellini* prin farfurie. Mulţumită lui Jane, după-amiaza a fost deja una foarte încărcată. Mă uit cum îşi odihneşte căpşorul blond pe braţ şi fixează orizontal rămăşiţele cinei.

— Care-i baiul? Nu ţi-e foame?

— Nu. (Mă întind după farfurie.) Nu!

Trage de marginea farfuriei, ceea ce face ca furculiţa să-i cadă pe masă.

— Bine, Grayer, spune doar „Nanny, n-am terminat." Pot să mai aştept, spun şi mă aşez la loc pe scaun.

Doamna X năvăleşte în bucătărie.

— Nanny! Nanny.

Se pregăteşte să-mi vorbească, dar îl zăreşte pe Grayer stînd în faţa ultimei bucăţi de *tortellini*.

— Ai mîncat bine la cină, Grayer?

— Da, răspunde el, cu gura îngropată în braţ, dar ea şi-a îndreptat deja din nou atenţia spre mine.

— Ai putea să ieşi un minut?

O urmez în sufragerie, unde ea se întoarce şi se opreşte atît de scurt, că fără să vreau o calc pe picior.

— Scuze, v-am lovit?

— N-am nimic, spune ea făcînd o grimasă. Tocmai am terminat de vorbit cu Jane şi e de

importanţă vitală să organizăm o reuniune de familie ca să-i comunicăm împreună lui Grayer vestea despre r-e-s-p-i-n-g-e-r-e. Deci, trebuie să suni la biroul domnului X şi să afli cînd îl putem programa pentru participare. Numărul e în debara...

— Doamnă X? strigă Jane ieşind în hol.

— Sigur, nici o problemă. Sun imediat.

Mă strecor rapid înapoi în bucătărie. Grayer încă mai desenează încet cercuri cu furculiţa, plasînd *tortellini*-ul pe orbita lor. Mă aplec asupra lui cîteva momente, cît să trag cu urechea la ce discută Jane şi doamna X pe coridor.

— Da, tocmai am vorbit cu Nanny. O să văd cam cît de repede va putea veni soţul meu acasă pentru reuniune, spune doamna X, luîndu-şi un ton profesional.

— Prezenţa dumnealui nu este deloc necesară cîtă vreme Grayer simte că îngrijitorul său principal este de faţă. Nu mai aşteptaţi şi vorbiţi chiar dumneavoastră cu el.

Vocea lui Jane se deplasează către uşa de la intrare, iar eu mă îndrept spre telefon.

— Biroul domnului X. Sînt Justine. Cu ce vă pot fi de folos?

— Justine? Bună, aici e Nanny.

— Bună. Ce mai faci? mă întreabă ea, acoperind zgomotul unei imprimante.

— Şi eu p-aici. Tu ce mai faci?

— Sînt ocupată, oftează ea. Fuziunea a transformat locul ăsta într-o casă de nebuni. De două săptămîni n-am mai ajuns acasă înainte de miezul nopţii.

— Naşpa.

— Mă rog, sperăm că domnul X va primi un bonus uriaş şi c-o să-i mai scape ceva şi pe

alături. (Să nu prea contezi pe asta, îmi zic eu în gînd.) Deci, doamnei X îi plac florile?

— Poftim?

— Trandafirii... Mi s-a părut o exagerare, dar domnul X mi-a spus să fac o comandă pe o perioadă nedeterminată.

— Da, chiar îţi dă impresia că nu se mai termină, o aprob.

— O să mă asigur că buchetul de mîine va fi mai variat. Care sînt florile dumneaei preferate?

— Îi plac bujorii, îi şoptesc eu lui Justine, căci doamna X trece în grabă pe lîngă Grayer şi se postează în faţa mea, în aşteptare.

— De unde să iau eu bujori în martie? oftează ea din nou, în timp ce imprimanta scoate un pîrîit. Of, nu-mi vine să cred că rîşniţa asta s-a stricat iarăşi. Scuze, nu mă lua în seamă, mă descurc eu. Altceva?

— Ah, da. Doamna X doreşte să programeze o reuniune de familie în legătură cu... (Arunc o privire peste umărul ei, în direcţia celui care manevrează pastele.)... micuţul. Cînd ar putea ajunge şi domnul X?

— Să vedem... Aş putea amîna o întîlnire... (O aud răsfoind nişte file.) Ta, ta, ta... Mda, îl pot aduce înapoi la New York miercuri, la patru. Îl trimit la voi...

— Grozav. Mersi, Justine.

— Şi-altă dată.

Închid receptorul şi mă întorc spre ea.

— Justine zice că domnul X poate veni miercuri la patru.

— Ei bine, dacă mai repede nu se poate aranja... bănuiesc că e bine şi aşa.

Priveşte în jos şi-şi aranjează sclipitorul inel de logodnă.

— Jane a spus că e *vital* ca el să fie de faţă, deci...

Da, bine.

*

— Adică, zău! *Wall Street Journal*? N-are decît *patru* ani!

— Dumnezeule, exclamă tata exact în momentul în care Sophie îşi strecoară botul printre picioarele noastre. Mama tot mai vrea să pleci de-acolo.

— Mă descurc.

Mai alerg cîţiva paşi, iar Sophie îmi dă tîrcoale, gata de următoarea rundă.

— În plus, mi-e imposibil să-l las pe Grayer tocmai acum.

Tata aleargă spre poalele dealului.

— Sophie! Haide! (Căţeluşa pare derutată.) Încoace! strigă el.

Sophie se întoarce la 180 de grade, se desprinde de călcîiele mele şi se lansează în direcţia tatei, înfruntînd o pală de vînt îngheţat care-i face urechile să fluture şi mai mult pe spate. Odată ajunsă lîngă el, alergînd chiar sub mîinile lui înmănuşate, o strig şi eu, iar ea porneşte în galop spre mine, pentru ca, apoi, să alergăm împreună la vale pînă ce-l ajungem din urmă, pe aleea principală care se întinde de-a lungul părţii dinspre centru a Parcului Riverside.

— Eşti gata pentru interviul de mîine?

Sophie se aruncă pe picioarele lui, făcînd eforturi să-l prindă din urmă.

— Sînt destul de emoţionată, dar profesorul Clarkson a tot făcut repetiţii cu noi la ore. Tare aş vrea să ştiu că îmi voi asigura curînd slujba pentru la anul.

O nouă pală de vînt rece mă face să-mi strîng umerii.

— O să-i faci praf. Nu te lăsa!

Alerg iarăşi la deal, către liziera copacilor, şi mă uit în jos chiar cînd felinarele se aprind şi fac ca totul în jur să pară mai întunecat. Privesc lumina galbenă şi strălucitoare, compunînd o rugăciune ca acelea făcute în copilărie unei stele:

— O, voi zei electrici ce vegheaţi asupra zonei Celor Trei State[1], nu-mi doresc decît o slujbă adevărată şi cinstită, cu ore fixe şi-ntr-un birou unde lenjeria şefului nu e pusă la uscat în toaletă. Într-o bună zi, mi-ar plăcea să pot ajuta mai mult de un copil odată – pe copiii care nu vin la pachet cu specialişti consultanţi. Mulţumesc. Amin.

*

Cînd ieşim la suprafaţă, mult deasupra străzilor din sudul Bronx-ului, vagonul de metrou e inundat dintr-odată de lumina soarelui. Simt şi acum obişnuitul fior de entuziasm pricinuit de trenul care zboară deasupra oraşului pe şinele acelea subţirele, de parcă-am fi într-un *montagne russe*.

Îmi scot planul de lecţie din rucsac şi mă holbez la el a mia oară. Ocazia de a mă alătura

1. Aceasta cuprindele statele New Jersey, New York şi Connecticut.

unei echipe de soluţionare a conflictelor din şcolile oraşului este exact genul de muncă pentru care m-am pregătit. În plus, ar fi grozav să lucrez cu adolescenţi şi să mă desprind o vreme de populaţia minusculă.

Trenul se opreşte, iar eu păşesc afară din vagon, sub soarele cu dinţi. Îmi croiesc drum în sus, pe scările peronului, către stradă şi descopăr că nu sînt la patru cvartale distanţă de locul interviului, ci la paisprezece. Cred că am înţeles greşit ce mi-a spus femeia aceea la telefon. Îmi verific ceasul şi grăbesc pasul. Am fost prea agitată azi-dimineaţă ca să pot lua micul dejun, dar călătoria de o oră şi jumătate mi-a trezit apetitul. Merg/alerg în jos pe străzile lungi, conştientă că ar trebui să mănînc dacă nu vreau să leşin în mijlocul lecţiei.

Rămasă de-a binelea fără suflare, mă reped într-un chioşc de ziare, înşfac o pungă de alune şi-o îndes în rucsac. O uşă mai încolo, sun la butonul de interfon lîngă care, pe o fîşie de hîrtie colorată de mînă, e tipărit: „Asociaţia Comunităţilor Împotriva Conflictelor".

O voce strigă ceva ininteligibil printre distorsiunile aparatului, iar uşa se deschide cu un clic, lăsîndu-mă să intru într-o casă a scărilor care fusese cîndva verde, decorată de-o parte şi de alta cu postere în care nişte copii stau pe un teren de joacă, privind serioşi în obiectivul aparatului. Le examinez cu atenţie pe fiecare pe măsură ce urc treptele şi, judecînd după tunsori şi după pantalonii evazaţi, bănuiesc că posterele sînt de prin anii '70, de pe vremea cînd această organizaţie a fost fondată. Pe treapta de sus, mai sun o dată şi sînt întîmpinată de un lătrat zgomotos, înainte ca o mînă mare să crape puţin uşa.

— Fulg de Nea, şezi! ŞEZI!

— Am venit pentru interviu, spun pe un ton uşor întrebător şi mă uit în jur după vreo altă uşă, presupunînd că am deranjat din greşeală vreun locatar.

Prin crăpătură se iţeşte chipul palid al unei femei.

— Da, aici este Asociaţia Comunităţilor Împotriva Conflictelor. Aţi ajuns unde trebuia. Intraţi, dar aveţi grijă la cîine; Fulg de Nea încearcă tot timpul să scape.

Mă contorsionez ca să încap prin spaţiul îngust pe care l-a lăsat şi dau practic nas în nas cu o matahală de ciobănesc negru, ca şi cu restul femeii cît un munte, îmbrăcată într-o salopetă şi cu păr blond-cenuşiu, lung pînă în talie. Mă aplec zîmbind să-l mîngîi pe Fulg de Nea, care se luptă să treacă de picioarele larg desfăcute ale stăpînei.

— NU! urlă aceasta.

Sar în sus ca arsă.

— Nu-i prea sociabil. Nu-i aşa, Fulg de Nea?

Îl bate zdravăn pe cap cu mîna liberă, pe cînd cu cealaltă ţine un teanc de dosare din carton maroniu lucios. După ce m-a pus cum se cuvine în gardă, îi îngăduie lui Fulg de Nea să mă miroasă, în timp ce eu stau complet nemişcată.

— Eu sînt Reena, directoarea executivă a asociaţiei. Dumneata?

Mă fixează cu o privire intensă, iar eu încerc să ghicesc ce hram poartă şi cam cine şi-ar dori să fiu.

— Nan. Cred că trebuia să mă întîlnesc cu Richard.

Caut un ton încrezător şi amabil, fără pic de veselie.

— Nan? Aveam impresia că te cheamă Naminia. Rahat. RICHARD! zbiară femeia înspre mine, iar eu aproape că mă culc la pământ. Se întoarce la dosarele ei, spunînd:

— O să vină şi el îndată. RICHARD! zbiară din nou, de data asta cu capul în fişet.

— OK! Atunci o să mă aşez.

Încerc să demonstrez că sînt genul de persoană care-şi poate purta singură de grijă, căci simt că, pe-aici, independenţa e la mare preţ. Întorcîndu-mă, descopăr că pe cele două scaune repartizate peticului de spaţiu ce serveşte drept sală de aşteptare sînt stivuite o grămadă de cutii pline cu broşuri îngălbenite. Mă hotărăsc să rămîn în picioare lîngă zid şi să nu stau în calea Reenei, căci şi aceasta pare a fi una dintre valorile asociaţiei.

O uşă se deschide brusc la celălalt capăt al încăperii, iar din spatele ei răsare un bărbat pămîntiu la faţă, care pare a fi rudă cu Reena şi despre care bănuiesc că e chiar Richard. Se uită pe furiş la mine prin ochelari, respirînd greu după ce se chinuie să treacă de ea şi de cîine, ca să mă salute. Transpiră abundent, iar pe după ureche are o ţigară ofilită.

— Naminia!

— Nan, mîrîie Reena, pe deasupra unui dosar.

— Oh, Nan... Eu sînt Richard, directorul artistic. Ei bine, văd că ai făcut deja cunoştinţă cu Reena şi Fulg de Nea. În cazul acesta, să trecem direct la subiect! Să mergem în Sala Sentimentelor şi să te pregătim de interviu, spune el strîngîndu-mi mîna şi schimbînd cîteva priviri cu Reena.

Îl urmez în Sala Sentimentelor, care e cam de aceeaşi mărime ca şi biroul, minus grămada de pupitre.

— Aşa, ia loc acolo, Nan.

Asta şi fac, gata să le depăn întreaga mea poveste minunată, gata să-i fac praf.

— Acum aş vrea să îţi spun cîte ceva despre mine... începe Richard.

Se lasă pe spate în scaunul pliant, de plastic, şi se apucă să-mi explice cum stă treaba cu anii petrecuţi de el ca asistent social, cum a întîlnit-o pe Reena la o demonstraţie antiguvernamentală, trecînd prin anii în care au colindat pămîntul în căutarea unor metodologii pentru soluţionarea conflictelor şi prin mulţimea de „practic mii de copiii" pe care i-a pregătit personal în vederea transformării lumii „într-un loc mai bun". Continuă prin a-mi relata pe larg despre copilăria lui în care a apucat-o pe căi greşite, despre fiul „nelegitim" care nu-l mai sună, cît şi despre recentele tentative de a se lăsa de fumat. Îl ascult cu intermitenţe, păstrînd un zîmbet strălucitor pe chip şi dezvoltînd o obsesie pentru alunele din rucsac.

Aproximativ o oră mai tîrziu, el spune în sfîrşit:

— Deci, înţeleg că specializarea ta secundară este în studii de gen. Ce înseamnă asta?

Se uită la iuţeală peste CV-ul pe care l-am trimis prin fax, chinuindu-se să citească scrisul înceţoşat. Îi urmăresc privirea cercetătoare care se îndreaptă către partea de sus a paginii, ca să descopăr că sînt „Naminia din Strada 90 şi ceva, cam 4 East." Aaah, Naminia.

— Păi, sînt pe cale să-mi închei specializarea în dezvoltarea copilului şi aş fi foarte interesată să-mi suplimentez această pregătire...

— Deci nu eşti vreo jigodie feministă, nu?

Rîde zgomotos, din toată inima, scoţînd un şervețel Kleenex din buzunar şi ştergîndu-şi fruntea. Eu mă străduiesc să rîd, fără prea mult succes.

— După cum spuneam, îmi scriu teza sub îndrumarea profesorului Clarkson, iar semestrul acesta, am participat la un stagiu într-un program extracurricular din Brooklyn...

— Bine. Deci, hai să te punem la treabă! Stai s-o chem pe Reena şi începem imediat lecţia.

Se ridică în picioare şi strigă:

— REEENA!

Se aud de îndată lătrături din camera de alături.

Îmi scot planul de lecţie din rucsac, în timp ce Fulg de Nea dă buzna înăuntru, urmat de Reena. Mă îndrept spre celălalt capăt al încăperii şi-mi scriu notiţele pe tabla glisantă.

Trag adînc aer în piept.

— Am pregătit o lecţie despre presiunea anturajului, pentru adolescenţii de paisprezece ani, din clasa a noua. După cum veţi observa, am scris pe tablă aceşti termeni cheie. Aş începe prin a-i ruga pe membrii grupului să conlucreze pentru a construi...

— Domnişoara profesoară! Domnişoara profesoară!

Din spatele sălii, Richard dă din mînă ca nebunul.

— Mă scuzaţi, nu sînteţi încă pregătiţi să începeţi? îi întreb, neştiind prea bine ce se întîmplă.

El face ghemotoc o coală de hîrtie şi o aruncă spre Reena, care se preface că începe să bîzîie.

— Domnişoara profesoară! Reena a zis un cuvînt urît!

Sus-numita nu se opreşte din smiorcăială, ceea ce-l face pe Fulg de Nea să-i dea tîrcoale lătrînd.

— Îmi pare rău, Richard, dar înţelesesem că sîntem la momentul unei scurte prezentări generale.

În zadar, ei sînt pierduţi în lumea lor, aruncînd cu hîrtii unul într-altul şi mimînd plînsul.

Îmi dreg glasul şi reiau:

— Bine, lecţia pe care mi-aţi cerut s-o pregătesc era pentru adolescenţi, ăăă, dar aş putea s-o adaptez pentru nivelul preşcolar.

Arunc o privire peste notiţe şi încerc disperată să-mi simplific planul. Mă întorc cu faţa şi mă trezesc în prezenţa a doi adulţi mătăhăloşi şi a unui cîine uriaş, care se pitesc pe după scaune şi aruncă ghemotoace de hîrtie.

— Ăăă, mă scuzaţi? Mă scuzaţi? BINE, CLASĂ! strig eu, dînd frîu liber frustrării.

Ei se întorc spre mine. Reena se ridică în picioare, abandonîndu-şi rolul.

— Cum te simţi în momentul ăsta, Nan?

— Poftim? întreb eu.

Richard îşi scoate blocnotesul.

— Ce sentimente îţi trezeşte situaţia de faţă? Ce-ţi spune instinctul?

Se uită amîndoi la mine şi aşteaptă un răspuns.

— Păi, cred că e posibil să fi înţeles greşit instrucţiunile...

— Rahat, Nan. Simţi furie? Ne urăşti? Pur şi simplu nu putem să percepem dragostea.

Vreau să aud asta de la tine. Cum e relaţia dintre tine şi mama ta?

— Reena, sincer nu-mi dau seama ce legătură are asta cu abilităţile mele de a...

Reena îşi pune mîinile în şoldurile late, iar Fulg de Nea dă tîrcoale picioarelor ei.

— Noi sîntem o familie aici. Nu există graniţe în Sala Sentimentelor. Aici trebuie să intri cu încredere şi iubire şi să-ţi dai drumul. Uite care-i treaba, Nan. În prezent, nu prea sîntem interesaţi să angajăm femei albe.

Face afirmaţia asta cu atîta calm şi degajare, încît sînt tentată s-o întreb cîte posturi libere au pentru jigodii feministe albe. Sau, şi mai bine: de ce s-ar simţi mai în largul ei o persoană de culoare, discutînd cu doi necunoscuţi despre problemele sale cu mama. Unde mai pui că necunoscuţii sînt albi.

Richard se ridică, leoarcă de transpiraţie şi tuşind ca un fumător.

— Am primit mult prea multe CV-uri de la fete albe. Nu vorbeşti coreeană, nu?

Interzisă, fac semn din cap că nu.

— Nan, noi, aici, încercăm să oferim un model de diversitate, să reprezentăm o comunitate ideală. FULG DE NEA, LA PICIOR!

Cîinele se întoarce fără tragere de inimă din locul în care îmi tot amuşina geanta. Trece pe lîngă mine cu capul plecat, înghiţind ce mai rămăsese din alunele mele.

Mă uit la feţele extrem de albe ale amîndurora, profilate pe fundalul unor curcubee luminoase pictate pe zidul din spate, care se coşcoveşte.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru această oportunitate, aveţi o organizaţie foarte interesantă, spun, strîngîndu-mi rapid lucrurile.

Cei doi mă conduc pînă la uşă.

— Da, poate semestrul viitor. Atunci vom lucra la o strîngere de fonduri în East Side. Te-ar interesa asta?

Parcă mă văd prezentîndu-i-o doamnei X pe Reena, la Muzeul Metropolitan, pentru ca aceasta din urmă să-i poată pune întrebări despre furia ei.

— În prezent, aş vrea să fac muncă de teren. Dar mulţumesc, oricum.

Ies şi mă duc ţintă la Burger King, să-mi iau o porţie uriaşă de cartofi prăjiţi şi o Cola. Ghemuită într-un scaun imobil, oftez adînc şi îi compar pe Reena şi Richard cu Jane şi doamna X. Trebuie să existe undeva în lumea asta oameni care să creadă într-o cale de mijloc între a le cere copiilor să-şi „simtă furia" şi a-i îngropa într-un noian de activităţi, astfel încît să se poată preface toţi că nu-i au. Sorb îndelung din suc. Se pare că n-o să găsesc aşa ceva prea curînd.

*

— Vezi, dacă eu am două bomboane cu jeleu, iar tu ai o bomboană cu jeleu, împreună vom avea trei bomboane cu jeleu!

Îi arăt bomboanele ca să-l lămuresc.

— Îmi plac cele albe şi alea care au gust de banană. Cum fac asta, Nanny? Cum le dau gust de banană?

Grayer înşiră dulciurile colorate pe covorul din dormitor, de parcă ar fi şine de cale ferată.

— Nu ştiu, G. Poate că strivesc o banană şi apoi jeleul, după care le amestecă şi le coc în formă de boabă de fasole?

— Da! În formă de boabă de fasole! (S-a zis cu lecţia de mate.) Nanny, încearc-o p-asta!

Aranjamentul din bujori de ieri a fost însoţit de o cutie cu bomboane cît el de mare.

— Dar cele verzi? P-alea cum le fac...

Auzim uşa trîntindu-se. Nu stă rău, a întîrziat doar trei ore.

— TATI!!

Grayer fuge afară din cameră şi-l urmez şi eu în hol.

— Salut, amice. Unde-i mama?

Îl bate uşurel pe Grayer pe cap, în timp ce-şi desface puţin cravata.

— Iată-mă-s, răspunde aceasta.

Ne întoarcem cu toţii către ea. Poartă o fustă dreaptă, de culoarea cobaltului, tocuri joase, un pulover de caşmir cu decolteu, fard de pleoape, rimel şi pudră. Trăsnet! Dacă asta ar fi prima ocazie în care mi se întoarce bărbatul acasă, după trei săptămîni, m-aş înţoli şi eu aşa. De sub stratul de ruj roz, zîmbetul îi pare nesigur.

— Păi, hai să-i dăm drumul, zice el abia aruncîndu-i o privire înainte de a o lua spre camera de zi, unde Jane şi-a lăsat tabelele şi diagramele. Grayer şi maică-sa ţopăie în urma domnului X, iar eu rămîn de căruţă în hol. Mă aşez pe banchetă, reluîndu-mi rolul de doamnă de companie a majestăţii sale.

— Dragă, începe doamna X pe un ton cam prea entuziast. Să-i cer lui Connie să-ţi aducă ceva de băut? Sau poate nişte cafea? CONNIE!

Sar de şapte coţi, iar Connie soseşte în zbor din bucătărie, cu mîinile încă ude.

— Doamne, chiar trebuie să te agiţi atîta? Nu. Tocmai am mîncat, spune domnul X.

Connie se opreşte chiar în prag. Schimbăm o privire şi-i fac loc lîngă mine, pe banchetă.

— Oh. Ah, foarte bine. Deci, Grayer, mami şi tati doresc să-ţi vorbească despre locul în care vei merge la şcoală, la anul, încearcă doamna X o nouă introducere.

— O să merg la Collegiate, îi oferă Grayer un ajutor amabil.

— Nu, scumpule. Mami şi tati au hotărît că vei merge la St. Bernard's.

— Bărnărd? întreabă el, după care se lasă un moment de tăcere. Acum putem să ne jucăm cu trenuleţele? Tati, am un tren nou, e roşu.

— Deci, scumpule, nu o să mai poţi purta bluza de trening albastră, bine? îi zice ea.

Connie dă ochii peste cap uitîndu-se la mine.

— De ce?

— Pentru că pe ea scrie Collegiate, iar tu vei merge la St. Bernard's... spune doamna X exasperată.

— Dar îmi place.

— Da, scumpule. O să-ţi luăm o bluză de trening de la St. Bernard's.

— Mie îmi place aia albastră!

Mă aplec spre Connie şi-i şoptesc:

— Of, pentru numele Domnului, lasă-l s-o poarte pe dos. Cui îi pasă?

Ea ridică mîinile în semn de neputinţă.

Doamna X îşi drege glasul şi continuă:

— Bine, scumpule. O să vorbim despre asta mai tîrziu.

Connie dispare din nou în bucătărie.

— Tati, vino să-mi vezi trenurile! O să ţi-l arăt pe cel nou. E roşu şi merge foarte, foarte repede! spune Grayer alergînd pe lîngă mine în direcţia camerei lui.

— A fost o totală pierdere de timp. Se vede limpede că nici măcar nu-i pasă, spune domnul X.

— Păi, Jane credea că e important... îi răspunde ea pe un ton defensiv.

— Cine dracu' e Jane? întreabă el. Uite ce e, ai cumva cea mai vagă idee despre cum e să te afli în toiul unei fuziuni? N-am timp de așa ceva...

— Îmi pare rău, dar...

— Chiar trebuie să mă ocup eu de toate? mîrîie el. Singurul lucru de care te-am rugat să te ocupi a fost educația lui, iar acu' s-a dus dracului și asta.

— Competiția a fost foarte strînsă anul ăsta! strigă ea. Grayer nu cîntă la vioară!

— Ce naiba are vioara de-a face cu treaba asta?

— Poate că dacă ți-ai fi petrecut cu noi măcar o oră din timpul tău prețios, el s-ar fi prezentat mai bine la interviuri, i-o trîntește ea.

— Timpul meu prețios? *Timpul meu prețios*? Îmi sparg creierii 80 de ore pe săptămînă, ca să-mi vii tu cu perlele tale, perdelele tale de 8000 $ și „operele tale de caritate" și să-mi ceri socoteală cum îmi petrec timpul?! Cine-o să-i plătească taxele școlare, ai? Cumva tu?

— Iubitule, se îmbunează ea. Știu că ești foarte stresat. Uite, avînd în vedere că ești deja aici, ce-ar fi să discutăm toate astea la o cină relaxantă? Am făcut o rezervare acolo unde-ți place ție, lîngă rîu.

Tocurile joase țăcănesc ușor în timp ce se apropie de el. Aproape că șoptește:

— Am putea să luăm o cameră la Pierre, poate pe cea cu jacuzzi dublu... Mi-a fost foarte dor de tine.

Pentru o clipă, e liniște, apoi aud îi clar sărutîndu-se. Rîsul lor ușor se îndepărtează spre coridor.

Tocmai mă pregătesc să mă strecor în camera lui Grayer, cînd doamna X gîngurește:

— Să trimit o donație la St. Bernard's odată cu cecul pentru taxă, ca să o pornim cu dreptul în relația cu ei?

— Cu dreptul? (Pare iarăși indignat.) Corectează-mă dacă greșesc, dar nu l-au acceptat deja?

— Dar, dacă mai avem un băiat...

— Uite, trebuie să mă întorc la birou. Mă așteaptă mașina jos. Te sun mai tîrziu.

Domnul X trece iute pe lîngă mine, încă îmbrăcat cu paltonul pe care bănuiesc că nici nu l-a dat jos. Ușa se trîntește cu zgomot în urma lui.

— Tati? STAI!!!!

Grayer iese în goană din cameră, ținînd în mînă trenulețul roșu.

— TATI!!! strigă, aruncîndu-se asupra ușii de la intrare.

Doamna X traversează încet holul și rămîne o clipă în picioare, privind țintă la ușă, prin Grayer, cu niște ochi plini de furie, pînă ce aceștia își pierd orice expresie, apoi trece pe lîngă noi, îndreptîndu-se spre dormitorul ei.

— TATI!!!

Grayer se zguduie de plîns, aplecat înainte și încleștat de clanță.

— VREAU LA TATI!!!

Mă aşez pe podea şi mă întind să-l iau în braţe. Întoarce capul în direcţia opusă, strecurîndu-l printre braţele care i se bălăngănesc.

— NUUUuuu. Vreau la TATI!!! (Auzim amîndoi uşa liftului închizîndu-se.) NU PLECA!!!!

— Şşş, gata, ştiu.

Îl cuprind cu braţele ca să-l trag la mine în poală.

— Ştiu, Grove.

Stăm pe jos, iar lacrimile lui formează o pată întunecată şi umedă pe blugii mei. Îl mîngîi pe spate şi-i şoptesc:

— E-n regulă, Grove. Şşş, ai voie să fii trist. O să stăm aici şi o să fim trişti o vreme.

— OK, spune el în cracul pantalonilor mei.

— OK.

Partea a treia

Primăvara

Mammy avea un fel al ei de a face cunoscute stăpînilor părerile ei precise. Ştia că demnitatea lor îi împiedica pe albi de a acorda cea mai mică atenţie cuvintelor pe care le mormăia o negresă ca ea. Ştia că, spre a-şi păstra această demnitate, albii se prefăceau că n-aud, chiar de-ar fi ţipat din odaia de alături. Era astfel la adăpostul oricărei observaţii şi, în acelaşi timp, nimeni nu avea îndoieli asupra părerii ei în diferite probleme.

PE ARIPILE VÎNTULUI

Capitolul opt

Cireaşa de pe tort

Connie,

Astăzi, în loc să-i calci lui Grayer cearceafurile, aş prefera să împachetezi următoarele pentru domnul X:

costumele
cămăşile
cravatele
lenjeria
şosetele

Şi orice altceva mai foloseşte el. Aceste obiecte trebuie împachetate şi duse jos, la portar, pînă la ora 15.00. Ai, te rog, grijă să nu foloseşti decît valizele dumnealui (a se vedea monograma).

— Nanny, ai văzut cumva papionul lui Grayer? L-am scos aseară din dulap.

În douăzeci de minute, doamna X şi Grayer trebuie să participe la Ceaiul din Aprilie pentru Noile Familii de la St. Bernard's. Ea scotoceşte prin sertarele lui Grayer, în vreme ce eu mă lupt să-l îmbrac într-o cămaşă ultra-apretată, care mai are şi un suport pentru guler, iar Connie e vîrîtă, presupun, pe undeva, prin dulapul domnului X, umplîndu-i valizele cu monogramă.

— Îmi trebuie un elefant, zice Grayer arătînd spre blocul de schiţe de pe măsuţa lui.

— O clipă, Grayer, îi spun. Lasă-mă să-ţi închei cureaua...

— Nu, nu aceea, zice ea, iţindu-şi capul din dulapul de pantofi.

— Pe aceasta aţi scos-o, adaug eu. Cea de pe pat. Scuze.

— Nu se potriveşte.

Îngenunchind în faţa lui, îi arunc o privire de ansamblu: cămaşă albastră, cu dungi subţiri, pantaloni kaki, şosete albe, curea maro. Nu văd unde e neajunsul, dar îi scot totuşi cureaua.

— Poftim, îmi spune întinzîndu-mi o curea din pînză tare, cu dungi verzi şi roşii.

— Vezi, G de la Grayer, zic arătînd spre cataramă.

— G? mă întreabă el privind în jos. Am nevoie de cartea mea.

Mă întind spre măsuţa de toaletă după ţipla de plastic pentru abonamentele de autobuz, în care se află vestigiile cărţii de vizită a doamnei X.

— Nu, zice ea, ieşind din dulap. Astăzi nu. E ca la interviuri. Îţi aduci aminte? Fără cartea de vizită.

— Vreau cartea!

— Poţi să o ţii în buzunar ca agenţii secreţi, îi spun, adăpostind-o la loc sigur.

— Nanny, *îmi trebuie* un elefant.

Iau un creion gri şi desenez o pată nedefinită, cu urechi mari şi trompă, ceea ce reprezintă culmea îndemînării mele artistice. Din dulap doamna X începe să azvîrle cu cravate.

— Vreau să port cravata mea, spune Grayer, referindu-se la cea care atîrnă pînă la pămînt.

— Nu. *Astăzi nu.*

Ea iese ca o furtună pe holul de la intrare, de unde-i aud ecoul vocii ricoşînd de pereţii de marmură:

— CONNIE! *CONNIE!*

— Da, coniţă?

Grayer e tăcut, iar eu desenez fără oprire.

— Tocmai mi-am petrecut o jumătate de oră căutînd papionul lui Grayer. Ştii din întîmplare unde e?

— Nu, coniţă.

— Sînt absurdă dacă îţi cer să ţii o evidenţă a hainelor lui Grayer? Chiar trebuie să controlez totul? Singurul lucru de care te-am rugat să te ocupi...

Oftează din rărunchi, după care urmează o clipă de linişte.

— Ce stai acolo? Du-te şi-l caută!

— Îmi cer iertare, dar chiar nu ştiu pe unde ar putea fi, coniţă. L-am pus în camera lui, dimpreună cu celelalte.

— Ei bine, nu e acolo. Şi e a doua oară luna asta cînd un obiect de îmbrăcăminte de-al lui Grayer dispare. Acum, dacă tu crezi că responsabilitatea e prea mare, cred că am putea să-ţi re-evaluăm poziţia în această casă.

— Nu, coniță. O să caut papionul. Doar că trebuia să împachetez hainele pînă la trei și acum e două jumate. Dacă domnul X are nevoie de ele pînă la...

— Ai dubii pentru cine lucrezi? *Tu* lucrezi pentru *mine*. Iar *eu* îți spun să cauți papionul, pentru că, din cîte îmi amintesc, eu sînt cea care te plătește!

Mă ridic în picioare clătinîndu-mă și încep să scotocesc eu însămi prin dulapul lui Grayer. El vine și se oprește lîngă mine, lăsîndu-și capul pe coapsa mea. Connie ni se alătură, deschizînd și mai mult ușa dulapului.

— Connie, îi spun cu blîndețe, o să mă uit eu pe-aici. Tu du-te în spălătorie.

În timp ce traversează iarăși holul, doamna X continuă:

— Am putea să-l sunăm pe domnul X și să-l întrebăm de ce dracu' îi pasă mai tare: de hainele care trebuie împachetate sau să aibă fii-su nenorocita de cravată potrivită pentru noua lui școală! Poate cu tine o să vorbească. Poate ție o să-ți răspundă la telefon, Connie.

— Îmi cer scuze, coniță.

După cinci minute de cercetări minuțioase și cu sufletul la gură, nu descoperim nimic.

— Ați găsit?

Chipul doamnei X se ivește din locul de unde a ridicat pămătuful de praf.

— Nu, scuze, zic eu de sub patul lui Grayer.

— La dracu'! Grayer, vino, trebuie să plecăm. Pune-i-l pe cel cu picățele verzi și cu asta, basta.

Mă tîrăsc afară, pe burtă.

— Vreau cravata lui tati! spune el, întinzîndu-se spre cuierul în care atîrnă aceasta.

— Nu, G. O să o porţi mai tîrziu.

Îi îndepărtez uşurel mîna, încercînd să-l conving s-o ia spre uşa de la intrare.

— O vreau acum! se porneşte el să suspine, iar pe faţă îi apar pete roşii.

— Şşş, te rog. Grove?

Îi sărut obrăjorul umed, iar el stă nemişcat în timp ce lacrimile îşi croiesc drum spre gulerul ţeapăn. Îi îndrept nodul şi vreau să-l iau în braţe, dar el mă respinge.

— Nu! strigă şi fuge din cameră.

— Nanny? ţipă doamna X.

— Da?

Ies pe hol.

— Ne vom întoarce pînă la patru, la timp pentru ora de patinaj. Connie?

Scutură din cap la vederea lui Connie, care îşi face apariţia din spălătorie, de parcă e pur şi simplu prea dezgustată sau prea dezamăgită ca să vorbească.

— Chiar nu ştiu ce să spun. Mi se pare că începi să ai constant probleme de genul ăsta şi trebuie să-ţi cer să te gîndeşti foarte serios la nivelul de ataşament pe care-l ai faţă de această slujbă...

Mobilul doamnei X începe să sune ascuţit.

— Alo? răspunde ea, făcîndu-mi totodată semn s-o ajut cu haina de nurcă. Ah, bună, Justine... Da, o să fie jos pînă la ora trei... Da, poţi să-i spui că i-a împachetat tot... (Se îndepărtează de noi, către vestibul.) Ah, Justine? Ai, te rog, grijă să-mi parvină numărul camerei în care stă la Clubul Yale?... Asta pentru cazul în care e vreo urgenţă cu Grayer şi trebuie să dau de el... De ce te-aş suna *pe tine*, mă rog? (Respiră adînc.) Ei bine, mă bucur

că înţelegi faptul că e absurd... La drept vorbind, nu vreau să te scuzi, vreau să-mi dai numărul soţului meu... Refuz să discut aşa ceva cu tine!

Închide brusc mobilul, cu atîta forţă încît acesta cade pe podeaua de marmură.

Chiar în momentul în care se deschide uşa liftului, ambele femei se lasă în genunchi pentru a recupera telefonul, dar doamna X îl înşfacă prima. Cu o mînă tremurîndă, îl ridică, dar îl scapă iarăşi. Se sprijină şi cu cealaltă mînă de podea pentru a-şi recăpăta echilibrul, în timp ce ochii albaştri şi reci îi întîlnesc pe cei căprui ai menajerei:

— Se pare că nu reuşim să comunicăm prea bine, Connie, şuieră ea printre dinţii încleştaţi. Deci, dă-mi voie să mă fac perfect înţeleasă: vreau ca *tu* să-ţi strîngi lucrurile şi *să ieşi* din casa *mea*. Vreau *să pleci* din casa *mea*. Asta vreau *eu*.

Se ridică scuturîndu-şi haina de blană şi-l împinge pe Grayer, care a rămas împietrit, în lift, în vreme ce uşa acestuia se închide.

Connie se ţine de masa din vestibul pentru a se aduna de pe jos, după care trece pe lîngă mine şi intră în apartament. Stau o clipă ca să îmi revin, apoi împing uşor uşa de la intrare.

Traversez bucătăria şi o găsesc pe Connie stînd în cămăruţa de serviciu, cu spatele la mine şi cu umerii ei largi tresăltînd în spaţiul îngust.

— Doamne, Connie. Eşti bine? o întreb pe un ton scăzut, din prag.

Se întoarce cu faţa spre mine. Expresia de durere şi indignare de pe chipul ei este atît de evidentă, încît mă amuţeşte. Îşi dă drumul

să cadă pe vechea canapea extensibilă din *tweed* și-și descheie nasturele de la gît al uniformei.

— Îs aci de doiș'pe ani, spune ea dînd din cap. Am fost aci și înainte să vină ea și am crezut c-o să fiu și după.

— Vrei ceva de băut? întreb în timp ce mă strecor în spațiul strîmt dintre canapea și masa de călcat. Poate niște suc? Aș putea încerca să forțez dulapul cu băuturi.

— *Ea* vrea *să plec*? *Ea* vrea *să plec*? (Mă așez pe cufărul de călătorie al doamnei X.) Am tot vrut să plec de cînd a venit ea aici, își trage Connie nasul, întinzîndu-se după un tricou pe jumătate călcat și ștergîndu-și ochii cu el. Hai să-ți zic ceva... cînd s-au dus la Lyford ăla, n-am văzut nici un ban. Nu mă plătesc *niciodată* cînd sînt plecați. Nu-s eu de vină că-s în vacanță. Eu nu-s. Am trei copii și o căruță de facturi de plătit. Ș-anu' ăsta, anu' ăsta ea i-a cerut lui să mă declare la fisc! Nu mă declară niciodată! De unde să scot eu toți banii ăia acu'? A trebuit să împrumut banii de la mama ca să plătesc toate taxele astea.

Se lasă pe spate și-și scoate șorțul.

— Anu' trecut, cînd Grayer și doamna X au plecat cu avionul în Bahamas, unde mergeam și eu să-mi văd familia, ea m-a silit să-i însoțesc. Grayer a dat suc pe el la decolare și ea n-avea haine de schimb și sărăcuțu' a stat acolo ud și înfrigurat și-a plîns și ea doar și-a tras chestia aia pentru dormit peste ochi și nici nu l-a băgat în seamă tot drumu'. Și nici pentru asta n-am văzut nici un ban! Vai, nebună am fost... d-asta nu m-am făcut dădacă. Ai auzit vreodată de Jackie? (Dau din cap că nu.)

Jackie l-a îngrijit cînd era mic, dar a rămas pînă s-a făcut Grayer de doi ani.

— Şi ce i s-a întîmplat?

— Păi, şi-a găsit un prieten. Asta i s-a întîmplat. (Îi arunc o privire confuză.) Doi ani a tot muncit, nu era aci de prea mult timp şi n-avea cine ştie ce prieteni. Aşa că, practic locuia aci şi să-nţelegea bine cu doamna X. Cred că din pricină că domnul X călătorea şi Jackie nu ieşea cu nimeni – ştii tu, probleme cu bărbaţii. Da' pe urmă, Jackie şi-a găsit pe cineva – ăla arăta ca Bob Marley – şi nu mai putea să lucreze vineri seara şi nu-i cădea bine să vie în weekend dacă ei era în Connecticut. Ş-atunci, doamna X începe cu ce tare o încurcă asta. Da' era numa' invidioasă. Jackie strălucea aşa, înţelegi tu, părea fericită şi dumneaei nu suferea asta. A dat-o afară şi mai că i-a frînt inimioara lu' Grayer. După-aia, s-a făcut un diavol de copil.

— Vai, zic eu şi respir adînc.

— Ah, da' nici n-ai auzit ce e mai rău. Peste şase luni, m-a sunat Jackie. Nu putea să-şi mai găsească de lucru pen'că doamna X nu voia să-i dea recomandare. Ştii tu, dacă n-are recomandare, ăia cred că Jackie a furat sau ceva de genu' ăsta. Aşa că, avea lipsă doi ani în CV, iar agenţia n-a mai vrut s-o trimită nicăieri. (Se ridică şi îşi şterge încet mîinile de fustă.) Femeia asta e dracu' gol. Înainte de Caitlin, au avut şase dădace în patru luni – nu voia nimeni să rămîie. Iar pe una a dat-o afară că i-a dat copilului o prăjitură de mălai, în parc. Să nu-i dai să mînce dacă vrei să mai munceşti aci, auzi? Şi domnul X ţine chestii porno în dulapul de pantofi – d-alea reeele dă tot.

Mă străduiesc să pricep tot ce-mi spune.

— Connie, îmi pare tare rău.

— Să nu-ţi pară ţie rău pentru mine.

Azvîrle tricoul boţit pe canapea şi o porneşte cu paşi mari şi hotărîţi spre bucătărie.

— Să te păzeşti, auzi?

O urmez.

Deschide unul dintre borcanele de Delft pentru biscuiţi, care stă gol pe blatul de bucătărie, scoate un ghem de dantelă şi-l trîntеşte pe masă, în faţa mea.

CHILOŢI!

— Iar p-ăştia i-am găsit sub pat...

— Chiar sub pat? nu mă pot abţine să nu întreb.

— Aaa-ha, îmi confirmă aplecînd capul spre mine. Acu' el a adus-o p-aia să zburde p-aici, de parcă-ar fi casa ei. Mi-a luat două zile să-i scot putoarea parfumului afară, înainte să se întoarcă doamna X.

— Oare ar trebui să-i spună cineva? Crezi că ar trebui să-i spună cineva doamnei X de femeia aia? o întreb, ameţită de uşurare că pot în sfîrşit să cer sfatul unei colege.

— Fii atentă aici. N-ai fost p-aci în ultima oră? Nu-i treaba mea. Şi nici tu să nu te bagi. Nu ne priveşte pă noi. Ai face mai bine să-i împachetezi bagajele domnului X, că io tre' să mă car d-aci.

Îşi duce mîinile la spate şi-şi deznodă şorţul, aruncîndu-l apoi pe blatul de bucătărie.

— Şi ce-ai de gînd să faci?

— Ah, sor'mea lucrează ceva mai încolo şi ştie mereu oameni care au nevoie de menajere şi d-alde astea. Găsesc eu ceva. O să fie mai puţini bani, dacă asta ar mai fi posibil, da' găsesc eu ceva, ca-ntotdeauna.

Intră în cămăruța de serviciu ca să-și ia lucrurile, lăsîndu-mă să mă holbez la chiloții de mătase neagră care sar în ochi ca un graffiti vulgar pe marmura de culoarea piersicii a mesei din bucătărie.

*

Nanny,

Astăzi, după lecția de tenis, mergeți să vă jucați cu Carter. Te rog să ajungi acolo la 15.00. Soții Milton locuiesc pe Strada 67, 10 East și cred că veți rămîne la cină. Eu voi lua masa la Bolo.

Încă nu am găsit papionul lui Grayer. L-ai luat tu acasă? Te rog verifică.

Mulțumesc.

Cînd, *în sfîrșit*, reușim să prindem un taxi, Grayer tot mai plînge. În ciuda faptului că nu am voie să îl plimb pe străzi lăturalnice, unde clădirile nu au portar, activitățile lui de după școală ne aruncă zilnic în cartiere uitate de lume și de taximetriști, unde sînt obligată la tot pasul să aleg între Grayer și propria-mi viață. Îl sui în mașină, arunc racheta de tenis în urma lui și trag după mine restul de echipament.

— 67 colț cu Madison, vă rog. Ce-ți mai face capul? îl întreb pe Grove. E mai bine?

— E OK.

Plînsetul i se domolește pînă ajunge doar un scîncet, însă pare că are de gînd să mai țină ceva vreme. Se uita în altă parte cînd jucătorul profesionist a dat drumul la aruncătorul automat de mingi.

— Ce-ai zice de golf, G? Mă bate gîndul să facem o încercare. Dacă mingea e mai mică, vor fi și pagubele mai mici.

Mă privește cu ochii umezi.

— Haide încoace.

Se întinde pe banchetă și-și pune capul în poala mea. Îi trec degetele prin păr și mă joc cu urechile lui așa cum se juca mama cu mine. Ritmul mașinii îl liniștește și, chiar înainte să ajungem în Midtown[1], adoarme de tot. Trebuie să fie mort de oboseală. Am duce o viață foarte diferită, dacă ar fi lăsat să mai tragă cîte un pui de somn.

Îmi suflec mîneca hainei de ploaie ca să mă uit la ceas. Ce mai contează un sfert de oră în plus?

— Șofer? Poți să faci un ocol pe 110, apoi s-o iei înapoi, prin West Side și să traversezi scurtătura de pe Strada 68?

— Sigur, doamnă, cum zici dumneata.

Privesc pe fereastră, la cerul cenușiu și îmi strîng haina mai tare, pe cînd stropii grei de ploaie lovesc parbrizul. Încă mai aștept ca aversele din aprilie să mă ducă cu gîndul la sosirea florilor de mai.

— Grover, trezește-te. Am ajuns.

E puțin amețit și se freacă la ochi cînd, cu racheta aruncată pe umăr, apăs pe butonul soneriei.

— Alo? spune din difuzorul interfonului un glas cu accent britanic.

— Salut! Sîntem Nanny și Grayer.

Nici un răspuns. Mă întind și mai apăs o dată pe butonul pentru dialog.

---

1. Midtown – zonă din Manhattan unde se găsesc celebrele clădiri comerciale Rockefeller Center, Radio City Music Hall și Empire State Building.

— Am venit să ne jucăm cu Carter.

— Serios? (O pauză.) Ei bine, atunci urcați.

Soneria bîzîie, iar eu împing ușa masivă de sticlă în timp ce Grayer mi-o ia înainte, împleticindu-se prin vestibulul cu dale de marmură de la intrare. Dincolo de impresionanta casă a scărilor, undeva în spate, se află un solariu ale cărui ferestre înalte dau într-o grădină. Stropii de ploaie se acumulează încet în fîntîna arteziană din piatră.

— Alo? strigă o voce tînără.

Privesc în sus, din locul în care mă lupt cu fermoarul hainei lui Grayer. Un băiețel cam de vîrsta lui, cu părul blond și cîrlionțat, stă pe palier cu brațul încolăcit pe după balustradă și aplecîndu-se în afară în diagonală.

— Salut. Eu sînt Carter.

Nu l-am mai văzut niciodată pe copilul ăsta și-mi dau seama că același lucru e valabil și pentru Grayer.

— Eu sînt Grayer.

— Alo? strigă la noi aceeași voce britanică. Lăsați-vă bagajul pe undeva și veniți sus.

Arunc hainele ude pe podea și las și bagajul alături.

— Haide, G.

El o ia la fugă după Carter, iar eu îmi încep ascensiunea; la primul etaj, trec pe lîngă o cameră de zi în stil venețian, aflată în partea din față a casei și o sufragerie Art Deco, în spate. La al doilea etaj, unde găsesc dormitorul principal în stil imperial britanic și biroul unui bărbat, de inspirație africană, cu o grămadă de capete de antilopă și o piele de zebră drept covor, gîfîi zgomotos. Pufăi ca o locomotivă pînă la trei, unde, pe peretele palierului,

văd o frescă uriaşă înfăţişîndu-l pe Ursuleţul Winnie, ceea ce mă face să cred că acesta este etajul lui Carter.

— Nu te opri! aud încurajări strigate de deasupra mea.

— Aproape ai ajuns, Nanny! Leneşo!

— Mersi, G! îi răspund eu.

Mă tîrăsc plină de transpiraţie pînă la etajul patru, care cuprinde o cameră mare, pentru toată familia, plus o bucătărie.

— Bună, eu sînt Lizzie. Cam multe scări, nu? Vrei nişte apă?

— Ar fi minunat. Eu sînt Nanny, mă recomand, întinzîndu-i mîna cu care nu mă ţin de burtă.

Pare a avea doar cîţiva ani mai mult decît mine, poartă o fustă de flanel gri, cămaşă de culoarea cerului şi o jachetă tricotată legată în jurul umerilor. O identific ca fiind membră a comunităţii de importuri britanice de clasă, care cred că asta e o profesie nobilă, necesitînd educaţie şi certificate, aşa că şi vestimentaţia e pe măsura convingerii. Băieţii au şters-o deja în colţ, unde a fost ridicat un sat format din căsuţe de plastic Playskool, ca să se joace de-a ceva care pare a se chema „Prădaţi-i pe iobagi".

— Poftim, îmi întinde Lizzie apa. M-am gîndit să-i lăsam o oră să se descarce şi apoi să-i plantăm în faţa televizorului la *C-a-r-t-e-a J-u-n-g-l-e-i*.

— Sună grozav.

— Nu ştiu ce-o să mă fac atunci cînd Carter va învăţa să silabisească. O să învăţ limbajul semnelor, presupun.

Mă holbez la dulapurile de bucătărie în stil rococo, la plăcile vechi de gresie franţuzească şi la ornamentele cu elemente ovoidale ce alternează cu unele ascuţite.

— Casa asta e fantastică. Locuieşti aici?

— Am un mic apartament la ultimul etaj.

Mă uit la scări şi îmi dau seama că, da, mai există încă un etaj.

— Trebuie să fii într-o formă fizică excelentă.

— Încearcă exerciţiul ăsta ducînd în braţe un puşti de patru ani care e terminat de oboseală.

Mă pufneşte rîsul.

— Nu l-am mai văzut pe Carter pînă acum. La ce şcoală merge?

— La Country Day, îmi răspunde ea luîndu-mi paharul gol.

— O, pe vremuri, aveam grijă de fetele familiei Gleason – ele mergeau acolo. E un loc drăguţ.

— Da... Carter, dă-te jos de pe el!

Mă uit spre ei tocmai la timp ca să-l văd pe Grayer scăpînd dintr-o încleştare a morţii.

— Mamă, Carter, cum ai făcut asta? Arată-mi şi mie, arată-mi şi mie! îl roagă Grayer cu ochii sclipind de entuziasmul descoperirii.

— Ah, minunat, zic eu. Acum o să înceapă să sară ca să mă strîngă de gît.

— Cu un şut rapid în burtă îi dobori imediat, îmi spune ea făcînd cu ochiul.

Pe unde o fi fost tot anul ăsta? Aş fi putut să am şi eu o prietenă de joacă.

— Hei, vrei să vezi terasa?

— Sigur.

O urmez pe un balcon de piatră care dă spre grădină şi spre spatele caselor vechi din cealaltă parte al cartierului. Stăm sub copertină în timp ce ploaia ne udă vîrful pantofilor.

— E foarte frumos, spun scoţînd aburi pe gură. E o mică insulă de secol XIX.

Lizzie încuviinţează dînd din cap.

— O ţigară? mă întreabă ea.

— Ai voie să fumezi?

— Sigur.

— Pe mama lui Carter n-o deranjează asta?

— Te rog.

Iau o ţigară din pachet.

— De cîtă vreme lucrezi aici? o întreb în timp ce aprinde chibritul.

— Cam de un an. E cam balamuc, dar în comparaţie cu alte slujbe pe care le-am avut... Adică, ştii tu, cînd locuieşti acolo unde lucrezi.

Scutură din cap suflînd fumul în ploaia măruntă şi deasă.

— Ei îţi dictează viaţa, iar tu locuieşti într-o dependinţă a bucătăriei. Aici, cel puţin am un locşor grozav. Vezi ferestrele alea rotunde? arată ea cu ţigara. Acolo e dormitorul meu, iar acolo e salonul. Iar baia mea are jacuzzi. Iniţial, trebuia să fie un apartament pentru musafiri, dar, mă rog, nu se prea pune problema unor invitaţi.

— Măiculiţă, nu-i o afacere rea.

— Ei, e o slujbă cu normă întreagă.

— Ei sînt amabili?

Lizzie rîde.

— El nu-i foarte rău, cred. Nu e aproape niciodată aici, ceea ce pe ea o cam înnebuneşte. De asta aveau nevoie de cineva care să şi locuiască aici...

— Iuu-huu! Lizzie! Eşti aici?

Eu îngheţ şi încerc să nu expir, iar din nări îmi iese un firicel de fum.

— Da, doamnă Milton. Sîntem afară.

Îşi stinge ţigara de balustradă cu un gest degajat şi o aruncă în grădină. Dau din umeri şi fac şi eu la fel.

— Iată-vă! exclamă doamna Milton cînd intrăm din nou în bucătărie.

Doamna Milton, o păpuşă blondă, îmbrăcată într-un halat din mătase de culoarea piersicii, stă aşezată pe podea, trăgîndu-şi nasul şi ştergîndu-l delicat în vreme ce băieţii aleargă în jurul ei.

— Acum, el cine el?

Vocea femeii are un uşor accent sudist.

— El e Grayer, răspunde Lizzie.

— Iar eu sînt Nanny, spun eu întinzînd mîna.

— O, Grayer! Grayer, am văzut-o pe maică-ta la Swifty's[1]. Ei bine, de cîte ori mergem la Lotte Berk[2] zicem mereu că ar trebui ca băieţii noştri să se joace împreună. Şi pe urmă, o văd la restaurant luînd prînzul, aşa că ne-am spus, păi, e musai să facem un plan şi iată-te aici! Grayer!

Îl ia în braţe şi-l ţine cu capul în jos, în picioare are papuci pufoşi, nici mai mult, nici mai puţin. Grayer pare că încearcă să-mi întîlnească privirile, neştiind evident cum să răspundă la acest potop de afecţiune. Doamna Milton îl lasă jos.

---

1. Restaurant din Manhattan.
2. Metodă de întreţinere a formei fizice.

— Lizzie! Lizzie, drăguţo, nu ai o întîlnire în seara asta?

— Ba da, dar...

— Şi n-ar trebui să te pregăteşti?

— Nu e decît patru.

— Prostii. Du-te şi odihneşte-te. Vreau să petrec puţin timp cu Carter al meu. În plus, mă poate ajuta Nanny. (Se lasă pe vine.) Hei, băieţi, aveţi chef să facem o prăjitură? Avem amestec de prăjituri, nu-i aşa, Lizzie?

— Nu lipseşte niciodată.

— Grozav!

În timp ce o porneşte spre bucătărie, halatul de mătase se unduieşte în urma ei şi ne dezvăluie o pereche de picioare lungi, bronzate şi foarte despuiate. Cînd se întoarce spre mine îmi dau seama că pe dedesubt poartă doar costumul de la botez.

— Aşa, ia să vedem... ouă... lapte.

Scoate toate ingredientele şi le pune pe blatul de bucătărie.

— Lizzie, unde sînt tigăile?

— În sertarul de sub cuptor.

Ea mă prinde de încheietură şi îmi şopteşte:

— N-o lăsa să se ardă.

Pînă să apuc s-o întreb dacă aşa ceva e posibil şi din ce cauze, ea a şi zbughit-o pe scări spre camera ei.

— Îmi place prăjitura cu ciocolată, votează Grayer.

— Nu avem decît de vanilie, scumpule, spune doamna Milton ridicînd cutia roşie.

— Mie îmi place vanilia, zice Carter.

— De ziua mea, continuă Grayer, am avut o prăjitură care semăna cu o minge de fotbal şi era foarte-foarte mare!

— Uuu-huu! Să punem niște muzică!

Apasă un buton de la casetofonul Bang & Olufsen, aflat deasupra blatului de bucătărie, și vocea Donnei Summer izbucnește zgomotos.

— Haide, iubitule, dansează cu mămica.

Carter scutură brațele și îndoaie genunchii. Grayer o pornește mai potolit, dînd doar din cap, dar cînd se ajunge la *On the Radio*, își începe mișcările de jazz.

— Sînteți în formă, băieți!

Îi ia pe fiecare de cîte o mînuță și țopăie toți trei, la rînd, pe toate marile succese ale Donnei Summer, pînă la celebrul *She Works Hard for the Money*, în timp ce eu mă apuc în tăcere de spart ouăle și de uns tigaia. Bag prăjitura în cuptor și mă întorc să caut un ceas de bucătărie, dar o zăresc pe doamna Milton făcînd piruete lîngă satul Playskool. Mă simt ca domnișoara Clavel[1].

— Eu o să mă duc la toaletă, spun fără a mă adresa cuiva anume.

Deschid toate ușile prin care se poate ieși din cămară, încercînd să localizez baia.

Aprind lumina într-o cămăruță și descopăr patru manechine aranjate în V, purtînd rochii cu paiete și cîte o banderolă în jurul mijlocului. Miss Tucson. Miss Arizona. Miss Southwest. Miss Southern States[2]. Se mai află aici și tiare, sceptre, tăieturi din ziare înrămate și un baston de paradă, toate expuse cu grijă în vitrine.

---

1. Personajul dădacei din filmul *Madeline* (1998), realizat după o serie de cărți scrise de Ludwig Bemelmans.
2. Miss Statele din Sud.

Inspectez tacticos fiecare rochie şi eşarfă, apoi mă apropii de peretele din faţă, care e tapetat cu poze lucioase, înrămate, ale doamnei Milton: dansatoare în Las Vegas. Adică, locul unde bănuiesc că ajungi după ce eşti încoronată Miss Southern States. Rînduri-rînduri de fotografii ne-o arată în tot soiul de costume cu paiete şi pălării, puternic machiată şi cu gene false, şi în fiecare dintre acestea, stă pe genunchii vreunei celebrităţi, de la Tony Bennett la Rod Stewart. Printre ele, la jumătatea peretelui şi aproape ascunsă vederii, o zăresc: fotografia cu doamna Milton, purtînd o rochie albă, scurtă şi foarte strînsă pe trup, domnul Milton, cu ochii înfundaţi în cap, şi preotul. Pe etichetă scrie: „Capela Dragostei cu Program Nonstop, 12 august, 199..."

Sting lumina şi găsesc toaleta. Cînd ies de acolo, doamna Milton cercetează cu o privire de cumplită disperare interiorul cuptorului.

— Ai făcut-o.

— Da, coniţă.

Tocmai am zis „coniţă".

— Ai făcut-o.

Pare să asimileze mai greu informaţia.

— E aproape gata, o încredinţez eu.

— Vai, ce bine! Cine vrea glazură? întreabă ea şi scoate din frigider şase tuburi de glazură cu diverse arome. Carter, adu colorantul pentru prăjitură.

Grayer şi Carter se apropie în pas de mambo. Ea înşfacă decoraţiunile, bomboanele argintii şi confetti de zahăr de prin dulapuri şi începe să împroaşte colorantul alimentar adus de Carter direct în tuburile de glazură.

— Uuu-iii!

Acum chiar că nu se mai poate opri din rîs.

— Doamnă Milton, zic ţinîndu-mă deoparte din cauza unei presimţiri rele, cred că e timpul ca Grayer şi cu mine să plecăm.

— Tina!

— Poftim?

— Spune-mi Tina! Nu puteţi pleca, strigă ea peste umăr băgînd în gură degetul plin de glazură.

— NU VREAU SĂ MERG ACASĂ! se panichează Grayer, ţinînd strîns în pumn un mănunchi de linguriţe de plastic.

— Vezi, nu e nevoie să plece nimeni. Aşa, cine... vrea... glazură?

Se întinde către două dintre recipiente, scoate două mîini de glazură şi le catapultează, una spre Carter şi una spre Grayer.

— Bătaie cu glazură!

Le dă fiecăruia cîte un tub şi conţinutul lor începe să zboare prin bucătărie. Încerc să mă pitesc în spatele insulei, dar Tina mă nimereşte direct în piept. N-am mai participat la o luptă cu mîncare de cînd eram în clasele V-VIII, dar pun şi eu mîna pe un tub roz şi azvîrl puţin în direcţia ei – doar cît să i-o plătesc pentru că mi-a murdărit puloverul –, apoi mă retrag.

— Uuu-haa!

Rîd cu toţii ca nebunii. Băieţii se dau de-a dura pe podea şi-şi mîzgălesc unul altuia părul cu glazură. Tina înşfacă o mînă de bomboane argintii şi le presară peste ei de parcă ar fi fulgi de zăpadă.

— Ooo, am dat de belea, zice ea. Carter, cred că am dat de belea.

Iarăşi se tăvălesc de rîs. Lizzie îşi face apariţia în bucătărie în halat de baie flauşat şi în papuci.

— O, Doamne, spune privind împrejur.

Totul e acoperit cu glazură. Aceasta se scurge de pe gresia franţuzească şi de pe plantele decorative aşezate în fereastră.

— O, Lizzie, nu făceam decît să ne distrăm şi noi niţel. Relaxează-te! Nu mai fi aşa... britanică.

— Tina! (Lizzie foloseşte şi ea vocea Vrăjitoarei celei Rele.) Treci în cadă!

Tina pare turtită rău şi începe să plîngă, scufundîndu-se în halatul de pe ea şi dezvăluind un pic cam prea mult din suprastructura ei impresionantă.

— Dar eu... Noi doar... Noi doar ne distram. Te rog să nu-i zici lui John. V-aţi distrat, nu, băieţi?

— Eu da. Nu fi tristă, o mîngîie Grayer cu blîndeţe pe cap, umplîndu-i părul blond cu bucăţele de glazură roz.

Tina se uită la Lizzie şi-şi şterge nasul de mînecă.

— Bine, bine. (Se lasă pe vine în faţa celor doi.) Mămica o să facă o baie, OK?

Îi bate uşurel pe cap şi-apoi se îndreaptă spre balustradă.

— Să mai vii pe la noi cît de curînd, Grayer, auzi? şopteşte ca pentru sine în timp ce dispare în jos, pe scări.

— La revedere, Tina! strigă Grayer şi, după ce face cu mîna în spate, înspre noi, aceasta dispare.

Aştept un protest din partea lui Carter, dar el tace. Îi dezbrăcăm pe amîndoi, iar Lizzie

îmi dă o pereche de pijamale de-ale lui Carter şi o pungă de plastic pentru hainele lui Grayer. Le punem *Cartea Junglei* şi ne străduim să curăţăm bucătăria.

— La naiba, spune Lizzie stînd în patru labe şi frecînd podeaua. S-ar putea ca domnul Milton să vină acasă diseară şi, dacă vede chestia asta, o s-o trimită înapoi la Hazelden[1] şi e îngrozitor pentru Carter cînd ea dispare cu săptămînile, iar taică-său călătoreşte aşa de mult. Îi frînge inima pur şi simplu. (Stoarce buretele.) El m-a rugat să merg cu ea la Hazelden. Ştii tu, ca să îmi pot da seama cînd e pe cale să ia din nou droguri şi să intervin.

— De ce e dependentă? întreb, deşi am deja o idee destul de clară.

— Cocaină. Alcool. Somnifere atunci cînd nu poate dormi.

— De cîtă vreme durează situaţia asta?

— O, de ani de zile, zice ea storcînd buretele în găleată. Cred că de cînd a venit la New York. S-a încurcat cu nişte drogaţi din înalta societate, celebrităţi şi tot felul de oameni din ăştia. El o lasă de una singură aici tot timpul, aşa că e foarte dificil pentru ea. Dar nu au semnat nici un contract prenupţial, aşa că am impresia că el nu aşteaptă decît să ia o supradoză. (Ei bine, asta pune afacerea cu chiloţeii într-o lumină complet diferită.) Ştiu că ar trebui să-mi dau demisia, dar prelungirea vizei mele depinde de slujba asta. Dacă

1. Organizaţie non-profit cu sediul în Minnesota, care oferă tratament pentru dependenţii de alcool şi droguri. Metoda folosită aici este una considerată revoluţionară şi utilizată în întreaga lume.

îl părăsesc pe Carter, asta înseamnă să mă întorc acasă și eu chiar vreau să rămîn în America. (Nu știu ce să spun, așa că mă limitez la a răsuci buretele în mînă.) Uite, de ce nu plecați voi doi? Termin eu aici.

— Ești sigură?

— Ah, da. Mîine o să fie altceva.

Grayer și Carter nu vor să se despartă, dar reușim să răzbim pînă jos și să ieșim pe ușă.

— La revedere, Carter! strigă el în timp ce eu fac semn unui taxi. La revedere, Tina!

Pare ridicol, de vreme ce nu avem de mers decît cîteva sute de metri, dar pe lîngă toate cele pe care le căram înainte, acum mai defilez și cu o pungă de plastic cu hainele lui Grayer, plus o pungă de cumpărături în care se află haina mea de ploaie, ca să nu se murdărească de la ornamentele de zahăr de pe pulover.

— Ce vi s-a întîmplat, oameni buni? ne întreabă James ajutîndu-ne să coborîm din taxi.

— Ne-am bătut cu mîncare cu Tina, explică Grayer lipăind înaintea mea în pijamalele Tigger ale lui Carter.

Odată ajunși sus, dau drumul la apă în cadă și pun niște hotdog din *tofu* pe aragaz, în timp ce Grayer se joacă în camera lui.

— Hei? strigă o voce străină din cămăruța de serviciu.

— Hei?

O femeie pe care n-am mai văzut-o niciodată se ivește din întuneric, purtînd uniforma lui Connie.

— Bună, eu sînt Maria, zice ea cu un accent sud-american. O așteptam pe doamna X și trebuie să fi ațipit. N-am vrut să plec chiar așa, fără să-mi iau la revedere din prima zi.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "I.N. ROMAN"

— O... bună. Bună, eu sînt Nanny. Am grijă de Grayer, mă prezint eu pentru a treia oară pe ziua de azi. De fapt, doamna X ia cina în oraș și probabil că nu o să se întoarcă pînă tîrziu. Du-te acasă și-o să-i zic că ai așteptat-o, cînd o veni.

— Ah, grozav. Mersi.

— Tu cine ești?

Grover stă în ușă numai în chiloți, blocînd trecerea.

— Grayer, ea e Maria.

El scoate limba, se răsucește pe călcîie și fuge la el în cameră.

— *Grayer.*

Mă întorc către ea ca să mă scuz.

— Îmi pare rău. Te rog să nu o iei ca pe ceva personal. A avut o zi foarte obositoare. (Cu un zîmbet neconvingător, arăt către propria mea persoană mozolită cu cremă de unt cu vanilie.) De fapt, aveam de gînd să-i fac o baie. Serios, poți pleca. Nu-ți face griji.

— Mersi, zice ea punîndu-și haina pe braț.

— Nici o problemă. Pe mîine, îi zîmbesc eu.

Traversez apartamentul și aprind lămpile pe care le-a curățat Connie acum nici două zile.

— A fost așa de haios, Nanny. Mai ții minte cînd ea a aruncat cu glazură și mi-a nimerit fundul?

Chicotește iarăși de mama focului. Mă așez pe toaletă în vreme ce el se săpunește de zor, se joacă cu scafandrii și fredonează puțin din melodiile Donnei.

— G, ai terminat? îl întreb cînd mă plictisesc să răzuiesc glazura de pe pulover cu pieptenele lui miniatural.

— Biip-biip. Tuu-tuu. Biip-biip. Tuu-tuu.

Dă din funduleţul săpunit, prin apă.

— Haide, e tîrziu, spun ţinîndu-i prosopul.

— Ce-au făcut fetele?

— Cine?

— Fetele rele. Ştii tu, Nanny, fetele rele, rele. (Îşi scutură şoldurile.) De ce sînt rele?

— Pentru că nu au ascultat de dădacele lor.

*

Trecînd în viteză pe lîngă mine în direcţia dormitorului, doamna X nu a părut să observe că, pe o ploaie torenţială de aprilie, am plecat îmbrăcată doar într-un tricou, ducîndu-mi puloverul şi haina într-o pungă de cumpărături. Aştept liftul şi îmi trag cu grijă puloverul pe mine, ca să nu îngheţ. Mi-am scos din păr cîtă glazură am fost în stare, în spălătorie, dar încă se mai desprind de pe mine bucăţele întărite în clipa în care se deschide uşa ascensorului.

— Rahat. Bună!

El pare agitat şi încurcat.

— Salut! (Nu-mi vine să cred!) Ce faci tu pe-aici?

— Of, frăţioare, spune el dezamăgit, voiam să-ţi fac o surpriză. Aveam un întreg plan, cu flori şi tot tacîmul...

— Păi, misiune îndeplinită! Cum a rămas cu plecarea la Cancún?

Intru în lift, tremurînd ca varga la vederea neaşteptată a lui F.H. în blugi plini de noroi şi în bluza mea de trening cu NYU.

— Asta era doar ca să te pun pe o pistă greşită. Aveam de gînd să te aştept în holul de la intrare mîine seară, în costum. Urma să mergem să dansăm.

Îi zîmbesc larg, iar el mă măsoară din cap pînă-n picioare.

— Se vede treaba că tu şi cu Grayer aţi avut iarăşi activităţi artistice.

— Păi, tocmai ne-am întors de la Joaca de Coşmar cu o mamă drogată. Şi nu e o metaforă, vreau să spun că e *într-adevăr* drogată. Luase cocaină în neştire, hotărîtă să facă pe nenorocita de Betty Crocker[1], iar noi am fost tîrîţi în spectacolul ăsta...

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, mă întrerupe el, cu un zîmbet pînă la urechi în timp ce uşa se dechide către hol.

Se apleacă să-mi şteargă cu blîndeţe urmele de glazură de pe sprîncene şi, fără să stau pe gînduri, îmi strecor braţul pe sub al lui şi apăs buton pentru etajul unsprezece. Politicoasă, uşa se închide.

E o frenezie senzuală de glazură.

*

Înfăşurată în cearceaful lui de flanel bleumarin, stau cocoţată pe marginea mesei din bucătăria lui F.H. în timp ce el aruncă în uscătorul de rufe un cearceaf împreună cu hainele mele şi închide apoi uşa de metal.

— Ţi-e foame?

Se întoarce spre mine, învăluit în lumina venită din bucătăria vecinilor.

— Ce e de mîncare? îl întreb cînd deschide frigiderul.

---

1. Personaj imaginar, mascota companiei americane de produse alimentare General Mills. Numele a fost utilizat prima oară în 1921.

— De obicei, mama îmi face serios aprovizionarea cînd ştie că o să fiu aici de unul singur. *Tortellini*? mă întreabă agitînd un pachet.

— Cîh, să nu mai văd *tortellini*...

Îmi tîrşîi picioarele pînă la frigider şi aruncăm amîndoi priviri cercetătoare înăuntru.

— *Lasagna*? mă întreabă.

— Ooo, da, te rog.

— Ce zici de nişte vin?

Dau din cap că da şi înşfac o sticlă de vin roşu, închizînd apoi uşa cu şoldul. Mă reazem de frigider şi-l privesc cum scoate farfuriile şi pregăteşte masa îmbrăcat în boxeri cu buline. 1-0 pentru mine.

— Trebuie să încălzesc chestia asta? mă întreabă sărutîndu-mi în treacăt umărul dezgolit.

— Probabil. Să te ajut?

— Nu, tu stai jos. (Îmi întinde un pahar de vin.) Ai avut o zi tare grea, fată glazurată.

Scoate argintăria dintr-un sertar şi o întinde cu grijă pe masă.

— Deci, unde sînt ai tăi?

— L-au dus pe frate-meu în Turcia, în vacanţă.

— Tu de ce nu eşti în Turcia? întreb sorbindu-mi vinul.

— Pentru că sînt aici, zîmbeşte el.

— Aici e bine.

Mai torn un pahar şi i-l întind. El se uită la mine din lumina aruncată de cuptorul cu microunde.

— Arăţi foarte bine.

— Ah, vechitura asta? E o togă din colecţia L.L. Bean. (Rîde.) Ştii, acum fac latină cu Grayer. Cîţi ani aveai cînd ai început să înveţi latina?

— Ăăă... paisprezece?

Scoate *lasagna* din cuptor şi vine la masă cu două furculiţe.

— Ei, poate te-ai dezvoltat tu mai greu, pentru că el n-are decît patru. Ţi-am pomenit că mai nou poartă cravată? Nu-i una de copii, e din aia de oameni mari, care atîrnă pînă la podea.

— Maică-sa ce zice de asta?

— Nici n-a observat. În ultima vreme, şi-a cam dat în petic: a concediat-o pe Connie fără nici un motiv aparent şi Connie lucrează acolo încă de dinainte de-a se naşte Grayer.

— Mda, omul ăla îşi înnebuneşte nevestele.

— Stai aşa... ce?

— Da, cînd domnul X o înşela pe prima, ea s-a luat rău de tot de James jos, în hol, de faţă cu nişte membri din conducerea companiei.

Încep să mă înec cu *lasagna*.

— Prima ce?!

— Prima lui nevastă, ăăă, Charlotte, cred. (Se uită la mine neîncrezător.) Nu ştiai?

— Nu, chiar *nu* ştiam. A mai fost căsătorit?

Simt nevoia să mă ridic, trăgîndu-mi şi cearceaful după mine.

— Da, dar asta a fost acum, ce să zic, ani de zile. Am presupus că ştiai.

— De ce aş fi ştiut?! Nu-mi spune nimeni nimic. O, Doamne. Mai are şi alţi copii?

Încep să mă plimb nervos în jurul mesei.

— Habar n-am... nu cred.

— Ea cum era? Cum arăta? Arăta ca doamna X?

— Nu ştiu. Era drăguţă, blondă...

— Era tînără?

— Eram puşti. Nu ştiu... mie mi se părea că arăta ca orice adult.

— Nu mă ajută. Gîndeşte-te. Cît timp au fost împreună?

— Doamne Sfinte, păi vreo şapte, opt ani...

— Dar n-au avut copii, nu?

— Nu, dacă nu cumva îi ţineau închişi într-o cutie de plastic pentru depozitare.

Fac o escală lîngă chiuvetă ca să mă gîndesc o clipă la sugestia asta.

— Şi, de ce s-au despărţit?

— Doamna X, zice el luînd nişte *lasagna* în furculiţă.

— Cum adică, „doamna X"?

— Am putea să mai discutăm puţin despre cum arăţi în cearceaf?

Se întinde după mine cînd trec pe lîngă el.

— Nu. Ce-ai vrut să spui adineaori?

— Avea o aventură cu doamna X.

— CE??!!

Aproape că-mi scapă cearceaful.

— Vrei să stai odată jos şi să iei nişte *lasagna*? întreabă el arătîndu-mi cu furculiţa scaunul de vizavi.

Mă aşez şi iau o înghiţitură zdravănă de vin.

— Bine, dar trebuie să începi cu începutul şi să nu laşi nimic deoparte.

— OK, din cîte zice mama, Charlotte X era o mare colecţionară de artă. Cumpăra totul de la Gagosian, unde lucra doamna X a ta. Se pare că Charlotte l-a trimis pe domnul X acolo ca să aprobe una dintre achiziţiile mai importante şi... cei doi s-au pus pe treabă, zice el rînjind.

— Doamna X??!!!

Nu mi-o pot imagina pe doamna X punîndu-se pe treabă şi pace.

— Da, şi uneori o aducea aici cînd nevastă-sa era plecată, aşa că portarii au început să şuşotească. Rezultatul a fost că, în curînd, toţi locatarii au aflat.

Se uită fix în paharul de vin înainte să bea.

— Pur şi simplu nu pot. Nu pot, nu pot, nu pot să cred.

— Ei bine... e adevărul adevărat. Am văzut chiar cu ochii mei de puşti de doisprezece ani. Ea era tare mişto.

— Taci, spun eu împroşcînd cu vin.

— Nu, avea ruj roşu, rochie strîmtă, tocuri, tot tacîmul. Era... miiiştooo.

— Haide, termină povestea.

— Păi, Legenda de la Numărul Şapte Sute Douăzeci şi Unu pomeneşte că Charlotte a găsit o pereche de ciorapi care nu erau ai ei şi a dat fuga în holul de la intrare strîngîndu-i în pumn, iar acolo şi-a ieşit complet din fire faţă de James, vrînd să ştie cine a fost la ea în apartament. În cele din urmă, s-a mutat cîteva săptămîni mai tîrziu, iar doamna X a ta i-a luat locul.

Pun jos paharul de vin.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai suflat o vorbă despre asta, spun eu, tremurînd niţel de frig în cearceaf, căci şirul neîntrerupt de emoţii puternice venind de la etajul nouă a început să-şi facă efectul.

— Păi, ai fost atît de stresată... zice lăsînd furculiţa jos.

Mă retrag brusc de lîngă masă şi mă duc la uscătorul de rufe.

— Deci, dacă nu ştiu nimic, nu mă poate afecta nimic. (Îmi scot afară hainele umede.) Ce nenorocită de demonstraţie a Logicii Masculine.

Scuze, te-am indispus cumva cu slujbuliţa asta a mea?

— Uite ce e, Nan, ţi-am spus că-mi cer scuze.

Se ridică în picioare.

— Ba nu. Nu ai spus chiar că-ţi ceri scuze.

Ochii mi se umplu de lacrimi calde în vreme ce, cu mişcări stîngace, mă străduiesc să-mi îmbrac puloverul încă ud, fără să mă arăt de sub cearceaf. El ocoleşte masa şi-mi ia puloverul cu blîndeţe.

— Nan, îmi cer scuze. Mi-am învăţat lecţia: spune-i tot lui Nan.

Îşi încolăceşte braţul în jurul mijlocului meu gol.

— Treaba e că tu eşti singurul care-mi ţine partea şi să aflu acum că îmi ascunzi lucruri...

— Hei, gata, murmură el trăgîndu-mă mai aproape. Sînt *complet* de partea ta.

Îmi lipesc faţa de clavicula lui.

— Iartă-mă, dar sînt epuizată de-a binelea. Ştiu că mă consum mult prea mult pentru slujba asta. Chiar nu vreau să-mi pese că a mai fost însurat şi să-mi petrec restul nopţii vorbind despre ei.

Mă sărută pe creştet.

— Păi, în cazul ăsta, ce-ai zice de puţină muzică?

Încuviinţez din cap, iar el se îndreaptă spre casetofonul de pe blatul de bucătărie.

— Să înţeleg că Donna Summer se exclude?

Rîd şi mă forţez să revin la etajul unsprezece. Îmi tîrşîi picioarele pînă în spatele lui şi îl înfăşor şi pe el în cearceaf.

*

Mai sorb o dată din a treia ceaşcă de cafea şi mă străduiesc să nu adorm aşteptînd ca cina lui Grayer să fiarbă complet. În ciuda faptului că radiez, a fost totuşi o zi foarte lungă, iar eu n-am dormit decît două ore. Îmi ridic mînecile puloverului ecosez cu guler strîmt şi cam ponosit pe care F.H. mi l-a dat azi-dimineaţă, ca să nu vin la lucru în hainele pe care le-am purtat ieri. Nu că ar observa cineva şi dacă aş veni cu un nas de clovn şi accesorii de striptease.

Pe cînd îi pun varza creaţă în farfurie, Grayer se dă jos din scaunul lui înalt, pe burtă.

— Unde te duci, omuleţule? îl întreb eu înfulecînd un morcov fiert în abur.

Lipăie către frigider şi se întoarce să mă dojenească:

— Ţi-am zis să nu-mi mai spui aşa! Fără „omuleţi"! Vreau nişte suc. Deschide frigiderul! îmi ordonă cu mîinile în şolduri şi cu cravata bălăngănindu-i-se peste pijamale.

— Te rog, adaug eu peste capul lui.

— Te rog! Deschide-l! Vreau suc.

Oboseala extremă acumulată în runda de lecţii la care a fost în după-amiaza asta începe să se vadă.

Trag de uşa frigiderului şi întind mîna după lapte.

— Ştii că la cină nu bem suc. Alege: lapte de soia sau apă.

— Lapte de soia, se decide el şi-şi întinde ambele braţe în sus.

— Ţi-l dau eu, Grove. De ce nu te aşezi la loc pe scaun?

Mă întorc la masă cu un Edensoy.

— NU! Vreau. Vreau, Nanny. Nu veni cu el. Lasă-mă pe mine...

Devine atît de supărăcios atunci cînd se apropie momentul în care trebuie să plec, încît ultima parte a schimbului meu e şi cea mai dificilă.

— Hei, linişteşte-te. Haide încoace şi o să facem asta împreună, sugerez eu pe un ton vesel.

Se întoarce la masă şi rămîne în picioare, cu capul la nivelul ceştii. Ea urăşte să-l las pe el să toarne. Nu că eu m-aş da în vînt după activitatea asta, căci poate dura şi-o eternitate şi, de cele mai multe ori, sfîrşesc în patru labe, înarmată cu un burete. Cu toate astea, avînd în vedere starea în care se află, prefer să facem asta împreună decît să-l apuce pandaliile cu un sfert de oră înainte să plec la cursul de la opt. Întinde mîinile astfel încît să le pună sub ale mele pe cutia cu lapte şi turnăm amîndoi, vărsînd doar puţin.

— Bună treabă! Poftim, omuleţu... Grover. Urcă-te pe scaun şi hai să dăm gata cina.

Se cocoaţă pe scaunul înalt, înfigînd fără tragere de inimă furculiţa în legumele fleşcăite, uitînd complet de paharul cu lapte. Îmi privesc ceasul şi mă hotărăsc că cel mai eficient mod de a-mi petrece ultimele minute aici ar fi să clătesc vasele, căci el nu pare a avea chef de vorbă.

Pun şi ultima oală pe stativul de scurs şi mă întorc să văd ce face Grayer, tocmai la ţanc ca să-l zăresc ridicînd ceaşca şi vărsînd-o intenţionat pe jos.

— *Grayer!* (Alerg într-acolo cu un burete.) Grayer! De ce ai făcut asta?

Mă uit la el de pe podea. E ruşinat şi-şi muşcă buza de jos, şocat el însuşi de ceea a făcut. Se răsuceşte pe partea cealaltă în scaun, iar eu mă ghemuiesc lîngă el.

— Grayer, te-am întrebat ceva. De ce ai turnat laptele aşa, pe jos?

— Nu-l voiam. Toanta de Maria o să cureţe.

Dă capul pe spate şi se uită în tavan.

— Nu mai vorbi cu mine.

Laptele de soia mi se prelinge pe încheieturi, acolo unde mînecile puloverului n-au fost suflecate. Mă răzbeşte un val de epuizare.

— Grayer, asta nu e bine. E risipă de mîncare. Te poftesc să cobori de-acolo şi să mă ajuţi să strîng.

Îi împing scaunul mai în spate, iar el dă cu şutul înspre mine şi aproape că-mi nimereşte faţa. Mă trag în spate, mă ridic în picioare şi mă întorc în direcţia opusă ca să număr pînă la zece. Privesc ceasul ca să-mi alcătuiesc un plan înainte să mă întorc spre el şi să fac ceva regretabil. Doamne, ea a întîrziat un sfert de oră, iar cursul meu începe în 45 de minute.

Mă întorc cu faţa la el şi-i răspund ferm:

— Prea bine. Atunci, stai acolo. O să curăţ aici şi-apoi mergi la culcare. Încalci regulile şi asta îmi spune că eşti foarte obosit. Prea obosit pentru poveşti.

— NU MI-E FOAME! izbucneşte el în lacrimi, prăbuşindu-se în scaun.

Şterg laptele de pe jos, străduindu-mă să ţin puloverul lui F.H. departe de podeaua udă, şi storc buretele în farfuria lui.

Pînă apuc să pun totul în maşina de spălat vasele, Grayer e complet epuizat şi e gata să dea uitării întregul incident. Îi aşez cravata

pe umăr şi-l duc în braţe în camera lui, observînd în treacăt că am la dispoziţie luxul a douăzeci de minute pentru a ajunge în Piaţa Washington, unde se ţine cursul lui Clarkson, şi încă nu am primit nici măcar un telefon de la mama copilului ăstuia. Ciulesc urechea de cîte ori aud bîzîitul ascensorului, gata să-o văd intrînd şi să-i predau controlul, ca să prind un taxi şi să ajung la oră.

Îl dezbrac pe Grayer pînă rămîne în costumul de la botez.

— OK, mergi la baie şi fă pipi, te rog, ca să putem să ne punem scutecele pentru noapte.

El fuge în baie, iar eu mă plimb nervos; pentru numele lui Dumnezeu, nu cer decît să să plec înainte de opt, marţi seara. Mă gîndesc că se poate descurca şi singură o noapte din cinci.

Uşa băii se dă de perete şi Grover se arată în prag gol-puşcă, cu mîinile pe cap şi cu cravata atîrnîndu-i peste părţile intime. Aleargă pe lîngă mine, către pat şi înşfacă bluza de pijama.

— Dacă-mi pun pijamalele, putem să citim o carte? Doar una?

Se luptă să-şi tragă pe cap bluza în dungi şi mie mi se topeşte inima.

Mă aşez pe pled ca să-l ajut, ţinîndu-l între genunchi şi întorcîndu-l cu faţa spre mine.

— Grayer, de ce ai turnat laptele pe podea? îl întreb încetişor.

— Aşa am avut chef, răspunde el odihnindu-şi mîinile pe genunchii mei.

— Grove, asta m-a jignit pentru că a trebuit să fac curat. Nu e bine să fii rău cu oamenii şi nu e bine să fii rău cu Maria. Mă întristează

cînd îi zici „toantă", pentru că e prietena mea şi o să facă tot felul de lucruri drăguţe pentru tine, în fiecare zi.

Mă aplec înainte şi-l cuprind în braţe, iar el îşi strecoară degeţelele în părul meu.

— Nanny, rămîi să dormi pe podea, bine? Rămîi să dormi aici şi-o să ne jucăm cu trenuleţele dimineaţă.

— Nu pot, G. Trebuie să merg acasă şi să-i dau de mîncare lui George. Doar n-ai vrea să stea nemîncat. Acum du-te şi alege o carte şi-o să citim. Doar una.

Se îndreaptă către dulapul cu cărţi, iar uşa de la intrare se îndură de chinurile mele şi se deschide. Grover o rupe la fugă în hol. Cinci minute! Mai am cinci minute ca să ajung la curs! Îl urmez imediat şi-o surprindem amîndoi pe doamna X la jumătate de metru de biroul ei, îmbrăcată într-un trenci Burberry. După umerii strînşi şi mersul rapid, e limpede că n-are nici o intenţie să vină în camera fiului ei.

— Mami! o ia el în braţe din spate.

— Am curs, trebuie să plec, zic eu. Ăăă, marţea e la opt...

Ea se răsuceşte către mine, încercînd să-l îndepărteze pe Grayer de pe piciorul ei.

— Sînt sigură că nu vei avea probleme să ajungi dacă iei un taxi, îmi răspunde cu mintea în altă parte.

— Da. Păi, e opt acum, aşa că... o să mă încalţ. Noapte bună, Grayer.

Alerg în hol ca să-mi trag lucrurile pe mine, sperînd că liftul nu a coborît încă. O aud suspinînd:

— Mami e foarte obosită, Grayer. Mergi să te bagi în pat, o să-ţi citesc un vers din antologia de Shakespeare şi-apoi, stingerea.

Jos, în stradă, trec în fugă pe lîngă portarul din colţ şi dau din mînă ca nebuna ca să opresc un taxi, sperînd să ajung măcar la rezumatul de încheiere. Cobor geamul maşinii, promiţîndu-mi că, pînă la cursul de săptămîna viitoare, voi discuta clar care mi-e programul şi fiind sigură că probabil n-o s-o fac.

*

Cîteva zile mai tîrziu, scot din cutia poştală, pe lîngă obişnuitul potop de cataloage de la J. Crew şi Victoria's Secret, două plicuri care mă fac să mă opresc. Primul este unul dintre cele crem folosite de doamna X în corespondenţa de afaceri şi rezervate în mod normal membrelor comitetelor ei.

30 Aprilie
Dragă Nanny,
Aş vrea să-ţi împărtăşesc o problemă care ne îngrijorează pe mine şi pe tatăl lui Grayer. Ne-a fost adus la cunoştinţă că, după ce ai plecat atît de grăbită seara trecută, s-a găsit o băltoacă de urină sub coşul de gunoi din baia fiului nostru. Înţeleg că ai obligaţii academice, dar sînt sincer alarmată de faptul că nu eşti la curent cu o asemenea situaţie. În conformitate cu aranjamentul nostru, în timpul orelor de serviciu, ne datorezi constant întreaga ta atenţie. O atît de supărătoare trecere cu vederea mă pune pe gînduri în privinţa seriozităţii prestaţiei tale.
Te rog să recapitulezi următoarele reguli:
1. Grayer va purta mereu scutecele atunci cînd merge la culcare.
2. Grayer nu va bea suc după ora 17.00.
3. Îl vei supraveghea tot timpul.
4. Te vei familiariza cu obiectele şi substanţele de curăţat şi le vei folosi în consecinţă.

Nădăjduiesc că vei reflecta la seriozitatea îngrijirilor pe care i le acorzi şi că vei lua la cunoştinţă că un eventual incident asemănător va duce la suspendarea plăţii pentru ora respectivă. Nu mă aştept să mai discutăm această problemă vreodată. Sper să vă distraţi amîndoi la întîlnirea de joacă de la Alex! Te rog să-mi iei haina de la croitor; ar trebui să fie gata după ora 14.00.

Cu stimă,
Doamna X

Mda.

Al doilea plic e tivit cu roşul ca de tomată specific produselor de la Crane's. Din el, scot un teanc de bancnote de 100 $, prinse cu o agrafă de argint pe care e gravat un *X*.

Dragă Nanny,
Mă voi întoarce din Chicago în a treia săptămînă din iunie. Ti-aş fi recunoscătoare dacă ai avea grijă ca apartamentul să fie aprovizionat cu următoarele:
vin Lillet – 6 sticle
foie gras – 6
trufe de şampanie Teuscher – o cutie
fripturi – 2
înghetată de ciocolată Godiva – 1 kilogram
stridii – 4 duzini
homari – 2
apă de trufe de lavandă
Păstrează restul.
Mersi.
Domnişoara C

Ce-au femeile astea cu apa de lavandă?

Dădaca mulatră era considerată o uriaşă povară, o fiinţă a cărei singură utilitate era să încheie nasturii vestelor şi pantalonilor şi să pieptene părul cu cărare, căci legile societăţii păreau a dicta ca părul să aibă cărare şi să fie periat.

THE AWAKENING[1]

Capitolul nouă
Vai... Doamne

Sarah crapă uşa de la intrare cît îi îngăduie lanţul, dînd la iveală o pereche de pijamale din flanel pufos şi un creion care-i fixează cocul blond.

— Bine, o jumătate de oră şi gata. Vorbesc serios, treizeci de minute. Sînt aici să tocesc pentru examenul final la organică, nu să umblu prin rufele murdare ale soţilor X.

— De ce te-ai cărat tot drumul pînă în oraş ca să înveţi? întreabă Josh în timp ce Sarah desface lanţul şi ne dă drumul în holul de la intrarea în apartamentul familiei Englund.

— Aţi făcut vreodată cunoştinţă cu Jill, colega mea de cameră?

---

1. *The Awakening* (1899) – roman al scriitoarei americane Kate Chopin, considerată una din precursoarele autoarelor feministe ale secolului XX.

— Nu cred, zice Josh scoţîndu-şi haina.

— Nu vă îngrijoraţi, n-aţi pierdut mare lucru. Se specializează în teatru şi examenul ei „final" constă într-o reprezentaţie de cinci minute în faţa mai marilor catedrei – aruncaţi-vă lucrurile pe bancă –, aşa că se ridică tot timpul în picioare în camera noastră, zicînd „La dracu'!" şi aşezîndu-se la loc. Vreau să spun, ce mare greutate e să şezi şi să citeşti o revistă timp de cinci minute? (Dă ochii peste cap.) Vreţi ceva de băut, oameni buni?

O urmăm în bucătărie, unde dau cu ochii de acelaşi tapet cu margarete galbene care se afla aici şi cînd eram noi la grădiniţă.

— Sing Slings, cer eu specialitatea Sarei.

— Vine, zice ea întinzîndu-se să scoată un *shaker* şi *mix*-ul pentru cocktailuri. Staţi jos.

Ne face semn către masa lungă şi verde de lîngă fereastră.

— Ar fi mai mişto dacă ar fi o masă rotundă, iar noi am fi Cavalerii Mesei Rotunde a Bikinilor, spune Josh.

— Josh, zic, în momentul ăsta nu ne interesează bikinii, ci scrisoarea...

— Avem o măsuţă rotundă de cafea în camera de zi, spune Sarah.

— Trebuie neapărat să dezbatem asta la o masă rotundă, decide Josh.

— Nan, ştii drumul, spune Sarah întinzîndu-mi o pungă de snacksuri cu brînză Pirate's Booty.

Îl conduc pe Josh în camera de zi şi mă trîntesc pe covorul persan din jurul măsuţei de cafea. Sarah vine şi ea, cu o tavă de cocktailuri Singapore Slings.

— Bine, spune ea făcînd tava să alunece cu grijă pe măsuţă. Am pornit cronometrul, dă-i bătaie.

— Hai să vedem marfa, zice Josh luînd o înghiţitură.

Bag mîna în rucsac şi extrag punguţa cu închidere ermetică, laolaltă cu scrisoarea domnişoarei Chicago, şi le aştern ceremonios în mijlocul mesei. O clipă, şedem în tăcere, holbîndu-ne la dovezi de parcă ar fi nişte ouă pe cale să eclozeze.

— Frăţioare, asta chiar e o masă rotundă a bikinilor, murmură Josh întinzîndu-se după pungă.

— Nu! spun eu plesnindu-l peste mînă. Bikinii rămîn în pungă – asta e cea mai importantă regulă a Mesei Rotunde, ai priceput?

Îşi retrage mîna şi o aşază pe genunchi oftînd.

— Prea bine. Deci, pentru edificarea acestei curţi, aţi fi aşa de bună să recapitulaţi datele cazului?

— Acum patru luni, am găsit-o pe domnişoara Chicago practic instalată în patul doamnei X şi apoi, ca din senin, am primit o scrisoare *la mine acasă...*

— Proba A, spune Sarah fluturînd plicul.

— Ceea ce înseamnă că ea ştie unde stau! M-a vînat! Chiar nu mi-a mai rămas nici o ascunzătoare?

— A sărit zdravăn peste cal, confirmă Sarah.

— Vai, Nan are un cal? întreabă Josh.

— Da! Am un cal. E priponit pe Strada 86. Ei n-au voie să vină la mine acasă! (Simt că încep să devin isterică.) Am de scris o lucrare

de diplomă! Examene de dat! O slujbă de găsit! Ceea ce nu am este timp. Nu pot să fug prin toată universitatea cu lenjeria amantei domnului X în geantă. Mi-e *imposibil* să jonglez cu secretele lor cînd am cursuri non-stop!

— Ascultă, Nan, îmi spune Sarah cu blîndeţe, întinzîndu-se peste masă ca să mă mîngîie pe spate. Încă mai ai de ales. Pleacă. Dă-le totul înapoi şi încheie socotelile cu ei.

— Cui să-i dau totul înapoi? întreb eu.

— Jigodiei, zice Josh. Trimite-i damei rahatul ăla prin poştă şi înştiinţeaz-o că nu eşti dispusă să intri în joc.

— Dar doamna X? Dacă se află chestiile astea şi ea descoperă că am avut chiloţii şi nu i-am spus...

— Ce-o să-ţi facă, mă rog? O să te-omoare? întreabă Sarah. O să te bage la zdup pe viaţă? (Ridică paharul.) Trimite-i înapoi şi demisionează.

— Nu pot să demisionez. Nu am timp să-mi caut altă slujbă, iar Slujba Mea Adevărată – la orice şcoală unde i-aş convinge să mă angajeze – nu va începe pînă în septembrie. În plus... (deschid punga de pufuleţi cu brînză, căci am terminat cu criza de auto-compătimire)... nu-l pot părăsi pe Grayer.

— Tot va trebui să-l părăseşti într-o bună zi, îmi aminteşte Josh.

— Mda, dar dacă vreau să-l mai văd vreodată, trebuie să-i las loc de bună ziua maică-sii, spun eu. Dar ai dreptate. O să trimit chestiile astea înapoi.

— Ia te uită, asta nu ne-a luat decît douăzeci de minute, zice Sarah. Ceea înseamnă că ne mai rămîn zece minute ca să verificăm împreună cartonaşele pentru examenul meu.

— Distracția n-are limite, spun.

Josh se apleacă spre mine ca să mă îmbrățișeze.

— Nu-ți face griji, Nan, o să fie bine. Hei, să nu care cumva să trecem cu vederea faptul că ai ghicit felul în care arată chiloții domnișoarei Chicago – tanga din dantelă neagră – cu, ce să zic, luni de zile înainte să-i găsim. Asta trebuie să fie o calitate care are căutare pe piață.

Îmi golesc paharul și zic:

— Păi, dacă știi vreun joc televizat în care pot să o transform imediat în bani, dă-mi de veste.

*

Arunc o privire peste maldărele de cărți, peste fotocopiile subliniate și peste cutiile goale de pizza înșirate prin toată camera, pe care le-am tot strîns de cînd m-am întors de la muncă, vineri. E ora patru după-masă și, de patruzeci și opt de ore, am scris încontinuu, ceea ce reprezintă mult mai puțin timp pentru teză decît mi-am alocat. Dar, cu excepția cazului extrem în care să-l las pe Grayer să-și poarte singur de grijă în apartament, n-am prea avut încotro.

Mă uit cu coada ochiului la plicul lucios, din hîrtie maronie, care a tot stat rezemat de imprimanta mea din ziua Mesei Rotunde a Bikinilor, de-acum o săptămînă. Cu adresa scrisă și timbrul lipit, nu-mi mai rămîne decît să-l introduc ceremonios într-o cutie poștală, dar asta după ce îmi voi depune, peste patru ore, teza. Atunci, atît domnișoara Chicago, cît

şi Universitatea din New York vor fi pe cale să devină doar nişte amintiri înceţoşate.

Înşfac încă o mînă de bomboane M&M din punga de o sută de grame. Probabil că nu mai am decît vreo cinci pagini cu totul, dar mi se închid ochii. Un sforăit zgomotos izbucneşte din spatele paravanului. Javra de pilot păros şi idiot.

Întind braţele ca să casc, tocmai în momentul cînd alt sforăit gutural sfîşie liniştea şi-l face pe George să ţîşnească drept către celălalt colţ al camerei, unde plonjează într-o grămadă de haine murdare căzută în uitare.

Sînt atît de obosită că îmi simt ochii umpluţi cu nisip de pe terenul de joacă. Disperată să-mi recapăt măcar un strop de luciditate, păşesc grijulie printre ruine ca să localizez căştile şi să le bag în casetofon. Mi le pun pe cap şi mă ghemuiesc pentru a răsuci butonul, pînă cè dau peste nişte muzică de dans asurzitoare. Scutur din cap, ţinînd ritmul, şi dau volumul mai tare pînă simt că vibraţiile pătrund în şosetele mele norocoase cu ţestoase. Mă ridic şi dansez de colo-colo, pe distanţa scurtă pe care mi-o îngăduie cablul căştilor. Urechile îmi sînt invadate de sunetul *bongos*-urilor şi mă zbînţui ca o nebună printre cărţi, cu ochii închişi, dorindu-mi ca adrenalina să mă învioreze.

— NAN!

Deschid ochii şi mă trag puţin înapoi la vederea domnului Păros îmbrăcat doar într-un tricou şi chiloţi, în care şi-a băgat o mînă cu care se scarpină fără griji.

— CE DRACU'? E APROAPE PATRU DIMINEAŢA! zbiară.

— Scuze?

Îmi scot căştile de pe urechi, dar observ că asta nu scade intensitatea volumului. Exasperat, el arată cu degetul spre casetofonul din care spectacolul meu de dans a smuls firul căştilor. Mă arunc către butonul de oprire.

— Doamne, scuze. Trebuie să predau lucrarea mîine şi sînt moartă de oboseală. Încercam şi eu să mă trezesc.

Cu paşi apăsaţi, se întoarce în celălalt capăt al garsonierei, mormăind prin întuneric:

— Cum zici tu.

— Dacă nu te deranjează! spun, mimînd cuvintele în direcţia lui. Dacă tu eşti fericit, dormind aici chiar cînd Charlene zboară în cursele de noapte dinspre Yemen! Dacă persoana mea plătitoare de chirie şi întreţinere, care nu poate să meargă la toaletă decît în timpul zilei, nu îţi creează disconfort.

Dau ochii peste cap şi mă îndrept către calculator. Patru ore, cinci pagini. Mai iau o mînă de M&M; să-i dăm bice, Nan.

*

Alarma mă trezeşte la şase şi jumătate, dar e nevoie de ceva bipuri şi un „CE DRACU'?" foarte nemulţumit ca să-mi salt capul ostenit de pe pernă. Mă uit la ceas: şase minute de somn în patruzeci şi opt de ore ar trebui să-mi ajungă. Ies din poziţia ghemuită, de foetus, în care m-am prăbuşit aproape leşinată acum doar cîteva secunde şi mă aplec să-mi trag pe mine o pereche de blugi.

O lumină roz se revarsă prin fereastra deschisă, dezvăluind balamucul: arată de parcă nişte bibliotecari s-au adunat şi au petrecut

la greu. Sunetul calculatorului care bîzîie zgomotos se împleteşte cu cel al ciripiturilor venite de afară. Mă aplec peste scaun şi agit mouse-ul ca să scap de *screensaver*, apoi dau *Print*. Mai apăs o dată pe *OK*, recunoscătoare fiind computerului pentru că se simte obligat să mă consulte cel puţin de două ori în legătură cu deciziile majore. Aud cum imprimanta Style Writer îşi face mişcarea de încălzire, apoi mă tîrăsc buimacă spre baie, ca să mă spăl pe dinţi.

Pînă mă întorc eu, nu s-a mişcat nici un pai.

— Doamne, mormăi şi verific Print Monitor-ul ca să văd ce comandă e în aşteptare. Un mesaj apare brusc pe ecran, informîndu-mă că s-a produs *Eroarea 17* şi că ar trebui fie să restartez, fie să sun la centrul de reparaţii. Bine.

Dau *Save* şi opresc maşinăria, avînd grijă să scot discheta pe care am salvat versiunea de la cinci şi jumătate dimineaţa. Îl pornesc din nou conform instrucţiunilor, în timp ce-mi pun ghetele, îmi leg un pulover în jurul mijlocului şi aştept ca ecranul să se lumineze din nou. Mă uit la ceas: 06.50. Mai am o oră şi zece minute ca să strecor monstrul ăsta de dimensiuni biblice pe sub uşa lui Clarkson. Apăs o puzderie de butoane, dar ecranul se încăpăţînează să rămînă întunecat. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Nimic din ce fac nu pare să-l momească să revină la viaţă. Înşfac discheta, portofelul, plicul domnişoarei Chicago şi ies în fugă din garsonieră.

Alerg cît pot de repede pe Second Avenue, agitînd ambele braţe ca să chem un taxi. Sar în primul care trage lîngă mine cu mişcări languroase şi încerc să-mi aduc aminte unde

anume, în labirintul din campusul NYU, se află centrul de calculatoare. Dintr-un motiv necunoscut, n-am reuşit să memorez majoritatea obiectivelor din campus şi bănuiesc că de vină este vreo legătură freudiană între logistică şi teama mea de birocraţie.

— Ăăă, e la intersecţia lui West Fourth cu, ăăă, Bleecker, cred. Luaţi-o în direcţia aia şi vă zic eu cînd ne apropiem!

Şoferul demarează, frînînd scurt înainte de fiecare stop. Străzile sînt destul de pustii, cu excepţia maşinilor de curăţat care bîzîie pe lîngă noi şi a bărbaţilor în costume şi pardesie care dispar, cu servieta la înaintare, pe scările staţiilor de metrou. Motivul pentru care trebuie predată lucrarea asta la opt dimineaţa mă depăşeşte complet. Unii pot să-şi trimită prin poştă variantele finale. Ei, da' pe cine păcălesc eu? Dacă aşa ar sta lucrurile, aş fi acum într-o cursă nebună cu taxiul către oficiul poştal.

Sar din maşină la Waverly Place, luîndu-mi discheta, portofelul şi cheile chiar în clipa în care o fată într-o ţinută strălucitoare şi cu machiajul întins pe faţă mă împinge în lături ca să intre în locul meu. Adulmec izul inconfundabil al unei nopţi în oraş – bere, ţigări stătute şi Drakkar Noir[1]. Mă consolează amintirea faptului că, în momentul ăsta, viaţa mea ar putea fi mult mai rea – aş putea fi o studentă de anul II care face Turul Ruşinii, într-un taxi sau per pedes.

A trecut puţin de şapte şi un sfert pînă reuşesc să găsesc, aproape după miros, principalul

1. Marcă de colonie produsă de Guy Laroche.

centru de calculatoare, care se află la etajul al cincilea al clădirii cu săli de curs şi laboratoare.

— Îmi trebuie un act de identitate, mormăie o fată cu păr verde şi buze albe, din spatele unei căni Dunkin' Donuts imense, pe care o ţine strîns la nivelul bărbiei.

Scotocesc prin portofel cu un minut înainte să-mi amintesc că legitimaţia la care se referă ea se află în acest moment pe fundul rucsacului meu, pe care probabil că George doarme liniştit.

— Nu-l am. Dar trebuie doar să printez ceva; n-o să dureze decît cinci minute, jur.

Mă încleştez de marginea ghişeului şi o privesc ţintă în ochii machiaţi puternic cu *kohl*, pe care îi dă peste cap.

— Nu pot, zice arătînd fără tragere de inimă către lista de reguli printată negru pe alb, de pe peretele din spatele ei.

— OK! OK, hai să vedem, am legitimaţia de anul II şi... (Smulg ca o nebună legitimaţiile din compartimentele de piele.) Ăăă, şi un permis de bibilotecă de la Loeb. Vezi, scrie „student în an terminal" pe el!

— Da' n-are poză, zice ea răsfoind cartea de benzi desenate cu X-Man.

— TE ROG, te implor. *Te im-plor*. Mai am doar douăzeci şi opt de minute ca să scot asta la imprimantă şi s-o predau. E lucrarea mea de diplomă; e la mijloc întreaga mea carieră universitară. Poţi chiar să mă supraveghezi în timp ce printez!

Încep să respir anormal de profund şi de repede.

— Nu pot să părăsesc postul.

Îşi împinge scaunul înapoi cîţiva centimetri, dar nu ridică privirea.

— Hei! Hei, tu de colo, cel cu căciula de schi!

Un băiat slab, cu un ecuson de identificare bălăngănindu-se de lanţul din jurul gîtului şi nişte pantaloni albaştri, din piele lucioasă, se uită spre noi din locul în care stă tolănit lîngă xerox.

— Lucrezi aici?

El se apropie agale.

— Vrea să printeze ceva, da' n-are legitimaţie, îl informează fata de la recepţie.

Mă întind şi-i ating braţul, încercînd să-i citesc numele.

— Dylan! Dylan, am nevoie de ajutorul tău. Aş vrea să mergi cu mine la o imprimantă ca să îmi pot tipări teza, care trebuie predată la patru cvartale de-aici, în doar douăzeci şi cinci de minute.

Mă străduiesc să respir normal în timp ce ei doi se sfătuiesc. Dylan mă măsoară cu scepticism.

— Chestia e că... au venit pe-aici oameni care au folosit centrul în scopuri personale. Adică, nu erau studenţi, asta vreau să spun, aşa că...

Se îndepărtează.

— La şapte şi jumătate dimineaţa, Dylan? Zău?

Fac eforturi ca să mă stăpînesc.

— Uite ce e, pot chiar să vă plătesc hîrtia. Facem o afacere: voi mă supravegheaţi cînd printez şi, dacă *ÎMPREUNĂ*, adică voi *şi* cu mine, *noi*, generăm şi altceva decît o lucrare de diplomă, sînteţi liberi să mă aruncaţi pe uşă afară!

— Păi... spune el rezemîndu-se neglijent de ghişeu. Ai putea să fii de la Columbia sau ceva de genul ăsta.

— Cu o legitimaţie de anul II de la NYU? (Flutur actul din plastic prin faţa lui.) Gîndeşte-te, Dylan! Foloseşte-ţi mintea, omule! De ce nu m-aş duce să printez chiar acolo? De ce m-aş căra pînă aici ca să mă furişez pe lîngă tine şi colega ta, cînd aş putea să intru comod în laboratorul aflat la nici un metru de căminul meu, *care e taman în centru*? Vai, Doamne, nu mai am timp să mă cert cu voi. Cum rămîne? O să ratez examenul şi o să fac atac de cord *chiar aici*, pe linoleum sau aveţi de gînd, oameni buni, să-mi acordaţi CINCI JEGOASE DE MINUTE LA UNUL DINTRE CATRALIARDELE DE CALCULATOARE LIBERE?

Îmi trîntesc şi cheile pe ghişeu ca să dau greutate cuvintelor. Se uită amîndoi la mine cu nişte priviri fixe şi lipsite de expresie, în timp ce Pantaloni de Piele Lucioasă cîntăreşte dovezile.

— Da... Bine. Dar dacă nu e lucrarea de diplomă, atunci... va trebui să o rup.

Eu am trecut deja de el şi am vîrît discheta în computerul numărul şase apăsînd pe *Print* ca o posedată.

*

Mă trezesc treptat din cel mai profund somn şi-mi trag puloverul de pe ochi ca să mă uit la ceas. Am zăcut mai bine de două ore. Prea ostenită chiar ca să ajung la Josh acasă, am izbutit cumva, într-o ceaţă deasă, să dau de

canapeaua asta împuţită într-un colţ izolat al sălii de aştepare a Facultăţii de Economie, unde am putut în sfîrşit să cedez extenuării.

Mă ridic în capul oaselor şi-mi şterg saliva care mi se scurge din colţul gurii, surprinzînd privirea pofticioasă a unui bărbat ascuns după un *Wall Street Journal*, pe un scaun din apropiere. Îl ignor şi-mi scot portofelul şi cheile din locul în care le-am pus în siguranţă, adică sub fund, între cele două perne portocalii, şi mă decid să îmi fac cinste cu o cafea simandicoasă de la cafeneaua gourmet.

Pe cînd cobor pe LaGuardia Place, observ că primăvara e în floare de-a binelea. Cerul de mai e cald şi strălucitor, iar copacii din faţă de la Citibank sînt plini de muguri. Surîd şi eu cerului senin. Sînt o femeie care a luat taurul newyorkez de coarne şi l-a pus cu botul pe labe! Sînt o femeie care probabil că, în ciuda piedicilor birocratice, va absolvi Universitatea din New York!

Îmi beau cana de cafea de cinci dolari pe o bancă din parcul Washington Square, ca să mă scald în razele soarelui, rezemată de luciul negru al băncii turnate din fier. Sînt puţini oameni în parc la ora asta, mai ales copii şi vînzători de droguri, dar nici unii, nici alţii nu-mi pot tulbura visarea.

O femeie se îndreaptă agale către banca de vizavi, împingînd un ţînc într-un cărucior ecosez şi strîngînd o pungă de la McDonald's sub braţ. Se aşază, îl întoarce pe copil cu faţa spre ea, şi, desfăcînd două sendvişuri Egg McMuffin, întinde unul spre cărucior. Porumbeii se adună ciorchine la picioarele mele, ciugulind dalele. Am o oră la dispoziţie înainte să-l

iau pe Grayer; poate ar trebui să mă uit prin vitrine după o rochiță de vară drăguță, ceva de purtat în serile călduroase ce vor veni, în timp ce sorb un martini în compania lui F.H., pe malul rîului Hudson.

O privesc pe femeie cum scoate o cutie din pungă și cuget la cît de minunate ar fi chiar acum niște chifteluțe de cartofi, uitîndu-mă fix la rucsăcelul care atîrnă în voie de unul dintre mînerele căruciorului. Da, chifteluțe de cartofi și un milk shake, de ciocolată poate. Ochii mei urmăresc marginea roz a desenului animat de pe rucsac. Mici figuri deformate. În diverse culori, cu chestii pe cap. Sînt... îmi îngustez ochii ca să le deslușesc numele... Sînt *Teletubbies*. Scuip cafeaua cam la un metru de mine.

O, Doamne. O, DOAMNE. Mă chinui să respir în timp ce porumbeii se îndepărtează țopăind speriați. Crîmpeie de imagini de la Halloween, drumul pînă acasă în limuzina întunecată, blana de nurcă strînsă în jurul chipului doamnei X, Grayer stînd chinuit lîngă mine. Îmi amintesc sforăitul domnului X și nesfîrșita vorbărie a doamnei X. Pălăvrăgea încontinuu despre plajă. Mă scaldă sudori reci. Îmi duc mîinile la frunte încercînd să pun cap la cap imaginea.

— O, Doamne, strig tare, ceea ce o face pe femeie să-și ia în grabă mîncarea și să se mute pe o bancă mai aproape de stradă. Cumva, nu știu cum, am reușit ca în ultimele șapte luni să reprim faptul că am stat pe bancheta din spate a unei limuzine și am acceptat să însoțesc familia X în Nantucket, că nenumăratele pahare de vodkă tonică m-au determinat chiar să zic „cum să nu, cu dragă inimă".

— O, Doamne.

Bat cu pumnii în bancă. Rahat. Adică, nu vreau, *nu vreau să locuiesc* în aceeaşi casă cu ei. E rău chiar şi aici, în oraş, unde pot merge acasă la sfîrşitul zilei. O să-l văd pe domnul X în pijamale? În chiloţi? Oare o să-l vedem vreo clipă măcar?

Oare la ce-ar putea ea spera? La o mică vacanţă în familie? Au de gînd să dezbată aprins toată chestia stînd pe carpetă? Să se bată cu vîslele de canoe pînă cad laţi? S-o instaleze pe domnişoara Chicago în casa de oaspeţi? Domnişoara Chicago...

— LA NAIBA! sar eu de-un cot, pipăindu-mă peste tot. La naiba. La naiba. La naiba.

Am cheile, am cafeaua, am portofelul.

— Dar n-am nenorocitul ăla de plic.

Mă smucesc în aproximativ cinci direcţii diferite, recapitulînd ultimele două ore şi nenumăratele locuri în care l-aş fi putut uita. Alerg înapoi la cafenea, la canapeaua portocalie şi la cutia poştală a doctorului Clarkson.

Stau în picioare, respirînd şuierător şi transpirînd, în faţa ghişeului de la sala de informatică.

— Ascultă, drăguţă, tre' să te cari sau o să fie nevoie să chemăm bodyguarzii, încearcă Dylan să fie autoritar.

Nu pot să vorbesc. Mi-e *rău*. Am *încercat* să fiu un om integru, dar tot ce-am reuşit este să fiu fata care a furat 800 $ şi o pereche de chiloţi murdari. Sînt o infractoare periculoasă *şi* o ciudată.

— Fato, vorbesc serios, ai face mai bine să pleci. Bob e în tura de prînz şi nu e nici pe departe aşa de amabil ca mine.

Prînz. Bine. Tre' să merg să-l recuperez pe Grayer şi să-l tîrăsc la petrecerea de ziua lui Darwin.

*

— NU MAI FACE! NU-MI PLACE! ţipă Grayer, cu faţa turtită de şinele de metal care mărginesc puntea superioară a vaporului.

Mă las pe vine ca să şoptesc în urechiuşa atacatorului lui:

— Darwin, dacă nu pleci de lîngă Grayer în următoarele două secunde, o să te arunc peste bord.

Şocat, sus-numitul se întoarce şi dă peste figura mea zîmbitoare. Vrăjitoarea cea Bună/ Vrăjitoarea cea Rea cu doar trei ore de somn şi fără 800$; puştiule, nu te sfătuiesc să te pui cu mine astăzi.

Se retrage nehotărît vreo cîţiva paşi, iar Grayer, cu o urmă roşie traversîndu-i obrazul drept, acolo unde fusese presat de ţeavă, se agaţă de piciorul meu. Nu e ţinta torturii lui Darwin decît de vreo cîteva minute, îngroşînd rîndurile altor cincizeci de invitaţi terorizaţi şi ţinuţi ostatici timp de două ore, pe Circle Line Jazzfest Cruise.

— Darwin! Scumpule, e aproape timpul pentru tort. Haide, du-te la masă ca să te ajute Sima cu lumînările.

Doamna Zuckerman alunecă spre noi în balerini Gucci şi în pantaloni trei sferturi asortaţi. E un vis în roz şi auriu, completat cu puzderia de diamante care, în lumina soarelui, te orbesc pur şi simplu.

— Ei bine, Grayer, ce se întîmplă? Nu vrei tort?

Îşi scutură şuviţele de 300 $ înspre Grayer şi se sprijină de balustradă, lîngă mine. Sînt prea obosită ca să fac conversaţie, dar izbutesc să-mi anin de buze ceea ce sper că se poate numi un zîmbet fermecător.

— Minunată petrecere, reuşesc să rostesc în cele din urmă, săltîndu-l pe Grayer pe şold şi salvîndu-l din calea pericolului, ca să se poată uita peste umărul meu la valurile înspumate lăsate de vapor.

— Sima şi cu mine am plănuit-o de luni întregi. A trebuit să ne punem serios capetele la contribuţie ca să depăşim petrecerea de peste noapte de anul trecut, de la Gracie Mansion, dar am zis doar atît: „Ei haide, Sima! Creativitatea face parte din acel lucru special pe care îl aduci în familiei noastre, deci apelează la ea!". Şi-ţi spun, a reuşit pe deplin.

De la pupa vaporului se aud nişte ţipete, iar Sima goneşte pe lîngă noi, cuprinsă de panică. Darwin se ţine după ea, cu o brichetă de la Tiffany's aprinsă în mînă.

— Darwin, îl dojeneşte cu blîndeţe doamna Zuckerman, am spus s-o ajuţi pe Sima, nu să-i dai foc.

Rîde voioasă, îi ia bricheta şi îi pune capacul. Apoi i-o înmînează, cu o expresie severă, unei Sima roşie la faţă.

— Ai grijă să nu mai alerge pe aici cu chestia asta. N-ar trebui să-ţi amintesc că e un cadou de la bunicul lui.

Sima ia cutiuţa de argint fără să ridice privirea. Îl prinde de mînă pe Darwin şi-l trage cu delicateţe spre tortul de pe masă.

Doamna Zuckerman se apleacă spre mine, iar C-urile de la ochelarii de soare îi lucesc:

— Sînt foarte norocoasă, să ştii. Sîntem ca două surori.

Zîmbesc şi încuviinţez din cap. Îmi răspunde şi ea cu aceeaşi mişcare.

— Te rog să-i transmiţi salutările mele mamei lui Grayer şi nu uita să-i pomeneşti că i-am făcut rost de numele unui excelent avocat pentru d-i-v-o-r-ţ. I-a obţinut prietenei mele, Alice, un adaos de 10% la ceea ce primea prin acordul prenupţial.

Pun instinctiv mîna pe capul lui Grayer.

— Păi, distracţie plăcută amîndorura!

Îşi dă părul pe umărul celălalt şi se întoarce la încăierarea din jurul tortului. Bănuiesc că şederea domnului X la Clubul Yale a devenit de notorietate publică.

— Ei, Grover, gata pentru tort?

Îl mut pe celălalt şold, îi îndrept cravata şi-l mîngîi pe obrazul pe care fusese urma de ţeavă. Ochii îi sînt sticloşi şi e aproape la fel de mort de oboseală ca şi mine.

— Mă doare burtica. Nu mă simt bine, mormăie el.

Încerc să-mi amintesc unde văzusem o tăbliţă pe care scria „Toaletă".

— Cum te doare? întreb, căutînd să-i lămuresc unui copil de patru ani diferenţele de nuanţă dintre răul de mare şi arsurile stomacale.

— Nanny, eu...

Geme cu faţa îngropată în umărul meu, apoi se apleacă înainte ca să vomite. Reuşesc să-l direcţionez peste balustradă, astfel încît rîul Hudson să primească mai tot jetul de vomă, pe puloverul meu scurgîndu-se doar o parte.

Îl frec pe spate şi-i spun:

— A fost o zi tare lungă, Grover.

Îi şterg gura cu mîna, iar el mă aprobă cu capul ascuns în umărul meu.

*

Două ore mai tîrziu, Grayer se ţine de partea din faţă a pantalonilor şi sare în sus în adidaşii Nike, în vestibulul familiei X.

— Grove, mai ţine-te doar secundă, te rog.

Împing încă o dată uşa de la intrare, iar aceasta cedează în sfîrşit.

— Aşa. Dă-i drumul!

El trece în fugă pe lîngă mine.

— Oof!

Aud o bufnitură. Deschid uşa larg şi-l văd pe Grayer întins pe un maldăr de prosoape de plajă, căzute lîngă o cutie de pălării de la Tracy Tooker.

— G, eşti bine?

— A fost aşa mişto, Nanny. Frăţioare, trebuia să vezi. Stai acolo, o să încerc din nou.

— Da, nici gînd.

Mă las pe vine ca să-l descalţ de adidaşi şi să-i scot hanoracul împuţit.

— Data viitoare s-ar putea ca aterizarea să nu mai fie una norocoasă. Mergi şi fă pipi.

El o şterge, iar eu mă strecor cu grijă, în vîrful picioarelor, peste cutia de pălării, maldărul de prosoape, două pungi de cumpărături de la Lilly Pulitzer, trei cutii de la L.L.Bean şi o pungă de brichete de mangal. Ei bine, asta înseamnă fie că mergem în Nantucket, fie că ne mutăm la curte, în suburbii.

— Nanny? Tu eşti?

Mă uit în direcţia vocii şi văd că masa din sufragerie e complet acoperită cu hainele de vară ale domnului X, singurele lucruri de-ale lui pe care Connie şi cu mine nu le împachetaserăm.

— Da. Tocmai ne-am întors acasă, strig îndepărtînd din drum două pungi de la Barneys.

— Oh.

Doamna X iese din cameră cu un braţ de pulovere din caşmir pastel.

— Eşti plină de vomă, zice şi se trage puţin înapoi.

— Grayer a avut un mic accident...

— Aş vrea să supraveghezi mai îndeaproape ce mănîncă pe la petrecerile astea. Ce mai face doamna Zuckerman?

— Vă trimite salutări...

— Are un spirit atît de creativ. Dă întotdeauna cele mai grozave petreceri.

Se uită fix la mine, aşteptînd cu nerăbdare să reconstitui după-amiaza într-un spectacol cu păpuşi din şosete şi *commedia dell arte*. Dar sînt prea obosită.

— Dumneaei dorea să, ăăă, vă transmit o referinţă...

— Da?

Respir adînc şi-mi iau inima-n dinţi.

— Mi-a spus că, ăăă, ştie un avocat foarte bun.

Privesc în jos, la hainele doamnei X.

— Nanny, îmi răspunde ea glacial, acestea sînt hainele soţului meu *pentru excursie*.

Se întoarce cu spatele la mine, iar vocea îi redevine veselă.

— Eu una nu am început încă să-mi fac bagajele. Nimeni nu e în stare să-mi spună

cum va fi vremea. Unii dintre prietenii noştri s-au prăjit, alţii aproape că s-au congelat.

Dă drumul puloverelor pe masă, ceea ce face ca vreo cîteva perechi de ciorapi rulaţi să se rostogolească pe covor.

— Maria!

— Da, doamnă.

Maria deschide uşile batante care dau spre bucătărie.

— Poţi să împăturești tu astea?

— Da, doamnă. Imediat.

Dispare înapoi în bucătărie.

— Nu vreau să iau prea multe bagaje, dar nici nu vreau să fiu nevoită să spăl rufe cît sîntem acolo şi n-am nici cea mai vagă idee dacă există vreo curăţătorie mai de Doamne-ajută pe insulă. Ah, apropo, o să plecăm pe data de 15, la 08.00 fix...

— Asta e într-o vineri? întreb eu, iar ea se uită la mine. Scuzaţi-mă, n-am vrut să vă întrerup, doar că pe 15 e ceremonia de absolvire.

— Şi?

— Şi nu voi putea pleca la opt...

— Ei bine, nu cred că ne putem amîna plecarea din cauza ta, zice îndreptîndu-se spre pungile din hol.

— Nu, treaba e că bunică-mea dă o petrecere în cinstea mea în seara aia, aşa că mi-e imposibil să plec pînă sîmbătă, spun ţinîndu-mă după ea.

— Mă rog, perioada de închiriere începe vineri, aşa că nu putem pleca sîmbătă, îmi spune ea de parcă i-ar explica lui Grayer.

— Nu, asta am înţeles. Sînt sigură că pot să prind un autobuz pînă acolo, a doua zi. Probabil că aş ajunge în jur de cinci.

O urmez înapoi la masa din sufragerie, unde adaugă și pungile ei la grămadă.

— Deci, ceea ce îmi spui de fapt este că, din cele paisprezece zile în care avem nevoie de tine, nu vei fi disponibilă timp de două. Nu știu, Nanny, zău nu știu. Sîntem invitați la cină la familia Blewer vineri seara și la grătarul de la familia Pierson, sîmbătă. Pur și simplu, nu știu... (Oftează.) Trebuie să mă gîndesc la asta.

— Îmi pare foarte rău. Dacă ar fi fost vorba de orice altceva... Dar chiar nu pot lipsi de la absolvire.

Mă aplec să culeg șosetele rătăcite.

— Presupun că nu. Păi, lasă-mă să discut asta cu domnul X și-o să-ți dau de știre.

Ce? Dacă pot lipsi de la absolvire?

— Bine, și aș fi vrut să vă întreb despre salariu, pentru că termenul pentru chirie e săptămîna asta...

Și nu m-ai mai plătit de trei săptămîni, iar acum îi sînt datoare amantei soțului tău *800 $*.

— Am fost teribil de ocupată. O să încerc să ajung la bancă săptămîna asta. Adică, de îndată ce faci o listă cu orele pe care le-ai lucrat, ca să pot să-mi arunc o privire peste ele...

E întreruptă de Grayer care, gol-pușcă, trage cu ochiul de după ușă.

— GRAYER! strigă ea și înghețăm amîndoi. Care e regula casei?

Se uită în sus, la ea.

— Fără penisuri în casă?

— Corect. Fără penisuri în casă. Unde rămîn penisurile?

— Penisurile rămîn în dormitor.

— Da, în dormitor. Nanny, ai tu grijă să se îmbrace, te rog?

Grayer păşeşte solemn în faţa mea, iar picioruşele lui goale alunecă zgomotos pe marmură.

Zăresc hainele mototolite pe podeaua din baie.

— Am avut un accident, zice şi împinge una dintre maşinuţele de lemn cu degetele de la picioare.

— Nu-i nimic.

Adun hainele şi dau drumul la apă în cadă.

— Hai să te spălăm. Bine, amice?

— Bine.

Întinde mîinile ca să-l iau în braţe. Îmi scot puloverul murdar şi-l ridic. Cît aşteptăm să se umple cada, îl salt puţin pe genunchi şi-l plimb de colo-colo. El îşi lasă capul pe umărul meu şi mă întreb dacă nu cumva e pe cale să adoarmă. Îl duc la oglindă şi-l învelesc într-un prosop ca să nu-i fie rece, dar descopăr în imaginea reflectată că-şi suge degetul.

*

Nanny,

Nu ştiu dacă ai inclus în socotelile tale şi feribotul, dar trebuie să subliniez că acesta poate adăuga o oră încheiată la călătoria ta. Mă întrebam dacă ai putea fie (a) să prinzi autobuzul de 23.00, vineri noaptea, care te-ar lăsa în Nantucket la ora 06.00, fie (b) să iei autobuzul de 06.00, sîmbătă dimineaţa, cu care vei ajunge la 13.00, la timp pentru grătar, dacă mai întîrziem.

Anunţă-mă ce-ai hotărît.

Dragă Doamnă X,
Vă sînt recunoscătoare că vă preocupă găsirea unor mijloace de transport alternative pentru mine. În ciuda faptului că nu am nici cea mai vagă intenţie să vă creez neplăceri, cred că ar fi lipsit de eficacitate să mă angajez la un drum atît de matinal, căci va trebui să particip la un număr de evenimente legate de absolvire în seara de vineri. Voi ajunge în Nantucket înainte de ora 19.00 şi, desigur, anticipez că îmi veţi ajusta plata în consecinţă.

Pentru că am adus vorba, mă întrebam dacă aţi avut ocazia să ajungeţi pe la bancă, fiindcă a sosit termenul pentru chirie.

Vă rog să observaţi că am ataşat lista cu orele, aşa cum aţi solicitat. Din nou, vă sînt foarte recunoscătoare pentru opţiunile amintite.
Mulţumesc!
Nanny

Nanny,
Mă uimeşte puţin rezistenţa ta încăpăţînată în legătură cu plecarea noastră. Cu toate acestea, încă mai sper că vom putea ajunge la un compromis. Ai putea să soseşti la 15.00 şi să iei un taxi pînă la soţii Pierson?

Dragă Doamnă X,
Cum dorinţa mea e să fiu cît mai receptivă la sugestii, aş putea să sosesc pe la ora 18.00.
Nanny

Nanny,
Nu mai contează. Femeia pe care ne-a pus-o la dispoziţie agenţia de menaj va avea grijă de Grayer pînă soseşti.

P.S. Aş vrea să discutăm pe marginea listei cu orele, în legătură cu ziua de miercuri, 3. Cred că l-am dus la cumpărături în ziua aceea.

Dragă Doamnă X,
Sînt de acord cu datele pe care le aveţi despre ziua de 3. De asemenea, aşa cum am amintit, voi fi nevoită ca, joi, să plec la ora 14.00, pentru că am susţinerea lucrării de diplomă.
Mulţumesc,
Nanny

Dragă Doamnă X,
Vă amintesc doar în treacăt că susţinerea lucrării de diplomă este mîine, deci va trebui să plec la ora două fix.
Dacă m-aţi putea plăti, ar fi minunat.

Dragă Doamnă X,
Ne vedem la două!

— Pe unde umblă?

Mă uit la ceasul de la cuptor pentru a mia oară în ultimele cinci minute. E 14.28. Trebuie să-mi susţin lucrarea de diplomă peste exact patruzeci şi şapte de minute. Întreaga mea carieră academică e pe cale să-şi atingă punctul culminant în absenţa mea, în clipa în care un comitet format din profesori universitari va pune întrebări despre dezvoltarea copilului unui scaun gol!

— Nu striga.

Grayer priveşte la mine cu sprîncenele încruntate.

— Îmi pare rău, Grove. Mă scuzi cîteva secunde?

— Vrei să faci pipi?

— Da. Nu uita de lapte.

Îl las să-şi termine pepenele şi mă duc în cămăruţa de serviciu, dau drumul la robinet, închid uşa, trag apa şi urlu într-un şervet de mîini: „LA NAIBA!" Vocea mi-e absorbită de textura prosopului. „Unde mama dracului umblă? Dă-o naibii de treabă!" Mă aşez pe podeaua băii, iar în colţul ochilor mi se adună lacrimi.

— La naiba.

Ar fi trebuit să scriu cu ruj „ora două" pe fiecare oglindă din apartament! Ar fi trebuit să prind cu un ac un uriaş număr 2 la capătul şalului ei de lînă, cînd a plecat ca o furtună, azi-dimineaţă! Mă bate gîndul să-l umflu pe Grayer şi să alerg în jos, pe Madison, strigîndu-i numele precum Marlon Brando. Frustrarea mi se transformă într-un hohot isteric tăcut, iar lacrimile mi se preling pe faţă.

Respir adînc, îmi trag cîteva palme uşoare, îmi usuc ochii şi încerc să mă adun ca să mă întorc la Grover. Dar tot mai plîng atunci cînd intru din nou în bucătărie, unde o găsesc pe doamna X aplecată deasupra lui.

— Nanny, ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu l-ai mai lăsa pe Grayer nesupravegheat cu argintăria.

Mă uit la lingura de pe suportul Linnaeus.

— Îmi pare rău...

— Măi să fie, ce te-ai gătit, spune luînd o bucată de pepene de pe farfuria lui Grayer.

— Mulţumesc. De fapt, e pentru susţinerea disertaţiei care începe în treizeci şi cinci de minute.

Mă îndrept către uşă.

— Ah, corect. Mă gîndeam eu că e ceva.

Se duce agale către blatul de bucătărie, ca să-şi pună pe el geanta Kelly, din piele de aligator.

— Am ajuns la bancă azi-dimineaţă. Hai să ne aşezăm la mine în birou şi să ne uităm pe lista pe care mi-ai dat-o... îmi spune scoţînd un plic.

— Minunat, mulţumesc, dar chiar ar trebui să fug, îi răspund peste umăr.

Ea stă în picioare, cu o mînă în şold.

— Credeam că trebuia să facem asta astăzi.

— Păi, dacă nu plec, o să întîrzii, îi strig din hol, unde mi-am lăsat notiţele.

Oftează zgomotos, ceea ce mă face să mă întorc în bucătărie.

— Să fii deşteaptă, Nanny! întinde Grayer capul spre mine din scaunul înalt. O să fii deşteaptă!

— Mersi, Grove.

— Sînt extrem de ocupată şi acum e cel mai potrivit moment ca să fac asta. Nu ştiu cînd voi mai avea timp să discut pe îndelete cu tine, Nanny. Am bătut drumul pînă la bancă...

— Grozav. Nu, haideţi să vorbim. Vă mulţumesc.

Scot din teancul de hîrtii o listă cu orele pe care le-am lucrat în ultimele cinci săptămîni, printată şi revăzută.

— Deci, după cum puteţi observa, suma este în jur de 400-500 $ pe săptămînă.

Se uită cîteva momente la foaia de hîrtie, în timp ce eu îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Asta e puţin mai mult decît ce am convenit noi la început.

— Ei bine, lista iniţială era de acum două săptămîni şi am acumulat mai bine de şaizeci de ore de atunci.

Oftează şi începe să numere bancnote de douăzeci şi de cincizeci, plimbîndu-le încet printre degete ca să se asigure că nu sînt cumva lipite cîte două. Mi le întinde, iar brăţările ei din sticlă de Limoge de la Hermès zdrăngănesc.

— Cu siguranţă sînt foarte mulţi bani.

Îi răspund cu un zîmbet:

— Păi, s-au adunat de pe cinci săptămîni.

Mă răsucesc pe călcîie, ciufulindu-l pe Grayer în trecere.

— O după-amiază plăcută tuturor!

*

Îmi pun mult balsam în păr şi-mi masez pielea capului pînă ce ideea demisiei îmi pătrunde adînc în creier. Mă imaginez stînd sub copertina de la numărul 721 şi dîndu-le celor doi X un şut zdravăn şi rapid, ca în desenele animate, care i-ar face să aterizeze în tufişurile înalte şi perfect tunse. Superb. Cu toate astea, imaginea devine ceva mai neclară atunci cînd apare Grayer. Grover, cu cravata sa imensă, mă priveşte aşteptînd ceva, în timp ce părinţii lui dau din mîini şi din picioare prin tufele atent bibilite. Oftez şi-mi strecor faţa sub jetul de apă fierbinte. Şi-ar mai fi şi banii. Mi se face greaţă cînd mă gîndesc că trebuie să-i expediez domnişoarei Chicago aproape jumătate din banii pe care, în sfîrşit, mi i-a dat azi doamna X.

Un mieunat scurt îmi întrerupe gîndurile şi trag perdeaua într-o parte ca să văd silueta lui George profilîndu-se în lumina lumînărilor. S-a aşezat cu o mină afectată lîngă cadă şi aşteaptă să-l stropesc. Îi picur puţină apă pe cap, iar el ţîşneşte ca o săgeată în umbra din spatele toaletei.

Măcar am şi eu o seară linştită, doar pentru mine, ca să-mi sărbătoresc triumful repurtat la susţinerea diplomei. Ca şi o întîlnire la telefon cu F.H., pe care o aştept cu nerăbdare. Îmi înfăşor un prosop în jurul sînilor, îmi iau hainele şi sting lumînările. Deschizînd uşa băii, îngheţ la auzul unor voci care vin din capătul cel mai îndepărtat al garsonierei. Adică, mai precis din capătul unde stau eu.

— Cine e? strig în direcţia luminii orbitoare.

Îmi dau întotdeuna seama cînd Charlene e acasă, pentru că aprinde absolut toate luminile.

— Am ajuns, îmi răspunde ea pe un ton neutru, iar mie mi se face frică.

Strîng mai mult prosopul şi trec pe lîngă paravanul ei, ca să ajung în colţul meu. Lampa mea de birou străluceşte deasupra lumînării pe care am aprins-o înainte să merg la duş. Charlene şi Pilotul Păros îmi măsoară patul.

— E cam dezordine pe-aici, Nanny, îmi spune ea înfăşurînd ruleta. Tu du-te acolo şi hai să măsurăm şi cealaltă parte a camerei, îl instruieşte ea pe Păros, care trece de mine şi aproape că-l calcă pe George ca să ajungă lîngă casetofonul meu.

— Am avut susţinerea lucrării de diplomă astăzi, aşa că am fost la bibliotecă în fiecare seară.

Mă dau din drum, îndesîndu-mi chiloţii într-un loc mai puţin vizibil din maldărul de haine de sub braţ, în timp ce ea se duce să se alăture prietenului ei, păşind cu un aer preocupat.

— Mă scuzaţi, vă pot ajuta cu ceva?

Ea îi dă un capăt al ruletei şi-apoi o întinde către locul de unde venise.

— Voiam să văd dacă ar putea să încapă aici canapeaua lui.

Mi se strînge stomacul. Ăsta e exact opusul serii relaxante pe care mi-o imaginasem. Ea se ridică şi-şi îndreaptă cămaşa bleumarin.

— Nanny, am vrut să vorbesc cu tine săptămîna asta, dar nu răspundeai la telefon...

— Mi-a expirat contractul de închiriere. O să mă mut aici la sfîrşitul lunii, se oferă Părosul să mă lămurească.

Splendid.

— Deci, asta ţi-ar lăsa cam două săptămîni să-ţi găseşti altceva. E timp destul, cred, îmi spune înhăţînd un pix de pe măsuţa mea de toaletă, ca să noteze măsurile pe un post-it. Peste o oră, Julie şi logodnicul ei vor veni încoace să jucăm cărţi. Te deranjează? (Trece pe lîngă mine.) Doamne, e atîta abur aici. Iarăşi faci duşuri pe întuneric? E tare straniu, spune clătinînd din cap.

Pe cînd Părosul o porneşte pe urmele ei, scăpînd cu puţin de atacul furiş al lui George, îmi recapăt sîngele rece.

— De fapt, aveam de gînd să ies în oraş, zic cu ochii în podea.

George se aşază sub bărbia mea ca să fie picurat. Eu mă întind după telefon, în speranţa că Josh se va bucura să mă audă.

*

A doua zi de dimineaţă, fac săpături arheologice prin toate buzunarele, pînă ce dau de şerveţelul pe care Josh îmi scrisese numele oamenilor de la imobiliare. Spun o rugăciune scurtă pentru cei fără-de-apartament şi formez numărul de la birou.

— Aalăuu! răspunde o voce cu un accent newyorkez oribil, după al şaptelea ţîrîit.

— Alo, o caut pe Pat.

— Nu mai lucrează aici.

— O, păi, în cazul ăsta, poate m-aţi putea ajuta dumneavoastră? Caut să închiriez o garsonieră, pentru data de 1 iulie.

— Nu pot face nimic.

— Poftim?

— Nu vă pot ajuta. Nu e decît începutul lunii. Dacă vreţi un loc pentru iulie, atunci trebuie să veniţi la sfîrşitul lunii cu un pumn de bani gheaţă, să zicem, cel puţin 12 000 $ pentru început, ş-apoi mai discutăm.

— Bani gheaţă?

— Gheaţă.

— Mă scuzaţi, aţi spus 12 000 $ în bani gheaţă?

— Gheaţă. Pentru proprietar. Trebuie să veniţi cu banii pentru chiria pe un an.

— Pentru tot anul?

— Şi mai este nevoie să aduceţi documente care *să dovedească* faptul că aveţi un cîştig net, atenţie, *net*, de patruzeci şi patru de ori mai mare decît chiria pe o lună, iar giranţii...

— Cine?

— Giranţii – persoanele care vor garanta că veţi continua să plătiţi chiria chiar dacă muriţi şi care, în mod obişnuit, sînt părinţii. Aceştia trebuie neapărat să locuiască în zona Celor trei State, pentru ca bunurile lor să poată fi puse sub sechestru, iar venitul lor net trebuie să fie *de cel puţin* o sută de ori costul chiriei.

— Pare puţin exagerat. Nu vreau decît o garsonieră mică, nu ceva simandicos...

— Vai, Doamne! Dar este iunie! Iunie! Tot americanul sub treizeci de ani îşi ia diploma în *ceva* şi se mută aici.

— Dar tot bănetul ăla gheaţă?

— Dulceaţă, puştii de pe Wall Street primesc bani ca să se mute, de la companiile lor. Dacă vrei să le sufli afacerea, tre' să plăteşti în avans.

— O, Doamne.

Femeia trage adînc aer în piept.

— Cît sînteţi dispusă să cheltuiţi?

— Ştiu eu... vreo 600-700 $.

— Pe lună? (Ţine receptorul departe de buze rîzînd pe înfundate.) Drăguţă, fă-ne tuturor un hatîr şi uită-te în *Voice* după cineva care caută un coleg de cameră.

— Dar nu vreau să împart garsoniera.

— Atunci, în locul tău, eu mi-aş lua un apartament în Queens şi un spray cu piper.

— Mă rog, aveţi ceva pentru Brooklyn?

— Nu ne ocupăm de cartierele astea, spune ea şi închide.

Mi se ridică părul pe ceafă auzind clar cum e rupt ambalajul unui prezervativ, pe partea lui Charlene. Cîh! Mă arunc pe pat şi-mi trag pernele peste urechi. Las-o baltă cu demisia;

în două săptămîni, o s-o implor pe doamna X să-mi îngăduie să mă mut la ei.

*

F.H. o mai învîrte o dată pe bunica pe ringul de dans, pe acordurile orchestrei de salsa de la restaurantul ei mexican preferat, pe care ea a angajat-o pentru petrecere. Apartamentul ei strălucește tot datorită felinarelor din hîrtie colorată.

— Mai știe *și* să danseze! ne strigă mie și părinților mei, pe terasă, în vreme ce fusta ei flamenco se unduiește de de fiecare dată cînd se răsucește.

Mama se apleacă spre mine și-mi spune:

— E adorabil.

— Știu, încuviințez cu mîndrie.

— Hei, păzea. E și tatăl de față, spune tata pe un ton glumeț, din locul în care s-a așezat, adică într-un șezlong de lîngă noi.

Seara e caldă, iar bunica a pus mîncarea afară, unde prietenii mei se amestecă printre cei ai părinților mei, în jurul meselor cu lumînări aprinse.

— Tipul de colo vrea să-mi dea *bani* ca să-mi sculpteze *coatele*, zice Sarah, îndreptîndu-se către noi cu două farfurii cu tort și dîndu-i mamei una.

— Da, sigur, mai întîi coatele, apoi... o avertizează tata.

Cîntecul se termină, iar F.H. și bunica aplaudă orchestra.

— Scumpo! spune ea și se apropie la brațul lui. Ai luat niște tort?

— Da, Buni, îi răspund.

— Tu, pocneşte ea din degete către tata, care stă tolănit. Treci pe ring şi joac-o puţin pe nevastă-ta.

Mama se ridică şi întinde mîna spre tata, apoi o pornesc împreună în ritmul muzicii.

— Cum se simt drăguţii mei? ne întreabă în timp ce ea şi F.H. se aşază pe şezlong. A mîncat şi a băut toată lumea pe săturate?

— Petrecerea e fantastică, Frances, îi mulţumeşte Sarah. Acum, dacă sînteţi buni să mă scuzaţi, merg să mă asigur că prietenul nostru Joshua nu-i pe cale să-şi piardă *paella*.

Dispare pe ringul de dans, iar eu mă las pe spate ca să mă uit la stele.

— Ce ciudat e să fi terminat de-adevăratelea cu şcoala...

— Viaţa însăşi e o şcoală, scumpo, mă corectează bunica, luînd o furculiţă plină din felia neterminată de tort a tatei.

— Atunci, frecventez Agenţia Imobiliară 101, zic eu ridicînd furculiţa ca să o imit. Nu am la dispoziţie decît weekendul de după sosirea din Nantucket ca să-mi găsesc un apartament şi să-mi cărăbănesc lucrurile de la *Chez Charlene*.

— Pentru tine, e doamna Păros, intervine F.H.

Bunica întinde braţul încărcat de brăţări şi-mi strînge mîna.

— Îmi pare aşa de rău că nu poţi sta cu mine, dar am rearanjat deja camera de oaspeţi pentru roata de olărit a lui Orve.

Aceasta va fi a doua şedere estivală a lui Orve la bunică-mea. Ea are o tradiţie îndelungată în a primi în gazdă artişti în devenire, provenind din toate colţurile lumii: ei o învaţă

tehnica, ea îi găzduieşte într-o cameră somptuoasă şi le dă de mîncare.

— O să găseşti ceva, am încredere în tine.

— Şi eu, scumpo, o imită F.H. pe bunica şi tonul ei plin de viaţă.

Bunica îi face cu ochiul în timp ce se ridică, iar eu observ o străfulgerare de albastru la gîtul ei.

— Un colier nou, Buni? E fermecător.

— Nu-i aşa? Am fost la Bendel's[1] săptămîna trecută şi-am găsit literele astea mici din lac albastru.

Îşi trece degetele peste minusculele *F* şi *Q* care atîrnă de lănţişorul de aur de la gîtul ei.

— Rămăseseră singure în vitrină. Probabil că restul alfabetului se vînduse deja. Te-ai prins? Am rîs să mor. Zi repede FQ[2].

Rîde din toată inima şi se întoarce în casă în paşi de *merengue*. E pentru prima oară de la ceremonia din după-amiaza asta, cînd sînt sigură cu F.H.

— Haide, îmi spune încetişor, luîndu-mă de mînă şi conducîndu-mă la balustrada de piatră. Familia ta e super.

— Mă crezi sau nu, nu am motive să mă plîng, zic încolăcindu-mi braţele în jurul lui. Privim amîndoi peste oraş.

— O să-mi fie atît de dor de tine, îmi spune el, strîngîndu-mă.

---

1. Henri Bendel – magazin pentru femei, deschis în New York în 1896. Aici se comercializează articole de îmbrăcăminte, accesorii, lenjerie, cosmetice şi parfumuri, cît şi produse alimentare gourmet.
2. Rostite repede, cele două litere amintesc de expresia „fuck you" care, deşi tabu în limba română, este folosită frecvent în engleză.

— Sigur că o să-ţi fie. La Amsterdam, cu toate vedetele porno în jurul tău, fumînd „iarbă"...

— Merg la *Haga*, la douăzeci de minute bune depărtare de toate astea. N-o să fie nici o vedetă porno şi nici „iarbă". Doar eu ducîndu-ţi dorul şi o droaie de prizonieri politici, fiecare cu doleanţele sale.

Întorc capul şi mă ridic pe vîrfuri ca să-l sărut.

— Prizonierii ăia politici, doar scîncete şi iar scîncete, murmur eu.

Mă sărută pe vîrful nasului şi-apoi pe frunte.

— De tine ce să mai zic? O să fii pe plajă cu toţi salvamarii ăia, cu băieţii care curăţă piscina sau se ocupă de cabinele de duş de pe plajă...

— O, Doamne. Nu mă duc pe Riviera, doar în micul şi prăpăditul de Nantucket. (Plesnesc balustrada cu palma.) Rahat. Am uitat să-mi verific mesajele!

— Nan... zice el dînd ochii peste cap.

— Stai, stai, stai, n-o să dureze decît două minute. Trebuie doar să-mi apelez robotul şi să aflu la ce oră vin să mă ia mîine de la feribot. Nu te mişca, mă întorc într-o clipită!

Intru în camera bunicii ca să sun de pe telefonul Princess roz-închis, aflat pe noptieră. Dau la o parte cîteva dintre pernele ei brodate, pentru a mă putea aşeza pe cuvertura de satin. În timp ce tastez codul robotului, lumina blîndă din încăpere îmi aminteşte de nopţile petrecute aici în copilărie, cînd lampa era lăsată aprinsă pînă adormeam.

Vocea doamnei X se revarsă ca nişte cuburi de gheaţă strecurate pe sub rochie.

„Ah, Nanny, veşti bune: prietenii noştri, soţii Horner, vin mîine încoace cu avionul şi au fost atît de drăguţi, încît s-au oferit să te ia cu ei. În felul ăsta, vei ajunge în Nantucket la 09.30 dimineaţa. Nanny, oamenii aceştia ne sînt prieteni *foarte* dragi, aşa că voi conta pe tine să fii punctuală. Stabileşte o întîlnire cu ei la Aeroportul Westchester County, în zona de decolare a avioanelor private. Va trebui să iei trenul Metro-North de 07.50 către Rye şi apoi un taxi sau altceva ca să ajungi la aeroport. Soţii Horner au trei fetiţe, aşa că îţi va fi uşor să-i recunoşti. Acum, asta e o favoare din partea lor, aşa că nu se poate să întîrzii. De fapt, ar fi mai bine să-ţi fixezi să ajungi la Gara Grand Central la 06.50, ca să ai timp să..."

Bip.

„Robotul tău m-a întrerupt. Cît te vînturi prin oraş, aş vrea să treci pe acasă şi să iei un articol pe care ţi l-am lăsat la James. E despre boala lui Lyme[1]. Oribil. De asemenea, te rog să găseşti spray contra căpuşelor, potrivit pentru un copil de patru ani, şi să te asiguri că este hipoalergenic, ca să nu-i irite pielea. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea trece pe la Polo să cumperi şase perechi de şosete de bumbac trei sferturi, albe. Ia unul dintre pantofii lui Grayer cu tine, ca să nimereşti măsura. Am lăsat la James o pereche, ca să le poţi lua odată cu articolul. Pe urmă, îndeasă totul în bagaje. Ne vedem mîine!"

Bip.

---

1. Boală infecţioasă cauzată de o bacterie şi răspîndită de căpuşe.

„Nanny." (La început, mi-e greu să-mi dau seama a cui e vocea.) „Conform scrisorii cu instrucţiuni, voi sosi la apartament mîine. Sper că n-ai avut probleme să găseşti *foie gras*. Petrecere frumoasă în Nantucket şi salută-l pe Grayer din partea mea."

Aşa. Apoi am crescut şi m-am făcut guvernantă. (...) (Pauză.) Am atîta nevoie să vorbesc cu cineva şi n-am cu cine... Nu am pe nimeni.

GUVERNANTA FAMILIEI ANDREEVICI
LIVADA CU VIŞINI[1]

Capitolul zece

I-am dat chiar şi o vacanţă plătită

— La revedere! strigă familia Horner din maşină, plecînd din parcarea Aeroportului Nantucket şi lăsîndu-mă de una singură pe marginea pistei.

Mă aşez pe sacul marinăresc şi mă lupt cu senzaţia de vomă care ar putea chinui doar pe cineva care tocmai a zburat douăzeci şi cinci de minute într-un avion cu şase locuri, prin ploi torenţiale, ceaţă încăpăţînată şi turbulenţe atmosferice grave, împreună cu patru adulţi, trei copii, un peştişor auriu, un porcuşor de Guinea şi un Golden Retriever. Numai respectul pentru fiicele soţilor Horner m-a împiedicat să urlu la fiecare smucitură.

---

1. *Livada cu vişini* – Cehov, Ed. Olimp, Bucureşti, 2002, traducere de Moni Ghelerter şi R. Teculescu.

Îmi înfăşor puloverul mai strîns ca să mă apere de vîntul cu iz de sare şi aştept.

Şi aştept.

Şi aştept.

Ah, nu, nu-i bai, e peeerfect. Nu, nu am stat pînă tîrziu la *petrecerea de absolvire* dată pentru mine. Nu, nu vă grăbiţi, o să stau aici, cuminte, în burniţa asta rece. Nu, cred că cel mai important lucru e că sînt aici, în Nantucket, şi că dumneata şi familia dumitale puteţi dormi liniştiţi ştiind că mă aflu undeva, pe o rază de 15 kilometri de voi. Ştiţi, cred că ceea ce contează, ceea ce este vital este că nu sînt acasă, *trăindu-mi viaţa*, ocupîndu-mă de problemele mele, ci sînt permanent la dispoziţia dumitale şi-a nenorocitei dumitale de familii...

Rover-ul trage pe dreapta şi abia de încetineşte, în vreme ce mi se face semn cu mîna să mă grăbesc.

— Nanny! strigă Grayer. Am primit un Kokichu! zice el şi, pe cînd mă urc în maşină, îmi arată o jucărie japoneză galbenă.

În portbagaj se află o canoe ancorată într-un unghi nefericit, astfel încît ocupă jumătate din bancheta din spate.

— Nanny, ai grijă la barcă. E foarte veche, spune doamna X cu mîndrie.

Mă strecor sub canoe, îmi aşez geanta între picioare, mă ghemuiesc cît mai jos şi mă întind să-l bat uşor pe Grayer pe picior în semn de salut.

— Bună, Grove, mi-a fost tare dor de tine.

— Magazinele de antichităţi de pe aici sînt extraordinare. Sper să găsesc o nouă măsuţă pentru al doilea dormitor de oaspeţi.

— Ai visuri mari, dragă, mormăie domnul X în barbă.

Ea nu îi dă atenţie, privind în schimb spre mine, în oglinda retrovizoare.

— Ei bine, cum e avionul pe dinăuntru?

— Ăăă, are scaune din piele maro... zic eu cu capul înfipt în piept.

— Te-au servit cu ceva?

— M-au întrebat dacă vreau alune.

— Ce noroc ai avut. Jack Horner e designer şi face nişte pantofi fabuloşi. O ador pe Caroline. Anul trecut, am lucrat la o acţiune de binefacere pentru campania fratelui ei. Ce păcat că locuiesc în Westchester, altfel am fi prieteni nedespărţiţi.

Îşi verifică dantura în oglindă.

— Acum, aş vrea să trecem în revistă planul pentru după-masă. Se pare că grătarul soţilor Pierson e cu etichetă, aşa că m-am gîndit că ar fi drăguţ ca voi, dragii mei, să vă relaxaţi acasă. Doar aşa, să nu faceţi nimic şi să vă bucuraţi de atmosferă.

— Grozav. Sună distractiv.

Încerc să privesc spre scaunul lui Grover, visînd la felul în care noi doi vom lîncezi în şezlonguri asortate, pe gazon.

— Bun, Caroline trebuia să ne sune în legătură cu cina, aşa că dă-i numărul meu de mobil cînd telefonează. L-am fixat lîngă telefonul din bucătărie.

Mersi mult, fiindcă de obicei îmi ia cam nouă luni jumate să memorez un număr cu zece cifre.

Ieşim de pe drumul principal şi o luăm pe o alee flancată de foarte mulţi copaci. Mă miră să constat că majoritatea sînt încă desfrunziţi.

— Primăvara a fost cam rece în zona asta, îmi citeşte doamna X gîndurile.

Aleea se deschide către o curbă largă, în faţa a ceea ce nu poate fi descris decît ca un bungalow din anii '50, mare şi cam dărăpănat. Vopseaua albă se scorojeşte, uşa cu plasă are o gaură în ea, iar de jgheabul de scurgere atîrnă o bucată de material de pe acoperiş care e în pericol să cadă.

— Ei bine, am sosit. Asta e Casa Rahat, zice domnul X dîndu-se jos din maşină.

— Dragul meu, credeam că ne-am înţeles...

Ea coboară şi-o ia la fugă după el, lăsîndu-mă pe mine să-i desfac centura lui Grayer şi să-mi iau sacul din spate. Îl ajut pe Grayer să intre prin rămăşiţele uşii-plasă, deşi probabil că ar putea foarte bine să se tîrască prin ea.

— Iubitule, nu e vina mea că fotografiile agentului imobiliar erau vechi.

— Tot ce vreau să spun este că, pentru 5 000 $ pe săptămînă, ai fi putut să cauţi ceva mai mult.

Doamna X se întoarce spre noi cu o figură radioasă.

— Grayer, ce-ar fi să-i arăţi lui Nanny camera ei?

— Haide, Nanny, e tare-tare faină!

Îl urmez în sus pe scări, către o cămăruţă de la capătul coridorului. Înăuntru sînt două paturi aşezate foarte aproape unul de celălalt, sub tavanul jos, care coboară într-o pantă abruptă. Lucrurile lui Grayer sînt aşezate pe unul dintre paturi.

— Nu-i aşa că-i fain aici, Nanny? O să dormim împreună în fiecare noapte!

Se aşază pe pat şi începe să sară. Mă aplec avînd grijă să nu dau cu capul de tavan, ca să pescuiesc din sac un pulover călduros şi o pereche de blugi, căci în New York era de-a

dreptul vară, iar eu, optimistă, m-am îmbrăcat în pantaloni scurți.

— Bine, G. Acum o să mă schimb.

— O să te văd în pielea goală?

— Nu, o să merg la baie. Așteaptă aici. Unde e baia?

— Acolo! zice arătîndu-mi o ușă de vizavi.

O deschid și...

— AAAaaaaaaaaaaahhh!

Dau nas în nas cu o copilă roșcată care chiăie de pe toaletă.

— Aici e un loc intim!

— Scuze! spun și trîntesc ușa.

— Grayer, ea cine e? îl întreb.

— Ea e Carson Spender. Stă aici peste weekend.

— Bi-ne.

Tocmai atunci aud o mașină trăgînd pe aleea cu pietriș. Mă duc la fereastră și-l văd pe domnul X dirijînd un Range Rover către una din laturile casei. O iau pe hol spre ferestruica murdară a lucarnei care dă spre ocean și zăresc mașina parcînd alături de alte patru vehicule, lîngă gardul viu neîngrijit. Pe gazonul din spatele casei se află cel puțin zece copii.

— Grover? îl strig, iar el sosește zdupăind pe coridor.

Îl salt în brațe ca să poată vedea pe geam.

— Cine-s copiii ăia?

— Nu știu. Niște copii.

Îl sărut pe creștet și-l pun jos în vreme ce ușa băii se deschide. Carson mă săgetează cu o privire întunecată, apoi începe să coboare cu pași apăsați.

— G, ce-ar fi s-o iei și tu către parter și sosesc și eu după ce mă schimb repede?

— Vreau să stau cu tine, spune el, urmîndu-mă înapoi în camera noastră.

— Bine, poţi să stai afară, lîngă uşă.

Încerc s-o închid.

— Nanny, ştii că nu-mi place asta.

O trag puţin, astfel încît să fie doar crăpată, apoi îmi dau jos pantalonii scurţi.

— Nanny? Mă auzi?

— Da, Grove.

Îşi strecoară degeţelele pe sub uşă.

— Nanny, încearcă să-mi prinzi degetele! Haide, prinde!

Mă uit o clipă în jos, apoi îngenunchez şi îi gîdil cu blîndeţe vîrfurile degetelor. Cînd îl ating, chicoteşte.

— Ştii, Grove, zic amintindu-mi de prima săptămînă, cînd m-a încuiat pe dinafară. Mi-am sscosss sssi limba sssi tu nu vezi.

— Ba nu-i adevărat, prostuţo.

— De unde ştii că nu-i adevărat?

— N-ai face asta niciodată, Nanny. Grăbeşte-te, o să-ţi arăt piscina. E tare-tare rece!

În spatele casei sînt nişte bărbaţi în costume de baie şi nişte doamne tremurînd ca varga în rochiţe albe de vară, dispuşi ca nişte conuri de dirijare a traficului printre care copiii aleargă bezmetici.

— Mami! Ea mi-a invadat intimitatea! o aud pe Carson pîrîndu-mă maică-sii.

— Ah, Nanny, aici erai, spune doamna X. Ar trebui să ne întoarcem în jur de şase. E destulă mîncare în frigider pentru prînz. Distracţie plăcută!

Un cor de voci izbucneşte la unison în jurul nostru:

— Distracţie plăcută tuturor!

Adulţii se îndreaptă spre maşinile care demarează cu scaunele copiilor goale.

Privesc în jos, la cele douăsprezece feţişoare nerăbdătoare, în vreme ce imaginile cu după-amiaza pe şezlonguri se risipesc în grabă.

— În regulă, fraţilor, eu sînt Nanny şi am cîteva reguli de bază. NIMENI nu se apropie de piscină. S-a-nţeles? Nu vreau să văd pe careva că trece de copacul de colo, ori vinovatul îşi va petrece restul după-amiezii închis în debara. 'Nţeles?

O duzină de căpşoare încuviinţează solemn.

— Dar dacă ar izbucni un război şi singurul loc în care am fi la adăpost ar fi piscina şi...

— Cum te cheamă? îl întreb pe brunetul cu pistrui şi ochelari.

— Ronald.

— Ronald, gata cu întrebările caraghioase. Dacă începe războiul, mergem în şopron. Bine, acum toată lumea la joacă!

Alerg în casă ca să găsesc trusa de desen a lui Grayer, privind pe fiecare fereastră pe lîngă care trec, ca să mă asigur că nu se furişează nici unul pînă la piscină.

Aşez creioanele colorate, cartonul şi scotch-ul pe masa din curtea interioară.

— OK, ascultaţi aici! Vreau să veniţi încoace unul cîte unul şi să-mi spuneţi cum vă cheamă.

— Arden, zice o fetiţă îmbrăcată în haine de la OshKosh[1].

Scriu „ARDEN" şi un „1" mare pe ecusonul improvizat, apoi i-l lipesc cu scotch de bluză.

---

1. Marcă de îmbrăcăminte fabricată în America de peste 100 de ani şi care se adresează mai ales familiilor.

— Bine, Arden, tu eşti numărul unu. De cîte ori strig „Numărătoarea!", tu zici „Unu!". Ai înţeles? Nu trebuie să ţii minte decît „Unu".

Se caţără pe genunchii mei şi se instalează în funcţia de asistent, dîndu-mi pe rînd scotch-ul şi creioanele.

Timp de o oră, toată lumea aleargă pe iarbă, unii jucîndu-se cu jucăriile lui Grayer, alţii doar fugărindu-se între ei, în timp ce eu privesc oceanul acoperit de ceaţă. La fiecare sfert de oră strig „NUMĂRĂTOAREA!", iar ei răspund milităreşte:

— Unu!

— Doi!

— Trei!

Linişte. Mă încordez ca să alerg spre piscină.

— Jessy, tu eşti patru, prostuţo.

— Patru! chiţăie o vocişoară.

— Cinci!

— Şase!

— Şapte!

— Grayer!

— Nouă!

— Zece!

— Unsprezece!

— Doisprezece!

— OK, e vremea prînzului!

Trec în revistă trupele. Nu sînt prea sigură că ar trebui să-i las singuri afară cît timp inspectez proviziile.

— Toată lumea în casă!

— Ăăăăă!

— Haideţi, o să vă jucaţi afară după ce mîncăm.

După ce trece şi numărul 12, închid uşa de sticlă care se clatină.

— Nanny, ce-avem la masă? Mi-e tare-tare foame, mă întreabă Grayer.

— Nu ştiu. Hai să aruncăm un ochi.

Grayer mă urmează în bucătărie, lăsîndu-i pe 7, 9 şi 3 să transforme canapeaua din camera de zi într-un fort.

Deschid uşa frigiderului.

— OK, să vedem ce-avem noi aici! Ăăă, trei iaurturi degresate, o cutie de SnackWell's[1], o pîine din cocă acrişoară degresată, muştar, brînză de Brie, dulceaţă de casă şi un dovlecel.

— În regulă, trupă! Atenţie la mine!

Unsprezece feţişoare înfometate se ridică spre mine, lăsînd baltă diversele ocupaţii din cadrul efortului comun de a distruge camera de zi.

— Iată opţiunile din meniu: avem sendvişuri cu dulceaţă, dar s-ar putea să nu vă placă pîinea. Sau sendvişuri cu Brie, dar s-ar putea să nu vă placă brînza. Avem cereale Cheerios, dar nu avem zahăr de presărat pe deasupra. Deci, v-aş ruga să veniţi *pe rînd* în bucătărie şi să gustaţi pîinea şi brînza şi să vă hotărîţi pe care o vreţi.

— Eu vreau unt de arahide şi jeleu! strigă Ronald.

Mă întorc şi-l săgetez cu o Privire Ucigătoare.

— E război, Ronald. Iar la război te mulţumeşti cu proviziile distribuite de comandant. (Îl salut milităreşte.) Aşa că hai să ne purtăm ca nişte soldaţi disciplinaţi şi să mîncăm brînză.

Cînd încep să cadă primii stropi de ploaie, acoperind uşile glisante cu o peliculă groasă de apă, termin de făcut şi ultimul sendviş.

---

1. Gamă de gustări sănătoase produse de Nabisco.

*

— Pa, Carson! strigăm Grayer şi cu mine duminică seara, în timp ce maşina soţilor Spender iese de pe aleea din faţa casei.

— Pa, Grayer! ne răspunde ea de pe scaunul din spate, apoi îşi duce degetul mare de la mîna dreaptă la nas şi flutură degetele în direcţia mea. În ciuda eforturilor făcute de mine de-a lungul celor două zile, e evident că am eşuat în tentativa de a reintra în graţiile micuţei după ce-i „invadasem" intimitatea.

— Grayer, eşti gata?

Doamna X iese din casă purtînd o rochie de mătase verde cu crem, care e aspectul caracteristic pentru Prada în primăvara asta, şi punîndu-şi cercelul cu perlă în urechea dreaptă.

— Mami, pot să-mi iau şi Kokichu-ul? o întreabă el.

Am fost invitaţi la o „cină de duminică, fără pretenţii" la familia Horner, aşa că Grayer simte că trebuie să meargă echipat şi el cu ceva, de vreme ce Ellie, fetiţa de patru anişori a gazdelor, are un porcuşor de Guinea.

— Cred că e în regulă. Ce-ai zice să-l laşi în maşină cînd ajungem şi îţi voi spune după aceea dacă poţi să-l aduci în casă? Nanny, de ce nu dai o fugă sus ca să te schimbi?

— Păi, m-am schimbat deja, spun privind în jos ca să mă asigur că sînt încă îmbrăcată în pantaloni de doc curaţi şi un pulover alb, pe gît.

— O, păi atunci, cred că totul e în regulă. Probabil că oricum o să stai mai mult pe afară, cu copiii.

— Gata, toată lumea în mașină!

Domnul X trece pe lîngă noi, îl ia pe sus pe Grayer și îl duce ca pe un sac de cartofi pînă afară.

De îndată ce ne suim în mașină, domnul X își conectează mobilul la tabloul de bord și începe să dicteze instrucțiuni căsuței vocale a lui Justine. Noi ceilalți stăm cuminți, Grayer strîngîndu-și în brațe jucăria, iar eu făcută ghem sub canoe și uitîndu-mă fix la buric.

În timp ce-și deconectează telefonul, domnul X oftează:

— E o săptămînă foarte nepotrivită să lipsesc de la birou. Proastă sincronizare.

— Dar spuneai că începutul lui iunie va fi liniștit... zice ea.

— Ei bine, te avertizez că va trebui probabil să mă întorc joi pentru o ședință.

Ea înghite în sec.

— Și cînd te vei întoarce?

— Nu sînt sigur. Se pare că va trebui să rămîn peste weekend ca să-i distrez pe directorii de la Chicago.

— Credeam că ai terminat treburile cu biroul de acolo, spune ea scurt.

— Lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Acum se pune problema disponibilizărilor, a fuziunii departamentelor, a reorganizării și punerii pe roate a chestiei ăsteia.

Ea nu răspunde.

— În plus, am stat *deja* o săptămînă aici, zice luînd curba la stînga.

— De ce te îndepărtezi de apă? îl întreabă ea nervos.

Nu prea reușim să găsim casa fiindcă, potrivit instrucțiunilor, aceasta ar trebui să fie pe partea dinspre uscat a drumului principal.

— Nu-mi vine să cred că nu au vrut să aibă vedere la ocean, spune doamna X obligîndu-ne să dăm pentru a treia oară ocol aceluiaşi sens giratoriu. Dă-mi instrucţiunile.

Domnul X mototoleşte foaia de hîrtie şi i-o aruncă fără să-şi ia ochii de la drum. Ea o netezeşte meticulos pe genunchi.

— Probabil că le-ai copiat de-a-ndoaselea.

— Hai să ne purtăm ca nişte nebuni şi ne ţinem de nenorocitele alea de instrucţiuni. Vedem noi unde ajungem, şuieră el.

— Mi-e foame. O să mor dacă nu mănînc, geme Grayer.

Se lasă întunericul cînd în sfîrşit ajungem la casa cu trei etaje, acoperită cu şindrilă, a familiei Horner. Ferdie, Golden Retriever-ul lor, doarme liniştit sub hamacul de pe veranda care înconjoară casa, iar greierii ne întîmpină cu ţîrîituri zgomotoase. Jack Horner împinge uşa cu plasă, îmbrăcat în nişte blugi uzaţi şi nişte papuci cu talpă de plută.

— Scoate-ţi cravata! Repede! şopteşte doamna X.

— Parcaţi pe undeva, pe aici! strigă domnul Horner de pe verandă, zîmbindu-ne larg.

Înainte să putem coborî din maşină, domnul X e ajutat să se descotorosească de blazer, cravată şi de butonii de la manşete.

Îmi îndrept spatele cocîrjat, în timp ce o iau spre portbagaj. Pescuiesc plăcinta cu rubarbă cumpărată de doamna X azi-dimineaţă, direct din congelatorul supermarketului.

— Hei, iau eu asta, spune ea grăbindu-se în direcţia în care o apucase şi domnul X, care duce o sticlă cu vin, şi urmată de Grayer, care îşi ţine Kokichu-ul în braţe. Ce mai, parcă ar fi cei Trei Crai de la Răsărit.

— Jack!

Cei doi dau mîna şi se bat reciproc pe spate. Ellie trage cu ochiul de după uşă:

— Mami! Au venit!

Jack ne conduce într-o cameră de zi foarte intimă, unde un perete întreg e tapetat de sus pînă jos cu desene făcute de copii, iar pe măsuţa de cafea odihneşte o sculptură din macaroane.

Caroline iese din bucătărie ştergîndu-şi mîinile de şorţ. E îmbrăcată cu o pereche de blugi şi o bluză albă.

— Bună! Mă scuzaţi că nu dau mîna, dar tocmai marinam fripturile.

Ellie se agaţă de piciorul maică-sii.

— V-a fost greu să găsiţi casa?

— Deloc, deloc, instrucţiunile voastre au fost perfecte, se grăbeşte să răspundă doamna X. Poftim, zice ea şi-i întinde lui Caroline cutia cu plăcinta.

— Vai, mulţumesc. Hei, Elle, ce-ai zice să-i arăţi lui Grayer camera ta?

O împinge uşurel cu coapsa.

— Vrei te uiţi la Kokichu-ul meu?

Grayer face un pas înainte şi îi întinde ghemul pufos. Fetiţa se uită la blana galbenă şi-o ia la fugă, semn că Grayer trebuie s-o urmeze, şi o pornesc amîndoi, ţopăind pe scări.

— Nanny, de ce nu mergi sus să ai grijă de ei? îmi zice doamna X.

— Ah, nu păţesc nimic. I-am confiscat lui Ellie cuţitele Ginsu, ca să nu fie nici un pericol pentru Grayer, zice Caroline rîzînd. Nanny, vrei puţin vin?

— Da, ceva de băut! Ce-ţi poftеşte inima? întreabă Jack.

— Niște Scotch aveți? se interesează domnul X.

— Un vin ar fi minunat, spune doamna X zîmbind.

— Alb? Roșu?

— De oricare aveți, zice doamna X. Unde sînt celelalte fetițe?

— Pun masa. Mă scuzați o clipă? Fug să termin de pregătit cina, spune Caroline.

— Aveți nevoie de ajutor? o întreb.

— De fapt, dacă nu te deranjează, nu mi-ar strica deloc.

Jack și domnul X ies afară, la grătar, ca să se ocupe de treburile bărbaților, în timp ce noi ne ținem după Caroline pînă în bucătărie, unde Lulu și Katie, de opt și respectiv șase ani, stau la masă, împăturind șervețele și trecîndu-le pe fiecare prin cîte un inel.

— Nanny! sar și mă îmbrățișează de îndată ce intru, spre mîhnirea profundă a doamnei X.

O iau în brațe pe Katie și-o fac să plonjeze în spate ținînd-o de picioare, apoi e rîndul lui Lulu.

— Ești drăguță să amesteci salata?

Caroline îmi întinde castronul și un borcan Mason cu sos de salată.

— Sigur.

În timp ce învîrt frunzele de salată, îmi pătrunde în nări aroma dulce a unei plăcinte care se coace.

— Eu cu ce pot să te ajut? întreabă doamna X.

— O, cu nimic. N-aș vrea să-ți strici frumusețe de rochie.

— Iubito? îl auzim pe Jack strigînd din curtea din spate.

— Lu, eşti bună să dai o fugă să vezi ce vrea tati?

O clipă mai tîrziu, fetiţa se întoarce în goană.

— Zice că grătarul e gata.

— Bine, atunci vrei să-i duci tu fripturile? Dar ai grijă, că altfel o să avem parte doar de nişte brînză la grătar.

Lulu ridică tava de metal şi păşeşte încetişor spre uşă, uitîndu-se fix la grămada de carne.

— Copiii unde vor mînca? întreabă într-o doară doamna X.

— Cu noi.

— O, desigur, răspunde ea ca s-o dreagă.

— Voiam să-ţi cer o favoare, spune Caroline, dînd ocol mesei din mijloc şi punînd mîna pe braţul doamnei X.

— Sigur, orice.

— Săptămîna viitoare îmi vine o fostă colegă de facultate. E în divorţ şi vrea să se mute din Los Angeles înapoi la New York. Mă întrebam dacă ai fi dispusă să ai grijă de ea o vreme.

— Desigur...

— Chestia e că, fiind în Westchester, nu pot nici măcar s-o prezint în societate aşa cum mi-aş dori. Şi, poate ştii vreun agent imobiliar bun, pentru că e în căutarea unei case.

— Păi, în clădirea noastră este un apartament cu trei dormitoare, care e disponibil.

— Mersi, dar ea vrea o garsonieră. E o situaţie îngrozitoare: deşi fostul ei soţ o î-n-ş-e-l-a, nici unul dintre bunuri nu era pe numele ei. El e în nu ştiu ce nenorocită de corporaţie, aşa că ea n-a primit nimic.

Doamna X face ochii mari.

— Asta e groaznic.

— În concluzie, ți-aș fi recunoscătoare pentru cel mai mic ajutor. O să te sun cînd ajunge la New York.

Cînd ne așezăm cu toții la masă, sînt încîntată să văd că fetele au însemnat locul fiecăruia scriind cu creionul pe frunze numele noastre, în trei grafii foarte diferite. Katie și Lulu s-au rugat să fiu așezată între ele, în timp ce doamna X stă între Grayer și Ellie și-și petrece o bună parte din timp tăind carne și răspunzînd întrebărilor fetiței în legătură cu rochia ei.

Ferdie vine și începe să scheaune după resturi pe la picioarele lui Jack.

— Cînd eram mic, ai mei aveau un Retriever, zice domnul X punîndu-și mustar cu linguriță pe a doua felie de carne.

— Ferdie e de prin zonă, de fapt, spune Caroline. Unul dintre cei mai prestigioși crescători locuiește chiar ceva mai jos de noi, dacă vă bate gîndul să vă luați un pui...

— Casa voastră e fantastică, zice doamna X, schimbînd subiectul în timp ce se joacă cu salata.

— Bunicul lui Caroline a construit-o, spune Jack.

— Doar cu mîinile goale, fără cuie, pe o ploaie torențială, dacă ar fi să-l crezi, rîde ea.

— Ar trebui să vezi ce cocioabă la preț umflat a ales nevastă-mea. Avem noroc dacă nu ne cade acoperișul în cap, rîde domnul X, cu porumbul printre dinți.

— Nanny, la ce școală mergi? se întoarce Jack către mine.

— La NYU... De fapt, am absolvit vinerea asta.

— Felicitări!

Îmi zîmbeşte în timp ce unge cu unt încă un ştiulete de porumb pentru Lulu.

— Şi ţi-ai făcut deja planurile pe anul viitor?

— Vorbeşti exact ca un tată, rîde Caroline de peste masă. Nu trebuie să răspunzi, Nanny.

Se ridică de la masă şi întreabă:

— Cine vrea plăcintă?

— EU! EU! strigă într-un glas fetiţele şi Grayer.

De îndată ce uşile se închid în urma ei, mă ridic să strîng, dar Jack mă opreşte.

— Haide, zău, se face el că-mi şopteşte. Acum a plecat. Ce planuri ai?

— Voi lucra ca asociat la un program al unei organizaţii pentru copii din Brooklyn, îi răspund într-o şoaptă ciudată.

— Iubito! strigă el. E-n regulă! Nanny are un plan!

Caroline se întoarce zîmbind, cu o cutie de carton cu îngheţată şi nouă boluri.

— Eşti incorigibil, Jack.

Aşază cutia şi castroanele pe masă.

— Lulu, iei tu comenzile pentru cafea?

Gazdă amabilă, Caroline serveşte la masă ambele plăcinte, dar nu prea se înghesuie nimeni la cea rece din tava de aluminiu.

*

— Mami, vreau şi eu un porcuşor de Guinea, spune Grayer din scaunul lui, pe un ton somnoros.

Adoarme aproape instantaneu, iar soţii X încep să disece iarăşi cina, în timp ce eu găsesc o modalitate de-a mă tolăni mai confortabil sub barcă.

— Cînd eram la grătar, mi-a zis că a reuşit să se extindă pe douăsprezece pieţe noi anul ăsta...

Domnul X e impresionat de perspicacitatea în afaceri a lui Jack. Doamna X se întoarce puţin către el şi pune mîna pe braţul lui:

— Ştii, mă gîndeam că aş putea să mă întorc cu tine joi... am putea petrece un weekend romantic în oraş.

El îşi retrage braţul virînd la stînga.

— Ţi-am spus, nu e vorba decît să îi distrez pe clienţi toată ziua. Te-ai plictisi de moarte.

Îşi conectează mobilul şi formează numărul cu mîna liberă. Ea scoate agenda şi frunzăreşte paginile goale.

— Nanny, e ceva ce aş dori să menţionez... îmi spune peste umăr, pe un ton dojenitor.

— Da, îi răspund, dînd să adorm.

— Nu ştiu dacă se cade să monopolizezi conversaţia la cină. E doar un aspect la care aş dori să fii mai atentă pe viitor.

*

Dragul meu, am plecat la ceaiul de la familia Stern. Mă întorc la cinci. Mă gîndeam doar că... dacă trebuie neapărat să pleci, n-ai vrea să verifici dacă te poţi întoarce pe insulă duminică dimineaţa devreme, fiindcă soţii Horner ne-au invitat la o gustare.

Distracţie plăcută la partidă! Te iubesc.

*

Spea că partida de golf a fost reuşită. În caz că te îngrijorai că rămîn singură, Caroline s-a oferit să-mi ţină companie cît eşti tu plecat, deci nu-ţi face griji. Deşi sînt şi ei destul de ocupaţi, sînt convinsă că se vor găsi şi alţi oameni care să se gîndească la mine. Ne vedem la club, la şase. Te iubesc.

*

Dragul meu, n-am vrut să te trezesc din somn. Ies în oraş. Am sunat la agenţia de închirieri şi doamna de acolo mi-a spus că asta e într-adevăr o zonă liniştită. A zis că s-ar mira foarte mult dacă mie sau lui Grayer ni s-ar întîmpla ceva cît vreme sîntem singuri aici, deci te rog să nu-ţi petreci timpul făcîndu-ţi griji pentru noi doi.

*

Miercuri seara, în ajunul plecării domnului X, aşteptăm toţi trei în Rover să apară doamna X. Planul iniţial era să rămîn cu Grayer acasă în seara asta, ca să ne „relaxăm", în vreme ce ei luau masa la Il Cognilio cu soţii Longacre. Dar cînd au venit să se schimbe, Grayer s-a pus pe un plîns isteric pînă ce domnul X a insistat să-l ia şi pe el, ca să – citez – „tacă odată".

După cinci zile în care practic am administrat o grădiniţă de zi pentru toţi prietenii familiei X, cu doar cel mult cinci ore de somn pe noapte, încep să adorm de îndată ce mă înghesui sub canoe.

Domnul X îşi smulge telefonul mobil de la ureche.

— O să pierdem rezervarea. Du-te să vezi de ce întîrzie atîta.

Deschid portiera chiar în clipa în care doamna X păşeşte clătinîndu-se pe pietriş, încălţată cu nişte pantofi cu un toc surprinzător de înalt şi îmbrăcată într-o rochie neagră fără bretele şi un şal de caşmir înfăşurat în jurul umerilor înfriguraţi. Domnul X abia dacă-i aruncă o privire înainte să pornească motorul.

— Iubitule, la ce oră vrei să te duc la aeroport mîine? îl întreabă ea punîndu-şi centura de siguranţă.

— Nu te obosi. Plec cu avionul de 06.00, aşa că o să iau un taxi.

— Vreau să zbor cu tati.

Furios şi lipsit, bineînţeles, de somnul de după-masă, Grayer începe să se foiască în scaunul lui.

— Doamnă X? Ăăă, aţi avut cumva timp să verificaţi dacă aţi adus soluţie împotriva înţepăturilor de ţînţari? se aude ecoul vocii mele venind de sub canoe.

— Nu. Încă te mai înţeapă? Nu pot să înţeleg şi pace. Nici unul din noi nu are vreo înţepătură.

— Credeţi că aş putea da fuga la o farmacie să iau nişte After Bite[1]?

— Nu cred că avem timp.

Îşi retuşează rujul în lumina gălbuie a oglinzii retrovizoare. Eu îmi fac o inspecţie generală a piciorului prin pantaloni. Parcă aş fi luat foc. Mă mănîncă atît de tare, încît mă ţine trează chiar şi în orele în care Grayer sau domnul X nu sforăie alternativ. Vreau doar. Să merg. La o farmacie.

---

1. Cel mai popular produs împotriva muşcăturilor de insecte din America.

După un drum de douăzeci de minute, tragem pe dreapta în parcarea/magazinul de cadouri al celebrului restaurant ale cărui tricouri de marcă, imprimate cu silueta unui iepure, devin an de an un simbol bizar al condiției sociale, adoptat la scară națională. Vreau și eu unul, normal.

Doamna X ne conduce în restaurant, care e întruchiparea perfectă a unui local pescăresc unde se servesc castroane de paste la 25 $ porția, pe mese de lemn pline de așchii.

— Draga mea, ce mai faci?

Doamna X e acostată de o femeie cu părul blond și înfoiat care arată de parcă ar putea rezista celui mai necruțător vînt din Nantucket.

— Doamne, ce gătită ești. Mă simt ca o țărancă, zice ea strîngîndu-și jacheta Aqua Scutum mai tare în jurul trupului.

Bărbații dau mîna, iar doamna X îl prezintă pe Grayer:

— Grayer, o mai ții minte pe doamna Longacre?

Sus-numita îl bate ușor pe cap, cu mintea în altă parte.

— Crește atît de repede. Iubitule, hai să ne așezăm la masă.

Sîntem conduși la o masă din colț, unde trage curentul, și ni se aduce un scaun înalt de culoare verde, în care Grayer se chinuie să încapă.

— Doamnă X, cred că e prea mic.

— Prostii.

Se uită la fiul ei care stă pe-o parte, trăgînd de el ca să-și îndese tot fundulețul în scaun.

— Du-te să vezi dacă n-au o carte de telefon.

Într-un sfîrşit, descopăr trei cărţi de telefon jegoase pentru Nantucket şi le strecor sub posteriorul lui, în timp ce adulţii comandă cocktailuri. Scot din geantă creioane colorate şi mă apuc să-i spun o poveste, ilustrînd-o pe parcurs cu desene făcute pe faţa de masă de hîrtie.

— Mă rog, se înţelege că-mi place la nebunie aici, dar nu ştiu cum m-aş descurca fără fax, spune doamna Longacre. Nu ştiu cum de puteau oamenii să călătorească înainte de inventarea faxului şi a telefonului mobil, zău. Organizez o mică cină intimă pentru o sută de persoane în săptămîna în care ne întoarcem. Ştii, vara trecută am organizat întreaga ceremonie de nuntă lui Shelly de aici.

— Ştiu şi-mi doresc să-mi fi venit ideea să-l iau şi pe al nostru de acasă, spune doamna X ridicîndu-şi şalul în jurul umerilor goi. Aştept să-mi confirme administraţia că pot cumpăra una din garsonierele de la etajul doi.

— Clădirea voastră are garsoniere?

— Mă rog, iniţial erau locuinţe de serviciu şi majoritatea sînt proprietatea unor persoane care deţin apartamente mai mari în clădire. Mi-ar plăcea foarte mult să am un colţişor unde să fiu puţin singură, ştii? Cînd Grayer e acasă, nici nu ştiu ce să fac. Vreau să stau cu el, dar uneori am de rezolvat o groază de probleme legate de comitetele din care fac parte.

— Ah, scumpo, bravo ţie! Fiica noastră cea mai mare tocmai a procedat în felul ăsta: are doi copii şi avea nevoie de un spaţiu doar pentru ea, unde să-şi rezolve treburile, dar care să fie destul de aproape de ei ca să se poată implica în creşterea lor. Cred că e o idee excelentă.

Chelneriţa se apropie ducînd o tavă cu şase pahare, însă chiar în clipa aceea un ţînc trece în viteză pe lîngă ea, cam la înălţimea genunchiului, aproape trîntindu-i doamnei X trei whisky-uri cu apă minerală în cap.

— Aaan-drew... Vino la mammiii, se aude miorlăind o voce tristă, în timp ce mica tornadă umană se rostogoleşte pe sub mese şi printre oamenii care cinează.

Şeful de sală se uită rugător la părinţii care au uitat de odrasla lor, încercînd să-i determine să-l disciplineze.

— O, iubitule, cei de colo nu sînt cumva soţii Clifton?

Doamna X ne roagă s-o scuzăm şi se duce la ei ca să împartă pupături.

— Nanny, desenează-mi un pui, mă roagă Grayer în vreme ce taţii compară scorurile la golf de săptămîna asta.

— Nu-i aşa că-i fantastic? zice doamna X aşezîndu-se la loc. Fiul lor e cu ei, aşa că i-am spus lui Anne că Nanny îi va duce pe toţi afară, în parcare, pînă vine mîncarea.

Pe toţi? Urmează cumva să dau pentru doamna Clifton o reprezentaţie entuziasmantă a celebrului *Michael, trage barca la mal*[1] lîngă Tomberon?

Mă ridic de pe scaun şi îi duc pe Grayer şi pe dervişul rotitor în parcarea nisipoasă, rece şi întunecată, ca să se joace. Se caţără cîtva

---

1. „Michael, Row the Boat Ashore" (sau „Michael, Row Your Boat Ashore") – cîntec religios al populaţiei de culoare din America, publicat pentru prima dată în *Slave Songs of the United States*, de către William Francis Allen, în 1867.

timp pe o bucată de lemn uleioasă, apoi Andrew vine cu ideea să facă îngeri în noroi.

— Da, vezi să nu. Ce-ai zice să ne spălăm pe mîini înainte de masă?

Încerc să-i împing înapoi în restaurant, către toaleta doamnelor.

— Nu! strigă Andrew. Sînt băiețel și nu intru într-o toaletă de fete. Nici gînd.

Domnul Clifton dă colțul către toalete.

— Mă ocup eu de ei, îmi zice și-i duce pe cei doi înăuntru, ceea ce-mi îngăduie să mă bucur de două minute încheiate în toaleta doamnelor.

Numai ce-am tras zăvorul la ușă cînd le aud pe doamna X și pe doamna Longacre intrînd. Doamna Longacre e de acord cu ceva.

— Absolut! În zilele noastre, nu poți fi niciodată destul de precaut. O știi pe Gina Zuckerman? Are un băiat cam de vîrsta lui Grayer, cred că Darwin îl cheamă. Se pare că femeia care se ocupa de el, una de prin America de Sud, l-a înșfăcat pe băiat de braț. Gina a înregistrat totul pe Dădacameră și-a trimis-o învîrtindu-se în cătunul amărît din care venise.

Încerc să-mi țin respirația în vreme ce doamna Longacre face pipi alături.

— Noi ne-am instalat Dădacamera doar de cîteva săptămîni, spune doamna X. N-am avut timp să văd casetele, dar mă liniștește faptul că pot fi practic acolo, lîngă fiul meu.

Taci. Taci din gură!

— N-ai nevoie la toaletă? întreabă doamna Longacre ieșind din cabină.

— Nu, mă spăl doar pe mîini, îi răspunde doamna X de la chiuvetă.

Grayer bate cu pumnii în ușa de la intrare:

— Nanny!

Doamna X deschide.

— Ce... Grayer? Ce faci tu aici?

O aud plecînd și aștept ca doamna Longacre să se spele pe mîini înainte să descui ușa cabinei.

DĂDACAMERĂ?! DĂDACAMERĂ??!!! Ce-o să mai urmeze? Teste anti-drog periodice? Percheziții la piele? Un detector de metale în holul de la intrare? *Cine sînt oamenii ăștia?*

Îmi dau cu apă rece pe față și încerc, pentru a *n*-'șpea mia oară în ultimele nouă luni, să mi-i scot din minte pe angajatorii mei de un metru optzeci înălțime, ca să mă pot concentra asupra nevoilor celui de un metru.

Mă întorc la masă. Doamna X se căznește să-l așeze ca lumea pe Grayer pe cărțile de telefon. Ridică privirea, uitîndu-se la mine cu o furie nedisimulată.

— Nanny, unde ai fost? L-am găsit pe Grayer nesupravegheat și cred că este inacceptabil...

Pe chipul meu n-a mai răbufnit nicicînd atîta mînie, iar asta o reduce momentan la tăcere. Îl așez din nou pe Grayer pe cărți, îi tai carnea de pui și iau o furculiță plină cu piure de cartofi.

— Ei bine, atunci, Nanny, de ce nu-i duci pe copii afară pînă terminăm? mă întreabă ea dulce.

Și astfel, îmi petrec restul timpului într-un vînt umed, dîndu-i lui Grayer să mănînce pui cu nisip, luat dintr-o farfurie de polistiren. Curînd, ni se alătură și Andrew, urmat apoi de alți trei copii.

Jucăm *Cap, Umeri, Genunchi şi Picioare.* Jucăm *Mamă, Îmi Dai Voie şi Semaforul.* Dar mai mult de atît nu poţi face cu cinci copii într-o parcare întunecoasă, înainte să-ţi doreşti să-i vinzi.

*

După ce-l duc pe Grayer la culcare, răscolesc prin bucătărie în căutarea amoniacului. În timp ce caut sub chiuvetă, aud ţăcănitul pantofilor doamnei X pe linoleum, pe măsură ce deschide uşile dulapurilor de deasupra. Se mişcă pe lîngă mine cu stîngăcie şi în tăcere.

— Ce faci acolo jos? întreabă domnul X, intrînd cu ziarul în mînă.

— Caut amoniac ca să-mi tratez durerea de la înţepăturile de ţînţari, răspund cu capul vîrît între ţevi şi o sticlă de înălbitor, umblînd după acest remediu în caz de urgenţă învăţat la cercetaşi.

— Iar eu caut whisky-ul ca să-ţi torn un pahar înainte de culcare.

Se răsuceşte pe tocuri pentru a se întoarce cu faţa spre el, iar şalul îi alunecă încetişor pe podea şi cade într-o grămadă stacojie lîngă călcîiele înfrigurate.

— Amoniac? mă întreabă el. Ce chestie!

Paşii lui greoi se mută de pe linoleumul bucătăriei pe lemnul parchetului din hol.

— Iubitule? spune ea pe un ton uşor răguşit, ţinîndu-se după el pînă în cadrul uşii. Ce-ai zice să citim în pat?

Aud fîşîitul ziarului pe care el i-l întinde.

— Trebuie să confirm rezervarea la avion pentru mîine. Mă întorc cînd termin. Nu mă aştepta. La revedere, Nanny.

Văd mușchii gambelor doamnei X încordîndu-se.

— La revedere. Călătorie plăcută, zic.

Și să-i transmiți complimentele mele domnișoarei C.

O aud mergînd în urma lui pe hol, iar eu rămîn singură să scotocesc pe sub toate chiuvetele din casă, dar nu găsesc decît o grămadă de Mr. Clean și niște Pine-Sol[1].

O oră mai tîrziu, cînd sting becul la baie, îl văd pe domnul X deschizînd ușa dormitorului lor, o dîră de lumină se revarsă pe coridor.

— Dragule, o aud spunînd încetișor.

Ușa se închide.

*

— Tati, ești aici! sare Grayer în sus din fața televizorului unde se uita la *Sesame Street*, cînd domnul X intră în camera de zi la o oră tîrzie a dimineții.

— Bună dimineața, zic ușor speriată. Credeam că ați...

— Salut, amice.

Vine să se așeze și el pe canapea.

— Unde e mami? îl întreabă Grayer.

— Mami e la duș, spune taică-său rînjind. Ai mîncat de dimineață?

— Vreau cereale, zice el țopăind în cercuri pe canapea.

— Păi, hai să-ți încropim ceva de mîncare. Eu aș vrea niște ouă și cîrnați.

Astăzi *este* joi, nu? Nu e tot miercuri? Pentru că am tăiat deja ziua de miercuri de

1. Soluții de curățat și dezinfectat.

pe micul calendar pe care l-am scrijelit pe zidul de lîngă pat.

Doamna X intră agale, etalînd un sutien de costum de baie, un *sarong* și pogoane de piele dezgolită și înfrigurată. E îmbujorată și are o aură de învingătoare.

— 'Neața, Grayer. 'Neața și ție, domnule.

Se strecoară languros în spatele domnului X, își așează mîinile pe umerii lui și-i face puțin masaj.

— Dragule, ești bun să mergi și să iei ziarul?

El dă capul pe spate ca s-o privească, iar ea zîmbește larg, aplecîndu-se să-i dea un sărut.

— Sigur.

Ocolește canapeaua și, trecînd pe lîngă ea, o sărută ușor pe umăr. Ei bine, declar oficial că am descoperit unicul scenariu chiar mai penibil decît acela în care sînt de față cînd se ceartă.

— V-ar deranja dacă aș merge cu domnul X la magazin, ca să iau niște Alter Bite? o întreb, încercînd să exploatez la maximum efectele partidei de sex.

— Da, aș prefera să stai aici și să ai grijă de Grayer pînă mă îmbrac eu.

Domnul X înșfacă cheile de pe masa de lîngă ușă și o ia spre ieșire. Cînd auzim motorul pornind, ea întreabă:

— Grayer, ți-ar plăcea să ai un frățior sau o surioară?

— Vreau un frățior! Vreau un frățior!

Aleargă spre maică-sa, dar ea îl îndepărtează, redirecționîndu-l spre mine, de parcă am juca hochei pe iarbă, cu el drept minge.

Telefonul începe să sune, în timp ce domnul X iese de pe aleea din fața casei. Doamna X își ia bluza de pe spătarul canapelei și se îmbracă

înainte să ridice receptorul greu, de culoarea măslinelor verzi.

— Alo? zice ea, rămînînd în picioare şi aşteptînd un răspuns. Alo?

Îşi aranjează *sarong*-ul.

— Alo? spune încă o dată şi apoi închide.

Mă cercetează din priviri de la celălalt capăt al încăperii.

— Sper că nu te-ai apucat să dai oamenilor numărul de aici.

— Nu, l-am dat doar părinţilor în caz că apare vreo urgenţă, zic eu.

Apucă să urce pînă la jumătatea scărilor, cînd telefonul sună din nou şi-o face să revină în camera de zi.

— Alo? întreabă a patra oară, pe un ton agasat. O, bună... (Vocea îi pare încordată.) Nu, el nu e acasă... Nu, a hotărît să nu plece astăzi, dar o să-l pun să te sune cînd se întoarce... Chenowith, nu? Am reţinut. Eşti la Chicago sau la New York?... Bine, la revedere.

S-a zis cu trufele Teuscher, don'şoară Chicago.

Cînd domnul X se întoarce, mă duc în bucătărie să-l ajut să descarce şi dau la iveală veşnicul meniu format din iaurturi cancerigene fără zahăr, hotdog de *tofu* şi SnackWell's.

— A sunat cineva? întreabă el, scoţînd un singur pateu cu brînză dintr-o pungă de hîrtie ceruită, pe care şi l-a cumpărat pentru sine.

Doamna X tocmai intră şi ea în bucătărie.

— Nu, răspunde ea. De ce, aşteptai vreun telefon?

— Nu.
Păi, atunci, am lămurit-o și p-asta.

*

Țîr. Țîr. Țîr.

În după-masa următoare, în vreme ce un avion survolează curtea din spate, mă trezește zgomotul ascuțit al telefonului din casă. Iarăși. Pălmuind țînțarii care se ospătează pe picioarele mele dezgolite, mă smulg de pe stinghiile de cauciuc ale scaunului de grădină hărtănit și mă ridic să răspund. Dar sunetul încetează. Iarăși.

Azi-dimineață devreme, am privit prudentă cum un om în vîrstă descărca dintr-un camion parcat pe aleea casei, trei biciclete mari de închiriat, întrebîndu-mă cu inima grea dacă nu cumva asta însemna că urma să dau la pedale cu Grayer pe umeri. În momentul ăsta, mă îndoiesc că aș clipi măcar, dacă ei mi-ar sugera să-l introduc în pîntec ca să se mai facă puțin loc în Land Rover.

Grayer a trebuit să-i explice lui taică-său că nu poate merge pe bicicleta roșie cu zece viteze sprijinită pe alee, decît dacă are roți ajutătoare. Încă nu-mi dau seama dacă omul chiar n-are habar de nici unele sau dacă e doar cuprins de un optimism nebun în legătură cu performanțele lui Grayer. În orice caz, una dintre bicicletele de adulți a fost schimbată cu una mai mică și, spre surpriza mea, mi s-a permis să zic *pas* excursiei lor. Au pornit-o pe două roți spre oraș, lăsîndu-mă cu planurile mele pentru o lungă alergare, o baie tihnită și un pui de somn, dar se pare că nu am reușit decît să mă așez pe scaunul ăsta, în pantaloni

de trening și sutien sport, ca să-mi pun adidașii. Ei bine, un obiectiv din trei nu-i un scor prea rău.

Bîjbîi pe sub scaun căutîndu-mi ceasul și mă strîmb cînd o așchie de lemn îmi intră sub unghie. Scot ceasul și-mi sug cu grijă degetul rănit. Au plecat deja de mai bine de o oră.

Mă întorc în casă, dau drumul la apă fierbinte în chiuveta din bucătărie și-mi bag degetul sub jet. În sfîrșit am și eu o dată o clipă liberă doar pentru mine și trebuie să mi-o petrec extrăgîndu-mi casa asta nenorocită chiar de sub piele!

Ţîr. Ţîr. Ţîr.

Nici nu catadicsesc să mă mișc din locul în care stau rezemată de masă. De obicei, renunță după al cincilea apel. Se pare că începe să-și piardă din finețe.

Apa fierbinte nu se dovedește a fi de vreun ajutor, obligîndu-mă să încropesc o trusă medicală improvizată, constînd dintr-un suport pentru știuleții de porumb fierți, chibrituri și o sticlă de vodkă Ketel One, abandonată în frigider. În timp ce mă instalez la masa din bucătărie, mă holbez la linoleumul verde și crăpat. Tare mi-aș dori să pot să sun și să chem pe cineva să-mi țină de urît, așa cum bărbații cheamă o dansatoare de streaptease. Ar apărea o tînără fantastică, înarmată cu margarita, chipsuri Cool Ranch Dorito și o casetă cu *Heathers*[1]. Sau măcar cu niște reviste *Jane* mai vechi, fiindcă dacă mai frunzăresc

1. Comedie neagră, realizată în anul 1989, avîndu-i în rolurile principale pe Winona Ryder și Christian Slater.

încă o dată *Good Housekeeping* – numărul din iulie '88 – o să mă coc singură într-o plăcintă cu mere.

Mă întind după vodkă, îngheţînd în clipa în care mi se pare că aud scrîşnetul pietrişului de pe alee, care le vesteşte sosirea. Deşurubez dopul, torn o măsură într-un pahar de suc şi-o simt alunecîndu-mi pe limbă. Trîntesc paharul înapoi pe masă, întorcîndu-l invers, de parcă aş fi un cowboy.

Privesc spre rabla antică de radio de pe bufet şi îi dau drumul.

Ţîr. Ţîr. Ţîr.

— Domnul nu e acasă! strig peste umăr.

Încep să răsucesc butonul radioului, lăsîndu-mi capul pe braţ în vreme ce trec pe rînd de fragmente de ştiri şi posturi de muzică demodată care de abia se aud în difuzoarele matusalemice, printre mici izbucniri de electricitate statică. Învîrt încet butonul, ca un astronaut care îşi încordează auzul încercînd să detecteze semne de viaţă, căznindu-mă să deslușesc un cîntec al lui Billy Joel printre foşnete. Ridic brusc capul: nu e Billy... e Madonna!

Răsucesc butonul preţ de încă un milimetru şi mă ridic plină de entuziasm la auzul bine-cunoscutei *Holiday*. Apuc suportul pentru ştiuleţii de porumb şi-l proptesc de buton ca să-l ţină la locul lui, dau volumul cît se poate de tare şi cînt şi eu o dată cu cel mai bun prieten de rezervă aflat la îndemînă, radioul. Amica mea blondă, cu ochi scăpărători şi atitudine, îmi aminteşte că există viaţă şi dincolo de locul ăsta, o viaţă care nu-i include pe *ei*!

— *Dacă ne-am lua o vacanță...*

Îmi fîțîi trupul înveșmîntat în lycra prin bucătărie, azvîrlind vodka înapoi în frigider ca să se răcească și uitînd complet de țînțari, de deget și de lipsa acută de somn. În cîteva clipe, sînt alături de ea, în timp ce mă îndeamnă să-mi găsesc pe cineva cu care să sărbătoresc și dansez ca în anii '80 îndreptîndu-mă spre camera de zi, unde înșfac camionul de jucărie al lui Grayer pe post de microfon și cînt cît mă țin puterile și talentul.

Tocmai lunec de pe spătarul canapelei, cînd domnul X, îmbrăcat în pantalonii sport de la Donna Karan, deschide brusc ușa cu plasă. Rămîn pe loc ghemuită, cu jucăria în mînă, dar el de-abia mă observă în vreme ce-și azvîrle mobilul pe fotoliul șubred și-o ia cu pași mari către scări. Sar în picioare ca să mă uit la ușa de la intrare, unde silueta doamnei X se apropie din direcția lui Grayer, făcut grămadă în mijlocul aleii. Trec dintr-un salt peste jucăriile lui Grayer, alerg în bucătărie, scot suportul de porumb, sting radioul și dau fuga înapoi în camera de zi exact cînd ușa se închide.

Ea se uită cu atenție la abdomenul meu și zice:

— Pregătește-l pentru întîlnirea de joacă, Nanny. Pretinde că și-ar fi julit genunchiul, dar eu nu văd nimic. Fă-l să tacă, pe soțul meu îl doare capul.

Trece repede pe lîngă mine, masîndu-și tîmplele.

— Ah, și e ceva în neregulă cu mobilul lui. Verifică-l, te rog.

Domnul X urlă de la etaj:

— Unde mi-e valiza? Ce-ai făcut cu valiza mea?

Frînturi din scîncetele lui Grayer răzbat prin casă în vreme ce eu mă întind după pantalonii de trening, cu degetul pulsînd. Ridic mobilul domnului X şi văd că toate apelurile vin din apartamentul familiei X.

*

Ţîr. Ţîr. Ţîr.

Pe întuneric, mă căznesc să-mi deschid pleoapele îngreunate.

Ţîr. Ţîr.

Nu înţeleg de ce n-o sună să-i spună că nu se mai întoarce!

— Nanny! strigă Grayer cînd telefonul îl trezeşte a treia oară în noaptea asta. În momentul ăsta, nu-mi mai trebuie decît încă un ţîrîit ca să o sun şi să-i zic unde să-şi bage telefonul *şi foie gras*-ul.

Îmi întind braţul peste distanţa de jumătate de metru dintre paturile noastre şi-i strîng mînuţa transpirată.

— Monstrul e îngrozitor, zice el. O să te mănînce, Nanny.

Albul ochilor lui Grayer străluceşte în întunericul camerei. Mă întorc pe-o parte ca să fiu cu faţa la el, fără să-i dau drumul la mînă.

— Gîndeşte-te foarte bine şi zi-mi ce culoare avea monstrul? Vreau să ştiu, pentru că-s prietenă cu vreo cîţiva.

Tace o clipă, apoi spune:

— Era albastru.

— Ah, da? Păi seamănă cu Cookie Monster din *Sesame Street*. Încerca să mă mănînce? îl întreb somnoroasă.

— Crezi că e chiar Cookie Monster? mă întreabă la rîndul lui, iar încleştarea mîinii slăbeşte pe măsură ce se linişteşte.

— Mda. Cred că a vrut să se joace cu noi, dar te-a speriat din greşeală şi încerca să-mi spună că-i pare rău.Vrei să numărăm oi? Sau ţîrîituri?

— Nu. Cîntă-mi cîntecul, Nanny.

Casc.

— *Un elefant se legăna pe o pînză de păianjen*, fredonez în şoaptă, simţindu-i respiraţia caldă pe încheietura mîinii. *Şi pentru că nu se rupea, am mai chemat un elefant.*

Mîna i se face tot mai grea, iar cînd ajung la 10 elefanţi, adoarme la loc, măcar pentru cîteva ore.

Mă întorc pe partea dreaptă şi îl privesc: pieptul i se ridică şi i se lasă încetişor, mîna îi e strînsă sub bărbie şi, deocamdată, chipul îi e destins şi liniştit.

— O, Grove, şoptesc eu.

*

În dimineaţa următoare, după ce m-am răsfăţat cu trei cești de cafea nearomată şi am cumpărat o cutie de After Bite, stau în picioare lîngă singurul telefon public din oraş, formînd în disperare numerele de pe cartela de plastic.

— Alo? răspunde F.H.

— O, slavă Domnului. Credeam că n-o să te prind înainte să pleci, zic eu prăbuşindu-mă pe telefon.

— Hei! Nu, tocmai îmi făceam bagajele. Avionul e abia la opt. Unde eşti?

— La un telefon public. M-au lăsat în oraş pînă merg ei la un crescător de cîini.

Pescuiesc din pungă un pachet de ţigări pe care l-am cumpărat odată cu cartela şi-i rup ambalajul de celofan.

— Un crescător de cîini?

— Domnul X speră să poată cumpăra un mic înlocuitor blănos pentru persoana sa. Pleacă în după-amiaza asta. Bănuiesc că nu poate suporta mai mult de o săptămînă de vacanţă în familie.

Bag o ţigară în gură şi-o aprind, inspirînd şi expirînd rapid.

— Probabil că oraşul ăsta are o regulă care interzice magazinelor să comercializeze şi altceva decît lumînări parfumate, corăbii în sticle şi prăjituri cu arome. Iadul este o lumînare în formă de iaht...

— N, vino acasă.

O familie trece pe lîngă mine, fiecare membru fiind într-un stadiu mai mult sau mai puţin avansat de devorare a unor cornete de îngheţată. Mă răsucesc în cabina telefonică, ascunzînd vinovată ţigara.

— Dar trebuie să strîng bani. Uf! Îmi vine să mă împuşc cînd mă gîndesc la toate zilele în care, după muncă, mergeam ţintă la Barneys şi făceam praf jumătate din salariu doar ca să mă mai înveselesc.

Mai trag un ultim fum şi sting ţigara de vîrful unui gard de alături.

— Sînt foarte nefericită, zic încetişor.

— Ştiu, se simte asta în vocea ta, spune.

— Aici, toată lumea se uită *prin mine*, zic eu, simţind cum ochii mi se umplu de lacrimi. Tu nu poţi să înţelegi. Nu am voie să vorbesc cu nimeni şi toată lumea se poartă ca şi cînd ar trebui să fiu recunoscătoare pentru simplul fapt că mă aflu în Nantucket, ca şi cînd ar fi ceva organizat de Fresh Air Fund[1] sau ceva de genul ăsta. Mă simt atît de singură, spun, plîngînd acum de-a binelea.

— Te respect foarte mult, să ştii. Ai rezistat timp de şapte zile încheiate! Fii tare de dragul lui Grayermeister. Şi zi, cu ce eşti îmbrăcată?

Zîmbesc la auzul întrebării atît de familiare şi-mi suflu nasul în punga de hîrtie maro.

— Bikini şi o pălărie de cowboy, ce altceva? Tu?

Îmi închei ultimul nasture de la jacheta tricotată şi-mi trag gîtul puloverului mai sus pe bărbie, căci un vînt muşcător suflă dinspre Atlantic.

— Pantaloni de trening.

Doamne, ce dor îmi e de el.

— Uite, îţi doresc un zbor fără probleme şi să nu fumezi „iarbă" cu vedetele porno. Repetă: vaporaşe cu lalele şi muzeul Anne Frank – e bine. Vedete porno – nu e bine.

— Am înţeles, amice, ţine-ţi caii în frîu şi trage direct din...

Telefonul se întrerupe cu un clic brusc, iar în ureche îmi ţiuie tonul ascuţit care vesteşte moartea cartelei. Trîntesc receptorul de geamul de plexiglas. La naiba, la naiba, la naiba.

---

1. Agenţie non-profit independentă care oferă vacanţe de vară gratuite copiilor săraci din New York.

Mă îndepărtez de cabina telefonică, pregătită să cumpăr o tonă de prăjituri, cînd vechiul mobil izbucnește într-un bip ascuțit, făcîndu-mă să mă împiedic de tufișuri și să-mi lovesc serios genunchiul de gardul de lemn care mărginește cărarea.

Lacrimile îmi izvorăsc din nou în ochi pe cînd o pornesc solemn către Annie's Candle Shack, locul de întîlnire stabilit. Îmi îndes adînc pachetul de țigări în buzunarul blugilor, exact în clipa în care Land Rover-ul oprește în parcare. Aud un lătrat venind din portbagaj, dar Grayer privește trist pe geam.

— Să ne mișcăm. Vreau să prind zborul de prînz, zice domnul X, în timp ce mă strecor sub canoe și-mi pun centura de siguranță.

Picături mari de ploaie împroașcă parbrizul, iar sunetul unor lătrături ascuțite răsună în toată mașina.

— Fă-l să tacă, Nanny! spune Grayer țîfnos. Nu-mi place.

Domnul X oprește mașina și cei doi soți intră în grabă în casă, scăpînd astfel de rămășițele burniței, în timp ce eu mă lupt să-i desfac lui Grayer centura de siguranță și să car cușca scheunătoare pe urmele lor. Așez cutia de lemn pe mocheta groasă și iau în brațe cățelușa tocmai cînd, din bucătărie, se ivește o femeie în vîrstă, cu părul cărunt, lung pînă la umeri.

— Bunico! strigă Grayer.

— Ah, aici erai. Credeam că am greșit casa, spune ea, scoțîndu-și fularul și ocolind cu grijă pereții acoperiți de mucegai.

— Mamă.

Domnul X arată de parcă tocmai ar fi fost electrocutat, dar își revine pe loc, apropiindu-se din inerție să o sărute pe obraz.

— Ce cauți pe-aici?

— Frumoasă primire îi faci mamei tale, n-am ce zice. Fermecătoarea ta soție m-a sunat ieri și m-a invitat să mă bucur de tabăra asta de refugiați, pe care probabil că ai cheltuit o avere, zice privind vopseaua scorojită. Deși, sinceră să fiu, nu știu de ce n-aș fi putut veni și mîine, îi spune ea doamnei X. Am prins cursa de 9.30. Am încercat să sun de pe feribot, dar linia era ocupată și, cu toate că ar fi fost tare distractiv să aștept în ploaie și să mănînc unul dintre produsele din pîine prăjită în tigaie disponibile în încîntătoarea voastră gară, am hotărît să opresc totuși un taxi.

Stau chiar în afara triunghiului pe care-l formează ei și-o cîntăresc din priviri pe marea doamnă care a dat naștere acestei familii. Nu am cunoscut femei de genul lui Elizabeth X decît atunci cînd m-a tîrît bunica la reuniunile de la Vassar ale promoției din 1862. E o adevărată aristocrată de Boston, un amestec de Katherine Hepburn și Oscar the Grouch[1].

— Bine ai venit, Elizabeth, spune doamna X, ieșind în întîmpinarea soacrei ca să-i dea un sărut prudent. Pot să-ți iau haina?

Sună la sindicat: doamna X îi duce cuiva haina la cuier!

---

1. Personaj din *The Muppet Show* care nu are nas, iubește gunoiul și are o atitudine ostilă față de celelalte personaje.

Elizabeth își scoate trenciul Burberry bej, dînd la iveală o rochie plisată, cu buline albastre și albe.

— Dragule? îi spune doamna X soțului, care pare încă năucit. Vorbești mereu despre faptul că voi doi nu apucați să petreceți prea mult timp împreună, așa că m-am gîndit să-ți fac o mică surpriză.

— Am zis bună, bunico, spune Grayer nerăbdător.

Ea îndoaie puțin genunchii și pune mîinile pe coapse.

— Ești leit tatăl tău. Acum fugi.

Se ridică din nou și întreabă:

— Ea cine e? Iar ăsta ce e?

— Elizabeth, ea e Nanny. Are grijă de Grayer.

Mut cățeluța pe brațul stîng și mă întind să-i strîng mîna.

— Minunat.

Îmi ignoră gestul și scotocește prin geantă, de unde scoate un pachet de țigări Benson and Hedges.

— Ea e noua cățeluță al lui Grayer, spune domnul X pe un ton jovial.

— O urăsc, zice Grayer de pe canapea.

— Ai vrea un cocktail, mamă?

— Whisky cu sifon, dragă. Mersi.

— O, cred că nu avem decît vodkă, Elizabeth, spune doamna X.

— Trimite-o pe... Mă scuzi, cum te cheamă? mă întreabă Elizabeth.

— Nan, răspund.

— Mă pot duce eu, mamă.

— Tocmai am călătorit trei ore printr-o ploaie torențială ca să stau puțin cu fiul meu.

Același fiu care, judecînd după aparențe, ar putea face atac de cord în orice clipă, zice ea, bătîndu-l pe burta proeminentă. Trimite-o pe Nan.

— Păi, mamă, asigurarea nu acoperă...

Femeia se întoarce spre mine.

— Nan, știi să conduci?

— Da.

— Ai asupra ta un carnet de conducere valabil?

— Am.

— Fiule, dă-i fetei cheile. Mai ai nevoie de ceva? o întreabă ea pe noră-sa.

— Nu, cred că avem tot ce ne trebuie, Elizabeth.

— Familiile Clark și Havemeyer vor veni în vizită mîine și, după cum te cunosc, draga mea, nu avem decît mîncare de iepuri. Nan, vino cu mine în bucătărie. O să fac o listă.

O urmez supusă în încăperea zugrăvită în verde-avocado, tîrînd după mine cușca pe care o parchez lîngă masă și așez binișor cățeluța pe prosopul dinăuntru. De îndată ce trag zăvorul cuștii, începe iarăși să latre ascuțit.

Elizabeth deschide ușile cîtorva dulapuri, în timp ce eu iau o bucată de hîrtie din teancul de lîngă telefon.

— Locul ăsta e o șandrama împuțită, mormăie ea. OK, zice și începe să-mi dicteze. Whisky, gin, apă tonică, Clamato[1], suc de roșii, sos picant Tabasco, sos Worchestershire, lămîi, lămîi verzi.

---

1. Băutură făcută din concentrat de roșii și supă de scoici.

Deschide frigiderul și exclamă dezgustată:

— Ce mama dracului mai e și laptele ăsta de soia? Au cumva boabele de soia ugere și nu am observat eu? Mai ia și niște biscuiți de la Carr's și brînză de Brie. Îți mai vine ceva în minte?

— Ăăă, alune macadamia, covrigei sărați și chipsuri?

— Perfect.

Bunica m-a învățat că atunci cînd primești oaspeți de vază, cheia succesului constă în a pune pe masă doar cîte un castronaș de argint cu respectivul aliment și, dintr-odată, chiar și chipsurile Pringles par a avea clasă.

— Fiule! Poți să duci potaia asta în garaj, te rog? Mă apucă migrena din cauza lătrăturilor, strigă ea.

— Imediat, mamă.

Domnul și doamna X intră în bucătărie.

— Sînt întru totul de acord, Elizabeth. Nanny, ajută-l pe domnul X să care cușca în garaj, mă instruiește doamna X.

Apuc de partea din față a lăzii și caut să liniștesc cățelușa prin diverse sunete, în vreme ce o transportăm în garajul înghețat. Animalul încearcă să se țină pe picioare, iar ochii săi căprui mă privesc stăruitor.

— Haide, haide, ce fetiță cuminte ești tu, șoptesc.

Domnul X mă privește de parcă nu s-ar putea decide cui mă adresez de fapt.

Doamna X ne urmează pe scările șubrede, pe cînd lăsăm cușca pe podeaua de ciment umed.

— Nanny, uite cheile, zice ea ținîndu-le ridicate în timp ce se apropie. O, ce bine, spune

privind în jos cu dispreţ. Cred că îi va fi mult mai bine aici...

Domnul X o apucă de cot şi-o trage în colţ, lîngă boiler.

— Cum ţi-ai permis s-o inviţi aici fără să mă întrebi? mîrîie el printre dinţii încleştaţi.

Aşteptînd încă să primesc cheile, mă ghemuiesc ca să-i îndrept căţeluşei prosopul şi încerc să mă ţin cît mai departe de ei.

— Dar, iubitule, era o surpriză. Voiam doar să...

— Ştiu exact ce voiai să faci. Ei bine, sper că eşti fericită. Sper sincer.

Se întoarce pe călcîiele mocasinilor şi o porneşte ca o furtună înspre bucătărie. Ea rămîne în colţ, cu spatele la mine şi cu faţa la tomberoanele ruginite.

— O, da, sînt, spune trecîndu-şi vîrful degetelor peste frunte. Sînt atît de fericită. Al dracului de fericită, şopteşte în întuneric.

Trece clătinîndu-se pe lîngă mine şi o ia în sus pe scări, încă ţinînd cheile în pumnul strîns.

— Ăăă, doamnă X? spun, ridicîndu-mă în picioare în timp ce ea ajunge la uşa plină de aşchii.

Se întoarce spre mine, cu buzele strînse.

— Ce-i?

— Păi, cheile? zic pe un ton întrebător.

— Aşa e.

Mi le aruncă şi intră pe uşa bucătăriei ca să se alăture familiei.

Era hotărît să arate cine este stăpîn în casă şi, cum ordinele nu o făcură pe Nana să se urnească din coteţ, o îmbie cu vorbe mieroase să iasă, după care, înşfăcînd-o fără pic de milă, o tîrî afară din cameră. Îi era ruşine de ce făcea, dar nu avea încotro.

PETER PAN

Capitolul unsprezece

O bufnitură şi un sfîrcet

Cu doar cîteva clipe înainte să mă cufund într-un somn adînc, mă trezesc nişte suspine. Mă dau jos din pat şi mă întind lîngă Grayer care se zbate, luptîndu-se cu monştrii care ne-au furat odihna.

— Şşş, şşş, zic încercînd să-l iau în braţe, dar nu înainte ca unul dintre membrele lui agitate să mă nimerească în ochi. O, la naiba, exclam săltîndu-mă în capul oaselor.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai folosi limbajul ăsta de faţă cu Grayer.

O zăresc pe doamna X, a cărei siluetă îmbrăcată în cămaşă de noapte cu mîneci lungi şi bufante se profilează lîngă uşă.

— Ei bine? mă întreabă fără a da semne că vrea să se apropie.

— Cred că a avut un coşmar.

— În regulă, atunci. Încearcă să-l faci să tacă. Astăzi, domnul X are turneu de tenis.

Dispare pe coridor, lăsîndu-ne singuri.

— Şşş, sînt aici, Grove, îi şoptesc mîngîindu-l pe spate.

El tremură întorcînd capul spre gîtul meu.

— Nu, nu eşti. O să pleci.

Începe iarăşi să suspine lipit de umărul meu.

— Grove, sînt aici. Chiar aici, lîngă tine.

Se trage puţin înapoi şi se ridică pe cot, punîndu-şi degeţelele pe obrazul meu şi întorcîndu-mi faţa spre el. În lumina difuză răspîndită de veioza Grover, Grayer se uită ţintă în ochii mei. Îi susţin privirea, uimită de intensitatea expresiei lui. Parcă ar încerca să-mi memoreze trăsăturile. Cînd isprăveşte, se întinde la loc, iar trupul i se destinde în clipa în care mă încolăcesc în jurul lui şi îi izgonesc monştrii cu şoapte.

*

Neputînd adormi la loc, fumez ce-a mai rămas din ţigară în şopron şi-o sting apoi în iarba udă. Privesc spre casa scăldată în lumina lunii.

— Ham!

Căţeluşa familei X, ce încă nu are un nume, mi se cuibăreşte lîngă glezne.

— Şşş, îi zic, aplecîndu-mă şi luînd-o în braţe ca pe un bebeluş, în timp ce lăbuţele ei moi îmi ating bărbia.

Îmi croiesc drum cu grijă prin iarba udă către uşa din dos, o deschid încet şi mă chir-

cesc la auzul inevitabilului scîrţîit. Mă descalţ de tenişii umezi şi intru în bucătărie.

Căţeluşa se zbate să se elibereze cînd o pun la loc în cuşcă. Mă uit fix la frigider, tremurînd din cauza epuizării febrile. Mă îndrept în vîrful picioarelor către el, deschid uşa şi scot vodka, dorindu-mi cu disperare să beau pînă cad lată. Dar lumina din interior îmi dezvăluie faptul că duşculiţele mele de supravieţuire au scăzut substanţial rezerva. Umplu sticla cu apă de la robinet înainte s-o pun la locul ei, sub burger-ii vegetali. Urăsc halul în care m-a adus excursia asta. Jur că dacă mai stăm aici o săptămînă, o să ajung să prizez cocaină în baie.

În timp ce urc scările către camera mea, văd că cineva a ridicat în sfîrşit receptorul din furcă. Era şi timpul. Mă strecor sub pătura de lînă aspră ca să-l aştept pe Moş Ene, aproape visînd-o pe domnişoara Chicago cum se parașutează pe gazonul din faţa casei, dimineaţă, la micul-dejun.

Mă trezesc peste două ore din cauza lui Grayer, care încearcă să treacă peste mine ca să ajungă la baie.

— Nanny, e timpul pentru micul-dejun.

— Unde? În Franţa?

Sînt atît de frîntă de oboseală că abia mai pot vedea ceva. Mă ţin de perete în vreme ce-l urmez la baie şi-l ajut să-şi dea jos pantalonii de pijama. Cît se uşurează el, eu trag jaluzeaua, strîngînd din ochi de îndată ce baia e scăldată în lumină portocalie.

Îmi trag o bluză de trening peste pijamale şi coborîm cu paşi tîrşîiţi la parter.

— Ce vrei să mănînci? îl întreb, aplecîndu-mă să ridic cățeluşa.

— Nu, Nanny, las-o, scînceşte el şi se întoarce cu spatele la cuşcă. Las-o în cutia ei.

— Grayer, te-am întrebat ce vrei la micul dejun.

— Nu ştiu. Cereale Froot Loops? mormăie în timp ce ridic cățeluşa pe umăr. Aceasta latră şi mă linge pe față.

— Scuze, amice, dar ştii bine că nu avem decît fulgi de soia.

— Urăsc fulgii de soia. Am zis că vreau din celelalte!

— Iar eu vreau o viață personală, Grove, dar nu putem avea întotdeauna ce ne dorim.

El încuviinţează din cap. Îi pun în față fulgii de soia, pe care îi tot împunge cu furculița cît duc eu cățeluşa afară să-şi facă nevoile.

La opt, mă trezeşte zgomotul de paşi de pe scări. Doamna X coboară îmbrăcată în altă ţinută de Nantucket pe care cumpărat-o de la Searle şi, într-o doară, pune receptorul telefonului la loc în furcă.

— Grayer, hai să stingem televizorul. Ce vrei la micul dejun?

— Dar a... dau să spun.

— Vreau Froot Loops! Am vrut şi mai înainte, dar Nanny n-a vrut să-mi dea.

— Nanny, de ce nu i-ai dat de mîncare lui Grayer? mă întreabă, stingînd televizorul.

— VREAU FROOT LOOPS! AM NEVOIE DE ELE! ţipă el ca un copil mic către ecranul întunecat, ceea ce-o face pe cățeluşă să izbucnească într-o cascadă de chelălăituri.

— Termină odată, îi zic încetişor, iar asta îl linişteşte o clipă, pînă îşi aduce aminte că „reprezentaţia" nu era pentru mine.

Urmează o serie dezlănţuită de ţipete şi nu se opreşte pînă ce nu îşi devorează şi a doua gogoaşă cu ciocolată, iar televizorul e iarăşi aprins. Casc şi mă întreb dacă i-ar lua şi o prostituată în cazul în care plînge destul de tare.

— Cred că m-am exprimat destul de clar, Nanny, zice ea uitîndu-se la puiul de Retriever de parcă ar fi dintr-o specie de dăunători. Nu-mi place să văd cîinele în camera de zi. Te rog să-l duci înapoi în garaj.

Iau căţeluşa, iar ea mă întreabă:

— I-ai pregătit lui Grayer geanta pentru club?

— Nu, i-am ţinut de urît.

— Ei bine, acum pare ocupat, zice ea.

Încuviinţez din cap şi apuc geanta cu mîna liberă.

— Ai mai luat şi nişte batiste în plus?

Ce? Cu şoferul personal pe care mi l-ai pus la dispoziţie? Nici la farmacie nu mă pot duce, nenorocita dracului.

— Ăăă, le-a cumpărat domnul X cînd a fost la magazin? întreb, însă exact în momentul ăla sună telefonul.

Doamna X ridică receptorul.

— Alo?

Mă fixează cu privirea în timp ce strînge cu putere obiectul.

— Alo!

Trîntește telefonul de se cutremură măsuţa de bambus.

— Nu ştiu dacă le-a cumpărat. Le-ai adăugat pe listă? mă întreabă cu o mînă în şold.

— Nici n-am văzut lista de cumpărături de ieri.

Oftează.

— Iubitule? strigă ea spre etaj. Ai mai luat batiste de rezervă?

Linişte. Ne holbăm cu toţii la tavan, în aşteptare. În cele din urmă, auzim un zgomot de paşi lenţi coborînd. Domnul X îşi face apariţia purtînd pantalonii scurţi de tenis albi şi o ţine drept către bucătărie.

— Ai mai luat batiste de rezervă? întreabă adresîndu-se spatelui său. Iubitule? Ştii tu... bucăţile acelea mici de material cu care-l ştergem pe Grayer?

El nu se opreşte din mers, dar la uşă se întoarce *spre mine* şi zice:

— Spune-i neveste-mii că am cumpărat ce era pe listă.

Apoi dispare în bucătărie. O aud pe doamna X expirînd încet în spatele meu. Mi-nu-nat. Doamnelor şi domnilor, pînă la terminarea spectacolului nostru, rolul Cretinului va fi interpretat de Nanny.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* e cu toată hărmălaia asta?

Îmbrăcată într-un halat Pucci cu fermoar în faţă, doamna X cea mai în vîrstă s-a oprit în uşă şi face semn către televizor cu o mînă încărcată de bijuterii.

— Putem, vă rog, să scăpăm de dinozaurul acela purpuriu oribil?

— Nu! împroaşcă Grayer canapeaua cu firimituri de ciocolată.

— Îmi cer scuze, Elizabeth, spune doamna X masîndu-şi tîmplele. Vrei puţină cafea?

— Una neagră ca cerneala.

Nici una din ele nu se mişcă, ceea ce înseamnă că ingrata misiune de a prepara această cafea îmi revine mie.

— Elizabeth, de ce nu mergi să te aşezi pe verandă, iar Nanny o să-ţi aducă acolo cafeaua?

— Vrei să fac pneumonie?

— Atunci, ce-ai zice să stai în bucătărie? întreabă doamna X, încheindu-şi nasturii de la jachetă.

— Presupun că leneşul de fiu-meu nu s-a dus încă după ziar, nu?

— Nu, dar ediţia de ieri este încă pe masă.

— Ei bine, asta ar fi fost de folos ieri. Sincer, nu înţeleg de ce insişti să vă petreceţi vacanţa aici, în această... *baracă*, de vreme ce aţi fi putut să veniţi şi să staţi cu mine la Cape, unde, în momentul ăsta, Sylvia ne-ar fi servit tuturor ouă.

— La anul, Elizabeth, promit.

După ce o duc pe căţeluşă în cuşca ei de pe podeaua bucătăriei, pun cîteva linguriţe de cafea măcinată în filtru, iar doamna X intră şi ea. Domnul X se ridică brusc din locul în care studiase numărul din *The Economist* şi iese pe uşa din spate.

Ea mai expiră o dată lung şi-şi muşcă buza. Deschide frigiderul, înşfacă un iaurt, îl ţine în mînă o clipă, apoi îl pune la loc. Scoate o pîine, o întoarce ca să citească valorile nutriţionale şi o aşază la loc pe raft. Închide uşa frigiderului şi dă jos cutia de fulgi de soia aflată pe el, răsucind-o şi pe ea pe toate părţile.

— Avem grepfrut? mă întreabă.

— Nu cred că domnul X a cumpărat vreunul.

— Nu mai contează, o să mănînc la club, spune punînd cutia la loc.

Se apropie încet de mine, urmărind linia mesei cu degetele.

— O, acum cîteva zile, a sunat un băiat care te căuta pe tine. Dar legătura era foarte proastă...

— Serios? Îmi pare rău...

— Nu cumva e puştiul de la unsprezece? mă întreabă.

— De fapt, ăăă, el e.

Scot o ceaşcă de cafea din dulap, încercînd s-o conving fără cuvinte să renunţe la conversaţie.

— Am recunoscut numele, dar mi-au trebuit cîteva ore să-mi dau seama de unde îl ştiam. Mă întrebam cum l-ai cunoscut. V-aţi întîlnit în clădire? Erai cu Grayer?

O imagine bolnavă planează între noi, una în care nu numai că fac sex în patul ei, dar mai şi profit de faptul că Grayer doarme. Mă întreb care dintre cele două situaţii i se pare mai îngrijorătoare.

— Da... E simpatic...

— Ei bine, trebuie să reprezinte o adevărată partidă pentru tine.

Se duce la fereastră şi se uită la domnul X care stă în curte cu spatele la casă, în vreme ce ceaţa se risipeşte.

— Mama lui îmi povestea de ultima lui prietenă – era foarte frumoasă. De fiecare dată cînd ne întîlneam în lift, îi spuneam că trebuie să se facă fotomodel. Şi era întotdeauna atît de aranjată.

Se întoarce şi-mi inspectează pijamalele.

— Mă rog, ea tocmai a plecat în Europa cu o bursă Fulbright. Presupun că nu te-ai gîndi niciodată să te înscrii într-un program ca acesta, nu? Deşi mă îndoiesc că absolvenţii de la Universitatea din New York sînt eligibili pentru distincţii de asemenea calibru.

— Păi... mă gîndeam să lucrez după terminarea facultăţii... adică, nu sînt tocmai interesată de munca de teren în străinătate, aşa că...

Dar ea a plecat deja. Mă sprijin de masa acoperită cu muşama verde-avocado, cu faţa complet căzută. Cafetiera se opreşte cu un clic.

— Dragă doamnă X, eşti o scîrbă, mormăi turnînd cafeaua.

— Poftim?

Mă răsucesc scurt pe călcîie. Domnul X stă în spatele meu, îndesîndu-şi o gogoaşă în gură.

— Nimic. Ăăă, vă pot ajuta cu ceva?

— Mama zicea că faci cafea.

Mai scot o cană ciobită, încă zguduită de criza Fulbright.

— Mama dumneavoastră bea cafeaua cu lapte şi zahăr?

— Nu, neagră, neagră, neagră.

— N-ar fi trebuit s-o fac la filtru?

El rîde şi, pentru o secundă, arată exact ca Grayer.

— Nanny! Unde e cafeaua aia?

Mă grăbesc spre camera de zi, străduindu-mă să n-o vărs.

— Aşa că, i-am zis că dacă îşi închipuie c-o să mă tragă în piept, o să vadă el pe dracu'!

Doamna X are întipărită pe chip o expresie chinuită, în timp ce Elizabeth o desfată cu

peripeţiile pricinuite de curăţarea cum se cuvine a piscinei.

— Nanny, de ce nu-l îmbraci? Mergem la club. Scumpule, o să te uiţi cu mami toată după-masa cum joacă tati tenis.

Grayer abia dacă îşi ia ochii de la televizor. Îngenunchez ca să-l îmbrac cît se uită la *Sesame Street*.

— Nu, Nanny. Vreau cămaşa cu Pooh, nu-mi place asta, zice cînd pun mîna pe cea cu Power Ranger.

— Cămaşă cu caca[1]! Ce dezgustător! strigă Elizabeth, ridicîndu-se să meargă sus.

— Nu, de fapt e Ursuleţul Winnie the Pooh, o lămuresc eu cînd trece pe lîngă noi.

Doamna X se întoarce din bucătărie tocmai cînd îi bag în pantaloni cămaşa ofensatoare.

Ţîr.

Se opreşte o secundă cît să ridice receptorul cîţiva centimetri, apoi îl trînteşte la loc.

— Nu, asta nu se potriveşte, îmi face semn cu mîna. Mergem la club, aşa că dă-i una dintre cămăşile Lacoste pe care i le-am cumpărat.

— Nu! Eu vreau s-o port pe asta! zice el pregătindu-se pentru încă o furtună de hohote de plîns.

— Grayer, cămaşa asta nu e potrivită, spune ea pe un ton categoric.

Îşi ia geanta şi ne aşteaptă, în vreme ce mă lupt să-l schimb şi să-i pieptăn iarăşi părul.

---

1. În engleza colocvială, „poo" înseamnă „a defeca" şi se pronunţă la fel ca numele celebrului ursuleţ Winnie the Pooh.

— Nanny, pantalonii lui scurți sînt șifonați. Mă rog, presupun că oricum s-ar șifona în mașină pînă să ajungem acolo.

Mă întreb dacă nu cumva se gîndește să-l pună să stea în picioare și să se țină de scaunul din față tot drumul pînă la Clubul de Iahting din Nantucket.

*

— Grayer, stai lîngă mașină în timp ce mami și cu Nanny aduc lucrurile de plajă, strigă doamna X în urma lui, căci a luat-o la fugă pe terenul de golf aflat lîngă parcarea clubului.

Ea oftează, deschizînd portbagajul și începe să mă încarce cu tot felul de lucruri. Domnul X și Elizabeth au șters-o deja spre terenurile de tenis, pentru primul lui meci.

— Așa, gata.

De cotul stîng mi se bălăngăne o sacoșă de paie în care sînt schimburi de haine pentru toată lumea, de cel drept îmi atîrnă o geantă de voiaj plină cu loțiuni, jucării de plajă și articole sport, iar în brațe duc un imens teanc de pături și cearceafuri de plajă, la care ea mai adaugă și două saltele gata umflate. Ridic cuminte bărbia, astfel încît să poată îndesa plasticul portocaliu dedesubt, ca să fie în siguranță.

— Grayer Addison X, ȚI-AM SPUS SĂ STAI! îmi urlă ea în față și peste umăr, în timp ce-și pune sacoșica galbenă Kate Spade pe braț și-o pornește agale, de mînă cu Grayer și cu *sarong*-ul de mătase galbenă unduindu-se în briza rece.

Strîng mai bine grămada de lucruri şi încerc să nu mă împiedic în timp ce navighez cu greu pe urmele ei. În trecere, salută pe toată lumea de la club, amintindu-şi numele fiecărei mame şi fiecărui copil. Mă ţin după ea, mulţumită că saltelele mi-au fixat capul într-o poziţie din care nu se poate vedea dacă dau ochii peste cap. Ceea ce şi fac. Întruna. Ne azvîrlim cît colo sandalele şi mergem de-a lungul scîndurilor de lemn către nisip.

Doamna X se tot unduieşte printre umbrele înainte să-şi îndrepte privirile spre o bucată de plajă pustie, pentru a indica locul în care urmează să ridic tabăra. În timp ce întind pătura pe nisip, Grayer ţopăie în cerc în jurul ei.

— Hai! Hai să mergem să înotăm! Acum. Chiar acum.

Fixez pătura cu ajutorul unei genţi şi mă uit spre doamnei X, dar ea e deja prinsă într-o conversaţie.

— Hai să-ţi punem costumul de baie, Grover.

Îl iau de mînă ca să mergem la cabina de plajă pe care un oarecare frate al lui Ben ne-a împrumutat-o săptămîna asta, cît el e plecat la Paris. Închid uşa de lemn şi ne trezim amîndoi într-un semi-întuneric umed, sfîşiat doar de fîşii înguste de lumină care se strecoară printre şipci şi cad pe scîndurile albe. Grayer trage de uşă în secunda în care îşi trece şi celălalt picior prin pantalonii scurţi.

— Stai, G! Trebuie să te ung.

Scot crema Chanel Bébé SPF 62 pe care sînt mereu silită să i-o aplic din abundenţă.

— Nu-mi place deloc chestia aia!

Încearcă s-o şteargă, dar îl prind de braţ.

— Ce-ai zice să mă dai tu cu ea pe față și-apoi o să te dau și eu pe tine? îi sugerez.

— Eu primul.

Cedează. Îi storc crema albă pe degete, iar el mă mîzgălește pe nas. Îi pun și eu cu blîndețe cremă pe nas, încercînd să-i acopăr și obrajii în același timp, ca să putem ieși din cabină înainte de apusul soarelui.

— Nanny, facem cu rîndul! Nu trișa, mă dojenește el, acoperindu-mi din belșug urechile.

— Scuze, Grove. Vreau doar să te dau cu chestia asta cît mai repede, ca să putem ieși de aici și să mergem în apă.

Îl ung pe urechi și pe piept.

— Atunci, o să fac asta chiar eu.

Se mîzgălește pe brațe și pe picioare, acoperindu-și cam o cincime din pielea expusă la soare. Mă aplec în pragul ușii, încercînd să întind crema uniform, dar el fuge de mine, înapoi pe nisip. Două picioare cu degete atent îngrijite se postează în fața mea.

— Nanny, nu uita să-l dai cu cremă de protecție solară. O, astăzi mai este și o atenționare împotriva meduzelor, așa că ar fi mai bine să aduci totul lîngă piscină. Ne vedem mai tîrziu.

Mă car cu tot calabalîcul la piscină, doar ca să descopăr că apa este scursă încet, după ce un copilaș a avut un „accident". Ne îndreptăm către Terenul de Joacă al Micilor Goelete, un titlu cam pretențios avînd în vedere că locul nu are decît un leagăn ruginit, așezat în plin soare, pe un petic de nisip îngrădit. Razele ard nemilos în timp ce Grayer face o încercare de a se juca cu ceilalți șapte copii, dintre care nici unul nu e mai apropiat de

vîrsta lui. Punem laolaltă jucăriile de plajă şi facem cu rîndul la colorat, la aruncat mingea şi la scobit în nas.

După ce ameninţă că o va arunca din leagăn pe o fetiţă de doi ani ca să-i ia cutia cu suc, las lucrurile baltă şi îl duc pe Grayer la terenurile de tenis să fac rost de bani de la domnul X. Preţ de douăzeci de minute bune, ne împiedicăm printre scaunele de la peluză, aşezate în soare, căutînd locul unde joacă el, dar îmi dau seama că e foarte greu să-l găsesc în mulţimea de bărbaţi între două vîrste, toţi purtînd apărători de plastic.

— Acela e! Acela e tati! ţipă mereu Grayer plin de speranţă, arătînd spre diverşi indivizi în echipament alb, de tenis, dar toţi întorc spre noi feţe descurajant de necunoscute.

Cînd în sfîrşit dăm de el pe ultimul teren, Grayer se aruncă pe gard şi, cu degetele încleştate de sîrme, strigă precum Dustin Hoffman în *Absolventul*:

— TaaAAAaaatttTTtiiiii!!!!

Elizabeth ne întîmpină cu un „şşşttt" dezaprobator, iar domnul X se îndreptă spre noi cu paşi mari şi o privire ucigătoare în ochi. Bănuiesc că scena cu Grayer în chip de „prizonier politic" nu se potriveşte cu imaginea de sine pe care şi-a cultivat-o toată dimineaţa.

— Haide, amice, nu plînge, strigă, ca să-l audă toată lumea.

Îmi aşez uşurel mîinile pe umerii lui ca să-l trag înapoi.

— Scoate-l de aici! îmi şopteşte pe un ton crîncen, de îndată ce se apropie destul pentru a nu fi auzit de cineva. Uite, ia şi drăcia asta cu tine.

Scoate mobilul de la curea şi-l strecoară prin gard, apoi se întoarce la meci călcînd apăsat. Nu mai apuc să-i cer bani de suc.

Mă uit la Elizabeth, dar ea priveşte drept înainte şi suflă degajat fumul într-o parte. Îmi îndes telefonul adînc în buzunar şi-l ridic pe Grayer, care urlă, apoi îl tîrăsc spre parcare, în timp ce încă mai ţipă, pentru că n-am nici cea mai vagă idee unde m-aş putea duce.

În momentul în care mai am puţin şi-l învăţ pe Grayer cum să bea direct de la aspersoare, dăm în sfîrşit de doamna X pe terenul de golf.

— Aici eraţi! exclamă, de parcă ne-ar fi căutat de ore întregi. Grayer, ţi-e foame?

El se trînteşte pe iarbă, ţinîndu-mă încă de mînă.

— Cred că îi e de fapt sete...

— Ei bine, soţii Bennington au invitat cîteva familii la un grătar, la ei acasă. Nu-i aşa c-o să ne distrăm?

Grayer se prăbuşeşte pe gazon, roşu la faţă şi transpirat, silindu-mă să-l iau în braţe şi s-o urmez în vreme ce o porneşte agale către maşină, sorbind din apa minerală Perrier.

*

Cînd maşina trage pe aleea din faţa casei familiei Bennington, primul lucru pe care-l observ e filipinezul în haină albă care plimbă un pudel în jurul fîntînii arteziene. Al doilea e că pe pietrişul aleii sînt parcate cel puţin cincisprezece maşini. Cum de pot face o petrecere în aer liber pe nepusă masă, pentru cincisprezece familii, cînd ei au plecat de la club

doar cu cîteva minute înaintea noastră? În timp ce intrăm pe poarta albă, aflată pe o latură a casei, şi ne îndreptăm către piscină, răspunsul vine de la sine: suni acasă de pe telefonul mobil şi pui personalul la treabă.

Rămîn pe loc şi încerc să asimilez ceea ce văd: este practic imposibil ca nunta mea să fie la fel de frumoasă ca această mică petrecere intimă. Nu-i vorba doar de faptul că gazonul perfect tuns se întinde pînă la marginea apei, că totul e înflorit sau că încă un bărbat în haină albă se ocupă de bar, servind cuburi de gheaţă care conţin boabe de struguri, pe cînd un al treilea prepară burgeri din *filet-mignon*; nu e nici măcar vorba de mesele acoperite cu materiale înflorate şi apretate, răspîndite pe tot gazonul; ceea ce mă dă gata de-a binelea sînt pepenii sculptaţi în forma busturilor foştilor preşedinţi ai ţării.

Mă sperii de hotdogul pe care mi-l scapă Grayer pe picior, acum perfect întremat de cutia de Cola clandestină pe care i-a dat-o taică-său fără să se gîndească la ce face. E plin tot de ketchup, pînă şi pe cămaşa Lacoste. Nici c-aş putea fi mai încîntată.

— Haide, Grover, vino să luăm alt hotdog.

Ne mîncăm împreună prînzul, apoi eu mă aşez pe un scaun cu o vodkă tonică din care beau încet în mînă, în timp ce el aleargă pe gazon cu ceilalţi copii. M-am învăţat minte şi nu mai încerc să vorbesc cu vreunul dintre musafiri.

Îi zăresc pe soţii Horner sosind, întovărăşiţi de o tînără frumoasă şi bronzată. Caroline vine să i-o prezinte doamnei X, iar Jack duce fetele la grătar. Privesc plină de curiozitate

cum doamna X îşi începe „reprezentaţia": ridică mîinile spre şiragul de perle, iar pe chip afişează o mască de compasiune. Femeia trebuie să fie prietena divorţată din California. După cîteva minute, doamnei X i se termină benzina, le arată paharul gol în semn că mai are nevoie de un rînd, apoi dispare.

Jack li se alătură celor două femei, aducînd cu sine un hotdog şi pe domnul X. O vreme cvartetul se angajează într-o discuţie animată, dar Lulu apare ţopăind şi-şi trage părinţii după ea. Domnul X şi doamna bronzată o pornesc spre locul în care stau eu. Mă las iute în scaun şi închid ochii, deşi domnul X nu m-ar recunoaşte nici la o identificare de suspecţi la poliţie.

— Păi, îl aud spunînd cînd trec pe lîngă mine, am bilete pentru tot sezonul, deci, dacă vreţi să veniţi...

— Nu mergeţi cu soţia? întreabă ea.

— Aşa obişnuiam, dar în ultima vreme a fost foarte ocupată cu fiul nostru...

Cu cine?

Mă ridic din nou în capul oaselor, ca să verific dacă doamna X a observat plimbarea lui bărbatu-său către apă, dar ea e total prinsă cu doamna Longacre. Buzunarul meu începe să vibreze.

— Ce dra...?

Scot telefonul pulsînd al domnului X şi mă străduiesc să-l închid fără să vărs paharul, apăsînd tastele la întîmplare.

— Alo? spune o voce venind din palma mea.

— Alo? zic, ducînd instinctiv telefonul la ureche.

— Cine e? vrea să afle o voce de femeie.

— Nanny, spun, știind că nu mai e necesar să întreb cine sună.

— Nanny?

După voce, pare să plîngă.

— El e acolo?

— Nu, îi răspund, întinzîndu-mi gîtul ca să văd pînă la apă, dar domnul X și noua sa prietenă s-au făcut nevăzuți. Îmi pare rău, dar trebuie să închid...

— Nu, nu închide. Te rog. Te rog, spune-mi doar unde e, mă imploră ea printre lacrimi.

Mă uit iarăși de jur-împrejur.

— Stai așa.

Țin telefonul jos, lîngă șold și mă furișez rapid pînă în casă, intrînd pe prima ușă care dă în verandă. O închid în urma mea, fără a-l pierde pe Grayer din ochi. Respir adînc înainte să duc din nou mobilul la ureche.

— Uite, nu sînt prea sigură ce aș putea să-ți spun. Nu vreau să vorbesc în clișee, dar nu sînt decît o angajată.

— Ce face acolo, de ce nu a plecat? Nu răspunde la telefon, nu...

— Păi, păi...

Nu știu ce să-i zic.

— Păi tocmai joacă tenis... și mănîncă gogoși, bănuiesc.

— Dar o urăște și urăște să meargă undeva cu ea. E imposibil să se simtă bine...

— Păi, da, nu prea pare să se distreze, de fapt.

— Serios? mă întreabă.

Mă uit pe fereastră la grupul de invitați și-i văd exact așa cum sînt: bărbați cu burtă și un început de chelie, însoțiți de a doua sau a treia nevastă care nu așteaptă decît momen-

tul prielnic pentru următorul *peeling* sau pentru o nouă operaţie estetică, care au uitat cu toţii de copiii ce aleargă în sus şi-n jos pe gazon, savurînd cîteva clipe departe de monştrii lor. Mai sînt şi dădacele care stau tăcute pe iarba udă, aşteptînd ordine.

— Da, nimeni nu se distrează, spun.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Uite ce e, trebuie neapărat să te întreb ceva, pentru că pari foarte hotărîtă să fii aici. Ce vrei de aici, mai exact? Ce te atrage la chestiile care sînt aici? spun făcînd semn cu mîna spre fereastră.

— Nu ştii despre ce vorbeşti. Cîţi ani ai? Optsprezece?

Tonul vocii ei se schimbă pe măsură ce îşi revine din repriza neîntreruptă de plîns.

— Nu înţeleg de ce ar fi asta treaba ta.

— O, ştii ceva? Nici eu nu cred că asta e treaba mea!

Aş vrea să arunc telefonul cît colo pe fereastră şi să-l fac să aterizeze în apa minerală a doamnei X.

— *Tu* ai venit *la mine* acasă. Cam cît de tare m-ai mai fi putut implica în povestea asta? Dacă ai o aventură secretă, foarte bine. Asta înseamnă că nu ştie *nimeni* de ea, nu că primeşti o mică echipă de ajutoare.

Mă holbez la telefon.

— Mai eşti acolo?

— Da.

— Ei bine, dacă mai are vreo importanţă, să ştii că joc jocul ăsta de nouă luni, pe cît de convingător sînt în stare, şi nu-ţi pot spune decît atît: nu-i nimic bun aici...

— Dar eu...

— Şi să nu crezi că-i doar din cauza ei, pentru că greşeşti. Ea a fost *ca tine*, odată. Aşa că n-ai decît să pui cîte cîntece de Cole Porter doreşti şi să ridici temperatura cît de mult se poate, pentru că, în final, tot vei ajunge să-ţi petreci viaţa alergînd după el, aşa cum face toată lumea din casa aia.

Privesc iarăşi pe fereastră, la copiii care joacă leapşa.

— Vai, zice ea, ce analiză morală impresionantă îmi face persoana care mi-a furat 800 $...

Pe neaşteptate, Grayer se împiedică şi zboară prin aer. Mi se taie respiraţia şi-mi pare că trec ore întregi pînă aterizează.

— Mă asculţi? întreabă ea. Alo? Nanny? Am spus că mă aştept ca...

— Să ce? Trebuie să-ţi repet în spaniolă? Ieşi din relaţia asta cît încă mai eşti în viaţă! Iar sfatul ăsta face cu mult mai mult de 800 $, aşa că sîntem chit.

Apăs pe buton şi închid telefonul. Urmează o pauză ce nu se mai sfîrşeşte, apoi izbucneşte un urlet care-ţi îngheaţă sîngele în vine. Toată lumea e redusă la tăcere şi nu mai mişcă nimeni.

Ies în fugă de pe verandă şi ajung pe pajişte. Fac slalom printre obstacolele imobile reprezentate de rochii de pînză şi pantaloni kaki, localizînd-o dintr-o privire pe doamna X în mulţimea petrecăreţilor.

— Nannyyy! strigă el. Nannyyy!

Doamna X a ajuns prima lîngă Grayer. Încearcă să se aplece spre el, dar el dă să o lovească şi-şi încolăceşte braţul plin de sînge în jurul picioarelor mele.

— Nu! Vreau la Nanny.

Mă aşez pe iarbă şi-l ridic pe genunchi. Doamna Bennington vine cu o trusă de prim ajutor, în vreme ce restul adulţilor se uită ca la spectacol.

— Uite, de ce n-o laşi pe mami să vadă ce-ai păţit? zic.

Grayer întinde braţul şi-i dă voie să-l bandajeze, dar îşi ascunde faţa în umărul meu.

— Cîntă-mi cîntecul cu elefanţii, mă roagă printre lacrimi, în vreme ce doamna X îi pune iod pe rană cu mişcări stîngace.

— *Un elefant se legăna pe o pînză de păianjen*, încep în şoaptă mîngîindu-l pe spate. *Şi pentru că nu se rupea...*

— *Am mai chemat un elefant*, mormăie el, tot în umărul meu.

— Unde e soţul meu? mă întreabă ea deodată, scrutînd cu atenţie mulţimea tocmai cînd, din spatele unui gard viu, apare şi susnumitul, cu braţul pe după mijlocul prietenei lui Caroline. Sînt amîndoi cam îmbujoraţi şi e clar că nu se aşteptaseră să fie ţinta privirilor tuturor.

*

Ca să-i amintesc lui G că nu trebuie să-şi ude plasturele cu Batman, îl ţin de braţul bandajat în timp ce se foieşte în cadă. El îşi sprijină capul de mîna mea:

— Cînd o să mă fac mare, o să-mi iau o barcă. O să fie albastră şi-o să aibă o piscină pe ea.

— Sper ca apa să fie mai caldă acolo decît la piscina de la club.

Cu mîna liberă, îl spăl pe spate cu un prosop mic.

— O, frăţioare, o să fie fierbinte! Ca apa din cada asta! Şi-o să poţi veni să înotăm împreună.

— Mersi de invitaţie, Grove. Ştii, cînd o să fii mare, o să ai o mulţime de prieteni, iar eu o să fiu tare bătrînă...

— Prea bătrînă ca să înoţi! Nici gînd, Nanny, minţi.

— Ai dreptate, G, mint. Poţi conta pe mine pentru o croazieră, promit eu, lipindu-mi bărbia de suprafaţa de porţelan răcoroş de lîngă capul lui.

— Poţi s-o aduci şi pe Sophie! I-am putea face o piscină specială. O piscină pentru toate animalele. Iar Katie ar putea să-şi aducă porcuşorul de Guinea. Bine, Nanny?

— Şi căţeluşa ta, Grove? Te-ai gîndit la vreun nume pentru ea? îl întreb, sperînd că dacă îi găsim un nume, poate nu va mai fi lăsată iarăşi toată ziulica în curte.

— Vreau un porcuşor de Guinea, Nanny. Îi putem da căţeluşa lui Ellie.

— Au deja un cîine, Grove.

— Bine, atunci cîinii nu au voie pe barcă. Doar porcuşorii de Guinea. Şi-o să înotăm cu toţii pînă la adînci bătrîneţi, spune făcînd cercuri cu portavionul din plastic.

Îmi îngrop nasul în părul lui şi-mi odihnesc ochii pînă termină de parcat avioanele.

— Aşa să fie.

Aştept pînă ce Grayer a adormit de tot, iar Elizabeth s-a retras şi ea, apoi cobor în camera de zi. Domnul şi doamna X citesc ziarul, şezînd

în tăcere pe cele două fotolii uzate, aşezate faţă-n faţă, de-o parte şi de alta a canapelei. Amîndoi înclină paginile către veiozele care pîlpîie în încăperea întunecoasă. Iau loc în mijlocul canapelei pustii, dar nici unul nu se deranjează să ridice privirea.

După ce respir profund, zic pe cea mai rugătoare voce de care sînt capabilă:

— Ăăă, mă întrebam dacă ar fi posibil ca, în loc să ne întoarcem cu maşina sîmbătă...

Doamna X apleacă ziarul şi spune pe un ton egal:

— Sînt însărcinată.

Ziarul lui nu se mişcă, dar întreabă:

— Ce-ai spus?

— Sînt însărcinată, răspunde ea, pe un ton rece, fără inflexiuni.

Ziarul lui cade brusc.

— Ce eşti?

— Însărcinată.

— Eşti sigură?

Domnul X se uită la ea cu ochii mari, iar vocea îi tremură.

— Odată ce ai mai fost însărcinată, a doua oară nu e greu să recunoşti semnele.

Îi zîmbeşte uşor, căci şi-a pus pe masă cărţile cîştigătoare.

— Doamne, Dumnezeule, spune el, în timp ce o dîră de transpiraţie i se prelinge pe frunte.

— Iar mîine dimineaţă, la micul dejun, îi vom spune şi mamei tale.

Se uită fix unul la altul, confirmînd în tăcere aranjamentul pe care ea l-a făcut în numele amîndurora. Mă rog să mă prăbuşesc chiar acum printre pernele canapelei.

— Așa, Nanny, spune ea, întorcîndu-și zîmbetul rece spre mine. Cu ce te pot ajuta?

— Știți ceva? zic ridicîndu-mă în picioare. Nu e nimic important. Putem vorbi despre asta mai tîrziu. Felicitări, adaug drept încheiere.

— Nu, acum e perfect, nu-i așa, iubitule? spune zîmbind, iar el se holbează la ea fără să răspundă.

— Stai jos, Nanny, îmi spune.

— Păi, zic eu înghițind în sec, problema este că trebuie să-mi găsesc un apartament în weekendul ăsta, așa că dacă ați putea să mă lăsați la feribot vineri seara, în drum spre petrecere... Sîmbătă se va circula foarte greu, iar eu nici nu m-am apucat să-mi împachetez lucrurile și trebuie să fie totul pus în cutii pînă luni și mă gîndeam că, știți, dacă nu v-ar deranja... Desigur, dacă aveți nevoie de mine, sînt fericită să rămîn. Mă gîndeam doar că...

Doamna X mă țintuiește cu o privire tăioasă.

— Ei bine, am o idee mult mai bună, Nanny. Ce-ar fi să pleci chiar în seara asta? Domnul X te poate duce cu mașina pînă la feribot. Elizabeth e aici, așa că ne vom descurca.

— O, nu, serios, nu e nevoie să plec chiar din seara asta. Mă gîndeam doar, știți, s-ar putea ca traficul să fie foarte dificil sîmbătă. M-aș bucura să rămîn, aș vrea să rămîn...

Inima îmi bate cu putere pe măsură ce-mi dau seama pe deplin de ce este în joc aici. Mă îngrozește ideea că Grover se va trezi peste cîteva ore și va fi singur și foarte speriat.

Doamna X îmi taie vorba:

— Nu vorbi prostii. Iubitule, cînd este următoarea cursă?

— Nu sînt sigur, răspunde el, dregîndu-şi glasul.

— În cazul ăsta, poţi foarte bine să o duci pe Nanny pînă la docuri. Feriboturile au plecări destul de regulate.

— Să-mi iau haina, spune el, ridicîndu-se şi ieşind.

Ea se întoarce către mine.

— De ce nu mergi sus să-ţi faci bagajele?

— Vorbesc serios, doamnă X, nu e nevoie să plec în seara asta. Voiam doar să aranjez cu apartamentul pînă luni.

— Sincer, Nanny, spune zîmbind, nu cred că mai pui la fel de mult suflet ca înainte, iar Grayer simte şi el asta. Avem nevoie de cineva care să se dedice trup şi suflet lui Grayer, nu crezi? Adică, pentru banii pe care îi plătim şi avînd în vedere că vom mai avea un copil, ar trebui să angajăm pe cineva cu adevărat calificat.

Se ridică.

— O să te ajut să împachetezi, ca să nu-l trezeşti pe Grayer.

Mă urmează către scări. Merg înaintea ei, trecînd disperată prin diverse scenarii care mi-ar putea da o şansă de a-mi lua rămas-bun de la el. Ea intră după mine în cămăruţă şi se postează cu braţele încrucişate între cele două paturi, privindu-mă cu atenţie cum îndes în grabă lucrurile în sac şi mă mişc cu greu prin spaţiul strîmt.

Grayer geme în somn şi se întoarce pe partea cealaltă. Mă doare inima să-l trezesc.

Isprăvesc de strîns lucrurile şi, în umbra ei, arunc sacul pe umăr, hipnotizată de imaginea pumnului strîns al lui Grover, atîrnînd peste

marginea patului. Plasturele cu Batman îi iese de sub mîneca suflecată a pijamalei.

Doamna X îmi face semn cu mîna să trec pe lîngă ea către uşă. Înainte să mă pot controla, mă întind să-i mîngîi părul umed de pe frunte. Ea îmi prinde mîna exact înainte să-l ating şi-mi şopteşte printre dinţii încleştaţi:

— Mai bine să nu-l trezim.

Mă conduce în direcţia scărilor. Pe cînd încep să cobor, tot înaintea ei, ochii mi se umplu de lacrimi, ceea ce face ca imaginea treptelor să se clatine, aşa că mă prind de balustradă ca să mă echilibrez. Ea se ciocneşte de sacul meu.

— Eu... eu... eu nu voiam decît să...

Sunetul vocii mele e gîtuit. Mă întorc să o privesc.

— Ce? şuieră ea, aplecîndu-se ameninţător înainte.

Mă trag în spate şi greutatea sacului mă dezechilibrează. Instinctiv, ea mă prinde de braţ şi mă aruncă spre balustradă, în vreme ce îmi recapăt echilibrul. Sîntem pe aceeaşi treaptă, faţă în faţă, ochi în ochi.

— Ce? mă provoacă ea.

— Persoana era în apartament, zic eu. M-am gîndit că ar trebui să ştiţi. Adică, eu...

— Copil nenorocit, îmi răspunde ea, izbindu-mă cu toată forţa atîtor ani de furie reprimată şi de umilinţă. *N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.* E clar?

În spaţiul acesta strîmt, fiecare cuvînt are efectul unui pumn.

— Şi, dacă aş fi în locul tău, aş avea mare grijă. Felul în care ne priveşti familia...

Domnul X claxonează de pe alee, speriind căţeluşa care începe să latre ascuţit din

bucătărie. Cînd ajungem pe ultima treaptă, zgomotul îl trezeşte pe Grayer.

— Nanny! strigă el. NAAANNYYY!!

— Uf, cîinele ăla, mormăie ea, trecînd pe lîngă mine şi îndreptîndu-se cu paşi hotărîţi spre bucătărie. Împinge în lături uşile batante, iar căţeluşa iese afară, lătrînd ascuţit şi furios la ea.

— Ia-l tu, spune, ridicînd puiul fără pic de blîndeţe, de cutia toracică.

— Nu pot...

— NANNY, VINO AICI ŞI APRINDE LUMINA. NANNY, UNDE EŞTI?

— Am spus să-l iei.

Doamna X îmi întinde brutal căţeluşa. Lăbuţele animalului caută cu disperare sprijinul solului făcîndu-mă s-o prind înainte să fie scăpată pe jos. Doamna X smuceşte uşa de la intrare şi-şi ia în grabă geanta de pe măsuţă. Scoate carnetul de cecuri şi mîzgăleşte cu furie în el, în timp ce eu mă uit către scări.

— Uite, spune şi-mi întinde cecul.

Mă întorc şi, ocolind-o, mă îndrept spre aleea cu pietriş, însoţită de ecourile strigătelor din ce în ce mai isterice ale lui Grayer.

— NAAANNNYYY! AM NEVOIEEE DE TINEEEEEE!

— Călătorie plăcută! strigă ea din uşă, iar eu, rugîndu-mă să nu-mi cedeze genunchii, o pornesc cu paşi nesiguri pe cărarea luminată doar de farurile Rover-ului.

Mă urc pe scaunul din faţă şi mă străduiesc să-mi controlez tremurul mîinilor, trăgînd centura de siguranţă peste mine şi peste căţeluşă.

— O, exclamă domnul X la vederea ei. Mda, cred că Grayer e un pic cam mic pentru asta. Poate peste cîţiva ani.

Pornește motorul și rulează către șosea. Înainte să apuc să privesc în urmă pentru a-mi fixa în minte casa, aceasta dispare în spatele copacilor, iar domnul X accelerează pe drumurile pustii de țară.

După ce trage mașina pe docul pustiu, deschid portiera și cobor.

— Păi, zice el, de parcă tocmai i-ar fi venit asta în minte. Baftă cu examenele de admitere la Medicină. Sînt criminale!

Imediat ce trîntesc portiera, pornește mașina și dispare din parcare. Intru fără grabă în stația de feribot pustie și îmi arunc ochii de jur-împrejur, căutînd orarul plecărilor și sosirilor. Următorul e abia peste o oră.

Cățeluța se răsucește sub brațul meu, iar eu cercetez camera de așteptare ca să găsesc ceva în care s-o transport. Mă duc la tipul care tocmai închide chioșcul Dunkin' Donuts și-l rog să-mi dea niște pungi de plastic și niște sfoară ca să încropesc o lesă. Îmi scot toate hainele din geantă, le îndes în pungile de plastic, pun restul de pungi pe fundul genții și așez cățeluța înăuntru.

— Așa, gata, îi zic, iar ea se uită la mine și latră, după care se ghemuiește și începe să roadă plasticul.

Mă prăbușesc în scaunul portocaliu prăpădit și mă uit la neonul din tavan. Încă-l mai aud strigînd după mine.

Dar nimeni nu ştia cum se simţea Mary Poppins, pentru că ea nu povestea niciodată nimănui nimic.

MARY POPPINS

Capitolul doisprezece

Mi-a făcut plăcere

— Hei, doamnă!

Sar ca arsă.

— Ultima staţie – Autoritatea Portuară! îmi strigă şoferul din celălalt capăt al autobuzului.

Îmi strîng în grabă lucrurile.

— Eu n-aş mai încerca să mă strecor cu animale în maşină, fetiţo. Data viitoare, o să te întorci pe jos în Nantucket, zice aruncîndu-mi o privire răutăcioasă peste volan.

Căţeluşa urlă prelung a indignare, iar eu bag mîna în geantă ca s-o liniştesc.

— Mulţumesc, mormăi.

Ce tupeist.

Cobor în staţia împuţită şi mă chinui să disting ceva în lumina puternică din holul pavat cu gresie portocalie. Ceasul de la Greyhound arată 04.33, iar eu rămîn o clipă în picioare ca să mă adun. Cu nivelul de adrenalină la pămînt, las sacoşa între picioare şi îmi dau

jos hanoracul. Căldura umedă a verii s-a instalat deja în tunel, dimpreună cu duhoarea transpirației navetiștilor.

Mă grăbesc către stradă ca să găsesc un taxi, trecînd pe lîngă patiserii închise și chioșcuri de ziare. În fața ieșirii din Eighth Avenue, prostituatele și șoferii de taxi își așteaptă următorii clienți. Dau drumul cățelușei din lesă, ca să facă pipi lîngă un tomberon.

— Încotro? mă întreabă taximetristul în timp ce mă strecor în mașină, în spatele bagajelor.

— Intersecția Second cu Strada 93, răspund coborînd geamul.

Scormonesc prin pungile de plastic ca să dau de portofel, iar căpșorul ei acoperit cu blană se iește din geantă, respirînd greu.

— Aproape am ajuns, micuțo. Încă puțin.

— Bethune? mă întreabă el. Credeam că ați spus Upper East.

— Da, mă scuzați. Pe Strada 93, îl lămuresc eu.

Cînd deschid portofelul, cecul doamnei X zboară și cade lîngă portieră. Înjur și mă aplec să bîjbîi după el prin întuneric.

„A se plăti lui: Nanny. Cinci sute de dolari."

Cinci sute de dolari. *Cinci* sute de dolari?

Zece zile, șase ore pe zi, doisprezece dolari pe oră. Asta înseamnă cam o mie șase sute de dolari – nu, o mie opt sute – nu, o mie nouă sute!

CINCI SUTE DE DOLARI!

— Stați, luați-o către Park, numărul 721.

— Bine, doamnă, dumneata plătești, zice și întoarce brusc.

Nici n-ai idee cît.

Descui ușa familiei X și-o împing cu grijă. Apartamentul e cufundat în întuneric și tăcere. Pun sacoșa jos, iar cățelușa iese zbătîndu-se din ea, în timp ce eu las și restul de bagaje să cadă pe podeaua de marmură.

— Poți să faci pipi unde vrei.

Mă întind după butonul comutatorului din hol, inundînd masa din centru într-un cerc de lumină, pe care vasul de cristal șlefuit o reflectă în frumoase valuri reci.

Mă aplec înainte și-mi odihnesc mîinile pe masa de sticlă care protejează faldurile din catifea castanie ale perdelelor. Chiar și acum, cînd lucrurile au scăpat atît de tare de sub control, gîndurile despre familia X îmi sînt perturbate de obiectele decorative din casa lor. „Nu cumva asta e toată chestia?" îmi dau seama dintr-odată.

Mă trag înapoi ca să privesc cele două urme de palme perfect conturate, pe care le-am lăsat pe sticlă.

Mergînd cu hotărîre din cameră în cameră, aprind lămpile cu picior de alamă, de parcă lumina care se revarsă în apartamentul lor m-ar putea lămuri cum de-am putut să muncesc atît de mult și să fiu urîtă în halul ăsta.

Deschid ușa biroului.

Maria a aranjat cu grijă corespondența doamnei X într-un teanc, pe birou, cum îi place ei: plicuri, cataloage și reviste așezate separat. Mă uit peste ele, apoi dau paginile agendei ei:

„Manichiură. Pedichiură. Shiatsu. Decorator. Prinz.

„Vice-președinte responsabil cu tîmpeniile," mormăi eu.

„Luni, ora 10.00 interviu Nannies Are Us[1]."

Interviu? Răfoiesc repede paginile din ultimele săptămîni.

„28 mai: Interviu cu Rosario. 2 iunie: Interviu cu Inge. 8 iunie: Interviu cu Malong.

Însemnările încep de a doua zi după ce am spus că nu pot merge cu ei în Nantucket, din cauza ceremoniei de absolvire. Gura mi se usucă tot mai tare pe măsură ce citesc notițele mîzgălite pe margine, în acea după-masă.

„Nu uita: sună consultantul mîine. Purtarea lui N este inacceptabilă. Cu desăvîrșire egoistă. Serviciii de îngrijire deplorabile. Nu respectă limitele impuse de profesie. Profită de toate."

Închid agenda, simțind că tocmai am primit un pumn în plex. Dintr-odată îmi apare în minte imaginea genții de mînă din piele de crocodil a doamnei Longacre, așezată la picioarele ei, sub peretele cabinei de toaletă de la Il Cognilio și, brusc, îmi dau seama de ceva.

O iau către camera lui Grayer, trîntesc ușa de perete și-l zăresc imediat: ursulețul de pluș care a apărut pe raftul lui după Sf. Valentin, fără nici o explicație. Îl dau jos, îl întorc și trag de micul panou de pe spate, dînd la iveală o casetă video de dimensiuni reduse și butoane. În timp ce derulez caseta, cățelușa

1. **Agenție de plasare a dădacelor.**

traversează încăperea în fugă şi nimereşte în dulapul lui Grayer.

Apăs butonul de înregistrare şi aşez ursuleţul pe măsuţa de toaletă, schimbîndu-i poziţia pînă ce cred că am reuşit să potrivesc obiectivul.

— *Eu* sînt de un egoism desăvîrşit? Purtarea *mea* e inacceptabilă? urlu eu la jucărie.

Respir adînc, încercînd să-mi canalizez furia, apoi încep iarăşi.

— Cinci sute de dolari. Ce înseamnă asta pentru tine, o pereche de pantofi? O jumătate de zi la salonul Bliss? Un aranjament floral? Nu, cucoană. Acum, ştiu că ai fost studentă la artă, deci asta s-ar putea să fie un pic prea complicat pentru tine, dar, pentru zece zile încheiate de chinuri rupte din iad, m-ai plătit cu trei dolari pe oră! Deci, înainte de a pune punct unui an din viaţa *mea*, pe care îl vei expedia ca fiind doar o anecdotă bună de povestit la următoarea strîngere de fonduri pentru muzeu, te-aş ruga să nu uiţi că eu sînt sclava dumitale personală! Ai o geantă, o blană de nurcă *şi o sclavă*! Şi tot eu sînt aia care profită de tine? Habar n-ai. Ce fac eu. Pentru dumneata.

Mă plimb nervos în sus şi-n jos prin faţa ursuleţului, străduindu-mă să pun în propoziţii cît de cît coerente replicile înghiţite timp de nouă luni.

— OK, fii atentă. Dacă zic „Două zile pe săptămînă", răspunsul tău ar trebui să fie: „Bine, două zile pe săptămînă." Dacă zic: „Trebuie să plec la curs la ora trei", asta înseamnă că, oriunde te-ai afla – pe la toate manichiurile alea importante sau la cafelele

alea fără de care s-ar opri lumea în loc – , lași totul baltă și vii *alergînd*, astfel încît eu să pot pleca, nu după cină sau *a doua zi*, ci la ora 15.00 fix. Eu spun: „Sigur, îi pregătesc eu o gustare." Asta înseamnă că stau *cinci* minute în nenorocita aia de bucătărie și că prepar ceva la microunde. Nici pomeneală de fiert în aburi, tăiat cubulețe, soteuri sau orice are de-a face cu sufleurile. Tu zici: „Te vom plăti vinerea." Ascultă aici, deșteapto, asta înseamnă în fiecare zi de vineri. Ultima oară cînd am verificat, nu erai Cezar să, ăăă, rescrii calendarul. *Deci, în fiecare săptămînă.*

Acum chiar că m-am pornit.

— În regulă, deci: nu e bine să-i trînțești copilului tău ușa în nas. Nici să încui ușa ca să nu intre atunci cînd e toată lumea acasă. Să-ți cumperi o garsonieră în clădire ca să ai „timp pentru tine" nu e *cu siguranță* bine. O, și uite încă una: ăăă, să mergi la centrul de relaxare atunci cînd fiul tău are o infecție la ureche și arde ca focul? Știre de ultimă oră: asta te face în mod oficial să fii nu numai un om rău, dar și o mamă *îngrozitoare*. Nu știu, nu am copii, deci s-ar putea să nu fiu expertă în treaba asta, dar dacă fiul meu ar face pipi pe mobilă ca un nenorocit de cîine senil, ăăă, aș fi oarecum îngrijorată. Aș putea – știi, doar așa, dintr-un moft – să iau cina cu el măcar o dată pe săptămînă. Și, cu titlu de mic avertisment, să știi că toată lumea te urăște. Menajera *te urăște*, dar la modul că ar fi în stare să te ucidă în somn.

Încetinesc ritmul ca să mă asigur că înțelege fiecare cuvînt.

— Acum, să recapitulăm: mă plimbam şi eu, ca omul, prin parc. *Nu* te cunoşteam. Nici nu trec bine cinci minute, că mă pui să-ţi spăl lenjeria şi să-ţi însoţesc fiul la „Ziua Familiei". Adică, vreau să ştiu cum reuşeşti, cucoană! Chiar ţin să aflu: cum ai curaj să ceri unei străine să-i ţină loc de mamă fiului tău?

Şi nici nu munceşti! Ce *faci* toată ziua, mai exact? Construieşti vreo rachetă spaţială la sediul Ligii Părinţilor? Îl ajuţi pe primar să redeseneze harta transportului public, într-o cameră secretă a magazinului Bendel's? A, ştiu! Meditezi la o soluţie pentru conflictul din Orientul Mijlociu, încuiată în dormitor! Ei bine, nu te lăsa, cucoană, trudeşte în continuare, căci lumea aşteaptă cu sufletul la gură să audă cum vom fi propulsaţi direct în secolul XXI graţie unei descoperiri de-a dumitale, atît de importantă încît nu-ţi lasă timp să-ţi îmbrăţişezi băiatul.

Mă aplec înainte şi mă uit adînc în ochii ursuleţului.

— S-a creat foarte multă „confuzie" pe aici, aşa că dă-mi voie să te lămuresc: această slujbă – da, da, ai auzit bine: sluj-bă – pe care o fac eu este una dificilă. E muncă grea să-ţi cresc fiul! Şi ai fi ştiut şi tu asta dacă te-ai fi ocupat de el mai mult de cinci minute odată!

Mă ridic la loc şi-mi trosnesc degetele, pregătită să merg pînă la capăt.

— Şi, domnule X, *cine* eşti dumneata?

Fac o mică pauză, ca să-i dau timp să înţeleagă ce-l întreb.

— Şi, în timp ce facem prezentările, probabil că vă întrebaţi cine sînt eu. Iată un indiciu: eu *(a)* nu sînt inclusă în costurile acoperite de

chirie şi *(b)* nu am venit aici din bunătatea inimii mele, ca s-o întreb pe soţia dumitale dacă n-are să-mi dea niscai munci de făcut pe lîngă casă. Ce zici, domnule X... îţi încerci norocul?

Îmi privesc unghiile şi fac o pauză dramatică.

— SÎNT CEA CARE ŢI-A CRESCUT FIUL! L-am învăţat să vorbească, să arunce mingea, să tragă apa la toaleta voastră italienească. Nu sînt studentă la medicină sau la finanţe, nu sînt actriţă sau fotomodel şi nu sînt sub nici o formă „prietena" ţicnitei cu care te-ai însurat. Nici n-am fost cumpărată sau ceva de genul ăsta.

Mă scutur plină de dezgust.

— Uite care-s noutăţile, barosane: aici nu sîntem în Imperiul Bizantin, iar tu nu primeşti o cămilă şi-un harem la fiecare bucată de pămînt cumpărată. Ce război ai cîştigat? Ce despot ai detronat? Un venit de şapte cifre pe an, pentru care nici nu-ţi mişti fundul din scaun, nu te face erou şi, deşi îţi poate aduce o nevastă, două, cinci, nu îţi aduce şi un premiu pentru cel mai bun tată din lume! O să încerc să mă exprim în termeni pe care îi poţi înţelege: fiul tău nu e un accesoriu. Nevastă-ta nu l-a comandat dintr-un catalog. Nu poţi să-l expediezi cînd îţi convine ţie şi-apoi să-l depozitezi în pivniţă, laolaltă cu trabucurile.

Mă opresc ca să-mi trag sufletul, privind în jur la grămada de jucării plătite de el, dar cu care nu s-a jucat niciodată împreună cu fiul lui.

— În casa dumitale, există persoane, *fiinţe umane*, care ar da orice să le priveşti în ochi! Dumneata ai creat familia asta. Tot ce trebuie să faci e să dai pe-acasă şi să ţii la ei. Se cheamă „a re-la-ţio-na". Deci, fă bine şi uită creşterea

pe care ai primit-o, în care părinții sînt absenți, cumpărînd afecțiunea copiilor, și *fii aici*, omule, pentru că asta e VIAȚA ta, iar tu îți bagi picioarele în ea!

— Ham!

Cățelușa deschide ușa dulapului, ținînd în dinți suportul de plastic pentru abonamente.

— Hei, dă-mi chestia aia, îi zic cu blîndețe, îngenunchind ca să i-o iau. Cățelușa o lasă jos și se rostogolește pe spate ca să ne jucăm. Mă uit fix la bucățile murdare de carton din interior, ultimele rămășițe ale cărții de vizită a lui Grove.

Clipesc, privind camera lui Grayer, care mi-e atît de cunoscută încît îmi pare a fi a mea. Îl văd pășind nonșalant pe podiumul imaginar de la parada modei făcută de Crăciun, exersînd pentru colindat, la baie, adormind rezemat de mine, în timp ce termin de citit din *Noapte bună, doamnă Lună*.

— O, Grover.

Încep să plîng, ghemuită lîngă piciorul patului lui. Cînd îmi dau seama că nu-l voi mai vedea niciodată, trupul mi-e zguduit de valuri de suspine. Aici se termină totul pentru mine și Grayer.

De îndată ce reușesc să mă liniștesc, mă tîrăsc pînă la măsuță și apăs pe butonul de oprire a înregistrării. Așez ursulețul pe podea, sprijinit de patul lui Grayer, în timp ce o scarpin ușurel pe cățelușă pe burtă. Ea se întinde și-și așază lăbuțele pe brațul meu, iar în ochi i se citește adînca recunoștință pentru atenția primită.

Și atunci, îmi dau seama că nimic din ce le-am spus nu îi va determina să-l iubească

așa cum merită și nici nu-mi va da șansa de a pleca de aici cu capul sus.

Aud vocea lui Grayer spunîndu-mi:

— Fii deșteaptă, Nanny. Să fii deșteaptă.

Derulez caseta la început, apăs pe înregistrare și pun ursulețul la loc pe covor, în fața mea.

— Bună, aici e Nanny. Sînt în apartamêntul vostru și e...

Arunc o privire la ceasul de mînă.

— Cinci dimineața. Am intrat cu cheia pe care mi-ați dat-o și am la îndemînă toate acele obiecte pe care le prețuiți atît de mult. Dar, uite care-i treaba: eu chiar nu vă vreau răul. Dacă nu din alte motive, măcar pentru acela că aveți privilegiul extraordinar de a fi părinții lui Grayer.

Dau din cap, știind cît de adevărat e ceea ce spun.

— Deci, aveam de gînd să plec. Dar nu pot. Pur și simplu, nu pot. Grayer vă iubește. Am fost martora iubirii pe care vi-o poartă. Lui nu-i pasă ce haine purtați sau ce i-ați mai cumpărat în ultima vreme. El doar vă vrea aici, cu el. Vrea să-l doriți în preajmă. Și nu v-a mai rămas mult timp. Nu vă va mai iubi necondiționat multă vreme. Iar curînd, nu vă va mai iubi deloc. Așa că, singurul mod în care vă pot fi de folos în noaptea asta ar fi să vă trezesc dorința de-al cunoaște. E un omuleț fantastic – e amuzant și isteț, e o bucurie să fii în preajma lui. L-am iubit și prețuit foarte mult. Și aș vrea să faceți și voi asta. Amîndoi, pentru că, ei bine, pentru că e de neprețuit.

Mă întind după jucărie și opresc înregistrarea, apoi mai țin ursulețul în mînă cîteva

clipe. Pe raftul de jos al bibliotecii, zăresc o mică poză cu Caitlin, înrămată și vîrîtă în spatele garajului Playskool.

Mda.

Dau iar drumul la înregistare și trîntesc ursulețul la locul lui.

— Și dacă altceva nu, atunci măcar ne datorați, mie și altora pe care i-ați fraierit, un dram nenorocit de respect!

Ridic jucăria și scot caseta din ea.

*

Întorcîndu-mă agale în holul de la intrare, sting toate luminile. Cățelușa își face apariția în vestibul, alergînd de mama focului, în vreme ce eu stau iarăși aplecată peste masa de sticlă. Așez caseta între cele două amprente ale mîinilor mele și pun cheile de la casă peste eticheta albă.

Îmi iau bagajele și deschid pentru ultima oară ușa de la intrare.

— Grover, spun aproape în șoaptă, simțindu-mă de parcă aș sta aplecată deasupra tortului și aș fi gata să-mi pun cea mai importantă dorință din viața mea, înainte de a stinge lumînările. Să știi că ești un copil minunat – un băiețel fantastic. Și sper că o să-ți dai seama, cumva, că te voi iubi mereu, bine?

Apăs și ultimul comutator și iau cățelușa în brațe.

— La revedere, Grayer.

Intrăm împreună în parc, tocmai cînd răsare soarele. Cățelușa trage cu putere de funia lesei în vreme ce mergem pe cărarea pentru

echitație, în direcția lacului. Cînd și ultima stea dispare, iar cerul se luminează, primii alergători își încep deja turele. Peste vîrfurile copacilor, clădirile care încadrează orizontul spre apus se scaldă în lumina trandafirie a zorilor.

Valurile se izbesc de pietre, iar eu stau rezemată de gardul de sîrmă, bucurîndu-mă de frumusețea acestui spațiu care se deschide în mijlocul orașului.

Bag mîna într-una dintre pungi și scot telefonul mobil de la doamna X. Îl cîntăresc o clipă în mînă, apoi îl arunc cu boltă peste gard. Cățelușa sare cu labele din față pe ochiurile sîrmei, lătrînd în timp ce mobilul aterizează cu un pleoscăit ce mă umple de satisfacție. Mă uit în jos, la ea.

— Acum putem spune că ne-am dat demisia cu un strop de grație?

Mă aprobă printr-un lătrat, apoi înclină capul spre mine, privindu-mă cu ochii ei căprui și plini de dragoste.

— Grace.

Ea latră.

— Grace, repet eu.

Ea latră iarăși.

— Am înțeles. Păi, în cazul ăsta, dragă Grace, hai să mergem acasă.

Mulţumiri

Dorim să mulţumim următorilor: lui Molly Friedrich şi Lucy Childs de la Aaron Priest Literary Agency pentru ajutorul lor constant – în cazul în care Nanny va avea vreodată o confruntare directă cu doamna X, atunci aceste două doamne i-ar fi de mare ajutor! Lui Christy Fletcher pentru că a intuit potenţialul cărţii. Lui Jennifer Weis pentru că ne-a spus cînd ceva nu se potrivea. Lui Katie Brandi pentru că a citit această carte aproape de tot atîtea ori ca şi noi. Lui Joel pentru că a luat-o pe Nanny în luna de miere. Lui George pentru că ne-a ajutat să trecem de zilele grele şi celor de la Le Pain Quotidien, pentru produsele lor.